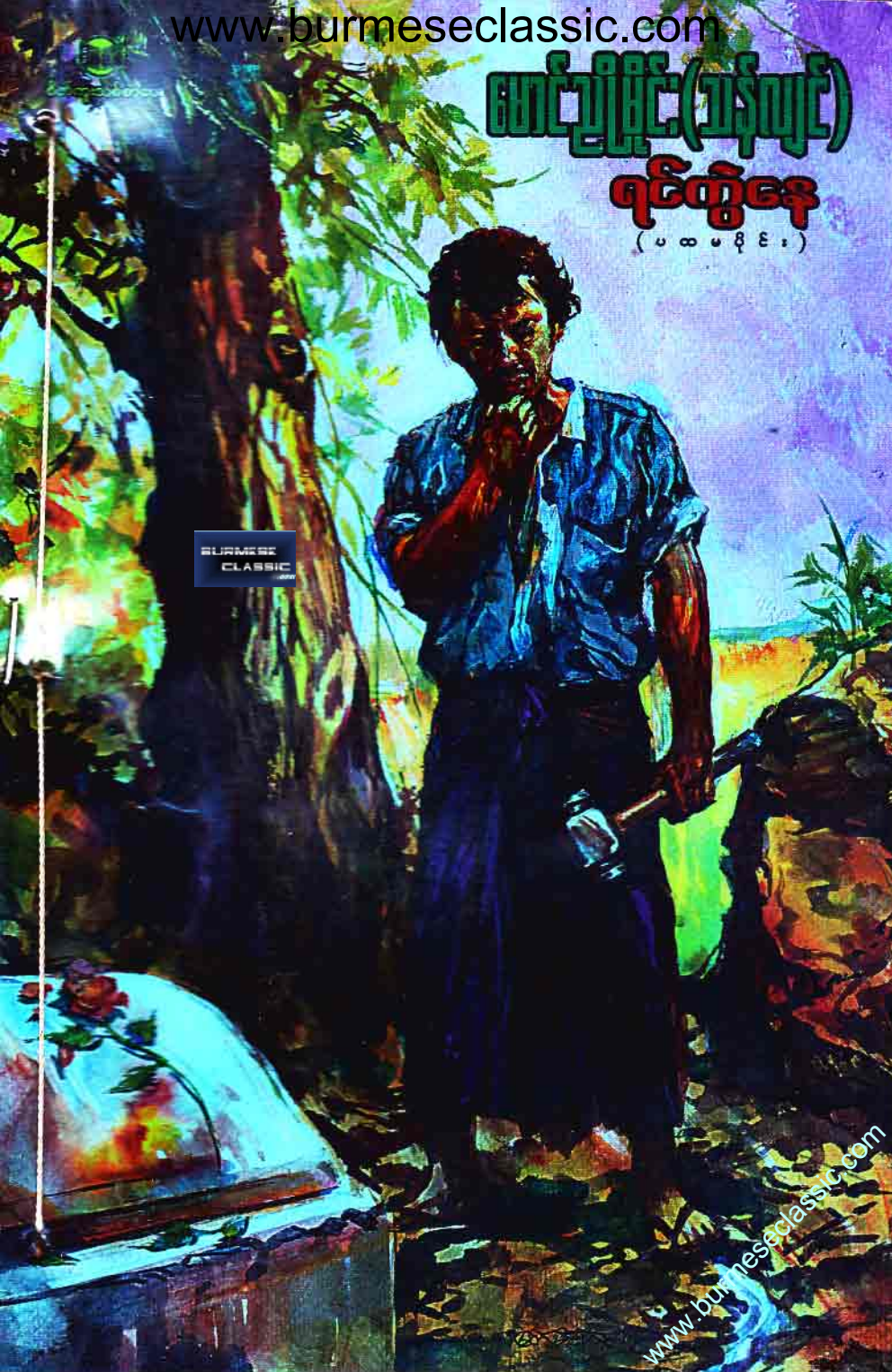

မောင်ညိုမြိုင် (သိန်းလျှင်)

ရင်တွင်းနေ

(ပထမပိုင်း)

BURMESE
CLASSIC

စီစဉ်သူ ■ ကိုတင်ထွန်း

ပုံနှိပ်ခြင်း

- ပထမအကြိမ် ■ ၂၀၁၆၊ မေလ
- အုပ်စု ■ ၅၀၀
- မျက်နှာဖုံး ■ မြတ်မင်းဟန်
- ကွန်ပျူတာစာပီ ■ *Maw Maw (New Idea)*
- အတွင်းဖလင် ■ *Eagle*

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်မွန်
 (မြူးဝေလျှံပုံနှိပ်တိုက်) (၀၀၂၃၈)
 မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးတင်ထွန်း (မြဲ) (၀၀၄၃၅)
 စိတ်ကူးသစ်စာပေ
 အမှတ်(၂၅)၊ အပေါ်ဆုံးလွှာ၊ ပုသိမ်လမ်း၊
 စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး - ၂၀၀၀ ကျပ်

၅၉၅ • ၈၃

ညှိနှိုင်း၊ မောင်(သန်လျင်)

ရင်ကွဲနေ(ပထမပိုင်း) / မောင်ညှိနှိုင်း(သန်လျင်)။ -ရန်ကုန်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ၊ ၂၀၁၆။

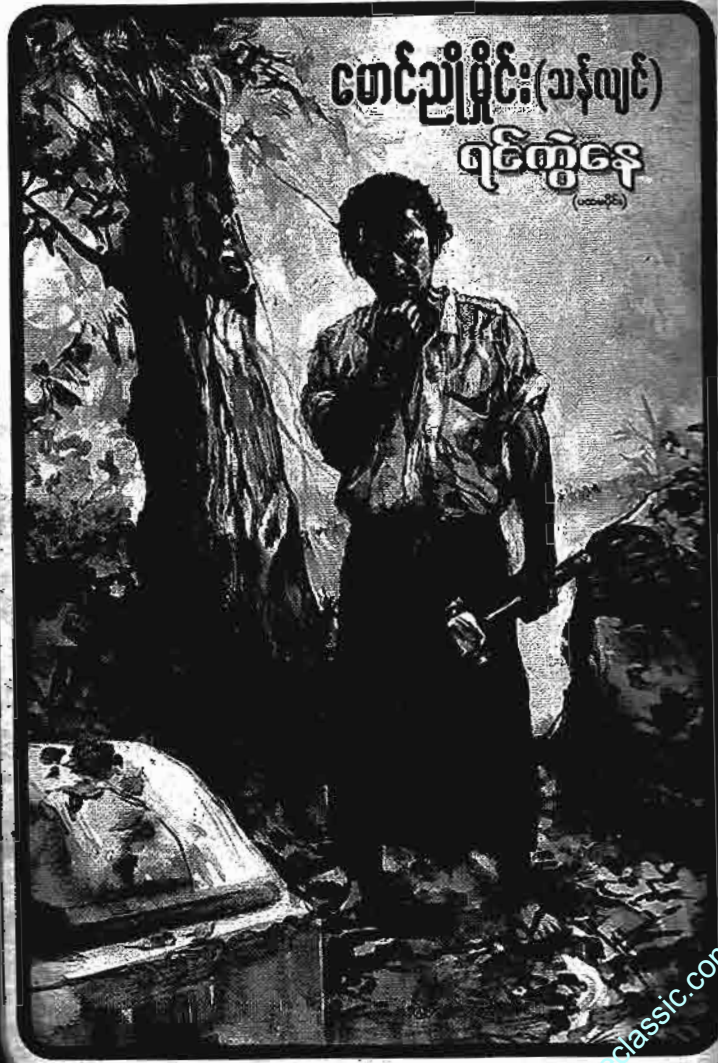
၂၃၆-စာ ၁ ၃၃ စင်တီ x ၂၀၂ ၅ စင်တီ။

(၁) ရင်ကွဲနေ(ပထမပိုင်း)

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဖောင်ညှိနှိုင်း(သန်လျင်)
 ရင်ကွဲနေ
 (ပထမပိုင်း)

BURMESE CLASSIC

ဖောင်ညိုပိုင်း (ဆန်လှ)

ရင်ထွဲနေ

(ပထမပိုင်း)

BURMESE CLASSIC

“ဟေ့လူ ... ဟေ့ ... လူ ... ကျုပ်မိန်းမကို အုတ်ဂူထဲ မထည့်နဲ့ ... ထောင်နဲ့”

ကျွန်တော် အသံကုန်အော်ပြီး ခေါင်းကို ဆွဲထားလိုက်တယ်ဗျာ။
“ချစ်ခင်တို့၊ မောင်လတ်တို့ ဆွဲကြပါဟ၊ ဝိုင်းတားကြပါဆိုကွာ”
“မဆွဲနဲ့ ... ငါ့ကို မတားနဲ့၊ ငါ့မိန်းမ ... မသေသေးဘူး။ ငါ့မိန်းမ
ငါ့ကို မျက်စိဖွင့်ကြည့်တယ်။ ဟေ့ကောင် ... စဏ္ဍာလ ... မင်းတို့ ခေါင်းကို ပြန်ချ
လိုက် ... ပြန် ... ချ ... စမ်း ... ကွ”

ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းဆွဲကြ၊ တားကြတယ်ဗျာ။
“ကိုရွှေမင်းစုန် ... ခင်ဗျားမိန်းမ သေသွားတာလေဗျာ။ ခင်ဗျား စိတ်
ထိနဲ့စမ်းပါဗျာ ... လာပါ ... လာပါဗျာ”

“ဂူမသွင်းနဲ့ ... ငါ့မိန်းမ ... မသေဘူး ... ဖယ်ကြ”
သူတို့က ကျွန်တော့်လက်တွေကို ချုပ်ကိုင်ပြီး ကျွန်တော့်ဇနီးသည် အုတ်ဂူ
ထဲထည့်နေရာကနေ တအားဆွဲခေါ်သွားကြတယ်။

ကျွန်တော် ရှိသမျှခွန်အားနဲ့ ဆောင်ကန်ပြီး ရုန်းတယ်။
လွတ်သွားတဲ့ လက်နဲ့ ကျွန်တော့်ဇနီးသည်ရဲ့ခေါင်း ဂူသွင်းမလို့ မ၊ နေတဲ့
သင်္ချိုင်းလုပ်သားကို တွန်းပစ်လိုက်တယ်ဗျာ။

ခေါင်းကို မ၊နေတဲ့ သင်္ချိုင်းအလုပ်သမား ယိုင်လဲသွားရော။
ကျွန်တော်ဗျာ ... အုတ်ဂူပေါက်ထဲ ကျွန်တော့်ဇနီး အခေါင်းသွင်းနေ
တာကို ပြန်ဆွဲလိုက်တယ်။ သူတို့ကိုလည်း တွန်းထိုးကန်ကျောက် အော်ဟစ်။
သူတို့ကလည်း ခေါင်းကို ဂူထဲသွင်းဖို့ ကြိုးစား ...

ကျွန်တော့်ဇနီး လုံးဝ မသေဘူးဗျာ။
သူတို့ အသက်ရှင်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ဇနီးကို ခေါင်းသွင်းပြီး အုတ်ဂူသွင်း
အသေသတ်ဖို့ အမေ့ လုပ်နေကြတာ။

ကျွန်တော်က ဇနီးသည်ခေါင်းကို လက်နှင့်ဖက်ထား။

“ဘာလို့ရပ်ကြည့်နေကြတာလဲ ... ဆွဲခေါ်သွားကြလေကွာ”

“ကိုစုန်လွတ်လိုက်ပါဗျာ ... လာဗျာ ... လွတ်လိုက်ပါ”

“မဖယ်ဘူး ... မင်းတို့ ငါ့မိန်းမကို ဝိုင်းသတ်နေကြတာ။ ငါ့မိန်းမကို
ငါ ကယ်မယ် ... လရောင် ... မိန်းမ ... ထ ... ထ ... အသံပြုစမ်း ... ငါ့ကို
အသံပြုစမ်း”

ကျွန်တော် ခေါင်းအဖုံးကို နားနဲ့ကပ်လိုက်။ ခေါင်းဖုံးကို လက်ဝါးနဲ့ ရိုက်
လိုက်။ အော်ဟစ်နေတာ။

သူတို့က ခေါင်းကိုဖက်ထားတဲ့ ကျွန်တော့်လက်တွေကို ဆွဲဖြုတ်ဝိုင်းချုပ်
ပြီး ဆွဲခေါ်ကြတယ်။ အသုဘဖို့လာကြတဲ့ လူတွေက အံ့အံ့ကြည့်ကြည့်
ကျွန်တော်က အော်ဟစ်ရုန်းကန်။

အားကောင်းမောင်းသန် လူရွယ်တွေက ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းချုပ်ပြီး ကား
တစ်စီးရှိရာကို ဆွဲခေါ်သွားကြ။

“ငါ့မိန်းမ ... မသေဘူး ... မသေဘူးကွ”

“သေသွားပါပြီ ... သူငယ်ချင်းရာ၊ စိတ်ကို စိန်းစမ်းပါကွာ ...
ရွှေမင်းစုန် ... မင်း ... မင်း ... ရူးနေလို့လား”

“ငါ ... ငါ ... မ ... ရူး ... ဘူး ... ငါ မရူးဘူး ... မင်း ... တို့
ငါ့မိန်းမကို ... သတ် ... သတ် ...”

“ကားပေါ်တင်ပြီး အိမ်ကို မောင်းကြစမ်း”

“မြန်မြန်လုပ်ကြပါကွ”

“ဟိုကောင်တွေ ... မြန်မြန်ဂူသွင်းပြီး ပိတ်ကြဟေ့”

သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းချုပ်ပြီး ကားတစ်စီးပေါ် ဆွဲတင်ကြတယ်။
ဂူသွင်း။ ဂူပေါက်ပိတ်ဖို့ကိုလည်း အမိန့်ပေးနေကြတယ်။

ကျွန်တော် ကားပေါ်ကိုမတက်ဘဲ တအားရုန်းကန်ပြီး အသံကုန်အော်ဟစ်
လိုက်တယ်။

“ဟောကောင် ... စထွာလ ... လုံးဝ ဂူမသွင်းနဲ့”
“ငါ့မိန်းမ ... သေဘူးကွ ... ဟောကောင် ... ဂူထဲမထည့်နဲ့”
သင်္ချိုင်းကုန်းအတွင်းမှာ လူရောင်စုံတွေက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး စကား
တွေ တိုးတိုးကျယ်ကျယ် ပြောနေတာ မြင်ရတယ်။

ကျွန်တော်က ရုန်း ... သူတို့က ဝိုင်းချုပ် တွန်းတင်။
ကားပေါ် ကျွန်တော်ရောက်သွားပြီး သူတို့က ကျွန်တော် မရုန်းနိုင်အောင်

နှိပ်နှိပ်အောင် ချုပ်နှောင်ပိတ်ဆို့ကြ။
ထားစက်နှိုးပြီး သင်္ချိုင်းကုန်းမြေပေါ်က စထွက်တာကို ကျွန်တော်သိနေ

တယ်။

“လွတ် ... လွတ် ... အူး ... ဝူး ... ငါ့ ... မိန်းမ ... မိန်းမ ...

... မသေ ... သေ ... အူး ... ဝူး ... အူး”

ကျွန်တော့်ပါးစပ်ကို လက်နဲ့ ပိတ်သူကပိတ်။

စိတ်ကို ထိန်းဖို့ ပြောသူကပြော။

ကျွန်တော် မိန်းမရှိရာ အုတ်ဂူကို ပြေးသွားလို့ မရတော့ဘူး။ ပါးစပ်က

အုတ်တို့ ခေါ်လို့ မရတဲ့အဆုံး ...

စိတ်ထဲကနေ ကြိုးဝါးလိုက်တယ်။

“လရောင်စို ... လ ... ရောင် ... စို ... မိန်းမ ... ငါ့ လာခဲ့မယ်။

ငါ့ကို ငါလာကယ်မယ်။ မင်းနဲ့ဘေးမှာ ငါ အမြဲရှိနေတာ မင်း ယုံပါ ...

လရောင်စို အသက်ကို ဝအောင်ရှူထား။ ဘုံရားကို သတိ ... ရထား ...

အောင် ... လာ ... ကယ် ... မယ် ... လရောင်စို”

ဒီလိုနဲ့ အိမ်ရှိရာကို ရောက်လာခဲ့တယ်ဗျာ။

ကျွန်တော့်မျက်လုံးအိမ်က မျက်ရည်တွေ ပါးပြင်မှာစီးစိုနေသလို ခန္ဓာကိုယ်

အိမ်ထဲတို့နဲ့ ပုဆိုးတွေလည်း ချွေးတွေ သင်္ချိုင်းမြေမှန်တွေနဲ့ စိုရွှေ့စပ်နေတယ်။

“ကျွန်တော် သင်္ချိုင်းကို ပြန် ... သွား ... ပါ ... ရ ... စေဗျာ။

ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော်မိန်းမရှိတဲ့ သင်္ချိုင်းကို ပို့ပေးကြပါ”

“မောင်ရွှေမင်းစုန် ...”

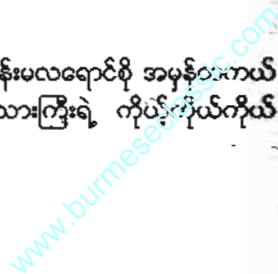
“မောင်ရွှေမင်းစုန် ... သားကြီး”

“အင် ... ဟင် ...”

“သားကြီး ... အမေ့ကို မှတ်မိရဲ့လား”

“အ ... မေ ... အမေ ...”

“စိတ်ကိုထိန်းပါ ... သားကြီးရယ်၊ မင်းမိန်းမလရောင်စို အမှန်တကယ်
သွားလွန်သွားလို့ ဂူသွင်းသပြိုဟ်လိုက်ရတာပါ။ သားကြီးရဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
သတိနဲ့ ထိန်းပါသား”

အမေက ကျွန်တော့်ပန်းကို ကြင်ကြင်နာနာ ဆုပ်ကိုင်ပြီး မျက်ရည်စိစိနဲ့ ပြောနေတာပါဗျာ။

အမေ တိုးတိုးညှင်းရှိုက်သံကို ကျွန်တော် ကြားနေရတယ်။

ဆွေမျိုးသားချင်းတွေကလည်း ဝိုင်းဝန်းနားချကြတယ်။

“အ ... မေ ...”

“သားကြီး ... ပြောလေ ... သား ... ဘာ ... ပြောချင်လို့ ... ပြော”

“ကျွန်တော့် ... မိန်းမ ... မ ... သေဘူး ... အမေ”

“အို ... သားကလည်းကွယ် ... သူ ... တကယ် ... သေ”

“မဟုတ်သေးဘူး ... အမေ၊ သူ သူ့မျက်နှာပေါ်ကို အုန်းသီးခွဲလို့

အုန်းရည်တွေ မျက်လုံးပေါ် ... ကျ ... သွား ... ရော ... သူ ... သူ ...

မျက်လုံး ... နည်းနည်း ... ဖွင့် ... ဖွင့်တာ ... ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရတယ် ...

အမေ ... ကျွန်တော့်မိန်းမ ... လုံးဝ မသေဘူးဗျ ... ဟီး ဟီး ဟီး”

ကျွန်တော် ငိုချလိုက်တော့ အနီးမှာရှိတဲ့ မိန်းမသား ဆွေမျိုးအသိအချို့

ရဲ့ ရှိုက်ငိုသံတွေကိုပါ ကျွန်တော် ကြားရတယ်ဗျာ။

ကျွန်တော့်အပေါ် ကရုဏာသက်နေတဲ့သူတွေရဲ့ မျက်ရည်တွေကို ကျွန်တော် မြင်နေရတယ်။

ဒီအချိန်မှာ ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ကြွရောက်လာတယ်။

အမေတို့က ရှိရှိသေသေပဲ ဘုန်းကြီးကို ကန်တော့ကြတယ်။ ဘုန်းတော်

ကြီးက ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ရပ်ရင်းက ...

“ဒကာ မောင်ရွှေမင်းစုန်”

“.....”

“မောင်ရွှေမင်းစုန်”

“သား ... ဘုရားလို့ ... ပြောလေ ... ပြောလေ”

ဘုန်းတော်ကြီးကို ဝေးကြည့်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို အမေက ကိုင်လှုပ် ပြီး ပြောနေတယ်။

“ဒကာလေး ...”

“ဘု ... ဘု ... ရား ...”

“ဘုန်းကြီးကိုရော သိရဲ့လား ... ဒကာလေး”

“သိ ... သိပါတယ် ... ဘု ... ရား”

“သိရင် ပြောပါဦး။ ဘယ်သူတုံး ... ဒကာလေး”

“ဟို ... ဟို ... တပည့်တော်ဇနီး လရောင်စိရဲ့ အဖေ ... ဘုန်းတော်ကြီးပါ ... ဘုရား”

ကျွန်တော် ဘုန်းတော်ကြီးကို သိပါတယ်ဗျာ။

ဘုန်းတော်ကြီးက ကျွန်တော် အသက်နှင့်အမျှ ချစ်ရတဲ့ ချစ်ဇနီးလေး

နဲ့ပဲ အလေ ...။

တစ်နည်း ...

ကျွန်တော့်ရဲ့ ယောက္ခမကြီးပါ။

သူ့ရဲ့ လူအမည်က ဦးရွှေမြို့တော် ... တဲ့။

“ဒကာလေး ... သမုဒယ အစွဲမကြီးပါနဲ့ ... ဒကာလေး။ အစွဲ

နှင့် တတ္ထုန်လည်းမကောင်းဘူး။ သမုဒယကြောင့် တပ်မက်မှုတဏှာ ဖြစ်လာ

အထဲ ဒီထပ်ကပ်မှုကြောင့် စွဲလမ်းတွယ်တာမို့တွေ ဖြစ်လာကြတာ။ အဲဒါ အစ

သိနားမလည်တာဘဲ ... ဒကာလေး။ လူ၊ သတ္တဝါတွေမှာ ချစ်ခင်ပေါင်း

သက်ဝင်ခြင်းသည် ကေုကွင်းနောက်ဆုံး ဖြစ်ကြတာပဲ။ ချစ်ခင်သူ ဇနီးယ

ဘဝပိုနဲ့ ကေုကွင်းရတာ ဒကာလေးတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒကာ

လိုလူတွေ အများကြီး။ မြန်မာမှာရော၊ ကမ္ဘာမှာပါ ရှိကြပါတယ်။ ဒကာ

က ဇနီးယားအဖြစ် ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေသလို၊ ဘုန်းကြီးကလည်း တစ်ဦးတ

သော သမီးအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရတာပါပဲ။

ဒီလို သေဆုံးကွယ်လွန်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ရတဲ့ ဝမ်းနည်းမှုတွေမို့

အစွဲအလမ်းမထားဘဲ သေခြင်းတရား အနိစ္စသင်္ခါရတရားတို့သည် သူနှင့်မှတ

င်နှင့်လည်း သက်ဆိုင်ပါလား ... ငါလည်း သေရပေဦးမှာပါလား ... ဟေ

နဲ့ နောက်ကျတာပဲ ကွာခြားတာပါလား ... တစ်နေ့ ငါရော၊ သူရော၊ ဘ

ရော ဒီမရဏသေခြင်းလမ်းကို မုချမသွေ ရောက်ကြမှာပါလား ... ဒီလိုသိ

စိန္တာတဲ့။ ဝိဇ္ဇာဆိုတာ ပညာနှင့် သိမြင်တာကို ပြောတာ။ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ

တိုစွဲလမ်းခြင်း၊ သေခြင်းတရားကို မယုံကြည်ခြင်း၊ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ

စိန္တာသိလျက် မရှိဟု ထင်မြင်ပြီး အတ္တကို ရှေးရှုနေရင် အဲဒါ အဝိဇ္ဇာ

နာမည်တာဘဲ။ သားစွဲ၊ မယားစွဲ၊ လင်စွဲ၊ ဥစ္စာစွဲ၊ ရာထူးစွဲ ... အစွဲအလမ်း

နှင့်အမျှ သေရင်လည်း ဘဝကူး မကောင်းဘူး။ ရှင်နေတုန်း စွဲလမ်းနေရင်

အဝိဇ္ဇာလမ်းမှားမှာ ပျော်ပိုက်ခြင်းပဲ။

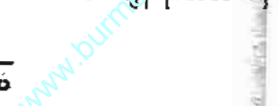
အဲဒီ အဝိဇ္ဇာ တဏှာ သမုဒယအစွဲကြောင့် မိမိ ရုတ်တရက် သေဆ

ရင်လည်း ဘဝကူး မကောင်းဘူး။ မကောင်းသော အစွဲအလမ်းနဲ့သေရင်

တစ္ဆေ ဘဝသစ်ကိုရပြီး ဆင်းရဲခြင်း ဒုက္ခအသစ်ကို ပြန်ရလို့ ဆင်းရဲသက်

ပြန်ရော။ ဒကာလေးလည်း ဒီလိုဆင်းရဲသက် သံသရာရှည်တဲ့ အလုပ်တို့

အသိနဲ့ ဖယ်ရှင်းပြီး ကွယ်လွန်သူ ဘဝကူးကောင်းအောင် ကျွန်ုပ်ရပ်အသတ်

မောင်ညိုရှင်(သန်လျင်)

က ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ ပြုလုပ်အမျှပေးဝေတာသည်သာလျှင် ကွယ်လွန်သူ
ရော၊ ကျန်ရစ်အသက်ရှင်နေသူရော မွန်မြတ်တဲ့ ကုသိုလ်ပါပဲ။ ဒကာလေး။
ဒါကြောင့် ဒကာလေးရဲ့ ကွယ်လွန်သူနီးအတွက် အကောင်းဆုံးကုသိုလ်တွေ လုပ်
ရင်း ဒကာလေးရဲ့ မေတ္တာ စေတနာ အသန့်တွေကို ပြပေရော”

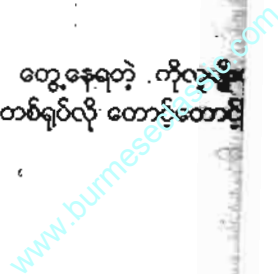
[၂]

လရောင်စို သေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် လုံးဝ မယုံဘူးများ။
လုံးဝ ကျွန်တော် မယုံဘူး။
တနေဂန္ဓဇနဲ့ နံနက်တုန်းက ကျွန်တော့်နဲ့ လရောင်စိုတို့ ချစ်ကောင်းကင်
စိုတဲ့ ရက်မြတ်မင်္ဂလာခန်းမမှာ မင်္ဂလာညွှတ်ခွဲ ကျင်းပနေတာပါ။ ပြုံးလို့ ရယ်လို့
ချစ်လို့များ။
နှစ်ဖက်ဂုဏ်သရေရှိ ပရိသတ်တွေ ကြွရောက်ချီးမြှင့်ကြတဲ့ ... မင်္ဂလာ
ချောမောလှပ တင့်တယ်ခြင်းတွေနဲ့ ပြည့်စုံလွန်းလှတဲ့ ချစ်ဇနီး လရောင်စိုရဲ့
လှကို မင်္ဂလာပွဲလာသူတိုင်းက ချီးမွမ်းကြတာပင်များ။
ရန်ကုန်က ငှားလာတဲ့ ခေတ်ပေါ်နှင့် မြန်မာမှု အနုပညာဂီတ တီးဝိုင်းက
စည်း 'အခါတော်မင်္ဂလာ' သီချင်းကို သီဆိုတီးခွတ်လို့။
ခန်းမတစ်ခုလုံးဟာ ရွှေရောင် ငွေရောင် မီးအလင်းရောင်များနဲ့အတူ
ပြုံးအရယ်တွေပါ ရောပြန်းကူးလူး ပေါင်းစပ်နေသလို၊
နေလို လဲလို ဝင်းနေပါများ။
ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ကျွန်တော့်ကို ချောမောလှပ
ချစ်သရေရှိလှတဲ့ ဇနီးကောင်းလေးရလို့ ဂုဏ်ယူဝမ်းသာ ချီးကျူးကြနဲ့ ပျော်စရာ
တာင်းလိုက်တာရယ်များ။

ရင်ကွဲနေ

ဒီအချိန်မှာ ဇနီးချောလေး လရောင်စိုကလည်း သူ့ဖိတ်ဆွေးသူငယ်ချင်း
တွေကို ညွှတ်လိုက်၊ ဓာတ်ပုံ အတူတူရိုက်လိုက်။
သူပ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေတုန်းမှာပဲ ...
“လရောင်ရေ ... ဒီမှာ ကိုလူမျိုးထိန် လာတယ်ဟေ့”
ကိုလူမျိုးထိန်လို့ ပြောသံကြားရော လရောင်စိုရဲ့မျက်နှာ ကွက်ခနဲထူထဲ
ပြီး ချက်လုံးအစုံ ပွင့်လို့ ဝိုင်းသွားပါရောများ။
လရောင်စို ဘာဖြစ်သွားတာပါလိမ့်။
အံ့ဩသွားတာနဲ့ တူရဲ့။
ဝင်သာလို့ အံ့ဩသွားတာလား။
ချစ်ဇနီး ခင်လရောင်စိုရိုရာကို လူတစ်ဦးက တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းသွား
နေတာမျိုး သူ့လက်ထဲမှာလည်း လက်ဆောင်ပစ္စည်း ဘူးနဲ့တူရဲ့။ အပြာရောင်
ဘူးသေးလေးတစ်ခု ကိုင်လို့။
ခင်လရောင်စိုရဲ့ သူငယ်ချင်းအချို့ကလည်း အဲဒီလူကိုကြည့်ပြီး ဝါစ
တွေ့တ အံ့ဩနေကြ။
ညွှတ်သည်က အရပ် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း။
မေးရိုးကားကား၊ မျက်လုံးမေးမေးနဲ့။
အဖိုးတန် တန်ဖိုးကြီး ဘောင်းဘီရှည်၊ စပို့ရှပ် အပြာရောင်လက်
ထတ်ထားလို့။
အလို ... ဒါ ... ဒါ ကိုလူမျိုးထိန်ပါလား။
လူမျိုးထိန် ... လူ ... မျိုး ... ထိန် ...
ဒီလူကို ဘယ်သူများ ဖိတ်စာကမ်းလို့ ရောက်လာပါလိမ့်များ။ ဒီ
အကြောင်း ခင်လရောင်စိုက ကျွန်တော့်ကို ပြောခဲ့ဖူးတယ်။ ဟောဒီလောက
ခင်လရောင်စို အရွံဆုံး၊ အမုန်းဆုံး၊ အကြောက်ဆုံးလူကို ပြောပါဆိုရင် လူ
ထိန်က ရှေ့ဆုံးက နံပါတ်တစ်တွဲ။
“မင်း ဘာကြောင့် လူမျိုးထိန်ဆိုတဲ့ လူကို ရွံမုန်း ကြောက်ရွံ့မ
သလို မေးတော့ ...
မောင် ကျွန်မအနီးမှာ ရှိနေတော့ ကြောက်ရွံ့ခြင်းတွေ အဝေးကို ခြေ
ထောက်နဲ့ ပြေးထွက်သွားပါပြီ မောင်။
အခု ကြည့်စမ်းပါဗျာ ...
ချစ်ဇနီး ခင်လရောင်စို မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့နေရတဲ့ ကိုလူမျိုး
တို့ ကြောက်ရွံ့မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်ပြီး ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို့ တောင်တောင်
ငြိမ်သက်နေတာ။

၀ မောင်ညိုရှင်(သန့်လျင်)

ခင်လရောင်စိုရဲ့ အနီးက သူငယ်ချင်းအချို့လည်း ခင်လရောင်စိုရဲ့ နံဘေးကနေ အသာခွာထွက်သွားကြတယ်။

ကိုလူမျိုးထိန်က သူ့လက်ထဲက ရတနာပစ္စည်းဘူးလို အရာကို ခင်လရောင်စိုရဲ့ ကမ်းပေးနေတယ်ဗျာ။

မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ ပစ္စည်းနဲ့ တူရဲ့။

သို့သော် ခင်လရောင်စိုက မယူဘဲ သူမရဲ့လက်ကို နောက်တင်ပါးဘက် ဆုတ်ပြီး တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေချိန် ...

ဒီလို လက်ဖွဲ့ပစ္စည်း မယူပုံအောင် ကြောက်ရွံ့နေပုံက မသက်သာဖွယ်ရာ ထူးခြားချက်ပါ။

ကိုလူမျိုးထိန်က သတို့သမီး ခင်လရောင်စိုရဲ့ အနီးကို တိုးကပ်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုသော စကားကို ပြောနေတယ်။

ပြောပြီးနောက် လူမျိုးထိန်က ချာခနဲလှည့်ပြီး ခပ်သွက်သွက် ခြေလှမ်းကျွန်း လှမ်းလာပြီး ကျွန်တော်(သတို့သား) ရဲ့ရှေ့မှာ ကာရပ်ရင်း ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်တယ်ဗျာ။

“ရွှေမင်းစုန် ... မင်းက အနှိုင်းမဲ့ အလှရွှေမင်းသမီးလေးကို လက်ထပ်ခွင့်ရတဲ့အတွက် ငါ အများကြီး ဝမ်းသာပါတယ် ... ရွှေမင်းစုန်။ ရိုးမြေကျ အသက်ထက်ဆုံး အိုအောင်မင်းအောင် ချစ်ခင်ပေါင်းသင်းနိုင်ခဲ့ရင် မင်းလောက် ကံကောင်းတဲ့လူ ဟောဒီမြို့ပေါ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး ရွှေမင်းစုန်။ နေနဲ့လ ရွှေနဲ့ မြလိုသာမက စိန်စီထားတဲ့ ရွှေကလပ်ပေါ်မှာ ပတ္တမြားမောက် တင်ထားသလိုပါပဲ ... ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း”

ကျွန်တော်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ပြီး ပြောနေတာ။

ပြောလို့လည်း ဝ,ရော မင်္ဂလာခန်းမအတွင်း ကျွန်တော်ရှေ့ကနေ အိုက်တင် အပြည့်နဲ့ ထွက်သွားတယ်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ အပြုံးအချို့ကို မြင်လိုက်ရတယ်ဗျာ။ သို့သော် အဲဒီအပြုံးကို ကျွန်တော် အဓိပ္ပာယ် မဖွင့်ဆိုတတ်ဘူး။

သူ လှည့်ထွက်သွားရော ကျွန်တော်ချစ်သူ သတို့သမီး ခင်လရောင်စို ရဲ့ရက် လှမ်းသွားလိုက်ချိန် ...

“အား ...”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... လုပ်ကြပါဦး။ ခင်လရောင်စို ... လရောင်စို”

“ဝုန်း ...”

“အမယ်လေး ... သူငယ်ချင်း ... သူငယ်ချင်း ... လရောင်စို ... လရောင်စို ...”

ကျွန်တော် သတို့သမီး လရောင်စိုထံ ရောက်ကာနီးမှာပဲ ချစ်သူချစ်နန်း ...

သူ့ရဲ့ ခြေလှမ်းကျွန်း လှမ်းလာနေတဲ့ ကျွန်တော်(သတို့သား) ကို ဝေးကြည့်နင်း အဝတ်ပြုပြင် လဲကျသွားတယ်ဗျာ။

သူ့ထက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ ပန်းအလှတွေ ကြမ်းပြင်ပေါ် ပြုတ်ကျ ...

ကျွန်တော် ပြေးသွားလိုက်ပေမယ့် နောက်ကျသွားတယ်။

ခင်လရောင်စို မျက်လုံးနှစ်လုံးပွင့်ပြီး လုံးဝငြိမ်သက်နေပြီ။ သူ့သူငယ်ချင်း ...

... ထိတ်လန့်ထကြားအော်သံ။ မင်္ဂလာပွဲလာသူတွေ ဝိုင်းအုံလာသံနဲ့အတူ ...

... ခြင်္ခြင်ဆိုင်ဆိုင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် တီးမှုတ်သံဆိုနေတဲ့ ခေတ်ပေါ် မြန်မာ ...

... တိုင်းတိုင်း တီခနဲ ရပ်သွားခဲ့တယ်။

ကျွန်တော် ခင်လရောင်စိုကိုထိုးပွေ့ပြီး ပါးနားကပ်လို့ ခေါ်လိုက်တယ်။

“လရောင်စို ... လရောင်စို ... စို ... စို ... စို ...”

လှုပ်ခေါ်ကြည့်တယ်။ ပါးချင်းကပ်ပြီး ခေါ်ကြည့်တယ်။ သူမရဲ့ ...

... ကို ကိုင်လှုပ်ပြီး ခေါ်ကြည့်တယ်။

သူမ လုံးဝ ငြိမ်သက်နေပြီဗျာ။

ခင်လရောင်စို ဘာကြောင့် ရုတ်တရက် လဲကျသွားရတာလဲဗျာ။

စောစောတုန်းက ရယ်မောရွှင်ပျနေတဲ့ အပြုံးတွေ ဘယ်အရပ်ကို ပျံသန်း ...

... ကြတာလဲဗျာ ... ဟင် ... ဟင် ... လို့။

ဒီအချိန်မှာ လူလတ်ပိုင်းအရွယ် လူတစ်ဦး ရောက်လာပြီး ဝိုင်းနေသူ ...

... ကျွန်တော် နောက်ဆုတ်ခိုင်းတယ်။

“ကွယ်လွန်သွားပါပြီ”

“လ ... ရောင် ... စို ... လ ... ရောင် ... စို ... လ ... ရောင် ... စို ...”

ကျွန်တော် ချစ်ရသူရဲ့ ငွေ့ငွေ့လေး နွေးနေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို အားရ တင်းကြပ်စွာ ပွေ့ဖက်လို့ ...

သူမရဲ့ နာမည်ကို ဟစ်ခေါ်လိုက်တယ်ဗျာ။

‘မောင် ...’ ဆိုတဲ့ ချစ်သူ ရွှေနှုတ်ဖျား လှုပ်ခတ်ပြင်သာ နွဲ့နွဲ့တီတာ ခေါ်သံ၊ မကြားရတော့ဘူး။

ကျွန်တော့် မျက်လုံးအိမ်က မျက်ရည်လုံးတွေ ချစ်သူခင်လရောင်စိုရဲ့ ပါးပြင်ပေါ် စီးလိမ့်ကျပြီး ချစ်သူရဲ့ ပါးပြင်ဟာ မျက်ရည်တွေ စိုရွာသွားခဲ့တယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ မိနစ်ပိုင်းက ပြုံးပျော်ကြည်နူးခဲ့တဲ့ ချစ်သူ။

မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ နှလုံးရပ်ပြီး အသက်ပျောက်သွားခဲ့သတဲ့။

ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ ...

ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

ကျွန်တော် မယုံဘူး။ လုံးဝ မယုံဘူး။

ကျွန်တော့်ချစ်သူ သေဆုံးသွားတာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူ .. သူ ...

ကြောက်လန့်ပြီး သတိလစ်သွားတာ နေမှာဗျာ။

သူ ... သူ ... အချိန်နာရီ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ အိပ်ပျော် သွားတာပါဗျာ။ အိပ်ပျော်သွားတာပါ။

သူမ မကြာခင် အိပ်မောကျရာက နိုးလာမှာပါ။

နိုးလာရင် ကျွန်တော့်လည်ပင်းကို ဖြူနုသွယ်ပြောင်းတဲ့ လက်မောင်း တစ်စုံနဲ့ သိုင်းဖက်ပြီး ...

လွမ်းလိုက်တာ မောင်ရယ်၊ ကျွန်မ ပင်ပန်းပြီး အိပ်ပျော်သွားခဲ့တယ်။

အိပ်ပျော်သွားတဲ့ အချိန်နာရီတွေကြောင့် မောင့်ရဲ့အနမ်းနဲ့ ကျွန်မရဲ့ အနမ်းပွင့်တွေ အသက်များ ကြီးသွားပြီလား သိပါဘူး ... မောင်ရယ်၊ နှမြောလိုက်တာနော်”

ခင်လရောင်စို ပြောမှာပါဗျာ။

နှုတ်ခမ်းချင်း မထိတထိလုပ်ပြီး ပြောမှာပါ။

သူမ နိုးထ မျက်လုံးဖွင့်မည့်အချိန်ကို ကျွန်တော် အချစ်နဲ့ အလွမ်းတွေ ပွေ့ပိုက်ပြီး စောင့်နေမှာ ... စိတ်ချ။

ချစ်ဇနီး ခင်လရောင်စိုကို ဂူသွင်းသင်္ဂြိုဟ်တာ ညနေ အတော်စောင့် ...

ခင်လရောင်စိုရဲ့ ရှေ့မှာ မြေဖြူပဲ၊ ဂူသွင်း၊ သင်္ဂြိုဟ်ကြတဲ့ အသုဘတွေ ...

ချစ်ဇနီးကို ဂူသွင်းတော့ အချိန်က နေလုံးပျောက်နေပြီ။ ကျွန်တော့်ဇနီး အမှန်တကယ် မသေဆုံးဘဲနဲ့ သူ့ကို ဂူသွင်းသင်္ဂြိုဟ် ...

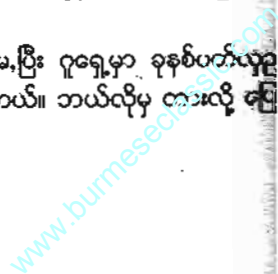
ချစ်ဇနီးရှိနေတဲ့ ခေါင်းကိုဖွင့်ပြီး သင်္ချိုင်းအလုပ်သမားတစ်ဦးက အုန်းသီး ...

အုန်းရည်နဲ့လောင်းချ၊ မျက်နှာသစ်ပေးတာဗျာ။ အဲဒီအချိန်မှာ ချစ်ဇနီး လရောင်စို မျက်လုံးအိမ်က မျက်ခွံ အနည်းငယ် ...

ချစ်သူတာကို ကျွန်တော့်မျက်စိနဲ့ အသေအချာ မြင်ခဲ့တာပါ။ ငါ့မိန်းမ မသေသေးဘူး။

မျက်လုံးဖွင့်ပြတယ်လို့ ဝမ်းသာအားရ အသံကုန် ဟစ်အော်ပြောခဲ့ ...

အားလုံးက လက်မခံကြဘူး။ ခေါင်းကို သင်္ချိုင်းလုပ်သားတွေက ပိုင်းမပြီး ဂူရှေ့မှာ ခုနစ်ပတ်ယူ ...

ကျွန်တော့်ကို သူငယ်ချင်းတွေ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေက ဝိုင်းချုပ်ဆွဲခေါ် သွားကြတယ်။

အခု မသေသေးတဲ့ ကျွန်တော့်ချစ်ဇနီး လရောင်စိုကို သူတို့ ဂူသွင်း ပိတ်၊ သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြပြီ။

ကျွန်တော် လုံးဝ မယုံခဲ့ဘူး။

ဆွေမျိုးသားချင်းတွေက ကျွန်တော့်ချစ်စိတ် သံယောဇဉ်ကြောင့် စိတ် ခံစားမှုဖြစ်ပြီး ကယောင်ကတမ်း ပြောကြတာပါတဲ့။

ကျွန်တော့်ကို အမျိုးမျိုး တရားချကြတာ။

ကျွန်တော့်ယောက္ခမကြီး ခင်လရောင်စိုရဲ့အဖေ ဘုန်းကြီး လူနာမည် ဦးရွှေမြို့တော်။

ဘုန်းကြီးဘွဲ့က ဦးပိလာသ။

ပုဒ္ဒဘုရားရှင်ရဲ့ တရားရေးအေး၊ အမြိုက်ဆေးကို တိုက်ကျွေးခဲ့တယ်။

ကျွန်တော့်ရင်ဟာ ပွက်ပွက်ဆူ လောင်မြိုက်နေတယ်ဗျာ။ တန်ဖိုးကြီးလှတဲ့ ဓမ္မ ရေစင်ရေအေးက ကျွန်တော့်ရင်ထဲက မီးတောက်မီးလျှံသောကအပူရှိရာကို စီးဝင် မလာဘူးဗျာ။

ကျွန်တော်က မီးတံခါးဝကို ပိတ်ထားတာကို။

အခု မှောင်ရီသမ်းစ ပြုလာပြီ။

ဆွေမျိုးသားချင်းတွေက ကျွန်တော့်ကို စိုးရိမ်ပူပန်လို့ အနားက မခွာဘဲ စောင့်ကြည့်နေတယ်။

ပြီး နေကောင်းရဲ့လားလို့လည်း မေးကြတယ်။

ကျွန်တော် နေဝင်လို့ လျှပ်စစ်မီးတွေဖွင့်ရော အသာထရပ်လိုက်တယ်။

အမေက ကျွန်တော့်ကို မေးတယ်ဗျာ။

“သားကြီး ... ဘယ်သွားမလို့လဲ လူလေး”

“အိမ်သာသွားမလို့ပါ အမေ”

“ဟဲ့ ... မောင်ချစ်မင် ... မင်း အစ်ကို အိမ်သာသွားမလို့တဲ့။ လိုက်ပို့ လိုက်ကြစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... အန်တီ”

ညီဝမ်းကွဲ မောင်ချစ်မင်က ကျွန်တော့်အနီးကို ရောက်လာတယ်။

“အမေ ...”

“ပြောလေ ... သားကြီးက ဘာပြောမလို့တုံး ... ပြော”

“ကျွန်တော့်ကို ရူးနေတယ်လို့ ထင်နေကြတာလားဗျာ”

“ဟေ ...”

“အယ် ...”

“ကျွန်တော် ကလေးမဟုတ်ဘူး၊ စိတ်မနောက်ဘူး၊ မရှားသေးဘူး၊ ကျွန်တော် ဖြစ်စဉ်အားလုံးကို သဘောပေါက်ပါတယ်ဗျာ။ ဟေ့ ... မောင်ချစ်မင်”

“ခင်ဗျာ ... အစ်ကို ရွှေမင်းစုန်”

“မင်းသား ကလေးငယ်ကိုသာ ဘာမှမကြောက်မလန့်အောင် အိမ်သာ နှိပ်ပေး ငါ အဖော်မလိုဘူး ... နားလည်လား”

“အဲ ... အဲ ... ဟို ...”

“နားလည်လားလို့ ငါမေးတယ်ကွ”

ကျွန်တော်က အသံမာမာပျက်နာထားတင်းတင်းနဲ့ ပြောလိုက်တော့မှ-

“တောင်းပါပြီ ... အစ်ကို၊ ကျွန်တော် အဖော်မလိုက်ပါဘူးခင်ဗျ”

စဉ်းစားကြည့်ကြစမ်းပါဗျာ။

အိမ်သာက ဒီတိုက်အိမ်အောက်ထပ် အနောက်ဘက် မီးဖိုဆောင်အနီး

မှာပဲ ဓမ္မလေးသွား အိမ်သာတက်ရတာမှ မဟုတ်တာ။

မီးရထားလက်မှတ် ဝယ်စရာ မလိုပေါင်ဗျာ။

ကျွန်တော့်အပြောကြောင့် အမေလည်း ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ငြိမ်နေ

တယ်။ သည်နောက် အိမ်သာရှိရာ မီးဖိုဆောင်ဘက်ကို ထွက်ခဲ့လိုက်တယ်။

“အစ်ကို ... ဘယ်တုံး”

မီးဖိုဆောင်မှာ ချက်ပြုတ်နေတဲ့ ညီမဝမ်းကွဲ မနှင်းဆီက တွေ့လို့ လှမ်း

မေးတယ်။

“အိမ်သာ ... ညီမလေး၊ နင်တို့ ချက်ပြုတ်နေတာလားကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အစ်ကို”

“အေး ... အေး ... ချက် ... ချက် ...”

သူတို့ကို ကျောခိုင်းပြီး အိမ်သာထဲ ဝင်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် အိမ်သာ

ထဲထဲချင်လို့ မဟုတ်ဘူးဗျာ။

ကျွန်တော့်ချစ်ဇနီး ခင်လရောင်စိုကို သွားကယ်မလို့ အကြံထုတ်တာ။

ခင်လရောင်စို လုံးဝ မသေဘူးလေဗျာ။

သူ့ကို သွားကယ်ရမှာ အချိန်တောင် လင့်နေပြီ။ ကျွန်တော် အိမ်သာ

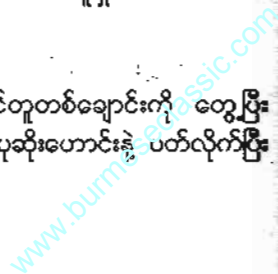
ထဲထဲ အသာထွက်ပြီး ဘေးဘီကို အကဲခတ်လိုက်တယ်။ လူရှင်းတယ်။ အသာ

ထဲထဲထဲ ထွက်လိုက်ပြီ။

ဟိုဟိုဒီဒီ လိုက်ရှာကြည့်တော့ ...

သံတူးရွှင်းပြားငယ်တစ်ချောင်းနဲ့ ငါးပေါင်တူတစ်ချောင်းကို တွေ့ပြီး

အောက်ယူလိုက်တယ်။ အဲဒီပစ္စည်းနှစ်ကို တွေ့တဲ့ ပုဆိုးဟောင်းနဲ့ ပတ်လိုက်ပြီး

နောက်ဖေးအုတ်ရိုးကို ကျော်တက်လို့၊ နောက်ဖေးလမ်းကြားကနေ လျှို့ဝှက်ပုန်းလွှဲ ထွက်ခဲ့လိုက်တယ်ဗျာ။

သည့်နောက် အငှားကားတစ်စီးကို တားလိုက်တယ်။

“ဘယ်သွားမှာလဲ ဆရာ”

“မြို့ပြင်သချိုင်းဘက် သွားချင်လို့ပါဗျာ”

“မြို့ပြင်သချိုင်းဘက်ဆို မှောင်နေပြီ ဆရာ။ အခြားကား ..”

“အရေးကြီးလို့ပါ နောင်ကြီးရာ။ သချိုင်းရှေ့မရောက်ပါဘူးဗျာ၊ ကားလမ်း နံဘေးတင်ပါခင်ဗျာ။ ယူမည့်ဈေးပြောပါ။ ကျွန်တော် ပေးပါ့မယ်ဗျာနော်”

“ငါးထောင်တော့ ပေးပါ ဆရာ”

“ရပါတယ် ... ကျေးဇူးပဲ”

ဒီလိုနဲ့ မြို့ပြင် သချိုင်းသွားတဲ့ ဗဟိုလမ်းမကြီးအတိုင်း ကားနဲ့လာခဲ့ကြ တယ်။

“မြန်မြန်မောင်းပေးပါလားဗျာ”

“အရေးကြီးလို့လား”

“ဟုတ်တယ် ... ရည်းစားနဲ့ ချိန်းထားလို့ဗျာ”

“ဟား ဟား ဟား ဟား ... ညီငယ်ကလည်းကွာ ဒီလိုနေရာကြီးများ ရည်စားချိန်းတွေ့ရတယ်လို့ကွာ”

“သူက ဒီနားမှာ နေတာကိုးဗျာ။ အချိန်လွဲသွားရင် ...”

“အေးပါ ... အေးပါ ... စိတ်ချပါဗျာ”

ကားဆရာက အရှိန်မြှင့် မောင်းလိုက်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ (၆)နာရီ မိနစ် (၃၀)

ခန့်မှာ ကျွန်တော် ကျောက်ပလွေသချိုင်းရှိရာကို ရောက်လာခဲ့တယ်။

သချိုင်းကုန်းက အကာအရံ မရှိဘူးဗျာ။

မှောင်မည်းမည်းမှာ ကုက္ကိုပင်မည်းမည်းကြီးတွေနဲ့ လေတိုက်ရင် ယိမ်း နေတဲ့ ငါးပင်တွေပဲ မြင်ရတယ်။

စဉ်းစားစရာက ကျွန်တော် အခုလာနေတာသည် ညနေ (၅)နာရီခန့်က ဝူသွင်းသပြိုဟ်ခဲတဲ့ ချစ်ဇနီးရဲ့ အုတ်ဂူကိုဖောက်ပြီး ခေါင်းကိုဖွင့်ရမှာ။

ပြောရရင်တော့ ဥပဒေမဲ့အလုပ်ပဲ။

ဒီအချိန်မှာတော့ ဥပဒေ မဲ့ချင်မဲ့၊ မမဲ့ချင်နေ။

ကျွန်တော့်ဇနီး အသက်ရှင်က အရေးကြီးဆုံးပဲဗျာ။

ကျွန်တော့်ဇနီး မသေဘဲ အသက်ရှင်တာကို အားလုံး မြင်ကြ သိကြရင်

ကျွန်တော့်ကို ဥပဒေအရ အရေးယူကြမှာတဲ့လားဗျာ။ မှားယွင်းမှုတွေအတွက် ကျွန်တော် ဥပဒေစကား ပြန်ပြောရမှာပဲ။

အခု ကျွန်တော် ဂူကို ဖောက်ရမှာလေ။
ကျွန်တော် သချိုင်းဂူဖောက်နေတာကို သချိုင်းစောင့်တွေ မြင်သွားရင်

ပြန်ခိုပြီး မဲဝန်းပျံကြမှာ သေချာတယ်။

အရေးကြီးတာက သူတို့အခြေအနေကို အရင်သွားကြည့်ရမယ်။ သူတို့

အခြေအနေလည်း ငွေများများ လာဘ်ထိုးပြီး ဂူဖွင့်ခွင့်တောင်းရမယ်။
အမှန်တယ် သေဆုံးနေရင်လည်း ကျွန်တော့်ထိုက်နဲ့ ကျွန်တော့်က

အခြေအနေလည်း ဘဝခြားကြရုံပေါ့။
ဒီနဲ့ ကျွန်တော် သချိုင်းစောင့်တွေနေတဲ့ တဲအိမ်ကြီးတစ်လုံးကို အုတ်ဂူ

အခြေအနေကြားကနေ ဖြတ်လျှောက်လို့ သွားကြည့်ရော ...
အလို ...

သချိုင်းလုပ်သား စတုရန်းလုံးပီး အရက်နဲ့ဝထောင်းထောင်းနဲ့ ပိုးလို့

ကျွန်တော် အိပ်နေကြတာကိုးဗျာ။
ကြည့်စမ်း ... သူတို့ခြေရင်းမှာ မီးခွက်ကြီး ထွန်းရက်ကြီး။ အမူး

မီးခွက်ကြီး မီးခွက်ကို ခြေကန်မိလို့ မီးခွက်မှောက်ရင် ရှိစုမဲ့စုတ်စုတ်ပြာကျပြီး သုံး

သောက်ထား မီးသွေးတုံး ဖြစ်သွားနိုင်တယ်ဗျာ။
သို့သော် ခုလို မူးပြီး အိပ်မောကျနေတာ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ။

ကျွန်တော် သံတူးရွင်းရယ်၊ ငါးပေါင်တူရယ်ကို ကိုင်ပြီး ဇနီးသည် ခင်

အရောင်စို အုတ်ဂူရှိရာကို အပြေးလာခဲ့လိုက်တယ်။
ခမျာ အထဲမှာ အသက်ရှူကျပ်နေမှာပဲဗျာ။

ဒါပေမယ့် အုတ်ဂူထဲမှာ ရှိနိုင်တဲ့ လေရယ်၊ အုတ်ရဲ့ အအေးဓာတ်ရယ်ကို

ခိုင်းပြီး အသက်ငွေငွေ ကျန်ကောင်း ကျန်နိုင်တယ်ဗျာ။
ကျွန်တော် တစ်ချက်ပဲ ထုရသေးတယ် ...

မျက်နှာစာက အုတ်တွေ ဝုန်းခနဲ အတွင်းကို ကျိုးကျသွားပါရောဗျာ။
အသွေး ကောင်းတာပဲ။

အုတ်တွေကို ဖယ်ပြီး သစ်သားခေါင်းကို အပြင်ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။
ကျွန်တော့်စိတ်တွေ အရမ်းလှုပ်ရှားနေပြီဗျာ။ ဇနီးသည် ခင်လရောင်စိုကို တွေ့ရ

တော့ပေလေ။
လရောင်စို ... မင်း ... မင်း ... မသေရဘူးကွ။
မောင် ရောက်လာပြီ ... လရောင်စို။
နေရောင်၊ မီးရောင် သောကအပူတွေနဲ့ နယ်ဖတ်ထားတဲ့ မင်းရဲ့ နှလုံး

သားကို မောင် လရောင်တွေနဲ့ ရေချိုးပေးမှာပါ ... အချစ်ရယ်။ မင်း-အမြန်နိုးထ
ရယ်နော် ... နော် ... နော်”

ကျွန်တော် သစ်သားခေါင်းကို ဆွဲထုတ်ပြီး သချိုင်းမြေပေါ်မှာ အသာထိန်းချလိုက်တယ်။ မောင်နေတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်လှုပ်ရှားမှုကို ဘယ်သူမှ မြင်မယ် မထင်ဘူးပျ။

မြင်တော့ရော ဘာအရေးလဲပျ။

ကျွန်တော့်ချစ်သူရဲ့ လက်ကိုဆွဲပြီး မြို့ထဲကို ရင်ကော့ဝင်သွားမှာလေ။ အဲဒီကျတော့မှ မြို့သူမြို့သားတွေက သေရွာပြန်ချစ်ဇနီးနဲ့ ယုံကြည်မှု ပြင်းထန်စွန့်စားတဲ့ ကျွန်တော့်ကို အံ့အံ့သြသြ ဝိုင်းကြည့်ပြီး ဝမ်းသာနေကြမှာ။

ပြီးရင် ...

ကျွန်တော်နဲ့ ခင်လရောင်စိုတို့ မပြီးဆုံးသေးတဲ့ မင်္ဂလာညဉ့်ခံပွဲကို ဒုတိယအကြိမ်မြောက် စည်စည်ကားကား ပြန်ကျင်းပမှာပျ။

ကျွန်တော် သံတူရွှင်ပြားနဲ့ သံစွဲထားတဲ့ ခေါင်းဖုံးကို ကလော်လိုက်တယ်။

“ကွီ ...”

နောက်တစ်နေရာကို ကလော်လိုက်တယ်။

“ကွီ ...”

လက်တွေတောင် တုန်လို့ပျ။ ဒါနဲ့အတူ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ချွေးတွေ စိုရွှဲပြီး သွေးတွေ ပူနေတယ်ပျ။

“အူ ... ဝူ ... ဝူ ... ဝူ ... ဝူ ...”

အို ... အရင်လိုရတဲ့အထဲ သချိုင်းခွေးတစ်ကောင်က အုတ်ဂူဟောင်းတစ်ခုနဲ့ဘေးက ထွက်လာပြီး ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူလို့ပျ။

ကျက်သရေမရှိလိုက်တာ။

“ကဲဟာ ...”

အုတ်ဝိုင်းကျိုးနဲ့ ကောက်ပစ်လိုက်မှ ခွေးက ကြောက်လန့်ပြီး ထွက်ပြေးရော။ ဒါတောင် ဝေးဝေးမပြေးဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ အူနေသေးရဲ့ပျ။

“ဖွ ... ဖွ ...”

နောက်ဆုံးသံချက်ကို မကော်တော့ဘူးပျ။

ခေါင်းပျဉ်ကြီးကို လက်နှင်မပြီး နံဘေးမှာ အသာချလိုက်တယ်။ အိတ်ထဲမှာပါတဲ့ မီးခြစ်ကို ခြစ်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ အဖြူရောင်ပိတ်စရှည်က လရောင်စိုရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို အုပ်ထားလို့ပျ။

ဘုရား ... ဘုရား ... သူ ... သူ ... အသက်မှ ရှိသေးရဲ့လား။

ကျွန်တော် အုပ်ထားတဲ့အဖြူရောင်ပိတ်စကို အမြန်ဆွဲလှန်လိုက်ရော-
“ဟင် ...”

ခေါင်းထဲမှာ ချစ်သူ ခင်လရောင်စိုရဲ့ မျက်နှာကို မမြင်ရဘဲ တန်းစီခိုအုတ်ခဲတွေကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရပါရောပျ။

ဘုရားရေ ... ခင်လရောင်စို ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ။

ကျွန်တော် အုတ်ခဲတွေကို လှန်မပြီး ကြည့်တယ်။

ခင်လရောင်စိုကို လုံးဝ မတွေ့ရဘူး။

ကျွန်တော့်ချစ်သူ ခင်လရောင်စို ဘယ်ရောက်သွားလဲပျ။ သူ ဘယ်လိုလှည့်ပေးထားတဲ့ ခေါင်းထဲကနေ နေမကူးသေးဘူး ပျောက်သွားရတာလဲ

... တင်”

“လ ... ရောင် ... စို ...”

“လ ... ရောင် ... စို ...”

“မင်း ... ဘယ် ... မှာ ... လဲ ... လရောင်စို”

ကျွန်တော် ခေါင်းထဲမှာရှိတဲ့ အုတ်ခဲတွေကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ထုတ်ယူလှည့်ပေး ရှာတယ်။

အုတ်ခဲတွေ ကုန်တော့ သစ်သားခေါင်းကြီးကို ဆွဲလှန်ဖောက်ပြီး ရှာ

ကျွန်တော့်ရင်တစ်ခုလုံး ပလောင်ဆူနေပြီပျ။

သည်နေောက် အုတ်ဂူကို တူနဲ့ထုခွဲပြီး ရှာတယ်။

မတွေ့ဘူး။ လုံးဝ မတွေ့ဘူး။

“လရောင်စို ...”

“လရောင်စို ... မောင် ရောက်လာပြီလေ ... လရောင်စို”

ကျွန်တော် သချိုင်းကုန်းထဲမှာ အော်ဟစ်ပြီး လိုက်ရှာတယ်။ မောင်နေပြောဟောင်းတွေကို ခလုတ်တိုက်ပြီး လူက လဲကျ ပြန်အားယူထ၊ ချစ်သူရဲ့

ညှို့ကို အသံကုန် အော်ခေါ်။

ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်ရှိရာကို လက်နှိပ်မီးရောင်တွေ ထိုးကျလာပါ

လက်နှိပ်မီးရောင်တွေ အများကြီးပဲ။

“ဟိုမှာ ... ဟိုမှာဟေ့ ...”

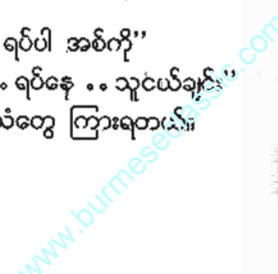
“ရွှေမင်းစုန် ... ရပ်နေ ... ရပ်နေ ... မပြေးပါနဲ့ ... ရပ်နေ”

“သား ... သား ... လူလေး ...”

“အစ်ကို ... ရွှေမင်းစုန် ... မပြေးပါနဲ့ ... ရပ်ပါ အစ်ကို”

“သူငယ်ချင်း ... ရွှေမင်းစုန် ... ရပ်နေ ... ရပ်နေ ... သူငယ်ချင်း”

မီးရောင်တွေနဲ့အတူ ကျွန်တော့်နာမည် ခေါ်သံတွေ ကြားရတယ်။ အမေရဲ့ တုန်ခါလိုက်မောခေါ်သံ။

မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်)

ညီမလေးရဲ့ ရင်နှင့်ရင်စူးခေါ်သံ။

သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဆွေမျိုးတွေရဲ့ သံယောဇဉ်နဲ့ ကရုဏာပေါင်းစပ်ထားတဲ့ ခေါ်သံတွေ။

“လရောင် ... စို ... မောင်လာပြီလေ။ မင်းဘယ်မှာ ပုန်းနေလဲ ... လရောင်စို ... မောင် လာနေပြီလေ”

“သား ... သား ... လူလေး ... ရပ်နေပါ ... သားရဲ့”

“အစ်ကို မင်းစုန် ... အစ် ... ကိုရေ”

ကျွန်တော် မရပ်ဘူးဗျ။

လုံးဝ ကျွန်တော် မရပ်ဘူး။ ကျွန်တော် မှောင်ထဲမှာ ပြေးနေတယ်။ မြေပုံတွေ ခလုတ်တိုက် လဲကျတယ်။

ကျင်းချိုင့်တွေထဲ လဲကျတယ်။

သစ်သားမှတ်တိုင်တွေနဲ့ ဝင်တိုက်ပြီး ချာချာလည်သွားတယ်။ ကျွန်တော် မျက်နှာနဲ့ လက်အစုံမှာ သွေးတွေရော မြေစာမြေမှုန့်တွေရော လူးကျနေတယ်။

နောက်က မီးရောင်တွေက ကျွန်တော်ပြေးရာနောက်ကို ထိုးကျလာတယ်။ ကျွန်တော် ရပ်လို့မဖြစ်ဘူးဗျာ။

ကျွန်တော်ချစ်ဇနီးကို မတွေ့တွေ့အောင် ရှာရမယ်လေဗျာ။ သူ အခု ဝူထဲကရော၊ ခေါင်းထဲကရော ထွက်သွားပြီ။

သူ ဘယ်ကို ထွက်သွားတာလဲ။

ကျွန်တော့်ကို လိုက်ရှာနေတာလား။

ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော်နဲ့ဝေးရာကို ပြေးတာလား။

ကျွန်တော့်ကို သူမ ဘာလို့ ထားရစ်ခဲ့တာလဲဗျာ ဟင်။

ကျွန်တော် ပြေးနေတယ်။

မြေပေါင်းနဲ့ မြေသလုံးမှာ ထိလိုက်တိုင်း နာကျင်နေတယ်။ ကျွန်တော် အဏ်ရာတွေ ရနေပြီ။

အဝတ်အစားတွေ စုတ်ပြုပြီး ချွေးနဲ့သွေးတွေ လူးကျနေတယ်။

“လရောင်စို ... လ ... ရောင် ... စို ...”

“လရောင်စိုရေ ... လ ... ရောင် ...”

ကျွန်တော် ချစ်သူရဲ့နာမည်ကို တကြော်ကြော်ခေါ်ရင်း အသံတွေ တိမ်ဝင်လာတယ်။

နောက်ဆုံး ပါးစပ်က အသံမထွက်တော့ဘူး။

အသံမထွက်လည်း ချစ်သူရဲ့နာမည်ကို ကျွန်တော် ရင်နှင့်ကြေကွဲသံနဲ့ အော်ခေါ်နေတုန်းပါပဲဗျာ။

ဤမှတ်တမ်းမှ စာစုကိုဖတ်ရင်း ကျွန်တော် စာရေးဆရာ မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်) စိတ်ဝင်စားသွားခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်တော်က မှတ်စုစာအုပ်ကို ခဏပိတ်ပြီး စဉ်းစားနေချိန်မှာပဲ ... “ဆရာမှိုင်း ... စိတ်ဝင်စားရဲ့လားဟင်”

“စိတ်ဝင်စားစရာပဲဗျာ ... ကိုရွှေမင်းစုန်ဆိုတဲ့ လူက သူ့ချစ်သူ ခင်ဏရောင်စိုကို အတော်ချစ်မြတ်နိုးတာပဲကိုး။ မင်္ဂလာညဉ့်ခံပွဲ ကျင်းပနေတုန်း ချစ်တရက် နှလုံးရပ်သွားရတယ်လို့ဗျာ။ သနားစရာပဲနော်။

အဲဒီမင်္ဂလာညဉ့်ခံပွဲ ကျင်းပနေတုန်းက ကျွန်တော်တို့လည်း အတူနဲ့ နေတာပါ။ ... ဆရာမှိုင်း။

“ဒါဆို မခင်လရောင်စိုရဲ့ အလောင်းက ဘယ်ရောက်သွားတုန်းဗျာ”

“အဲဒီ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းမှာ အစုံအလင် ရေးထားပါတယ် ... ဆရာမှိုင်း။ ကျွန်တော်တို့လည်း ကိုရွှေမင်းစုန်ရဲ့ မှတ်တမ်း ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို ဖတ်ပြီး အလွန် အံ့ဩခဲ့ရတယ်။ ဆရာမှိုင်းက ကမ္ဘာ့မြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်ဝတ္ထုတွေ ရေးနေတဲ့ စာရေး ဆရာမှိုင်း ဆရာကို ပေးဖတ်ရတာပါ။ ဆရာမှိုင်း ရှေ့ဆက်ဖတ်ကြည့်ရင် မယုံနိုင် ထောက်တဲ့ အံ့ဩစရာ ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ် အကြောင်းတွေကို တွေ့ရမိလိမ့်မယ် ဗျာ”

“ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားသွားပြီ ... ကိုချစ်ဖွယ်ဦး။ ဖတ်မယ်ဗျာ အခု တစ်ထိုင်တည်း ဖတ်မယ်”

“ဆရာ ... ဒါဆို ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပါဦးမယ် ဆရာ။ ညနေကျမှ တစ်ခေါက် လာတွေ့ပါဦးမယ် ခင်ဗျ။ ဆရာသိချင်တာလည်း ထပ်မေးပေါ့”

“ကျေးဇူးပါပဲ .. ကိုချစ်ဖွယ်ဦး။ ဖတ်ပြီးမရှင်းတာရှိရင် မေးပါမယ်ဗျာ”
ကိုချစ်ဖွယ်ဦး ပြန်သွားတော့မှ ကျွန်တော် နေ့စဉ်မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ပြန်ဖွင့်လိုက်သည်။

ကိုချစ်ဖွယ်ဦးက ကျွန်တော်ရေးသည့် ဂန္ထီရဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်ဝတ္ထုများကို နှစ်ခြိုက်စွာ ဖတ်သည့် စာဖတ်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

မနေ့တုန်းက ကိုချစ်ဖွယ်ဦး ကျွန်တော်နေထိုင်သည့် ရန်ကုန်အိမ်ရှိရာသို့ ရောက်ရှိလာပြီး သူ့သူငယ်ချင်း ကိုရွှေမင်းစုန်ဆိုသူရဲ့ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်မှန်ဘဝကို အကျဉ်းရုံးပြောပြီး ကိုရွှေမင်းစုန်ကိုယ်တိုင် ရေးသားမှတ်တမ်းတင်ခဲ့သော မှတ်စုမှတ်တမ်း စာအုပ်ထူကြီး (၃)အုပ်ကို ကျွန်တော့်အား ဖတ်ကြည့်ပါဟုပြော၍ ပေးခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်မှာလည်း လုံးချင်းဝတ္ထုရေးရန် ဇာတ်လမ်းစဉ်းစားမရ ဖြစ်နေသည်မို့ အကျဉ်းမျှပြာပြာသည် ဇာတ်ကွက်ကို သဘောကျ၍ ရှေးပိုင်းအစ စာမျက်နှာများကို ဖတ်နေစဉ် ကိုချစ်ဖွယ်ဦး ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ ပြန်သွားတော့မှ စောစောက ဖတ်ခဲ့သော နိဒါန်း၏ အဆက်စာမျက်နှာများကို ဖတ်လိုက်သောအခါ ...

ကိုရွှေမင်းစုန် တွေ့ကြုံခဲ့ရသည်များသည် ဖြစ်ရော ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဟု တွေးမိသလို၊

ဖြစ်လည်း ဖြစ်နိုင်တာပါပဲဟု ကောက်ချက်ချမိ၏။
ဇာတ်ကောင် ကိုရွှေမင်းစုန်သည် အချစ်ကြောင့်ဖြစ်သော စိတ်ဝေဒနာခံစားရပြီး မိဘသားချင်းဆွေမျိုးများကို ကျောခိုင်းမေ့လျော့ကာ၊ ထူးဆန်းစွာ အုတ်ဂူထဲမှာ ပျောက်ဆုံးသွားသည့် ချစ်သူကို လိုက်ရှာခဲ့ရင်း ...

ရှားသွပ်စိတ်နောက်လုနီးပါးလည်း ဖြစ်ခဲ့ရသလို၊
သူ့ကြုံခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်များကိုလည်း ပုံမှန် စိတ်ပြန်ငြိမ်သောအခါ ပြန်စဉ်းစားပြီး ...

အိပ်မက်တွေများလားဟု တွေးခဲ့သည်တဲ့။
သို့သော် သွေးလေချောက်ချား မြင်မက်သည့် အိပ်မက်တွေမဟုတ်။
သို့သော် အိပ်မက်တွေပါဟု ပြောရလောက်အောင် သူ ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်တွေ့ကို ကြုံခဲ့ရ၏။

အမှန်က ထူးဆန်းစွာပျောက်သွားသည့် ရင်နှင့်အမျှ ချစ်ရသော ...

တွေ့ရပ်လေးလို လှပရှင်းသန့်သည့် မြတ်နိုးအပ်စွာသော ချစ်သူကို မြေ

ညှိုး တုန်သန့် လိုက်ရှာခဲ့သည်ကို ဖတ်ရသောအခါ ...

စာဆိုရှင် စုံနုသာမြိုင်ဦးကြော့ ရေးစပ်ခဲ့သည့် စုံနုသာမြိုင်ရှာပုံတော်ဆို

ညှိုး ထာဝံကို ပြေးမြင် သတိရလိုက်မိရဲ့ဗျာ။

မင်းသမီးက သူ့ချစ်သူပျောက်လို့ လင်ပျောက်ရှာတဲ့အကြောင်းကို စာဆိုရှင်

ဦးကြော့ ပုံဖော်ထားပုံက ... စုံနုသာမြိုင် ရဂုံတွင်း-ထုံသင်းငယ်ကြိုင်တဲ့ ...

မင်းကိုလျှောက်ပါလို့ - လင်ပျောက်ကို ရှာခဲ့တယ် ... တဲ့။

ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ ကိုရွှေမင်းစုန်ရဲ့ မှတ်တမ်းစာအုပ်

များကို တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက် ဖတ်ကြည့်လိုက်သောအခါ ...

ကိုရွှေမင်းစုန်ကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်များကို ယခု

ကို သိရှိခဲ့ရသည်။

မိုးတွေ သဲကြီးမဲကြီး ရွာနေတယ်ဗျာ။

လျှပ်စစ် လျှပ်စီးတွေကလည်း မှောင်နဲ့မည်းမည်းမှာ တဝင်းဝင်း တလက်

ထက်နဲ့ ကောင်းကင်ဟာ ဓာတ်လိုက်နေတဲ့အတိုင်းပဲ။

မည်းမှောင်နေတဲ့ ကောင်းကင်မှာ ရဲရဲဝင်းဝင်း လျှပ်စစ်အကြောမျှင်တွေ

တုန်သန်းလာလိုက်၊ ပျောက်သွားလိုက်။

“ဂျိမ်း ...”

“ဖြောင်း ... ဝေါ ... ဝုန်း ...”

“ဂျိမ်း ... ဂျိမ်း ...”

“ဝေါ ... ဝေါ ... ဝုး ... ဟူး ... ဟူး ...”

လျှပ်စီးတွေ ရုတ်တရက် ပြင်းထန်စွာ ဝင်ပြီး မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်တယ်။

အိပ်မက်ကြီးတစ်ပင်ရဲ့ အကိုင်းကို မိုးကြိုးထိမှန်ပြီး ဖြောင်းဝုန်းနဲ့ ကျိုးကျသွားသံ

ကြားရတယ်။

မောင်ညိုရှင်(သန်လျင်)

လျှပ်စစ်တွေ ဝင်းခနဲ လင်းသွားရင် ...

ကျွန်တော် မြေပြင်မှာ ပြားပြားဝပ်ချလိုက်တယ်။

လေပြင်းတွေက သစ်ရွက် သစ်ကိုင်းပြတ်တွေကို တွန်းထုတ်နေခဲ့ဖူး။

လေတိုက်သံတွေဟာ အလွန်ကြီးမားတဲ့ စက်ကြီးတစ်ခု အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ မွှေ့လည်နေသလို ဝေါဝေါ ဝူးဝူး ဟူးဟူး သံတွေ မြည်နေတယ်။

အလို ...

ရှေ့မှာ ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရပါလား။

ဝင်းခနဲလင်းသွားတဲ့ လျှပ်စစ်အလင်းရောင်အောက်မှာ လူတစ်ဦး ပြေးလွှားနေတာပါလား။

ဆံပင်ဖားလျားနဲ့။

ကျွန်တော့်ရှေ့က ယိမ်းထိုးနေတဲ့ ဝါးရုံတောထဲမှာ ကြောက်လန့်တကြား ပြေးနေတယ်။

ဟယ် ... မိန်းကလေး တစ်ဦးပါလား။

“ဂျှိုင်း ...”

“အမယ်လေး ...”

ပြင်းထန်တဲ့ မိုးကြိုးပစ်သံတစ်ချက်ကြောင့် သူမ လန့်အော်ပြီး လဲကျသွားတယ်။ ဘုရားရေ ... မိုးသက်လေပြင်း မှောင်မှောင်မည်းမည်းကြားမှာ ပြေးလွှားနေတာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော် လဲကျသွားတဲ့ မိန်းကလေးရှိရာကို ကျိုးပြတ်လဲကျ သစ်ကိုင်းဝါးကိုင်းတွေ ကျော်လို့ လာခဲ့လိုက်တယ်။

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ် ...”

“ဂျှိုင်း ...”

“အမယ်လေး ...”

မိန်းကလေးက ကုန်းထပြီး ကြောက်လန့်တကြား ထပြေပါရော။ ဒီအချိန်မှာ လျှပ်စီးတစ်ချက် လင်းလက်လိုက်လို့ ကြည့်လိုက်ရော ...

အလို ... ရေစိုရွဲ ဆံပင်ဖားလျားနဲ့ မိန်းမပျိုရဲ့ မျက်နှာကို ကျွန်တော် ဝါးတစ်ပြန်အကွာက ရှင်းခနဲ မြင်လိုက်ရော ...

“ဟင် ... ဒါ ... ဒါ ...”

“လ ... ရောင် ... စို ... လရောင်စို”

ကျွန်တော့်ချစ်သူ (ချစ်ဇနီး) လရောင်စိုဗျ။ ဟုတ်တယ် ... လုံးဝ မမှားဘူး။ ခါးသေးရင်ချို ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်နဲ့ သွယ်ဝိုင်းဝိုင်းမျက်နှာ၊ ဆံပင်ရှည်တွေ ရေစိုဖားလျားကျနေပေမယ့် ကျွန်တော် မှတ်မိတယ်။ ဒါ ... ကျွန်တော့်ဇနီး ခင်လရောင်စို။

“လရောင် ... စို ... လရောင်စို ...”

“ပြေးနဲ့ ... ရပ်နေ ... လရောင်စို ... မောင်ပါ ... မောင်ပါ ...”

လရောင်စိုရဲ့ အန္တရာယ်များတယ် မပြေးနဲ့။ သစ်ပင်ကြီးတွေအောက်ကို မဝင်နဲ့ ... ရပ် ... ရပ်”

အသံကုန်ဟစ်အော်လိုက်တဲ့အသံကို မိုးထဲလေထဲမှာပေမယ့် သူမ ကြားလျှော့ခဲ့ရတယ်။

မိုးပေါက်တွေကြားမှာ ရပ်ပြီး ကျွန်တော်ရှိရာကို ကြည့်နေတာဗျား။ ဒီမှာ အားကောင်းတဲ့ လျှပ်စီးတစ်ချက် လင်းလိုက်တော့ ကျွန်တော်

ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရပြီဗျ။

ဝမ်းအာလိုက်တာ။

ကျွန်တော့်မိန်းမ မသေဘူး။ လုံးဝ မသေဘူး။

သူမ ဂူဖောက်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတာလား။

ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခေါင်းဖုံးနဲ့ ဂူကို ဖွင့်နိုင်တာလဲ။

အိုဗျာ ... ဒီကိစ္စ မစဉ်းစားနိုင်တော့ဘူး။

“လရောင်စို ... မောင်ပါ ... ရွှေမင်းစုန်ပါ ... မင်းချစ်သူ ရွှေမင်းစုန်

ရပ်နေပါ ... ရပ်နေနော် လရောင်စို”

မိုးကလည်း စဲသွားပြီဗျ။

သို့သော် မိုးဖွားဖွား ရွာတုန်း။ လေပြင်းနဲ့ လျှပ်စီးမိုးကြိုးတွေ ပြင်းထန်

နေတုန်းပဲ။

လရောင်စို ကျွန်တော့်ကို ရပ်ကြည့်နေတယ်။ ရပ်ကြည့်ရင်းကနေ နောက်

ကို တစ်လှမ်းချင်း ဆုတ်ဆုတ် သွားနေတယ်။

သူမရဲ့ အသွင်သဏ္ဍာန်က ကြောက်လန့်နေတဲ့ ပုံစံ။

“လရောင်စို ... မောင်လေ ... လရောင်စို”

“မ ... မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး ...”

သူမက ခေါင်းကို သွက်သွက်ယမ်းပြီး နောက်ကို ပိုဆုတ်သွားတယ်။

“လရောင်စို ... မောင်ပါ ... ရပ်နေပါ”

“မဟုတ်ဘူး ... ရှင့်ကို ကျွန်မ ... ကြောက် ... ကြောက်တယ်။ ခွင့်

အနားကို မလာခဲ့နဲ့ ... မလာနဲ့”

“လရောင်စို ...”

သူမက ချာခနဲလှည့်ပြီး ဝါးတောထဲကို ဝင်ပြေးသွားပါရောဗျား။ ကျွန်

တော် တကြော်ကြော် အော်ခေါ်ပြီး အပြေးလိုက်ခဲ့လိုက်တယ်။

“ဂျှိုင်း ...”

မောင်ညို၊ နှိုင်း (သန်လျင်)

“အမယ်လေး ...”

“ကျွန်း ...”

“လရောင်စို ...”

“ဝေါ ... ဝေါ ... ဝူး ... ဟူး ... ဟူး”

“ဖြောင်း ... ဝုန်း”

မိုးကြိုးပစ်သံနှင့်အတူ သစ်ပင်တွေ ကျိုးကျသံလည်း ကြားရတယ်။

သူမက ရှေ့ကနေ ကြောက်လန့်တကြားပြေး။

ကျွန်တော်က သူ့နာမည် အော်ခေါ်ပြီး မိုးလေကြားမှာ လိုက်။

မှောင်ထဲမှာ လျှပ်စစ်ရောင်ကို အားကိုးပြီး ပြေးနေတာ။ မိုးဖွဲ့ကြားမှာ

ကျွန်တော်တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေ စိချွေနေတယ်။

ခြေဖဝါးကဒဏ်ရာ၊ လက်ပြင်က ထိခိုက်ဒဏ်ရာတွေကို ဂရုမစိုက်နိုင်

ဘူး။

ရှေ့မှာပြေးနေတဲ့ ချစ်သူ လရောင်စိုနောက်ကိုပဲ အဖီပြေးလိုက်နေတယ်။

လရောင်စိုပြေးနေတာက မြန်နေတယ်ဗျာ။

အလို ... ရှေ့မှာ ရေပြင်ပါလား။

လျှပ်စစ်ရောင်နဲ့ လှမ်းမြင်နေရတာက အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ လှိုင်းထမ်းပိုးထ

နေတဲ့ ချောင်းကျယ်ကြီးပါလား။

လရောင်စို တဝေါဝေါစီးနေတဲ့ လှိုင်းထချောင်းကျယ်ကြီး ရှေ့မှာ ရပ်နေ

တယ်။ ရပ်ရင်း ကျွန်တော်ကို လှည့်ကြည့်တယ်။

တဝင်းဝင်း တလင်းလင်း လျှပ်ရောင်တွေကို ကျေးဇူးတင်လိုက်ရတာဗျာ။

ကျွန်တော် သူမရှိရာကို အပြေးနှုန်းမြှင့်ပြီး ပြေးခဲ့လိုက်တယ်။

“လရောင်စို ... လရောင်စို ... လရောင်စို ...”

“မလာနဲ့ ... ရှင် ကျွန်မအနားကို မလာခဲ့နဲ့”

“လရောင်စို ... မောင်လေ ... ရွှေမင်းစုန်လေ”

“မဟုတ်ဘူး ... ရှင် ... ရှင် ... ကိုရွှေမင်းစုန် ... မ ... မဟုတ်ဘူး။”

သွား ... သွား ... ရှင် ... မလာခဲ့နဲ့ ... မကပ်နဲ့နော်”

ခင်လရောင်စိုဗျာ ...

ကျွန်တော်ကို နာကြည်းမုန်းတီးတဲ့အကြည့်နဲ့ ကြည့်ပြီး နှင်လွှတ်နေတာ။

နှင်လွှတ်ရင်း ချောင်းရေစီးရုံရာကို နောက်ဆုတ်နောက်ဆုတ် သွားနေတာ။

“ရှင်မလာနဲ့နော် ... ကျွန်မ ချောင်းထဲ ခုန်ချလိုက်မယ်”

“လရောင်စို ... မခုန်ချနဲ့ ... ရပ်နေ ... ရပ်နေ”

“ရှင် ... ရှင် ... မ ... လာ ... ခဲ့နဲ့”

“လရောင်စို ...”

“ဝုန်း ...”

“လရောင်စို ...”

လရောင်စိုရယ်ဗျာ ... ကျွန်တော်က စိုးရိမ်ကြီးစွာနဲ့ ရှေ့တိုးလာချိန်မှာ

လရောင်စိုက တဝေါဝေါနဲ့ ရေစီးကြမ်းနေတဲ့ ချောင်းထဲကို ခုန်ချလိုက်တာဗျာ။

လျှပ်စစ်ရောင်အလက်မှာ ဆံပင်ဖားလျားတွေ လေထဲမှာလွင့်ပျံ့ပြီးနောက်

လရောင်စိုကို ကျသွားတယ်။

“လရောင်စို ...”

“လရောင်စို ...”

“ကဲဟာ ...”

“ဝုန်း”

“ဝေါ ဝေါ ဝေါ ... ဝုန်း ဝုန်း ဝုန်း”

“တိုင်း”

လရောင်စို လှိုင်းလုံးကြွရေစီးထဲ မျောပါသွားတာ မြင်ရရော ကျွန်တော်

လရောင်စိုကနေ ရေစီးချောင်းထဲ ခုန်ချလိုက်တယ်။

“လရောင်စို ...”

“လရောင်စို ...”

အရှိန်နဲ့ တဝေါဝေါစီးနေတဲ့ ရေစီးလှိုင်းထဲမှာ မျောပါနေတဲ့ လရောင်စို

လရောင်စိုကို ကျွန်တော် လိုက်ပါခဲ့ရင်း ရင်ကွဲသံနဲ့ သူမရဲ့အမည်ကို လည်ချောင်း

ထဲ အော်ခေါ်နေရဲ့။

လှိုင်းလုံးတွေက ကျွန်တော့်ကို ဖုံးလွှမ်းပြီး ဘာမှ မမြင်ရတော့ဘူး။

ကျွန်မလည်း လှိုင်းလုံးတွေက ရှေ့နောက်ရောပူးပြီး လှိုင်းမောက်မောက်ကြီးတွေ

အရှိန်နဲ့ လိမ့်သွားနေတယ်။

မိုးတွေကလည်း ဝေါခနဲ ရွာချ။

လေပြင်းတွေကလည်း တဝုန်းဝုန်း တဝေါဝေါတိုက်။

“ကောင်းကင်လည်း သပိတ်ရောင်ထ။”

ကျွန်တော် ရေပေါ်ကို ပြန်ပေါ်လာတော့ ရှေ့နောက်ဝဲယာကို အမော

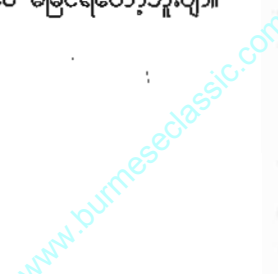
လှည့်ကြည့်ကော ချစ်သူလရောင်စိုကို လုံးဝ မမြင်ရတော့ဘူးဗျာ။

ရေစီးနဲ့ မျောပါလိုက်၊

လှိုင်းလုံးတွေအောက် ရောက်သွားလိုက်၊

စွားခနဲ ပြန်ပေါ်လာလိုက်၊

အသံကုန် ဟစ်ခေါ်လိုက် ...

လရောင်စိုရဲ့ ပြန်ခေါ်သံ ထူးသံ မကြားရဘူး။
 ဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်တော့်နောက်ကျောကို ရေစီးနဲ့မော့ပါလာတဲ့ သစ်တုံး
 တစ်တုံး အချိန်နဲ့ ဝင်ဆောင့်လိုက်တာ ...
 “ဝုန်း ... ဝုန်း ...”
 “အား ...”
 ကျွန်တော် ဦးခေါင်းကို လက်နဲ့ နောက်ပြန်ဆုပ် စမ်းပြီးနောက် ဘာမှ
 သတိမရတော့ဘူး။

“ဟော ... ဟော ... သတိရလာပြီဟေ့”
 “မောင်ရင် ... မောင်ရင် ... သတိရပြီလား။ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်စမ်း၊
 ဖွင့်ကြည့်စမ်း ... မောင်ရင်”
 “ဆရာကြီး ... သူ ပါးစပ် ဖွင့်လာပြီဗျ”
 “မျက်လုံး ... မျက်လုံးရော”
 နားထဲမှာ ယောက်ျားသံတွေရော၊ မိန်းမသံတွေပါ ကြားနေရတယ်။ အသံ
 တွေက ဝေးသွားလိုက်၊ နီးလာလိုက်၊ ကျွန်တော့်လက်ကို ဆုပ်နေတာ ခံစားရ
 တယ်။
 “လ ... ရောင် ... စို”
 “လ ... ရောင် ... စို”
 “စကားပြောလာပြီဟေ့ ... စကားပြောလာပြီ။ လရောင်စိုလို့ ပြောနေ
 တယ်”
 “မောင်ရင် ... မောင်ရင်လေး ... မျက်စိဖွင့်လို့ရလား”
 “အင် ... အင် ...”
 ကျွန်တော် မျက်စိကို အားယူဖွင့်ကြည့်လိုက်တယ်ဗျာ။

ကျွန်တော့်အနီးမှာ အသက်ကြီးကြီး ယောက်ျား၊ မိန်းမတွေ အားကြီး
 “လ ... လ ... ရောင် ... စို ... ရော ရော”
 “ဘယ်ကလရောင်စိုတုန်း ... မောင်ရင်ရဲ့”
 “လ ... ရောင် ... စို ... ကျွန်တော့် ... ချစ်သူ ... မိန်းမ
 ... ဝုန်း ...”
 “ဆေးတိုက်မယ်။ ခေါင်းကို ထူပေးကြစမ်း”
 လူတစ်ဦးက ကျွန်တော့်ဇက်ပိုးကနေ မ, ထူပေးတယ်။ နှုတ်ခမ်းပေး
 ... လူကြီးက ခါးပြင်းပြင်း ဆေးပန်းကန်လုံးကို ပါးစပ်မှာ တွေ့ပြီး ကပ်
 ... ယယ်။
 “ဗျိုချ ... ဗျိုချ ... မောင်ရင်လေး”
 လည်ချောင်းထဲကို ဆေးခါးပြင်းတွေ စီးဝင်ပြီး ခေါင်းကိုယမ်းနေချိန်မှာ
 ... ဓမ္မာပူကို ပါးစပ်ထဲ ထည့်တိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ပြန်ပြီး မိန်းမောသလို
 ... ထွားတယ်ဗျာ။
 “ဆရာကြီး ... အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိတုံး”
 “ဒီဆေးခါးကြီးဝင်သွားရင် ကိုယ်ပူလည်း ကျလိမ့်မယ်။ အားလည်း ပြန်
 ... ထားလာလိမ့်မယ်”
 “မသေကောင်း မပျောက်ကောင်းတော်”
 “ဟုတ်ပအေ ... မိဒါးတို့ တွေ့လို့တာပေါ့။ နို့မို့ ...”
 “ဒီမောင်ကြီးကို တွေ့တော့ ခေါင်းက မြေကြီးပေါ်မှာ ကိုယ်လုံးက ရေ
 ... မှာတော့”
 “ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် သန့်သန့်လေးကွယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ချောင်းထဲ
 ... ထားတာပါလိမ့်”
 “တစ်ညလုံး မိုးရော၊ လေရော၊ မိုးကြိုးရော ပစ်နေတာကို။ လှစ်နီတို့၊
 ... နိုင်ထုတို့တွေ ပြိုသွားဆို”
 “ဟုတ်တယ် ... ဆရာကြီး၊ အခု ရွာသားတွေ တောတက်ဝါးခုတ်ပြီး
 ... ဆွေပြန်ဆောက်ဖို့ လုပ်နေကြတယ်”
 “အေး ... အေး ... ဒီလို လေရောမိုးရော ကျမှတော့ ဖြစ်မပေါ့
 ... တဲ ... ငါ ပြန်ဦးမယ်ဟေ့။ ဒီသူငယ် သတိရပြန်ရရင် ငါ့ လာပြောကြ”
 ဒီစကားသံတွေက ကျွန်တော် မိန်းမောနေရင်း မကြားတစ်ချက် ကြား
 ... ကြားရတဲ့ အသံတွေပေါ့ဗျာ။
 ကျွန်တော် အိပ်ချင်လာတယ်။

www.burmeseclassic.com

မောင်ညိုရှင်(သန်လျင်)

သွေးတွေ လေးလာသလိုပဲ။

တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ကိုက်ခဲ နာကျင်နေပြီဗျာ။

သည့်နောက် ကျွန်တော် ခုံးခုံးချ အိပ်ပစ်လိုက်တယ်ဗျာ။

ကျွန်တော် တူနဲ့ သံတူးရွင်းကိုင်ပြီး ခင်လရောင်စိုရဲ့ အုတ်ဂူရှိရာကို

ရောက်သွားတယ်။

ဂူထဲက တဒုန်းဒုန်းသံတွေ ကြားနေရတယ်။

“ဒုန်း ... ဒုန်း ... ဒုန်း ... ဒုန်း”

“ဝေါ”

“ဟာ ...”

ဂူရှေ့ပိုင်းမျက်နှာစာ အုတ်ခဲတွေ ပြိုကျသွားတာပါလား။

ကျွန်တော် တဂုန်းဂုန်း ပြိုကျလာတဲ့ ဂူပေါက်က အုတ်ခဲတွေကို ကြည့်

နေတုန်းမှာပဲ ဂူပေါက်ထဲကနေ ဆံပင်ဖားလျားနဲ့ ဦးခေါင်း ထွက်လာနေတာ။

“အူး ... ဂူး ... ဂူး ...”

“အိန် ... အိန် ... ဂိန် ဂိန် ဂိန်”

“အူး ဂူး ဂူး ဂူး ဂူး”

သင်္ချိုင်းကုန်းအနံ့က သင်္ချိုင်းခွေးတွေ အူနေကြတာ။ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်

လုံး ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထပြီး ခေါင်းနားပန်းတွေ ကြီးသွားတယ်ဗျာ။

ပြိုကျသွားတဲ့ ဂူပေါက်ထဲကနေ ဆံပင်ဖားလျားနဲ့ဦးခေါင်း ထွက်လာ

ပြီးနောက် လူတစ်ဦး လေးဘက်ထောက်လို့ ထွက်လာတယ်။

ပြီး ... ဦးခေါင်းကို မော့လိုက်တယ်။

ကျွန်တော် ဂက်မီးခြစ် ခြစ်ပြီး ကြည့်လိုက်ရော ...

အလို ... ဒါ ... ဒါ ... ဒါ ...

“လရောင်စို ...”

“လရောင်စို ...”

“မောင် ...”

“လ ... ရောင် ... စို ...”

ကျွန်တော် ကြောက်စိတ်တွေ လွင့်ပါးပြီး အသံကုန်ဟစ်အော်လိုက်

တယ်ဗျာ။ ဂူကိုဖောက်ပြီး ထွက်လာတာ ကျွန်တော့်ချစ်သူ လရောင်စို မှ လရောင်စို

အစစ်။

လရောင်စိုက ဆံပင်တွေကို ခေါင်းလှည့် လှန်ချပြီး အားယူထလိုက်ရင်းက

ပြုံးကျယ်ပိုင်းစက်နေတဲ့ မျက်လုံးအစုံနဲ့ ကျွန်တော့်ကို မျက်တောင်မခတ်တံမီး

စိုက်ကြည့်နေတယ်။

သူ့ဝါးစပ်ထောင့်က နီရဲရဲ သွေးစတွေ စီးကျလို့။

ကျွန်တော် ယူဆောင်လာတဲ့ မီးခြစ်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး အသံကုန်

သံတစ်လို့ လရောင်စိုရှိရာကို ပြေးသွားလိုက်တယ်။

“လရောင်စို ...”

“လရောင်စို ... မင်း ... မင်း ... မ ... မ ... မသေဘူး”

“လရောင်စို ... မင်း ... မင်း ... မသေဘူးနော်”

“လရောင်စို ... လရောင်စို ... လရောင်စို ...”

“မောင်ရင် ... မောင်ရင် ... နိုးပြီလား။ ဘာတွေ အော်ဟစ်နေတာ

သွေးတွေလည်း စိမ့်နေတာပဲကိုး”

“ဗျာ ... ဟို ... ဟို ... လရောင်စိုရော ... လရောင်စိုရော ဟင်”

“လူကလေး ... ဘယ်က လရောင်စိုတုံးကွယ့်”

ကျွန်တော် ရုတ်ခနဲငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး ဘေးဘီဝဲယာကို လှည့်ကြည့်ပြီး-

“လရောင်စို ... ကျွန်တော့်ချစ်သူ လရောင်စိုလေ”

“လရောင်စိုက မင်းချစ်သူလား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ။ သူ ... သူ ... ဘယ်မှာလဲ ...

ဟင် ... ဟင် ...”

“မောင်ရင် ... ပြန်ထိုင်ပါ ... လူလေး။ ထိုင်ပြီးမှ မင်းဆီချင်တာ မေး

ဒါနဲ့ ငါ့တူနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သတုံး”

ဆေးဆရာကြီးက ကျွန်တော့်နာမည်ကို မေးနေတယ်။

မိန်းမ၊ ယောက်ျား (၁၀)ဦးခန့်ကလည်း ကျွန်တော့်ကို ပိုင်းကြည့်အကဲခတ်

ကြည့်လို့ဗျာ

“ကျွန်တော့်နာမည် ...”

“ကျွန်တော့်နာမည် ... ဘယ်သူပါလိမ့်”

“နေပါဦး ... ကျွန်တော့်နာမည်က ...”

“အား ... ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်”

ခေါင်းထဲက စူးခနဲ ကျဉ်ခနဲ ဓာတ်လိုက်သလို ခံစားရလို့ ကျွန်တော်

ဓာတ်နှစ်ဖက်နှင့် နားထင်ကို အုပ်ကိုင်ပြီး မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်ဗျာ။

ဒီမှာ ဆေးဆရာကြီးက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး မေးတယ်။

“ခေါင်းမူးလို့လား”

“စူးခနဲ ကျဉ်ခနဲ ဖြစ်သွားလို့ပါ အဘ ... အား ...”

ဆေးဆရာကြီးက အလျင်အမြန်ပါပဲဗျာ ... ဆေးမှုန်အချို့ကို စာပွက်ထဲ

ညှစ်လိပ်ပြီး ဆေးလိပ်လိုဖြစ်သွားတော့ အဖျားကို မီးရှို့လိုက်တယ်ဗျာ။ နန္ဒင်းနဲ့

လိုလို၊ မွေးရန်လိုလို အနံ့မျိုး မီးခိုးအဖြစ် ထွက်လာတယ်။ ဆေးဆရာကြီးက ဆေးငွေကို လက်ဝါးနှင့် စုအုပ်ဖွင့်ပြီး ကျွန်တော့်နာခေါင်းဝမှာ ကပ်ပေးတယ်။

“ရှု ... ထိပ်ပေါက်အောင် ရှုလိုက်”

ဆေးငွေတွေကို ကျွန်တော် ဖြည်းဖြည်းရှုလိုက်ရော အငွေတွေက ငယ်ထိပ်ထိအောင် ရောက်သွားတယ်။

လေးငါးခါ ရှုလိုက်တော့ မျက်လုံးအိမ်နှစ်ဖက်က မျက်ရည်တွေ စီးကျလာသလို ကုပ်ပိုးဝန်းကျင်မှာလည်း ချွေးတွေ စိုရွဲလာတယ်ဗျာ။

“ဘယ်နှယ်လဲ ... ကျဉ်သေး၊ မူးသေးလား”

“မကျဉ်တော့ဘူးခင်ဗျာ”

“မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်တုံး မောင်ရင်”

“ကျွန်တော့်နာမည်က ... အဲ ... အဲ ... အဲ ... ရွှေ ... ရွှေ ... အဲ ...

အဲ ... ရွှေစုန်ဆိုလား ... မောင်စုန်ဆိုလားပဲ ... အဘရယ်”

“အပြည့်အစုံ မမှတ်မိဘူးလား”

“အင်း ... အင်း ... နေပါဦး ... သိပြီ ... သိပြီ။ ကျွန်တော့်နာမည်

က ကိုရွှေမင်းစုန်ခင်ဗျာ။ ရွှေမင်းစုန်တဲ့”

“လရောင်စို ... ဆိုတာကရော”

“လရောင်စို ... သူ ... သူ ... ဘယ်မှာလဲ အဘ ... ဟင် ...

ဟင်လို့”

“လူလေး ... နားထောင်ပါကွယ်။ မနေ့ညတုန်းက ဟောဒီ အဘတို့ အရပ်မှာရော၊ ဟိုး အဝေးမှာရော လေကြီးမိုးကြီး ကျခဲ့တယ်။ မှန်တိုင်းငယ်လို့ ပြောနေကြတာပဲ။ တောင်ကျရေတွေ ချောင်းထဲမြစ်ထဲ စီးဝင်းပြီး လှိုင်းကြီး ရေကြီး တစ်ညလုံး ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အဘတို့အရပ်မှာလည်း တဲအိမ်တွေနဲ့ သစ်သား အိမ်အချို့ ဖြိုပျက်ခဲ့တယ်။ မိုးလင်းလို့ ရေဆိပ်က လှေသမ္ဗန်တွေ သွားကြည့်ကြရော မင်းကို မိကျောင်းပေါ် ချောင်းရေစပ်မှာတွေ့လို့ ဟောဒီ မိချစ်ပိုတို့အိမ်ကို ခေါ်လာခဲ့ကြတာပဲ။ သူတို့တွေတာတော့ မြစ်စပ်ရေမှာ မင်းတစ်ယောက်တည်း ပဲ တွေ့ကြတယ်။ မောင်ရွှေမင်းစုန်ကရော ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မြစ်ရေထဲ မျောပါလာတာလဲ”

ကျွန်တော် ချောင်းရေထဲမျောပါပြီး ကမ်းစပ်တင်နေတယ် ဆိုပါလား။

ဟုတ်တာပေါ့ ... ကျွန်တော် သတိရပြီဗျာ။

ချစ်သူ ခင်လရောင်စို ကျောက်ပလ္လေသချိုင်းက အုတ်ဂူကို ဖောက်ပြီး သူ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် ပြေးတာ။ သူတို့ ခင်လရောင်စိုကို မသေဘဲ ဂူသွင်း သံဗြိုဟ်ခဲ့တာလေ။

ကျွန်တော် မောင်မောင်မည်းမည်းမှာ အုတ်ဂူကိုဖောက်ပြီး ကယ်မလို့

တာ ... ခင်လရောင်စို ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိတော့ဘူး။

ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ကြောက်လန့်တကြား နှင်လွှတ်နေတယ်။ သူက

ကျွန်တော်ကလိုက်။

လှိုင်းထဲပြီး ရေစီးကြမ်းတဲ့ချောင်း။

မိုးတွေက သဲသဲရွာ။

မိုးကြိုးလျှပ်စီးတွေက ကောင်းကင်မှာ စစ်ပွဲတွေဖြစ်၊ တိုက်ပွဲတွေပစ်။

ကျွန်တော် တကြော့ကြော် အော်တားနေတဲ့ကြားက ချစ်သူ ခင်လရောင်စို

လှိုင်းထဲရေစီးကြမ်းတဲ့ ချောင်းထဲကို ခုန်ချလိုက်တယ်။ လရောင်စို လှိုင်းလုံးရေစီး

ကြားမှာ မြှုပ်လိုက် ပေါ်လိုက်။

ချစ်သူစောနဲ့ ကျွန်တော်ပါ ရေစီးကြမ်းထဲ ခုန်ချပြီး ရှေ့မှာ မြှုပ်လိုက်

သံဗြိုဟ် ဖြစ်နေတဲ့ ချစ်သူကို အော်ဟစ်ပြီး စီးမျောပါနေတာ။

လှိုင်းလုံးတွေ ...

သစ်တုံးတွေ၊ ဝါးလုံးတွေ ချောင်းရေစီးမှာ အရှိန်နဲ့ မျောပါနေတယ်။

မီးထည်း မောင်ကျ၊ လေပြင်းကလည်း လှိုင်းလုံးတွေကို ထိုးကော်ပင့်တွန်း။

ဒီမှာ ကျွန်တော့်ပခုံးနဲ့ ခေါင်းကို သစ်တုံးလို မာကျောပစ္စည်းတစ်ခု ဝင်

တင်ရင်း ...

“မောင်ရွှေမင်းစုန် ...”

“ခင်ဗျာ ... ခင်ဗျာ ...”

“လရောင်စိုက မင်းချစ်သူဆို”

“ဟုတ်ပါတယ် ... အဘရယ်။ ကျွန်တော့်ဇနီးပါ ခင်ဗျာ။ သူ ...

သူ ... ချောင်းရေထဲကို ကျသွားတယ်။ ကျွန်တော် ရေထဲခုန်ချ လိုက်ဆယ်တုန်း

ချစ်သစ်တုံးတစ်တုံးက ...

“ဖြစ်ရလေကွယ် ... ဖြစ်ရလေ ... ငါ့တူရယ်”

ကျွန်တော် မင်္ဂလာဆောင်တုန်း ရုတ်တရက် လဲကျသေဆုံးသွားတဲ့ အကြောင်းတွေ၊ ဂူကို ဖောက်ဖို့သွားတဲ့ အကြောင်းတွေ ပြောမပြခဲ့ဘူး။

“ငါတို့လူတွေကတော့ ငါ့တူတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ တွေ့ခဲ့ကြတာတဲ့”

“ကျွန်တော် ချောင်းတစ်လျှောက် လိုက်ရှာကြည့်မယ် အဘ”

“မောင်စုန် ... မင်း အခုတင်လေးမှ အဖျားကျသွားတယ်။ မင်းတစ်ကိုယ်

တည်း ပွန်းပဲ့ရထားတဲ့ ဒဏ်ရာတွေ အများကြီးတွေ့လို့ ဆေးထည့် ဝတ်တီး

လှည်းဝေးထားရတယ် ... ငါ့တူ”

မောင်ညိုမိုင်း(သန့်လျင်)

“ဟင့်အင်း... ရှာရမယ် အဘ၊ ကျွန်တော့်ဇနီး...”

“မောင်စုန်...”

“ဗျာ... ဗျာ...”

“မင်းက ဘယ်အရပ်ဒေသကလဲ... ငါ့တူ”

“ကျွန်... တော်... မ... မ... သိတော့ဘူး။ ကျွန်တော်မိန်းမ... သူ... သူ့ကို အမြန်ရှာရမယ်။ ဖယ်ကြပါဗျာ... ဖယ်ကြပါ”

လူတွေက ကျွန်တော့်ကို ကရုဏာသက်တဲ့ အကြည့်တွေနဲ့ ဝိုင်းကြည့်ပြီး စုတ်သပ်ဝမ်းနည်းကြလို့ ကျွန်တော် ကျူးထရော...

“မောင်စုန်... မင်းတစ်ယောက်တည်း သွားရှာလို့ မဖြစ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ... ဘာဖြစ်လို့တုံး... အဘရ”

“မိကျောင်းပေါ်ချောင်းက ရှည်လျားတယ်... မြစ်နဲ့ ဆက်နေတာ... မောင်စုန်။ ပြီး ချောင်းက ဒီရေတောတွေ၊ လမုပင်၊ ဓနိပင်တွေ တစ်မျှော်တစ်ခေါ် ရံနေတာ။ ဒီအချိန်ဆို မြေဆိုးတွေ ခြေချင်း လိမ်နေပြီကွယ်။ တစ်ယောက်တည်း သွားရင် ဒုက္ခရောက်သွားလိမ့်မယ်။ မင်းနဲ့အတူ တို့ရွာသားအချို့ပါ အဖော်လိုက် ခွဲမှ ဖြစ်မယ်။

“ဗျာ... အဘ... အဘ... ကျေးဇူးကြီးလိုက်တာ အဘတို့၊ ကြီးတော်တို့၊ အစ်မကြီးတို့ရယ်... ဟီး... ဟီး... ဟီး”

ကျွန်တော် ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ချုံးမည်ချ ငိုလိုက်တယ်ဗျာ။

မိန်းမကြီးအချို့ရဲ့ ကြိတ်ရှိုက်တဲ့ အသံတွေလည်း ကြားနေရတယ်။

ကျွန်တော် စေတနာရှင်၊ မေတ္တာရှင်တွေရဲ့ ရွာကို ရောက်နေတာပါလား။ ကျေးဇူးကြီးလှပါကလား။

“မောင်ပေနဲ့ မောင်ငွေ...”

“ဗျာ... ဆရာကြီး”

“မင်းတို့ လှေနှစ်စီး ပြင်လိုက်။ ငနွီးကိုပါ ခေါ်သွား။ မိကျောင်းပေါ်ချောင်းတစ်လျှောက်နဲ့ မြစ်တစ်ကြောပါ လိုက်ကုန်ပေးလိုက်ကြ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဆရာကြီး”

“မုဆိုးမောင်ကြိုင်တို့ကို ကုန်းချောင်းစပ်တွေ၊ တောစပ်တွေ လိုက်ရှာဖို့ ပြောလိုက်။ မင်းတို့အားလုံးအတွက် ငါ စားဖို့၊ သောက်ဖို့ အားလုံး စီစဉ်ထားလိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဆရာကြီး”

ကွမ်းတစ်ယာ ညက်လောက်ကြာတော့ မောင်ပေနဲ့ မောင်ငွေဆိုသူတို့ ရော၊ မုဆိုးငါကြိုင်ဆိုသူ အသားမည်းမည်း လူထွားကြီးပါ ရောက်လာကြတယ်။

“ညော်သည် အချိန်ရှိတုန်း ရှာကြစို့ဗျာ... လာ”

ကျွန်တော် အဘဆေးဆရာကြီး (နောင်အခါ သိရသည်မှာ ဆေးဆရာကြီး ဦးညော်ဟု သိရသည်) ရှေ့မှာ ဒူးတုပ်ပြီး ထိုင်ကန်တော့လိုက်တယ်။

“အဘဆရာကြီးရယ်... အဘတို့ကျေးဇူး ကြီးလှပါတယ်။ ဒီကျေးဇူး ကျွန်တော် တစ်နေ့ ပြန်ဆပ်ခွင့်ပြုပါရစေ... အဘဆရာကြီး”

“မလိုပါဘူး... ငါ့တူရယ်။ မင်းတို့ဇနီးမောင်နှံက ရေဘေးဒုက္ခနဲ့ နည်းစရာအဖြစ် ရောက်လာတာ ငါတို့ သိပြီပဲ။ လူတစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်နေရင် ကူညီရမှာ ငါတို့အားလုံးရဲ့ အလုပ်ပဲလေ။ မင်း ချစ်ဇနီးနဲ့ ပြန်တွေ့ဖို့အတွက် ငါတို့ ဆုတောင်းနေတယ်။ မောင်စုန်... တွေ့သည်ဖြစ်စေ၊ မတွေ့သည်ဖြစ်စေ ငါတို့ရွာကို ပြန်လိုက်လာခဲ့ပါ။ ငါတို့ ဝိုင်းကူရှာကြတာပေါ့”

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်... အဘ။ ဟို... ဟို... ကြီးတော်တို့၊ အစ်မကြီးတို့ကိုလည်း ကျွန်တော် ကန်တော့ပါတယ်ဗျာ”

ကျွန်တော်က အိမ်ပေါ်မှာရှိနေကြတဲ့ ကူညီကြသူ အမျိုးသမီးကြီးတွေကို လက်အုပ်ချီ ကန်တော့လိုက်တော့...

ရှိုက်သံတွေ ကြားရတယ်ဗျာ။

မေတ္တာရှင်တွေရဲ့ မျက်ရည်စက်တွေ ကျွန်တော့်မျက်ရည်တွေနဲ့ စီးကူးသွားကြပါကလား။

“အေး... အေး... သာဓုပါ... သားရယ်၊ လူကလေး... ဇနီးကို အသက်ရှင်လျက် ပြန်တွေ့ပါစေသော်။ မြတ်စောင့်နတ်မင်းများနှင့် ထာဝရ တောပိုင်တောင်ပိုင်များ၊ ကွင်းပိုင်ဖိုးလောဝါးနဲ့ မတိမေလောနတ်သမီးတို့ ဟောဒီ လူကလေးရဲ့ဇနီး ဒုက္ခသည်ကို ဘေးရန်ကင်းစွာနဲ့ ပြန်တွေ့အောင် ကူညီနိုင်မတော်မူကြပါရှင်”

“အင့်... ဟီး... ဟီး...”

“မြန်မြန် ပြန်တွေ့ပါစေတော်”

“ဦးတူကြီး...”

“ဗျာ... ကြီးတော်”

“တွေ့ရင်လည်း ဒီကိပ် အတူပြန်လာနော် နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... ကြီးတော်။ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

ကျွန်တော်တို့ ရေဆိပ်ကို ဆင်းခဲ့ကြတယ်။

သူတို့လက်ထဲမှာ လှေတက်နဲ့ ရေပုလင်းတွေလည်းပါရဲ့။ ဆောင်စားအုတ်နဲ့ ငှက်အုတ်လည်း ပါရဲ့။

မုဆိုးကိုကြိုင်လက်ထဲမှာတော့ လှေညှိကြီးတစ်ချောင်း။

ပြီး သူ့ခါးမှာ တွဲလောင်းကျနေတဲ့ ဓားအိမ်နဲ့ ဓားမြှောင်ကြီး။
နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ကျောကုန်းမှာ ဓားအိမ်နဲ့ဓားကို လွယ်လို့။
လက်ထဲမှာတော့ လှံတိုတစ်ချောင်း ကိုင်လျက်။

“မောင်ပေခွဲ မောင်ငွေ”

“ဗျာ ... ကိုကြိုင် ... ပြော”

“ငါတို့ ဒီကုန်းပေါ်လမ်းအတိုင်း ဒီရေတောထဲ လိုက်ရှာမယ်။ မင်းတို့
လှေခွဲ သွားကြတော့”

“အင်း ... အင်း ... ကိုကြိုင်ရေ”

“ဘာတုံး ... မောင်ငွေ”

“ကိုကြိုင်တို့ တွေ့ရင် တုံးခေါက်ပြီး အချက်ပေးဗျ”

“စိတ်ချ ... မင်းတို့ တွေ့ခဲ့ရင်လည်း ငါးဆစ်ခေါက်ပြီး အချက်ပေး။

ငါတို့ သွားပြီ”

ကျွန်တော် မောင်ပေတို့ မောင်ငွေတို့ လှေခွဲ မိကျောင်းပေါ်ချောင်းအတိုင်း
ရေစုန်ဆင်းခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့လှေက ချောင်းကျယ်ရဲ့ လက်ဝဲဘက် ကမ်းစပ်
လှေမီးမကမ်းက သွားနေသလို၊ ဦးတောင်ပိုနဲ့ ကိုဝါးထီးတို့လှေက ချောင်းရဲ့
လက်ယာဘက်ကမ်းကို ကပ်ပြီး ရေပြင်ပေါ်ရော၊ လမုဒုတ်တွေ အကြားကိုပါ ကြည့်
ပြီး ပြိုင်တူလှော်ခဲ့ကြတယ်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံးရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ ချောင်းကမ်းပါးအနှံ့ကို ကြည့်
ပြီး မသင်္ကာရင် နွံကမ်းစပ်ကို ကပ်ပြီး ကြည့်ကြတယ်။ ချောင်းရဲ့ ဘယ်ညာကမ်းစပ်
မှာ လမုပင်တွေ၊ လမုပင်တွေနဲ့ ဆူးချူခရာပင်တွေ တောထအောင်ပေါက်နေတာ
မြင်ရတယ်။

ရေကျစပြုတဲ့ ချောင်းကျယ်လတာပြင်ပေါ်မှာ လှံချွန်တွေ ထောင်ထား
သလိုပဲဗျ။ နှစ်တောင်ခန့်ရှည်တဲ့ လမုပင်မြစ်ချွန်တွေကို တွေ့ရတယ်။

ကျွန်တော်မျက်လုံးအစုံကတော့ ဝဲယာရှေ့အနှံ့ ရှာကြည့်နေလျက်ပဲ။

“မောင်ပေရေ ...”

“ဦးတောင်ပို ... ဘာတုံး”

လက်ယာဘက်လှေက ဦးတောင်ပို လှမ်းအော်လို့ ကျွန်တော်တို့ လှည့်
ကြည့်လိုက်ကြတယ်။

“ဒီကို မင်းတို့လှေ လှော်ခဲ့ကြစမ်းဟေ့”

“တွေ့လား ... တွေ့ပြီလား”

“မြန်မြန်သာ လာခဲ့ကြကွာ”

ကိုပေက လှေကို ဦးတောင်ပိုတို့လှေရှိရာ ဦးလှည့်ပြီး ချောင်းလယ်ကို
ဖြတ်လှော်ခဲ့ကြတယ်။

ကျွန်တော်ရင်က တထိတ်ထိတ် ခုန်နေတယ်။

သူတို့ လှေချင်း ကပ်မိသွားကြပြီ။

“ဦး ... ဦးလေး ... ဘာတွေတွေ့လဲ ... ဟင် ... ဟင်”

“လမုပင်တွေကြားမှာ ထဘီတစ်ထည် ပြီနေတယ်။ ခင်ဗျားအမျိုးသမီး
ထဘီ ဟုတ်၊ မဟုတ် ကြည့်ဖို့ခေါ်တာ”

ကျွန်တော် မျှော်လင့်ကြီးစွာနဲ့ လတာပြင် လမုပင်တွေကြားမှာ ရွံ့ရေ
ထဲနေတဲ့ ထဘီတစ်ထည်ကို လှမ်းကြည့်နေမိတယ်။

ကိုကံရင်ဆိုတဲ့လူက လတာပြင်ပေါ် ဆင်းလိုက်ပြီး ဗွက်တွေနင်းရင်း
လမုပင်ကြားက ရွံ့ရေပေထဘီကို တုတ်ရှည်တစ်ချောင်းနဲ့ လှမ်းမယူလိုက်
တယ်။

ကျွန်တော် ရွံ့ရည်ပေနေတဲ့ ထဘီကို အားနာစွာ လှမ်းယူပြီး ချောင်းရေခွဲ
အပြန် နှစ်ဆေးလိုက်တော့ ထဘီရဲ့ မူရင်းအရောင်နိုးပါးကို မြင်ရပါရော။

“ဟုတ်သလား ... ကိုစုန်”

ထဘီက ပါတိတ်၊ အင်ဒိုနီးရှားပါတိတ် အဝါပွင့်။

ထဘီတစ်ထည်လုံး စုတ်ကွဲပြတ်သတ်နေတာ မြင်ရတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်
ထဘီစုတ်ကိုကြည့်ပြီး ရင်တုန်နေပြီ။

“ကိုစုန် ... ခင်ဗျားမိန်းမရဲ့ ထဘီ ...”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ ... ဟီး ...”

“အိုဗျာ ... ဖြစ်ရလေ ... ကိုစုန်ရယ်”

ကျွန်တော် အဝါပွင့်ခက်ပါတိတ် ထဘီစုတ်ကို ကိုင်ရင်း မျက်ရည်တွေ
စီးလိမ့်ကျလာတယ်။

“သူ ... သူ ... သေသွားပြီနဲ့ တူရဲ့ဗျာ ... နော်”

“အလောင်းကို မတွေ့၊ မရသေးရင် သေဆုံးသွားပြီလို့ ပြောမရဘူးလေ
ညော်သည်။ ရှေ့ဆက် ရှာကြည့်ကြတာပေါ့ဗျာ”

“ဟေ့ ... မောင်ပိန်တို့ ... ရှေ့ဘက်သွားမယ်ဟေ့။ သဲလွန်စတော့
ဗိုလ်ဦး၊ မကြာခင် တွေ့မှာပါကွာ”

“ညော်သည် ...”

“ဗျာ ... ဗျာ ...”

“ခင်ဗျားလည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲဗျာ စိတ်ကို တင်းထားမိ၊
လူမှန်ရင် သေမျိုးချည်းပဲဗျာ။ ဟောဒီ ချောင်းရှည်ကြီးထဲမှာ ကျုပ်တို့ စိန်နုနုရွာ
ထဲ လှေတွေရော၊ အနီးနားရွာတွေဖြစ်တဲ့ နဘဲကုန်း၊ အုန်းတော၊ ပေဘဲလူ စတဲ့
ရွာတွေက ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေး၊ လူကြီး တော်တော်များများ သေခဲ့ဖူး

ကြပါတယ်ဗျာ။ အချို့က မိကျောင်းကိုက်လို့၊ အချို့က မုန်တိုင်းကြောင့် လှေနှစ်လို့ ရေကူးလို့ သေခဲ့ကြဖူးတယ်။ ဒီလိုပဲ ဖြေရတာပေါ့ဗျာ။ ကိုင်း ... မြန်မြန် လှော်တော့ဟေ့”

ဦးတောင်ပို့ရဲ့ စကားအဆုံးမှာ လှေနှစ်စီးကို မူလလာတုန်းကလို နှစ်ဖက် ခွဲပြီး လှော်ခဲ့ကြတယ်။

ကမ်းစပ်မှာ တောင်းစုတ်တွေ၊ ဝါးပြတ်ပိုင်းတွေ၊ သစ်တုံးဆွေးတွေ တင်နေတာ မြင်ရတယ်။

ကိုပေတို့က သစ်တုံးတွေ၊ ဝါးပြတ်ပုံတွေကြားမှာ လုံ့လစိုက်ပြီး ရှာကြပေမင့် ခင်လရောင်စိုရဲ့ ရုပ်ခန္ဓာကိုယ် မတွေ့ရဘူး။

“ကိုပေ ...”

“ပြော ... ဧည့်သည်”

“ဟို ... ဟို ... မိ ... ကျောင်း ... များ ... ကိုက် ... ကိုက်”

“ပြောလို့တော့ မရဘူးပေါ့ဗျာ။ ရေစီးကြမ်းချိန်ဆိုရင် မိကျောင်းလည်း ဟိုမြစ်ထဲ ဝင်သွားမှာပဲဗျ”

ကိုပေတို့က ချောင်းရေပြင်မှာ မျောပါလာတဲ့ ဗေဒါဆုပ်တွေအနီး လှေကပ်ပြီး ရှာကြတယ်။

မတွေ့ဘူး။

“တောင် ... တောင် ... တုံ ... တုံ ...”

“ဟော ... ဟော ...”

“တုံ တုံ တုံ တုံ တုံ ... တောင် တောင် တောင်”

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ဒါ ဝါးခေါက် အချက်ပေးနေတာကွ”

“ကုန်းပေါ်က အချက်ပေးသံဟေ့”

“မုဆိုးငါကြိုက်တို့ အချက်ပေးတာ နေမှာကွ”

“တွေ့ရင် ထူးခြားရင် ဝါးခေါက်အချက်ပေးမယ် ပြောထားတာကွ။

မဟုတ်မှလွဲရော တစ်စုံတစ်ခုတွေ့လို့ အချက်ပေးတာ။ ဟေ့ ... မောင်ငွေ ...

ဝါးဆစ်တီးပြီး ပြန်အချက်ပေးစမ်း”

“ဟုတ် ... ဟုတ် ...”

ကိုမောင်ငွေက ဝါးပိုးဝါး ဝါးဆစ်ပိုင်းကို မြှောက်ကိုင်ပြီး တုတ်တိုနဲ့ရိုက်

အချက်ပြန်ပြတယ်ဗျာ။

“တုံ တုံ တုံ ... တောင် တောင် တောင်”

ဟိုကုန်းပေါ်ကလည်း အဆက်မပြတ် ပြန်အချက်ပေး တီးနေတယ်ဗျ။

ဘုရား ... ဘုရား ... လရောင်စိုကိုများ တွေ့ကြလို့ ...

တွေ့ပါစေဗျာ ...

အသက်ရှင်လျက် တွေ့ကြပါစေ။

ထရောင်ရေ ... မောင် မင်းရှိရာကို လာနေပြီ လရောင်။

မောင် ... မင်းကို ရင်နဲ့အမျှ ချစ်တယ်။

မင်းနဲ့မောင်က ဘဝတစ်ခုပါနော် ... လရောင်။

မင်း အားတင်းထား။ မင်းနဲ့မောင်တို့ လောကဓံ အထုအထောင်းတွေကို

အပြစ်တင်ပြီး မေတ္တာစစ်တွေ ထမ်းရွက်ပွေ့ပိုက်လို့ ရှေ့ခရီးကို ဆက်မှာ ...

အောင်ရဲ့

ကျွန်တော်တို့ လှေနှစ်စီးဟာ တုံးခေါက်အချက်ပေးနေတဲ့ တောတန်း

အစစ်ရှိရာကို အပြင်း လှော်ခဲ့ကြတယ်။

အပြန်အလှန် အချက်ပေး၊ ဝါးဆစ်ခေါက်သံ၊ ဝါးပင်ကို တုတ်နဲ့ရိုက်

အသံတွေ နီးကပ်လာပြီ။ အသံနဲ့အနီးဆုံး လတာပြင်ကမ်းစပ်မှာ လှေနှစ်စီးကို

ဆိုက်လိုက်ကြတယ်။

“ကိုကြိုင် ...”

“တောင်ပို့တို့လားဟေ့”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့ ... ငါတို့လှေ ဆိုက်နေပြီကွ”

“ငါတို့အသံကြားရာ လာခဲ့၊ မဝေးဘူးဟေ့”

ကျွန်တော်တို့ လှေနှစ်စီးပါ လူစု လတာပြင်ပေါ်ကို လက်နက်တွေ

ခန့်ချလိုက်ကြတယ်။

တော်ပါသေးရဲ့ ... လတာပြင်က မပျော့ပေလို့။

ဒီလိုနဲ့ လမုပင်တွေကိုဆွဲ၊ ဝန်ပင် အလက်တွေကိုဆွဲရင်း မုဆိုးကိုကြိုင်

တောတိုးလာခဲ့ကြတုန်းမှာပဲ ...

“ရှူး ...”

“ဟ ... မြေကြီးဟ”

“အိုင်းဟာ ...”

“ရှီး ... ရှီး ... ဘုတ် ...”

“ဝရန်း ဝရန်း ... ဖျန်း ဖျန်း ... ဖြန်း ဖြန်း”

“ဟာ ...”

ရှေ့ကို မဲပြီး တိုးနေတုန်းမှာပဲ ဝန်ပင်ကြားကနေ ရှူးခနဲ အသံနှင့်

တူ မြွေဆိုးတစ်ကောင် ပါးပြင်ထောင်ပြီး ရှေ့ဆုံးက ကိုပေကိုပေါက်မလို့ အချိန်

လူကြီးလက်သီးဆုပ်မက ကြီးတဲ့ မြွေကြီးရဲ့ဦးခေါင်းဟာ ဇက်ကနေ ပြတ်ပြီး ရေစပ်စပ် မြေပြင်မှာ ခုန်နေတယ်။

လက်ဖျံလုံးထက်ကြီးတဲ့ မြွေကြီးရဲ့ ကိုယ်လုံးရှည်ကြီးဟာ သွေးသံရဲ့ရဲ့နဲ့ ဝန်ပင်နှင့် ခရာပင်ပေါက်တွေကြားမှာ တဝန်းဝန်း တဖြောင်းဖြောင်း လူးလွန်နေ ပါရော့ဗျာ။

ကိုငွေက လူးလွန်နေတဲ့ မြွေကြီးရဲ့ ကိုယ်လုံးကို ဓားရှည်နဲ့ နှစ်ပိုင်း ဝိုင်းပစ်လိုက်တယ်။

“မောင်ငွေ ... မင်း မြန်ပေလို့ဟေ့။ နို့မို့လို့ကတော့ ...”

“ဘာမြေတုံးဗျာ ... ကိုငွေ”

“မြွေဟောက်ကြီးဗျ ... အဆိပ်ပြင်းတယ်”

“ဟေ့ ... အသံတွေက မောင်ပေတို့လားဟေ့”

“ဟုတ်တယ် ... ကိုကြိုင်၊ ကျုပ်တို့ ရောက်လာပြီဗျို့”

“မြန်မြန်လာကြကွ”

ဒီလိုနဲ့ ဝန်ပင်တွေကြားကနေ တိုးသွားရင်း မုဆိုးကိုကြိုင်တို့နဲ့ သွား တွေ့ခဲ့တယ်။ သူတို့ခြေထောက်တွေမှာလည်း ရွှံ့တွေ ခူးအထိ ပေကျဲ့လို့။

သူတို့လက်ထဲမှာလည်း လှံရှည်၊ လှံတိုတွေနဲ့။

ကျွန်တော်တို့အားလုံးလည်း ရွှံ့တွေ၊ ချွေးတွေ ပေကျဲ့စို့ပြီး ပုဆိုး ပေါင်း ရင်းရောက်နေကြပြီဗျာ။

“ကိုကြိုင် ... ဘာထူးလို့တုံး”

“ဟို လမုပင်ခွကြားကို ကြည့်စမ်း”

“ဟာ ...”

“အို ...”

“အို ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

ကျွန်တော် ရင်တွေ တဒိုင်းဒိုင်း မြည်နေပြီဗျ။ ခူးတွေ တုန်နေပြီဗျ။

မြင်လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းက ရင်နှင့်စရာပါပဲဗျာ။

လူတစ်ရပ်အမြင့် လမုပင်ခွကြားမှာ ထာဝီမပါတဲ့ အမျိုးသမီး အလောင်း တစ်လောင်း။ မောက်လျက် ခါးကုန်း တင်နေတယ်ဗျာ။

လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ခြေနှစ်ဖက်က ရှေ့နောက် တွဲလောင်း။

နက်မှောင်တဲ့ ဆံရှည်တွေဟာ ရွှံ့တွေလူးပြီး ဖားလျားကျလို့။ အင်္ကျီ

ကတော့ စုတ်ပြုပြီး ကျောပေါ်မှာ နောက်ပြန်လန်တင်နေတယ်ဗျ။ အင်္ကျီက အဝါ

ရောင်မှာ အနက်လုံးလေးတွေနဲ့။

ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းက ကိုယ်လုံးတီး။

မျက်မြင်အရ တုတ်တုတ်ခဲခဲမို့ ကျွန်တော့်ရင်တွေ ဗလောင်ဆူနေပြီ။

“ကိုစုန် ...”

“ဗျာ ... ဗျာ ...”

“ဒီအမျိုးသမီးက ခင်ဗျားနန်း မဟုတ်လား”

“ဟို ... ဟို ... မျက်နှာကို ကြည့် ... ကြည့်ပါရစေဗျာ”

ကိုပေတို့လူစုက လမုပင်အကြားမှာ ရေစီးအရှိန်နဲ့ မျောပါမောက်လျက်

အလောင်းကို သစ်ပင်ခွကြားကနေ မ,လှန် သယ်ယူနေကြ တယ်ဗျာ။

ဆံပင်တွေက အရှည်ကြီးပဲ။

လရောင်စိုရဲ့ ဆံပင်တွေကလည်း ခူးခေါက်အထိ ဖြန့်ရင် ထိတယ်ဗျာ။

မြေပြင်ပေါ်ကို အလောင်းချလိုက်တယ်။

ရွှံ့ပေ ဆံပင်ရှည်တွေက သူမရဲ့မျက်နှာကို ဖုံးအုပ်နေတယ်။ ဗလာကျင်း

အထဲ ရင်သားနှစ်ခုကလည်း တောင့်တင်းသလို ရှိလို့။

“ကိုစုန် ...”

“ဗျာ ...”

“လာကြည့်ပါ ... ကိုစုန်”

ကျွန်တော် သူမမျက်နှာပေါ်က ဆံပင်တွေကို တုန်ယင်နေတဲ့လက်နဲ့ အသာဖယ်လိုက်တယ်။ ဆံပင်တွေ အကုန်ဖယ်ပြီးနောက် ခူးထောက်ပြီး သူမရဲ့

မျက်နှာကို အနီးကပ် ငုံ့ကြည့်လိုက်တယ်ဗျာ။

မျက်လုံးနှစ်လုံး ပြူးနေပြီ။

နှုတ်ခမ်းတွေ ထူအမ်းနေပြီ။

“ကိုစုန် ... ခင်ဗျားမိန်းမ ဟုတ်သလား”

“ဟင့်အင်း ...”

“ဗျာ ...”

“ဟေ့ ...”

“ခင်ဗျားမိန်းမ မဟုတ်ဘူး ... ဟုတ်လား”

“သူ ... သူ ... ကျွန်တော့်မိန်းမ လရောင်စို ... မဟုတ်ဘူး။ လရောင်စို

ညာဘက်ပါပေါ်မှာ စံပယ်တင်မဲ့တစ်လုံးရှိတယ် ... နောင်ကြီး”

“ဟူး ... ခက်ပါရောကွာ”

“ဒါ မနေ့ညတုန်းက ရေစီးနဲ့ မျောပါတင်နေတဲ့ အလောင်းပဲကွာ။ ဘယ်

သူ့ဘယ်ရွာကလည်း မသိ”

“ရွာလူကြီးတွေပြောပြပြီး ရဲစခန်းကို အကြောင်းကြားရူးသံကွ”

“ကိုင်း ... အလောင်းကို ကုန်းပေါ်တင်ကြကွာ။ တင်ပြီးရင် နေ့ကိုင်းတွေအုပ်ပြီး ထားခဲ့။ ငါတို့ထဲကတစ်ယောက် ရွာကိုပြန်ပြီး အကြောင်းကြားလိုက်။ ကျွန်တို့လူတွေ ကိုစုန်မိန်းမ ... ဟိုဒင်း ... အဲ ... အဲ ... သူ့ကို ဆက်ရှာကြမယ်ဟေ့”

ကျွန်တော် အမည်မသိ အမျိုးသမီးအလောင်းကို ကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ လှိုက်တက်လာတယ်။

သူမမှာ ခင်ပွန်းလင်သား ရှိလေမလား။

သားတွေ၊ သမီးတွေ မအပြန်လာနိုးနဲ့ မျှော်ရင်း အိမ်ခြံဝမှ ရှိုက်ငိုနေကြလေမလား။

ဒါမှမဟုတ် ... အပျိုဆို ချစ်သူရည်းစား ရှိနေရင်ဖြင့် သူ့ချစ်သူ ခုလောက်ဆို ကြေကွဲနေရှာတော့မည်။

သူမရဲ့ သက်မဲ့ရုပ်အလောင်းကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ကိုယ်ချင်းစာနေမိတယ်။ ခုတိုင်းဆိုရင် ကျွန်တော့်ချစ်ဇနီး မသေသေးဘူးလို့ ယူဆရ မလိုလို။

မျှော်လင့်ချက်များ ရှိလေမလား။

“ကိုစုန် ... လှေဆိပ်သွားမယ် ... လာ”

“ခုတိုင်းဆိုရင် မျှော်လင့်ချက် ရှိနိုင်သေးတယ်။ လာပျို ...”

ကျွန်တော်တို့ လမုတော့၊ ဓနိတော့ကို ဖြတ်ပြီး လှေပေါ်ကို တက်လိုက်ကြတယ်။ ကိုငွေက မြွေသေတစ်ပိုင်းကို ချက်စားဖို့ ယူမယ်လုပ်တာ။

“မောင်ငွေ ... ထားခဲ့၊ မယူနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... မောင်ပေး၊ ဟင်းလျာ ရပြီလေ”

“ငါတို့ ဘယ်အချိန်ပြန်ရောက်မယ် မသိဘူးလေကွာ။ ပုပ်ကုန်မှာပေါ့”

“အရေစုတ်ပြီး လှေပေါ်တင် အခြောက်လှမ်းမယ်ကွ”

“ငွေ ... ဒါ ငါတို့မူလ ရည်ရွယ်ချက်မဟုတ်ဘူး။ ထားခဲ့ ... မြန်မြန်လာ”

ကိုငွေ မြွေသားပိုင်းကို နှမြောစွာကြည့်ပြီး လှင့်ပစ်လိုက်တယ်။ မြွေဟောက်ကြီးရဲ့ ဦးခေါင်းကို ကဏန်းတွင်းထဲ ထည့်မြှုပ်ပြီး ရွှံ့နဲ့ ပိတ်ခဲ့လိုက်တယ်။

“ကိုငွေ ... ဘာလို့ အဲဒီလို လုပ်တာတုံး”

“မြွေရဲ့မျက်လုံးထဲမှာ ငါတို့ပုံရိပ်ထင်နေတာကွ။ ဒီမြွေက မြွေထီး။

မြွေခေါင်းကို မမြှုပ်ခင် မြွေမက သူ့လင်မြွေထီးရဲ့ မျက်လုံးထဲက ပုံရိပ်ကိုမြင်ပြီး သတ်တဲ့လူကို ကလဲ့စားခြေလို့ မြွေခေါင်းကို မြှုပ်ရတာဟေ့”

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့ လှေနှစ်စီးဟာ မိကျောင်းပေါ်ချောင်းကျယ်ရဲ့ အထက်ရော၊ အောက်ရော နဲ့သွားအောင် ရှာခဲ့ကြတယ်။

ရေဆိပ်တွေမှာ လှေသမားတွေတွေ့လို့ ကိုပေက မေးကြည့်တယ်။

“ဗျို ... နောင်ကြီးတို့ ခင်ဗျ”

“ဘာတုံးဗျို”

“ဒီချောင်းဝန်းကျင်မှာ အသက်ငယ်ငယ် ရေမျောလာတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်သတင်းများ ကြားကြလားဗျာ”

“ရေမျောလာတာ ... ဟုတ်လား”

“မနေ့ညက ရေထဲကျ မျောသွားတာဗျာ”

ဒီမှာ ကျွန်တော်က ဝင်ပြောရတာပေါ့။

“အသက် (၂၂)နှစ်ဗျ။ အသားဖြူဖြူ၊ ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ ညာဘက်ပါးပေါ်မှာ စံပါယ်တင်မဲ့ တစ်လုံးရှိတယ်”

“ဘယ်လိုခေါ်တုံး”

“မခင်လရောင်စိုတဲ့။ တွေ့ ... တွေ့လို့လားဗျာ ဟင်”

“ခုချိန်ထိတော့ ခင်ဗျားပြောတဲ့မိန်းကလေး မတွေ့ဘူးဗျ။ အသားညှင်းမည်း လူကြီးတစ်ဦးနဲ့ ကလေးအလောင်းတစ်ဦး ကမ်းစပ်လာတင်လို့ ပိုင်ရှင်ပေါ်တာနဲ့ လာသယ်သွားကြပြီဗျ”

“ကျေးဇူးပါပဲ ... နောင်ကြီးရယ်။ တကယ်လို့ တွေ့ခဲ့ရင် ...”

“တွေ့ရင် ဘယ်ကိုအကြောင်းကြားရမလဲ ပြောခဲ့လေဗျာ”

ဒီမှာ ကိုပေတို့ညီအစ်ကိုက လှမ်းပြောတယ်။

“တွေ့ခဲ့ရင် ဟိုးချောင်းဖျားက စိန်နပန်ရွာကို လာပြောပေးကြပါဗျာ။ ကျွန်တို့နာမည်က ကိုပေတဲ့။ ဒါ ကျုပ်ညီ မောင်ငွေ။ ဟောဒီလူက ရေထဲမျောသိသွားတဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့ ခင်ပွန်းပဲဗျာ”

လှေသမားတွေ၊ ခရီးသွားတွေက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းစုံ ဖြစ်သွားကြတယ်ဗျာ။

“စိတ်ချပါ ... ကိုပေနဲ့ ကိုငွေ။ ကျုပ်နာမည်က သံခဲတဲ့။ ကျုပ်တို့ သွားရင်းလာရင်း စုံစမ်းပေးပါမယ်ဗျာ။ ကြားရတာ စိတ်မကောင်းလို့က်တာဗျာ။ စိတ်ချပါဗျာ ... တွေ့တာနဲ့ ခင်ဗျားတို့ စိန်နပန်ရွာကို ချက်ချင်း လာအကြောင်း ကြားမယ်ဗျ”

“ကျေးဇူးပဲ ... ကိုသံခဲရေ၊ ကျုပ်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦးနော်”

“အေး ... အေး ... ရှာကြ၊ ရှာကြဟေ့”

ကိုပေ၊ ကိုငွေတို့လှေနဲ့ ဦးတောင်ပိုင်းလှေနှစ်စီးဟာ မိကျောင်းပေါ်ချောင်း ကျယ်တစ်လျှောက် ဖြစ်ဝင်ပေါက်အထိ ကြိုးစားပမ်းစား ရှာပေးကြသလို ...

မှဆို၊ မောင်ကြိုင်တို့ အဖွဲ့ကလည်း လမ်းနံဘေးတစ်လျှောက် လမုတော့ ကနစိုတော့နဲ့ ခရာ နေီတောတွေကြားမှာ တောတိုးရှာခဲ့ကြတယ်ဗျ။

နေကုန်တော့ ကျွန်တောတို့ စိန်နုပန်ရွာကို ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။ ရွာ ရေဆိပ်မှာ ဆေးဆရာကြီး ဦးကညွတ်နဲ့ ရွာလူကြီးတွေ၊ ကလေး၊ လူကြီးတွေ စောင့်ကြိုနေကြတာ မြင်ရတယ်။

“ငပေ ... ဘာထူးတုံး”

“မတွေ့ဘူး ... ဆရာကြီး”

“နေရာ နဲ့ရဲ့လားကွယ် ... ငပေရဲ့”

“ဝဲကြီးမြစ်ဝအထိ ရောက်တယ်။ မြစ်အတိုင်း မျောပါသွားရင်တော့ ငါးစာဖြစ်ပြီပေါ့ ဆရာကြီး”

ကျွန်တော်တို့ ဆေးဆရာကြီး ဦးကညွတ်အိမ်မှာ စုပြီး တွေ့ခဲ့မြင်ခဲ့တာ တွေကို ကိုပေ၊ ကိုငွေ၊ ဦးတောင်ပိုနဲ့ မုဆိုးကိုကြိုင်တို့က ဆရာကြီးကို ပြောပြ ကြတယ်။

“မောင်စုန် ...”

“ခင်ဗျာ ... အဘ”

“လမုတိမှာ ချိတ်နေတဲ့ ထဘီက မင်းဇနီးရဲ့ ထဘီရောဆိုတာရော သေချာရဲ့လား မောင်စုန်”

“အမှန်ပါပဲ ... အဘဆရာကြီး”

“မင်းတို့ ကလေးမရဲ့အလောင်းကို မတွေ့ဘူးနော်”

“မတွေ့ဘူးဗျ”

“ဒါဆို အမှန်တကယ် ကွယ်လွန်သွားပြီလို့ တစ်ထစ်ချပြောလို့ မရ ဘူးကွ”

ကျွန်တော် အဘဆေးဆရာကြီး ဦးကညွတ်ရဲ့ စကားကြောင့် စိတ်ညစ် ဝမ်းနည်းရတာတွေ အနည်းငယ်လျော့ပြီး ဆရာကြီးကို အားကိုးတကြီး ကြည့် လိုက်တယ်။

“တစ်နေရာရာ တစ်ရွာရွာမှာ အကယ်၍ မသေရင် ရောက်သွားမှာပဲ။ မောင်စုန် မင်းသဘောကရော”

“ကျွန်တော် လိုက်ရှာမယ် ... အဘ”

“အေးပေါ့ ... မင်းက ခင်ပွန်း၊ လင်သားပဲလေ၊ ရှာရမှာပေါ့။ မင်း ဘယ်အရပ်၊ ဒေသသားဆိုတာရော မှတ်မိသလား”

“မှတ်မိပါပြီ အဘ”

“မင်းကို ငါတို့ ခုမှမြင်ဖူးတာပါ ... မောင်စုန်။ ငါတို့အားလုံး မင်းကို ကရုဏာသက်လို့ ဝိုင်းကူညီ ရှာပေးကြတာပဲ။ နောက်နေ့တွေလည်း တို့ဖျား စုံစမ်းဦး မှာပါပဲကွယ်။ မင်း တို့ရွာမှာနေပြီး မင်းဇနီးကို စုံစမ်းချင်ရင် စုံစမ်းပါ။ မင်းရဲ့ စားရေးသောက်ရေး တို့ရွာက တာဝန်ယူပေးမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... အဘဆရာကြီးရယ်။ ကျွန်တော် ကျွန်တော် အဘကို မတွေ့တွေ့အောင် ရှာပါ့မယ်ဗျာ”

“တွေ့ရင် ငါတို့ရွာကို အလည်ခေါ်လာပါဦး ... လူလေး”

“စိတ်ချပါ ... အဘ။ အဘတို့တစ်ရွာလုံးက ကျွန်တော်ကို အကူအညီ ပေးကြတာပါ။ အဘတို့ရွာကို ကျွန်တော် ပြန်လာနိုင်အောင် မဖြစ်မနေ ကြိုးစား ပြီးပေး အဘ”

ဒီအချိန်မှာ အိမ်ရှေ့ခြံမှာ လူသံ၊ ခွေးသံတွေ ခပ်ကျယ်ကျယ် ကြားလို့ ဆရာကြီးက လှမ်းအော်မေးလိုက်တယ်။

“ဟဲ့ ... မယ်ရင်မြတို့ ဘာဖြစ်နေကြတုံး၊ ညံ့နေတာပဲ”

“လူသေပေါ်တယ်ဆိုလို့ လာကြတာတဲ့ဗျာ”

“ခေါ်ခဲ့စမ်း”

အိမ်ပေါ်ကို လူကြီးငါးယောက်၊ လူရွယ်ငါးယောက် ချွေးသံရွှဲရွဲနဲ့ တက် ထာကြတယ်။

“မင်းတို့က ဘယ်အရပ်သားတုံးပေ”

“ရွှေသမင်ရွာကပါ ... ဆရာကြီးခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်နာမည်က ကိုရွှေလီ ဟု ခေါ်ပါတယ်ဗျ။ ဒီဘက်မှာ မိန်းကလေးအလောင်းတစ်လောင်း ပေါ်တယ်ကြား ဟို့ လာခဲ့တာပါ ခင်ဗျာ”

“ကိုရွှေလီနဲ့ ဘာတော်လို့တုံး”

“ချွေးမပါ ... ဆရာကြီး၊ သူက ကျွန်တော့်သားပါ။ မနေ့က ရေကြီး ဖြစ်ကမ်းက သားတို့တံငါတဲ ရေထဲမျောပါသွားတယ်။ သူ့မိန်းမ မခင်ကြီး တစ်ယောက်နဲ့ ရေစီးထဲပါသွားလို့ လိုက်ရှာရင်း သတင်းရလို့ပါခင်ဗျာ”

“ငကြိုင် ...”

“ဗျာ ... ဆရာကြီး”

“မင်းတို့တွေ့ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးအလောင်းက ဘယ်လိုပုံသဏ္ဍာန်လဲ သူ့ ... မြှောပြစမ်း”

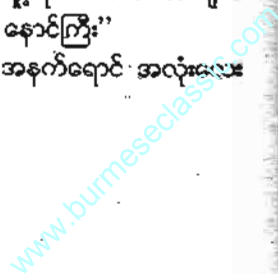
“အင်္ကျီပဲ ကျန်တယ်ဗျ။ လမုပင်တွေကြားမှာ မှောက်ခုံတင်နေတာဗျ” ဒီမှာ ဦးရွှေလီရဲ့သားက အလျင်စလို ဝင်မေးတယ်။

“နောင်ကြီး ... ဟို ... ဟို ... သူ့ ... သူ့ကိုယ်ပေါ်က အင်္ကျီက

... လို ... အရောင်လဲဗျာ ... ဟင် ဟင် ... နောင်ကြီး”

“အင်္ကျီက အဝါရောင်ဗျ။ အဝါရောင်ပေါ်မှာ အနက်ရောင် အလုံးလေး ... ဆေးရိုက်ထားတာဗျ။ ဆံပင်က အရှည်ကြီးပဲ”

“ဆိုဗျာ ...”

“ဟူး... ဖြစ်ရလေ ခင်ကြိုရယ်။ ဆရာကြီးခင်ဗျာ... အဲဒါ ကျွန်... တော်... ချွေး... မ... ဒီသားရဲ့ ဇနီးပါဗျာ”

“ဟီး ဟီး... ခင်ကြိုရေ... ခင်ကြိုရဲ့”

လူရွယ်က သူ့ရင်ဘတ်ကို လက်သီးဆုပ်နဲ့ ထုပြီး အော်ငိုတယ်။ ပါလာတဲ့ သူ့အဖော်တွေက လူရွယ်ကို ချော့မော့ သတိပေးကြတယ်”

“နောင်ကြီး... သူ့... သူ့ကို ဘယ်နားမှာ... တွေ့... တွေ့...”

“လာကြဗျာ... ကျွန်တော် လိုက်ပြမယ်ဗျာ”

မှတိုးကိုကြိုင် သူတို့လူစုကို ခေါ်ပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားတယ်။ ဪ... ချစ်ရသူနဲ့ သေကွဲကွဲရတာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော့်ဘဝ ဖြစ်စဉ်နဲ့ တူညီတဲ့လူတွေ ရှိနေပါကလား။

မခင်ကြိုရဲ့ ခင်ပွန်း မျက်ရည်ကျသလို...

ကျွန်တော် မျက်ရည်ကျခဲ့ပြီး ကျနေဆဲပါ။

သေသည်ဖြစ်စေ ရှင်သည်ဖြစ်စေ ချစ်သူကို ရှာရမှာ အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်ပါဗျာ။

ကျွန်တော့်ချစ်ဇနီး ခင်လရောင်စိုရဲ့ ရုပ်အလောင်းကို မတွေ့သေးဘူးလေ။ သူ့ အမှန်တကယ် ကွယ်လွန်သွားပြီလို့ ဘယ်လို ယုံကြည်ရမှာလဲ။

ကျွန်တော် ရေဆုံးမြေဆုံး လိုက်ရှာမယ်ဗျာ။

ချစ်သူ ခင်လရောင်စိုကို ပြန်တွေ့မှ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးရဲ့ ဘဝအစစ်အမှန်ဖြစ်စဉ်တွေကို ဟောဒီ စိန်နပ်စ်ရွာ အမှန်အတိုင်း လာရှင်းပြမယ်ဗျာ။

[၇]

ကျွန်တော် အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ ရေမခြောက်တခြောက် ငွေစက္ကူအချို့ ရှိနေသေးတယ်ဗျာ။

ခြေထောက်က ဒဏ်ရာက နင်းလိုက်တိုင်း နားနေတယ်။

ကိုပေတို့ ကိုငွေတို့က ရွာပြင်ကို လိုက်ပို့ နှုတ်ဆက်ကြတယ်။

“နေကောင်းခါစ ရှိသေး... ကိုစုန်ရယ်၊ ကျုပ်တို့ စုံစမ်းပေးမှာပေါ့... သက်သာတဲ့အထိ နေပါဦးလားဗျာ”

“ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်... ကိုပေတို့ရယ်။ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်ကို ညီငယ်လို ကူညီစောင့်ရှောက်ကြတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ... ခင်ဗျားနေရာမှာ ကျုပ်ဆိုရင်လည်း ချေပြင်ခွင့် မပြုကြီးခွဲပြီး ရှာမှာပဲ။ ရော့... ရေပုလင်း ယူသွား။ ရွာကိုတော့ ပြန်လာနော်... ကိုစုန်”

“ဟုတ်ကဲ့... သွားမယ်နော်”

ကျွန်တော် သူတို့ပေးလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းထည့်ထားတဲ့ လွယ်အိတ်အဟောင်းကို ထွယ်ပြီး ရွှေ့မှာမြင်ရတဲ့ လှည်းလမ်းကြောင်းအတိုင်း ရှေးရွာလာခဲ့လိုက်တယ်။

ရွာတစ်ရွာ ရောက်တိုင်း မေးရတယ်။

အသက် (၂၀)ကျော် အမျိုးသမီးတစ်ဦး မနေ့ညက ရေထဲကျ မှောက်သွားလို့ပါဗျာ။

အသားဖြူဖြူ၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ဖွံ့ဖွံ့ပါ။

ညာဘက်ပါးပေါ်မှာ မွဲနက်တစ်လုံး ရှိတယ်ဗျာ။

နာမည်က မခင်လရောင်စိုတဲ့။

ကျွန်တော့်နာမည်လား... ကိုရွှေမင်းစုန်လို့ ခေါ်ပါတယ်ဗျာ။

ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်က သူမရဲ့ ခင်ပွန်းပါခင်ဗျာ။

မတွေ့ဘူးတဲ့... မသိဘူးတဲ့။

အင်း... ကျွန်တော်လာခဲ့တဲ့ အရပ်နဲ့ဆိုရင် ဒီချောင်းက အတော်ရှည်လျားတာပဲ၊ ဝေးတာပဲ။

ဒီလိုနဲ့ ချောင်းကမ်းနံဘေးက ရွာတွေကို တစ်နေကုန် တစ်ရွာပြီးတစ်ရွာ ချိတ်စုံစမ်းခဲ့တာ ရွာတွေ မနည်းတော့ဘူးဗျာ။

ဒုတိယမြောက်နေ့မှာ ကျွန်တော် ထူးခြားတဲ့ သတင်းဆဲလွန်စကို ရခဲ့တယ်ဗျာ။

အနမ်းကြီးရွာ ရေဆိပ်ကို ကျွန်တော် ရောက်သွားခဲ့တယ်။ ရေဆိပ်က လူနေကျပေမယ့် အသွားအလာ ရှိတယ်။ ဒါနဲ့ လှေသမား

သမားတွေ ပိုင်းဖွဲ့နေတဲ့ ကုက္ကိုပင်အောက်ကို ရောက်သွားခဲ့တယ်။

“ဟိုဘက်ကမ်း ကူးမလို့လား ဆရာ”

“မကူးသေးပါဘူးဗျာ... အစ်ကိုတို့ကို မေးစရာ ရှိလို့ပါဗျာ”

“ငါ့လူက ရဲအဖွဲ့ကလားကွ”

“မဟုတ်ပါဘူး ... အစ်ကို”

“မှတ်ပုံတင်ရုံးက ...”

“မဟုတ်ပါဘူး ... အစ်ကို”

“ဘာပျောက်လို့လဲ ... ကျွဲပျောက်လို့လား”

“လူပျောက်လို့ပါဗျာ”

“ဟေ ...”

ခပ်ရွှင်ရွှင်ပြောနေတဲ့ လှေသမားတွေ ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ ခေါင်း

တွေ မော့ပြီး ဝိုင်းကြည့်နေကြရဲ့။

“လူပျောက်လို့ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ”

“လူပျောက်တာ ရဲမတိုင်ဘဲ ငတို့ ဘာလို့လာမေးတာတုံး .. ငါ့လူက”

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ခင်လရောင်စို့ ရေထဲကျပြီး ရေစီးအတိုင်း မျောပါ

သွားပုံအကြောင်း၊ လိုက်ရှာခဲ့ရတဲ့ စိန်နပန်ရွာက ကိုပေတို့၊ အဘကညွတ်တို့

အကြောင်းပြောပြရော ...

လှေသမားတွေ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး မေးဆတ်

ပြကြတယ်ဗျ။

“ငါ့လူနာမည်က ဘယ်သူ ...”

“ကိုရွှေမင်းစုန်လို့ ခေါ်ပါတယ် အစ်ကို”

“မင်းစုန်း ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နာမည် ... မိန်းကလေး နာမည်ကရော”

“မခင်လရောင်စို့တဲ့”

“ဒီမှာ ... ငါ့လူ ရွှေမင်းစုန် ဟောဟိုရှေ့က ရွာက ဆင်အော်သံရွာတဲ့။

အဲဒီရွာမှာ ဝါးခုတ်တဲ့ ကိုသျှောင်ကြီးဆိုတာ ရှိတယ်။ သူ့ကို သွားမေးလိုက်”

“တွေ့လို့လား ... ဟင် ... ဟင် ... အစ်ကို”

“သူ တောထဲမှာ လူတစ်ယောက် တွေ့ခဲ့သတဲ့။ လူလား၊ တစ္ဆေလား

မသိဘူး၊ အဝတ်မပါဘူး”

“ဟင် ... မိန်းမလား၊ ယောက်ျားတဲ့လားဗျာ ဟင် ဟင်”

“မိန်းမ ...”

“ဟာ ... ကျေးဇူးပဲနော် အစ်ကို”

ကျွန်တော် သူတို့အပါးက ချာခနဲ လှည့်ထွက်ရော ...

“ဟေ့လူ ... ညှိသည်”

“ဗျာ ... ဗျာ ...”

“ကျေးဇူးတင်တယ်လို့ မပြောတော့ဘူးလားကွ ဟေ”

“အဲ ... အဲ ... ဆောရီး ... အဲ ... အဲ ... ဆန္ဒစောနေလို့ပါ ...”

“ဟိုတို့ရာ ... ကျေးဇူး ... ကျေးဇူး”

ကျွန်တော် သူတို့လူစုကို မြေပြင်မှာ ထိုင်လက်အုပ်ချီပြီး ... ကန်တော့

တော့ သူတို့က ဝိုင်းရယ်ကြပြီး ...

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ငတို့က နောက်ပြောင်ပြောတာပါကွ။ ထ ...

... မြန်မြန်သွားရှာလိုက်ကွ။ ဒီကောင်သျှောင်ကြီးက ခြေများ အလုပ်များတဲ့

... မြန်မြန်သွားကွ”

ကျွန်တော် လှေဆိပ်ကနေ လှမ်းမြင်နေရတဲ့ မှိုင်းညိုညိုရွာကလေးကို

မြင်သွားခဲ့လိုက်တယ်။

လမ်းမှာ ကျွဲအုပ်၊ နွားအုပ်တွေနဲ့ နွားကျောင်းသားအချို့ကို တွေ့လို့

တယ်။

“ညီလေး ... ရှေ့ကရွာက ဆင်အော်သံရွားလားကွ ဟေ”

“ဟုတ်တယ်ဗျ ... သိပ်ဟုတ်”

“အဲဒီရွာက ကိုသျှောင်ကြီးကို သိလားဟင်”

“သိတယ်ဗျ”

“သူ့ပုံစံက ဘယ်လိုလဲ ... ညီလေး”

“သင်္ကန်းဝတ်မထားတဲ့ လူက ကိုသျှောင်ကြီးပဲဗျ”

“ဟေ့ ... ဘယ်လို ... ဘယ်လို ...”

“ကိုသျှောင်ကြီးနဲ့ တွေ့ရင် ရပ်လှဲတရား ခင်ဗျားကြိုက်သွားမှာဗျ။ ရှေ့

... သွား ... သွား ...”

အသက် (၁၀)နှစ်ခန့် ကလေးတစ်အုပ်က ကျွန်တော့်ကို စကားဆန်း

ပြောပြီး နွားအုပ်၊ ကျွဲအုပ်တွေ မောင်းသွားကြလေရဲ့။

သူတို့ပြောပုံ နားထောင်ဦးဗျာ ...

“သင်္ကန်းဝတ်မထားတဲ့ လူက ကိုသျှောင်ကြီးပဲ။ ကိုသျှောင်ကြီးနဲ့တွေ့ရင်

... ကြိုက်သွားမှာတဲ့”

ဘာအဓိပ္ပာယ်ပါလဲဗျာ။

ကြည့်ရတာ ဒီရွာသားတွေက ချီပါသား၊ ပခန်းသားတွေလို စကားဆန်း

တာတွေ ပြောသနဲ့ တူတယ်။

ချီပါသားတစ်ဦး ရန်ကုန် ဘုရားဖူးသွားပြီး ရွာပြန်ရောက်တော့ ရွာက

... ဝိုင်းမေးသတဲ့။

“ကိုငချီ ... ရန်ကုန်မှာ ဘက်စာကဲ စီးခဲ့ရဆို”

“နင့်အမေ ဘက်စာကဲ ... မဟုတ်ဖူးဟ ... ဘွတ်စကား ... ဘွတ်စကား”

“ရှင်လို ရန်ကုန်မရောက်ဖူးလို့ ပြောတာပါတော်။ တော်ပြောတဲ့ ဘွတ်စကားနဲ့ ရွာက ကိုပေသီး နွားလှည်းနဲ့ ဘယ်သူက ပိုမြန်တုံးတော်”

“ရန်ကုန်က ဘွတ်စကားစီးရတာ မြန်သလားမမေးနဲ့။ ရှင်ဖယ်ကျည်ဆံဖက်လိုက်သွားရသလိုပဲ”

အဲဒီလို ချီပါသားတွေ စကားကြွယ်တာကိုးဗျ။

ဒါနဲ့ ဆင်အော်သံရွာထဲကို ရောက်လာခဲ့တယ်။

ရွာကို ကုက္ကိုပြင်ကြီးတွေက ဝိုင်းထားတာဗျ။ ရွာအနောက်လား၊ အရှေ့လား မသိ။ တောကြီးတန်းကလည်း ညိုနေတာပဲ။ တောင်ကုန်းမြင့်မြင့်တွေလည်း မြင်ရရဲ့။

ထန်းပင်တွေ တောင်ခြေမှာ အစီအရီပေါက်နေတာလည်း မြင်ရရဲ့။ ရွာက ရွာကြီးမဟုတ်ဘူး။

အိမ်ခြေ ငါးဆယ်ခန့် ရှိတဲ့ရွာ။

တွေ့တဲ့ ပဲပြုတ်သည်ကို မေးကြည့်ရမယ်။

“အဒေါ်ကြီးခင်ဗျာ ...”

“တော်က ကျွပ်ကို အဒေါ်ကြီးတဲ့ ... ဟုတ်လား”

“အဲ ... အဲ ... ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ ... ဟိုလေ ...”

“ရှင် ကြည့်ပြီးခေါ်ပါ ... ကိုလူစိမ်း။ ရှင်ရှင်ကိုကြည့်ရင် ကျွပ်အမေကျောင်းနေဘက်ရှပ်ဖျိုးဟဲ့။ ရှင်ကများ ကျွပ်ကို အဒေါ်ကြီးတဲ့။ ဘုရားရေ ... သူကြည့်တော့ အသက်က (၄၀)ကျော် ရှပ်ဗျာ။

အသားမည်းမည်း၊ သွားခေါခေါ၊ မျက်လုံးပြူးပြူး။

“အဲ ... အဲ ... ဆော ... ဆောရီးဗျာ ...”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ် ... တော်က ကျွပ်ကို ဆော်မယ် ... ဟုတ်လား ... အမယ်လေး ... လာကြပါဦးတော်။ ကျွပ်ကို လမ်းလယ်ခေါ်ပဲ ဟိုခင်းမလိုတဲ့တော် ... ကယ်ကြပါဦးတော်”

သောက်ကျိုးနည်းဗျာ ...

ဆောရီး (Sunny) လို့ တောင်းပန်စကား ပြောမိရော ခေါင်းပေါ်က ပဲပြုတ်တောင်း မြေကြီးချပြီး ...

ထဘီတိုတိုပြင်ဝတ် ခုန်ပေါက်လို့ ခုနစ်သံချီနဲ့ အော်ရော။ ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ။

ဘယ်ပြေးရမှန်း မသိ။

“လာကြပါဦး ... ကယ်ကြပါဦးတော် ... ကျွန်မကို ဆော်ပြီး တီးမလို့ နေလို့ပါတော်”

ပဲပြုတ်သည် ဒေါ်သွားခေါက အသံကုန် အော်လိုက်ရော ... ဦးစွာ ခွေးအကောင်လေးဆယ်ခန့် အိမ်ကြိုအိမ်ကြားက ပြေးထွက်လာ

ပဲပြုတ်သည် မိသခေါနဲ့ ကျွန်တော်ကို ဝိုင်းဟောင်။

အော်သံနဲ့ ခွေးဟောင်သံတွေ ကြားကြရော။

တုတ်တွေ၊ ဓားတွေနဲ့ လူ နှစ်ဆယ်ခန့် ပြေးလာပါရောဗျာ။

“မိဖြူ ... မိဖြူ ... ဘာဖြစ်လို့တုံး ... ဘာဖြစ်လို့တုံး”

“ဟောဒီလူပေါ့တော် ... ကျွပ်ကို ဆော်တီးမယ်လို့ပြောလို့ ကြောက်အော် ...”

“ဟေ့လူ ...”

“ဗျာ ... ဗျာ ... ဗျာ ...”

“မင်း ဘယ်ကကောင်လဲကွ ... ဟင်။ မရှိလို့ ပဲပြုတ်ရောင်းစားတဲ့ ပဲပြုတ်ကြီးကို မင်းက စော်စော်ကားကား လုပ်မှတော့ သေရောကွာ”

“ဝိုး ...”

“ဟ ... ဟ ... ဟ ... ဟ ... မဟုတ်ပါဘူးဗျ”

“ချလကွာ”

“ကဲဟာ ... သေကွာ”

အမယ်လေး ... မြတ်စွာဘုရား ရှိရှိသမျှ ကယ်တော်မူကြပါဘုရား။ လူထွားကြီးက လှည်းတံပိုးကြီးနဲ့ ပြေးရိုက်ရော ကျန်တဲ့ အင်္ကျီပြောင်

ပြောင်နဲ့ လှသုံးဦးကပါ ဝါးတွေနဲ့ ပြေးရိုက်ကြတာ။

“ကျား ...”

“ဟ ... ဒီကောင် သိုင်းသမားကွ။ ချဟေ့ ...”

“မ ... မဟုတ်ပါဘူးဗျာ ... နေ ... နေ ...”

“ခြေထောက်ကို ရိုက်ချိုးဟေ့ ... ဓားပြနဲ့ တူတယ်ကွ”

မတတ်နိုင်ဘူးဗျာ ... ကြောက်ကြောက်နဲ့ နောက်ကျွမ်းပစ်ရှောင်

တော်ရော သိုင်းသမားဆိုပြီး ပြေးဆော်ကြတာ။ သူတို့ကရိုက်၊ ကျွန်တော်က ဘာတုံ့ပြန်မိရဲ့ကွ။ ထိုးပြီးရှောင်၊ ခွေးတွေက ဟောင်။

ကျွန်တော် သူတို့ကို လုံးဝ ပြန်မခုခံပါဘူးဗျာ။

နောက်ကျွမ်းထိုး ရှောင်လိုက်၊ ရှေ့ကျွမ်းထိုး ရှောင်လိုက်၊ အောက်ခြေ

ချိုက်ရင် အပေါ်ခုန်ရှောင်လိုက်။

“သိုင်းသမားကွ ... အရမ်းမကပ်နဲ့ဟေ့”
“သိုင်းသမား မဟုတ်ဘူးဗျ ... ဘားဆပ်ကပ်ထဲက လူလားမသိဘူး”

“မင်းတို့ ဖယ်နေ၊ ငါ ဝင်ရိုက်မယ်”
ကျောပြောင်လူထွားကြီးက ဝါးတုတ်ကို စကြာလည် လှည့်ပြီး ဝင်လာတာဗျ။ တုတ်စကြာလည်သံဟာ ပိုပြီးနဲ့ မြည်နေတယ်။

စကြာလည် တုတ်က တုတ်ရှည်၊ တုတ်တို မဟုတ်ဘူး။
တုတ်ဖျား ခတ်မိတာနဲ့ ပေါက်ကွဲ ပြတ်သတ်သွားနိုင်တယ်။ ကျွန်တော်ရှေ့မတိုးရဲဘူး။ အသာ နောက်ကို ခုန်ဆုတ်ခုန်ဆုတ် ရှောင်နေချိန် ...
နောက်ကနေ ကျွန်တော့်လည်ပင်းကို သန်မာတဲ့လက်နဲ့ ညှစ်သိုင်းပြီး လေထဲမှာ မွှေပစ်နေတာ။

“အား အား အု အစ် အစ်”
ပတ်ရေ (၂၀)ခန့် လှည့်ပြီးမှ ကျွန်တော့်လည်ပင်း ချုပ်ထားတဲ့လက်ကို ဖြုတ်ချလိုက်ရော ...

ခေါင်းထဲမှာ ကမ္ဘာကြီးပတ်ချာလည်နေသလို မူးဝေချာလည်ပြီး ကျွန်တော် လေးဖက်ထောက် လဲကျသွားခဲ့တယ်။

“ကျွန်တော့်နားထဲမှာ စကားသံတွေ အစုံဝင်နေတယ်ဗျာ။

“ဘယ်ကကောင်လဲကွာ”

“ငါတို့ရွာနားက ဈေးသည်ကို လာစော်ကား ...”

“ရှင်းပစ်လိုက်ကွာ ... မြေမြှုပ်ဖို့ ငါတို့တာဝန်ထား”

“နေဦးလေကွာ ... မမေးမစမ်းဘဲ လုပ်လို့ မရဘူးလေ။ ဟိုမိန်းမ ...

မိဖြူဖွေး ...”

“ရှင် ... အစ်ကိုကြီး”

“နင် ငါ့ကို အစ်ကိုကြီးမခေါ်နဲ့ ... ထွီ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ... ဦးလေး”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး ... မှန်မှန်ပြောနော်။ နင် ငါ့အကြောင်းကို သိတယ်နော်”

“အို ... အစ်ကိုကြီး ...”

“ဘာ ...”

“အဲ ... အဲ ... ဦးလေးရဲ့ ... ဒီ ... ဒီလိုပါရှင် ... သူက ကျွန်မကို အဒေါ်ကြီးခေါ်လို့”

“နင့်ကို အဒေါ်ကြီးမခေါ်လို့ အမေလို့ ခေါ်ရမှာလား”

“အို ... ဦးလေးကလည်း သူများက ...”

“နင် လျှာမရှည်နဲ့ ... သွားခေါမ ... လိုရင်းပြော”

“သူက ကျွန်မကို ‘ဆော ... တီး’ လို့ပြောရော ကြောက်ပြီး အစ်ကို ...

အဲ ... အဲ ... ဦးလေးရဲ့”

ဒီမှာ ရွာသားတွေက ပိုင်းမေးနေကြတယ်။

“ ‘ဆော ... တီး’ ဆိုတာ ဘာတုံးကွ”

“ဟ ... မိန်းကလေးကို ဆော်မယ် ... တီး ... အဲ ... အဲ ... ဒါပဲ ...

ပေါ့ကွ”

“တောက် ... ရွာထဲက လမ်းမကြီးပေါ် နေခင်းကြောင်တောင်ကွာ မိုက်ရိုင်းတဲ့ ကောင်ပဲကွ”

ဒီမှာ သျှောင်ထုံးနဲ့ လူထွားကြီးက ကျွန်တော့်ကို ဆွဲထူပြီး မေးတယ်။

“ဟေ့ကောင် ...”

“ဗျာ ... ဗျာ ... အား ... ကျွတ် ကျွတ်”

“မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်တုံး ... ပြောစမ်း”

“အဲ ... အဲ ... ဟို ...”

“တယ် ... ငါ လုပ်လိုက်ရရင်ကွာ”

“မလုပ်ပါနဲ့ ... ဦးကြီးရဲ့၊ ကြောက်ပါတယ်ဗျာ”

“ကြောက်ရင် နာမည်ပြောစမ်း”

“ကျွန် ... တော့ ... နာမည် ... က ... ကို ... ရွှေ ... မင်း ...

ဖုန် ... ပါ ခင်ဗျာ”

“ရွှေမင်းဖုန်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ”

“မင်းက နရသီဟပတေ့မင်းနဲ့ ဘာတော်တုံး”

“ဟို ... ဟို ... ကိုသျှောင် ...”

“အဲ ... အဲ ... ခွေးမသားလေးက ငါ့ကိုများ ကိုသျှောင်တဲ့။ ဟေ့ကောင် ...

ငါတားနင်းအဖေအရွယ်ကွ ငါ့များ”

“ဟို ... ဟို ... ဦးကြီးကို ပြောတာ ... မဟုတ် ... ဟုတ်”

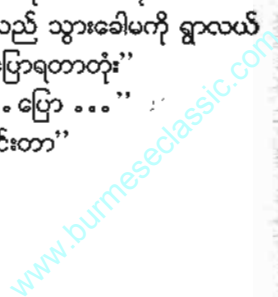
“နေဦး ... မင်းက ဒီဖြူဖွေးဆိုတဲ့ ပဲဖြုတ်သည် သွားခေါမကို ရွာလယ်

ထမ်းမမှာ ဘာလို့ စော်စော်ကားကား ဆောတီးလို့ ပြောရတာတုံး”

“ဟို ... ဟို ... ဆောရီးလို့ ... ပြော ... ပြော ...”

“ဆောရီးဆိုတာ ဆဲတာကွ ဆဲတာ ... ရိုင်းတာ”

“ဖုန်း ... ဖုန်း ...”

“အမယ်လေးဗျာ... ဆဲတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“ဆဲတာမဟုတ်ရင်... ဘာတုံး ရှင်းရှင်းပြောစမ်း”

“ဒီ... ဒီလိုပါဗျာ... ကျွန်တော် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကြောင့်... ဒီ... ဒီ ဆင်အော်သံရွာက လူတစ်ယောက်ကို လာရှာရင်း... အဲ... အဲဒီ အခေါ်ကြီး...”

“နင် ငါ့ကို အခေါ်ကြီး ခေါ်ပြန်ပြီလား... အနာကျကောင်”

“အဲ... အဲ... အစ်... အစ်မကြီးကို မေးရင်း သူ့ကို အခေါ်ကြီး ခေါ်ရမလားဆိုပြီး စိတ်ဆိုးသွားလို့ အင်္ဂလိပ်လို ဆောရီးလို့ ပြောလိုက်တာ သူ့ ကို မဟားတရား လုပ်မလို့ပါဆိုပြီး အော်တာပါခင်ဗျာ”

“မင်းပြောတဲ့ အင်္ဂလိပ်လို ဆော... ဆောတီး...”

“ဆောရီးပါ ခင်ဗျာ”

“အေး... အေး... အဲဒီ... ဆော... ဆောတီးက မြန်မာလို ဘာအဓိပ္ပာယ်တုံး”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ တောင်းပန်ပါတယ်လို့ ပြောတာပါ... ဦးလေး ခုနစ်... ဒါ စော်ကားတဲ့စကား မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ဘုရားစူးပါဗျာ”

သျှောင်ထုံးနဲ့လူကြီး ကျွန်တော်စကားအဆုံးမှာ မျက်လုံးကျယ်သွား တယ်။ ကျန်တဲ့လူတွေကလည်း အချင်းချင်းကြည့်ပြီး အားနာသလိုဖြစ်သွားကြ။

ဒီမှာ သျှောင်ထုံးနဲ့ လူထွားကြီးက ပဲပြုတ်သည် မိန်းမဘက်ကို လှည့် ပြီး...

“မိဖြူဖွေး... သွားခေါမ”

“ရှင့်...”

“နင် ဒီဆောရီးဆိုတဲ့ စကားအဓိပ္ပာယ်ကိုမှ နားမလည်ဘူးလားဟင်”

“ဦးလေးကရော နားလည်လို့လား။ ခုမှ ကြားဖူးပြီး ကျုပ်ကို လာမပဲ ဝါနဲ့တော်”

အားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြပါရောဗျာ။

“ဟုတ်တာပေါ့ကွာ... မင်းကလည်း မင်းပဲ... လူစိမ်းရ။ ငတ်ရွာက ဘုန်းကြီးကျောင်းစာပဲ သင်ဖူးတဲ့ ရွာလေကွာ။ မင်းက အဲဒီလိုပြောတော့ ဟိုဂန်း တာမကလည်း နားမလည်ပဲအော်။ သောက်ကျိုးနည်း... မှားကုန်ကြပေါ့ကွာ။ ကိုင်း... ကိုင်း... ဒီသောက်ကန်းမ၊ နလပိန်းတုံး ကျီးကန်းနဲ့ အိုးဖင်ညားပြီး ဖွေးတဲ့ စာမတတ် ပေမတတ်မ ကိုယ်စားရော၊ ဘုမသိ ဘမသိ ဝိုင်းတီးကြတဲ့ ငတ်ရွာသားတွေ ကိုယ်စားပါ ငါကပဲ တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ။ ဘာတဲ့... ဘာတဲ့... မင်းပြောတဲ့ ဘိုစကား... ဆော... ဆော တီး... ဟုတ်လား”

“ဆောရီးပါခင်ဗျာ”

“ငါတို့ကလည်း မင်းကို ပြန် ဆောရီးတယ်ကွာ။ ကျေပါတော့... ဆော... ဆောတီး... အဲ... အဲ... ဆောရီး... ဆောရီးကွာ... ဒေ့... ဒေ့... လျှာပါ လည်သွားတာပဲဟေ့... အေ့”

“ဟား ဟား ဟား ဟား ဟား”

“ဆောရီးနဲ့ သချိုင်းရောက်မလို့ ကံကောင်းလို့ဟေ့”

“ဟိုကောင်မ... ဂန်းတာမ... ”

“ဘာတုံး”

“နင့်ကြောင့် ရွာထဲမှာ ပြဿနာဖြစ်ပေါင်း များပြီ... နော်... ဖြူဖွေးနင်က ပြဿနာမဟာ။ စာလည်းမတတ်၊ ပေလည်းမတတ်၊ နင်သိတာ ပဲပြုတ်ပဲ... သွားတော့ ငါ့ရှေ့က မြန်မြန်ထွက်သွား”

“သွားမှာပါတော်... သူများကိုများ ပြောရရင် ပိဿာလေးနဲ့ သွား ဘျိုးအောင်ပစ်... အဲ... အဲ... တော်ကရော စာဘယ်နှုတ်နန်း တတ်နေလို့လဲ။ နှုတ်နာမည်တောင် ကိုယ် စာလုံးမပေါင်းတဲ့လူကများတော်။ ဒါကြောင့် ရှင့်လို လူကို မုဆိုးမ အသက် (၉၀)ကတောင် မျက်စမပစ်တာတော်... ”

“ဂန်းတာမ... ဖွီ... ”

မိဖြူဖွေးဆိုတဲ့ သွားခေါ၊ အသားမည်။ မျက်လုံးပြူး။ ပဲပြုတ်သည်မိန်းမ စာ အားရပါးရ တုံ့ပြန်ပြောပြီး တင်ပါးပိန်ပိန် နှစ်ခုကို ရွဲလှုပ်ပြီး ထွက်သွားပါရော ဗျာ။

မိဖြူဖွေးကို ကြည့်ပြီး သျှောင်ကြီးနဲ့လူက ပြောလိုက်သေးဗျာ။

“တွေ့လား... တွေ့လား... ငါ့ကို ပြန်ပက်ပြီး အသားမရှိ တင်ပါးပိန် ချပ်ကို လှုပ်ပြသွားတာ... တွေ့လား”

“အဲဒီတင်ပါး ပါးချပ်ပိန်ကိုတောင် ခင်ဗျား ထိဖူး၊ တို့ဖူးလားဗျာ ဟေ”

“ဖွီ... ရွာရိုးမသားတွေကလည်း ငါ့ဘက်ကတောင် မပါချင်ဘူး။ ဒါနဲ့ မောင်ရင်... ဘာတဲ့။ ရွှေထမင်းရုံ ဟုတ်လား”

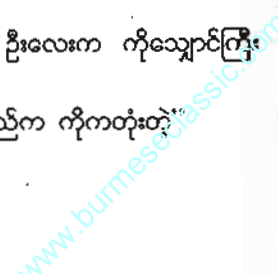
“ရွှေမင်းစုန်ပါ... ဦးလေး”

“မင်းနာမည်ကလည်း ခေါ်ရတာ ရွာလည်ပါကွာ။ နေပါဦး... မင်း စာ ဒီရွာက ဘယ်သူ့ကို လာရှာတာတုံး”

“သျှောင်ကြီးဆိုတဲ့လူကို လာရှာတာဗျာ။ ဦးလေးက ကိုသျှောင်ကြီး ထားဟင်”

“ငါနာမည် သျှောင်ကြီးမဟုတ်ကွာ။ ငါနာမည်က ကိုကတုံးတဲ့”

“ဟာ... ဗျာ... ကိုကတုံး”

“ဟုတ်တယ် ... ကတုံး”

ကျွန်တော် ဘယ်လိုရွာကို ရောက်လာပါလိမ့်ဗျာ။ အင်္ဂလိပ်စာ ဝေးလံ မြန်မာစာတောင် သေစာရှင်စာလောက် တတ်တဲ့ရွာ။

ဆောရီးဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်စကားလုံးတစ်လုံး သုံးမိလိုက်တာ ကံကောင်းလို့ မသေခဲ့ရတဲ့အဖြစ်။

သျှောင်ထုံးနဲ့လူက နာမည် ကိုကတုံးတဲ့။

စာမတတ်သော်လည်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စကားလုံးတွေနဲ့ ပြန်တုံ့ပြန်ရာ မှာတော့ ချက်ကျလက်ကျ ထိမိလေရဲ့။

“နေပါဦး ... မင်းက ဘာကိစ္စကြောင့် ကိုသျှောင်ကြီးကို လာရှာရတာ တုံးကွ”

ဒီမှာ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ဇနီး မိုးကြီးလေကြီး သည်းထန်နေတဲ့ည က ချောင်းရေထဲ ပြုတ်ကျသွားတဲ့ အကြောင်းကစပြီး ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို မကျဉ်း မကျယ် ပြောလိုက်ရော။

“ဒီလိုလား ... ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေကွာ။ မင်း တွေ့ချင်တဲ့ သျှောင်ကြီး အိတ်လူက ဟောဟို ရွာစွန့်ဖျား ဝါးခုတ်ရောင်းပြီးနေတာကွ။ ကံ ... သွားတွေ့ လိုက်ဦး ... သွား ... သွား ...”

ရွာလူတွေကို နှုတ်ဆက်ပြီး ရွာဖျားကို သွားနေတုန်း ...

“တော့ ... ကိုရင် ... အိမ်ဝင်ဦးလေတော်”

“အမယ်လေး ...”

လှမ်းအော်ပြောလိုက်တာ ဘယ်သူမှတ်လို့တုံး မဖြူဖွေးဆိုတဲ့ ပဲပြုတ်သည် အသားမည်းမည်း သွားခေါမကြီးဗျ။ ကြည့်ရတာ သူ့အိမ်နဲ့ တူပါရဲ့။ စဉ်အိုးကြီး နံဘေးမှာ ထဘီရင်လျား ရေချိုးရင်းတန်းလန်းက လှမ်းခေါလိုက်တာဗျ။

တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွေးညှင်းတွေ ထသွားတာပဲ။

“ကြက်သားဟင်းချက်တယ် စားသွားဦး ... မောင်လေး ... ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ... အဟစ်”

အလိုလိုလေလေ ... ရင်ဝတ်တဘီစကို ဖြုတ်ပြီး ရင်ဘတ်ကို ထဘီစနဲ့

ချေးတွန်းရင်း စပ်ပြီးပြီးနဲ့ ပြောနေတာ။

ထန်းသီးလုံးလို မည်းမည်းပြောင်ပြောင် အသားစိုင့်တွေမြင်တာနဲ့ ကြောက်

ပြီး ရွာဖျားကို ပြေးရတော့တယ်။

“ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ်”

“ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ်”

“အိန် ဂိန် ဂိန် ... အိန် အိန်”

မျှင်ဝါ။ ကြသောင်းဝါတွေ ပုံထားတဲ့ အိမ်ခြံရွှေရောက်ရာ ခွေးအုပ် တစ်အုပ်ရယ်ဗျာ ... လူကိုကြည့်ပြီး ထိုးဟောင်ကြ၊ အူကြ၊ ခွေးပေါက်စ သာ ခွေးတွေကလည်း အသံမျိုးစုံနဲ့ အော်ပြီး ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ကြွေးကြော်သံတွေနဲ့ တန် တားကြပါရော။

ရှေ့တိုးလို့လည်း မရ။

နောက်ပြန်ဆုတ်မယ်လုပ်တော့ နောက်မှာလည်း ခွေးနံ၊ ခွေးကျား၊ ခွေးအို၊ ခွေးပိန်ညောင်၊ ခွေးကျို၊ ခွေးဖင်တရွတ်ဆွဲ လေဖျန်းတွေက ရန်သူကို ပိတ်ဆို့ ဝိုင်းသလို ဝိုင်းထားကြပါရော။

တွေ့ခဲ့တဲ့ ခဲလုံးတွေ ကောက်ကိုင်ပြီး စစ်သူကြီး မဟာဗန္ဓုလ ဓားဝင့် သလို မြောက်ဝံ့ရင်း ခွေးအုပ်ကြီး အထင်မသေးရအောင် အသံမာမာနဲ့ လှမ်းအော် ရတာ။

“ဗျို ... အိမ်ရှင်တို့၊ အိမ်ရှင်တို့ ...”

“ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ်”

“ဗျို ... အိမ်ရှင်တို့ ...”

“ဂရဲ ဝဲ ဟဲ ... ဝုတ် ဝုတ်”

အိမ်ရှင်ကိုယ်စား ခွေးတွေ ထူးကြ၊ ဟောင်ကြ။ ဒါနဲ့ နေ့အိမ်ဖြစ်ပြီး ခွေး က ခွေးနက်ကျားကို လက်ထဲကခဲနဲ့ လှဲပစ်ပေါက်လိုက်တာ ...

ခွေးနက်ကျားရဲ့ ညာဘက်နားထင်ကို အုတ်ပိုင်းကျိုးထိပြီး ခွေးနက်ဗျာ အသံကုန်အော် ချာလပတ်လည်သွားရော။

ဒီကောင်က ခွေးအုပ်ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပုံပဲဗျ။

“ဂိန် ဂိန် အိုင် အိုင် အိန် အိန် အု”

ချာလည်လည်နေတယ်။ သူ့နောက်လိုက် ခွေးထီး၊ ခွေးမတွေကလည်း သူတို့ဥက္ကဋ္ဌနားထင်ကို အုတ်ပိုင်းကျိုး မှန်သွားရော။

သွေးသောက်ရဲဘော် ပီသကြပါပေရဲ့။

လန့်ပြီး ထွက်ပြေးလိုက်ကြတာ တန်းနေတာပဲ။

ပြေးရင်း သူတို့ဥက္ကဋ္ဌ ခွေးနက်ကျား ချာလပတ်ကို ဝင်တိုက်နင်းသွား လိုက်ကြတာ ဖုန်ကို ထနေတာပဲ။

ပြေးလို့ အတော်လှမ်းလှမ်းရောက်မှ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ခပ်ကြောက် ကြောက်အသံနဲ့ အော်နေကြတယ်။

ဘယ်ရမလဲဗျာ ...

ကျုပ်တို့အဘိုးက တရုတ်ဖြူတွေကို တိုက်ခဲ့တဲ့ စစ်သားစစ်ပြန်ကြီးဥက္ကဋ္ဌ အဘိုးရဲ့ ခြေရာကို မနင်းနိုင်အောင်တောင် ခဲပစ်တော့ တည့်ပါတယ်ဗျ။

ခုလို ကျွန်တော် ရန်သူတွေနဲ့ သူ့သေကိုယ်သေ စစ်ခင်းနေရတဲ့အဖြစ်ကို သွားလေသူ အဘိုးစစ်ပြန်ကြီး မြင်စေချင်စမ်းပါတီဗျာ။

လက်နှစ်ဖက်မှာ အုတ်ပိုင်းကျိုးတွေကို လက်ပစ်ဖုံးကိုင်ထားသလို ကိုင်ပြီး အော်လိုက်တယ်။

“ဗျို ... အိမ်ရှင်တို့ ... အိမ်ရှင်တို့”

“ဟေ့ ... အိမ်ရှေ့က ကျိုးအော်နေတာ ဘယ် ငါ့မယားတွေရဲ့ နောက်ဆုံးမွေးတဲ့ သားလဲကွ ဟေ။ ခွေးသံရော၊ လူသံရော ညံနေတာပဲ”

လူ မမြင်ရသေးဘူး။

ဝါးပုံနောက်က အသံတစ်သံ ကြားရတယ်။

ကျိုးအော်နေတာ ဘယ်ငါ့မယားတွေရဲ့ နောက်ဆုံးမွေးတဲ့ သားလဲကွ တဲ့။ ကျွန်တော် ချီပါနဲ့ ဆွေမျိုးတော်တဲ့ရွာကိုများ ရောက်နေမိသနဲ့ တူရဲ့ဗျာ။ အပြောတွေက အဆန်းချည်းပဲ”

“ဗျို ... ဆရာ၊ ဒီအိမ်က ကိုသျှောင်ကြီးအိမ်လားဗျာ”

ခေါင်းတုံးနဲ့ အသက် (၄၀)ခန့် ဂင်တိုတို တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် လူတစ်ဦး တားမကြီးကိုင်လို့ ထွက်လာရပ်ကြည့်နေရဲ့။

“ဘာ ပြောတာတုံးကွ”

“ဒါ ကိုသျှောင်ကြီးရဲ့ အိမ်လားဗျ”

“ဟုတ်တယ်”

“ကိုသျှောင်ကြီးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါဗျာ”

“သျှောင်ကြီးက ငါပဲ ... ကိုယ့်လူ”

“ဗျာ ...”

တကယ့်ရွာသားတွေပါပဲဗျာ ... စောစောက ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းဖျင်းတဲ့ သျှောင်ထုံးနဲ့ နာမည်က ကိုကတုံးတဲ့။

သျှောင်ကြီးဆိုတဲ့လူကို တွေ့တော့ ဦးခေါင်းပေါ်မှာ သျှောင်ထုံးနဲ့တူတာ တစ်စိုက်ခန့် ဆံပင်တစ်ချောင်း မရှိဘူး။ ခေါင်းတုံးပြောင်ကြီး ဖြစ် လို့။

အင်း ... နွားကျောင်းသားတွေ ပြောတာ မှန်နေပေါ့ဗျာ။

သက်န်းရုံမထားတဲ့ လူကိုတွေ့ရင် အဲဒါ ကိုသျှောင်ကြီးပဲတဲ့။ ဟုတ်ပေါ့ မှန်ပေပေါ့။

“မင်းကို ငါ မမြင်ဖူးပါဘူး။ ဘယ်ကတုံး”

“ကျွန်တော် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်က လာတာပါခင်ဗျ”

“မြစ်ဝကျွန်းပေါ်နဲ့ ငါ့တို့ ဆင်အော်သံရွာနဲ့ ရှေးရေစက် မရှိပေါင်ကွာ တခြားစီဥစ္စာ။ မင်းနာမည်က ...”

“ကိုရွှေမင်းစုန်လို့ ခေါ်ပါတယ်ဗျ”

“နာမည်ကတော့ ခပ်ဆန်းဆန်းပဲ။ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ။ ဝါးလို့ချင်ရင် လာ။ လိုချင်ရင် ကြိုမှာမှ ရတယ်ကွ။ ခုပုံထားတဲ့ ဝါးတွေက ဟိုးသုံးခွဲကြီး ကြိုမှာထားတဲ့ ဝါးတွေပဲ။ ဒါတော့ မင်း မရတော့ဘူး။ ဝါးဈေးလည်း တက်နေတယ်။ မင်းလိုချင်တာ ဘာဝါးလဲ။ တင်းဝါးလား။ ကြသောင်း ဝါးလား။ မျှင်ဝါးလား။ ဘယ်လောက် လိုချင်တာတုံး။ မင်းတို့ကိုယ်တိုင် လာသယ်ရင် ဈေးတစ်ဈေး ငါတို့ကိုယ်တိုင် အိမ်တိုင်အရောက် လာပို့ရင် ဈေးတစ်ဈေးပဲနော်”

ကိုယ့်ဆရာက ကျွန်တော့်ကို ဝါးကုန်သည်မှတ်နေရဲ့ တူပါ။ ကျွန်တော်ရုပ်က ဝါးကုန်သည်ရုပ် ပေါက်လို့လားဗျာ ဟင်။ ပုခုံးက အောက်နားကွဲ့၊ အင်္ကျီက စုတ်ပြ၊ လွယ်လာတဲ့ လွယ်အိတ်က အဟောင်း၊ ဆံပင်က ဆီမရှိ ဖွာလန်ကြုံ။

“ကိုသျှောင်ကြီး ...”

“အေး ... ပြော၊ စရန်တော့ တစ်ဝက်ပေးခဲ့နော် ... ငါ့လူ”

“ကျွန်တော်က ဝါးလာဝယ်တာမဟုတ်ဘူး ... ကိုသျှောင်ကြီး”

“ဟေ့ ... မင်းအမေကလွှား။ စောစောက ပြောမှပေါ့ကွာ။ ငါက ဝါးလာဝယ်တဲ့ ကုန်သည်ပွဲစားမှတ်လို့ ဝါးဈေးပြောနေတာကွ ... ချီးမှပဲ။ ဒီနေ့တော့ ဈေးဦးလွဲပါပြီကွာ။ ကဲ ... ဒါဆို ဘာကိစ္စလဲ ... ဇာတိတုတ်ထုတ် ပြောကွာ။ ငါက စကားပြောရည်တာ မကြိုက်ဘူးကွ။ ငါလည်း မြောင်းမြသာ ကရင်ပဲ။ စကားပြောရည်ရင် ငါ ကြည့်မရဘူး ... ပြော”

သူ့ခြံဝိုင်းထဲ ရောက်လာကတည်းက သူချည်းပဲ ဒိုင်ခံတာရစပ်ပြောနေ ပြီး စကားပြောရည်တာ မကြိုက်ဘူး ပြောနေရဲ့ဗျာ။

“အစ်ကိုသျှောင်ကြီး ... တောထဲမှာ မိန်းကလေးတစ်ဦး တွေ့ခဲ့တယ်လို့ ပြောသံကြားလို့ လာခဲ့တာပါဗျာ”

သူက ကျွန်တော့်ကို ဓားမကြီးကိုင်ရင်း ကြည့်နေတယ်။

“မင်းကို ဘယ်သူပြောတုံး”

“အနမ်းကြီးရွာရေဆိပ်က လှေသမားတွေ လမ်းညွှန်လို့ပါ အစ်ကိုကြီးဗျာ”

“အာကျယ်တို့ လှေသမားတွေနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်နဲ့ တူတယ်။ ပြောပါဦး ... တောထဲမှာ ငါ လူတွေတာ မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့တုံး ...။ မင်းက ရဲအဖွဲ့ကလာ ဟိုကောင်မက ဘာဖြစ်သွားလို့လဲ။ ငါနဲ့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ငါက ဝါးဆုတ်က တဲ့လူနော်”

“ကျွန်တော် ရဲအဖွဲ့က မဟုတ်ပါဘူး ... အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်တော်လာ တဲ့ အကြောင်းရင်းက ...”

ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ဇနီး ခင်လရောင်စို ပိုးလေကြီးတဲ့ညက ရေထဲ
ကျ ဖျောပါသွားတဲ့အကြောင်း ...

ချောင်းတစ်လျှောက်က ရွာတွေမှာ ချစ်ဇနီးကို လိုက်ရှာနေတဲ့အကြောင်း
နဲ့ ကြုံခဲ့ရပုံတွေကို ပြောပြရော ...

“အဲလိုလားကွာ ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ကိုသျှောင်ကြီးရာ”

“ဒါဆို အိမ်ပေါ်တက်ကွာ။ ပြောကြတာပေါ့ ... လာ”

သူက အိမ်ပေါ်ကို ခေါ်သွားခဲ့တယ်။ အိမ်ပေါ်မှာ တိုလီမုတ်စတွေ ပြန်ပွ
လို့ ကြည့်ရတာ တစ်ယောက်တည်းနေသနဲ့ တူရဲ့။

“ထိုင်ကွာ ... ငါက တစ်ယောက်တည်း နေတာကွ”

“ဇနီး မရှိဘူးလား”

“ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ အခု ကွဲသွားပြီ”

“အိုဗျာ ...”

“ငါလူရာ ... မိန်းမဆိုတာ မရှိမကောင်း ရှိမကောင်း၊ မပေါင်းလည်း
ခက်၊ ပေါင်းလည်း ခက်ကွ။ ဟိုသီချင်း ရှိသားလားကွာ ... ဘာတဲ့ ... အဲ ...

အဲ ... မိန်းမဆိုတာ ခောင်းလေပမာအညီ *** အတွင်းသဘော မတည်ကြည်
ပြောင်းလဲတတ်သည်တဲ့။ ငါ့မိန်းမလည်း ဒီလို အစားထဲကပဲ။ တာနောယကွ
ဘီလူးက သမုခသီရီဆိုတဲ့ မိန်းမချောလေးကို ချစ်လွန်းလို့ အဓမ္မသိမ်းပိုက်ပြီး
မြတ်မြတ်နိုးနိုး စောင့်ရှောက်ကျွေးမွေးခဲ့တယ်ကွ။

မယားချော၊ မယားလှကလေးကို စိတ်မချလို့ ရွှေကြုတ်ကြီးလုပ်၊ ရွှေကြုတ်
ထဲ ချစ်မယား သမုခသီရီကိုထည့်၊ အဖုံးပိတ်ပြီး အာခံတွင်းမှာမျိုချလို့ သွားလေ
ရာ ခေါ်ယူသယ်သွားခဲ့တယ်။

လုံခြုံတယ်၊ စိတ်ချယ်ရတယ်လို့ တာနောယကွဘီလူး ထင်တာပေါ့ကွာ။
တစ်နေ့ တာနောယကွနဲ့ သမုခသီရီတို့ ရေဆိပ်မှာ ရေသုံးသပ်ရေချိုးကြတယ်။
ရေချိုးပြီးတဲ့ သမုခသီရီကို ရွှေကြုတ်ထဲမှာ ပြန်ထည့်၊ ကမ်းစပ်မှာထားပြီး သူက
ရေသုံးသပ်နေတုန်း။ ကောင်းကင်က ပျံလာတဲ့ ဝိဇ္ဇာဝိသုဒ္ဓိက သမုခသီရီကိုတွေ့ပြီး
ရွှေကြုတ်ကို ဖွင့်ဝင်ပါရောဟေ့။

သမုခသီရီ မင်းသမီးလည်း ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ တင့်တယ်ချောမောတဲ့
ဝိဇ္ဇာဝိသုဒ္ဓိမြင်ရော မအော်ဟစ်တော့ဘူးတဲ့။

အခု ပေါင်းနေရတဲ့ လင်က ဘီလူးလေကွာ။

အရှုပ်ဆိုး အကျည်းတန်၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့သူ။

မချစ်မနှစ်သက်ဘဲ ပေါင်းသင်းနေရတဲ့ အလိုမတူလင်။

အခု တွေ့နေရတာက ဝိဇ္ဇာဝိသုဒ္ဓိ လူချောလူသန့်။ စကားပြောလည်း
အထိအတွေ့ညင်သာတဲ့ အတွေ့မှာ တိမ်းမူးပြီး ရွှေကြုတ်ထဲမှာပဲ သူ
ပောက်ပြန် နောက်မီးလင်းကြတယ်ကွာ။

တာနောယကွဘီလူးက ဒီအဖြစ်ကို မသိရှာဘူး။

မယားထည့်ထားတဲ့ ရွှေကြုတ်ကို အာခံတွင်းကနေ မျိုချင်ထားပြီး

ရသေ့ကျောင်းရှေ့က ဖြတ်သွားမလို့လုပ်တုံး ရှင်ရသေ့ကို တွေ့တာနဲ့
အရိုအသေပြုတယ်။

ဒီလို ရှင်ရသေ့ကို အရိုအသေပြုတာ နေ့စဉ်အလုပ်ပဲ။

အရိုအသေပြုနေတာကို ကြည့်ပြီး ရှင်ရသေ့ကြီးက နေ့စဉ် ကောင်းနိုး
လေ့ရှိတာကို။

ရှင်ရသေ့က တန်ခိုးရှင်ဆိုတော့ ဒီနေ့ တာနောယကွဘီလူး သူ့ကို လာ
အသေပြုနေတာ ခါတိုင်းလို သမုခသီရီနဲ့ နှစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး။

သူ့တန်ခိုးအစွမ်းနဲ့ သုံးယောက်လို့ မြင်ပြီး ပြောရော။

“တာနောယကွ ... သင် ခါတိုင်း ငါ့ထံလာစဉ်က နှစ်ယောက်ပါ။ ဘယ်နှယ်
သုံးယောက် ဖြစ်နေတာတဲ့လို့ မေးရော။ တာနောယကွဘီလူး အလွန်တုန်

သွပ်ပြီး ခံတွင်းထဲက ရွှေကြုတ်ကို အပြင်ထုတ်၊ ကြုတ်ကို ဖွင့်လိုက်ရော ...
ရွှေကြုတ်ထဲကနေ ဝိဇ္ဇာဝိသုဒ္ဓိ ထွက်ပျံသွားတာ မြင်ပြီး ရင်ကွဲပါရော။

မယား သူ့ခံတွင်းထဲ ဝိဇ္ဇာဝိသုဒ္ဓိ တိုးတိတ်ကြိတ်ဖောက်ပြန်နေတာ သိပြီး ဒေါသ
ထွက် ပေါက်ကွဲ။

သို့သော် ဆရာရှင်ရသေ့က ဆုံးမခဲ့တယ်၊ တရားချခဲ့တယ်။ မချစ်ခင်
နှစ်သက်သူနဲ့ အတူနေခြင်းဒုက္ခနဲ့ ချစ်သောသူနှင့် အချိန်မတန်ခင် ကွေကွင်း

သာ ဒုက္ခဆင်းရဲကို ဟောကြားတော့ မေ့အသိတရားရပြီး သူ ချစ်မြတ်နိုးတဲ့
အဖွဲ့မဲ့ မယားချော သမုခသီရီကို အပြီးတိုင် စွန့်လွှတ်လိုက်သတဲ့ ... ငါ့လူရာ။

မင်းသားကြီး ဦးဖိုးစိန်က တာနောယကွဇာတ်ထုပ်ကို က,တော့ ခုလို
မုခသီရီကို ပြောပြောပြီး လွှမ်းတယ်ကွာ။

“ရှေ့ *** စီး အကျော်တွင် ***

ဖလှကြီးပေါ်မှာ လှေငယ်တင်လို့ ***

အလှည့်တွင် ပဲ့စင်က လှုပ်သနဲ့ ***

ရွှေကြုတ်မယ်ရေ ***

မင်းကနာမငြိမ်လိုက်တာက *** ဟယ် ***

သဘောက်မလေး***ကာမရှိနိဇော***ဟော***ဟော***

ခုတော့ သိပါပေါ့ဗျာ ***

ကုလဟိ မစင်ကြယ်လို့သာ

၆၀ မောင်ညိုမှိုင်း(သန့်လျင်)

လင်ငယ်ယူ လူပေါ်မှာ ကြိုက်ကြတာက ***
 မတော်တာ လော်မာတဲ့ စရိုက်ကယ်နဲ့
 (အမယ်လေး ***) မယားမိုက်တဲ့ သဘောရယ်ကြောင့်
 ငါ့ကို ချစ်ချစ်ပြီး ပြောလိုက်ချင်ရဲ့ ***
 သမုဒသီရီရေ ***
 နင်နဲ့ ညားတာက မှားပါပကော *** အမယ်လေး ***
 နင်နဲ့ ညားရတာ မှားလိုက်လေသကော ***
 ဝါးကုန်လုပ်ငန်းနှင့် တောသားကြီး ကိုသျှောင်ကြီးရယ်ဗျာ .. တာနေ
 ယက္ခနဲ့ သမုဒသီရီ (သမုဂ္ဂသီရီ) တို့ရဲ့ အကြောင်းကို ပြောပြီး တာနေယထ
 ငိုချင်းကို ဆိုပြလိုက်တယ်ဗျာ။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ နင့်ခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့ရတယ်။
 ကျွန်တော်က ချစ်သူပျောက်ကို ရှာဖို့ လာခဲ့တယ်။
 သူက ချစ်သူဇနီးမယား ဖောက်ပြန်ပုံကို ငိုချင်းတွေနဲ့ ပြောနေတယ်။
 နွားကျောင်းသားတွေ ပြောလိုက်တဲ့ ...

ယပ်လဲ့တရားဆိုတာ ဒီဇာတ်ဟောကို ပြောတာနဲ့ တူရဲ့။
 “ငါ့မိန်းမကလည်း ဒီလိုပါပဲကွာ။ ငါက စီးပွားရေးပဲ အာရုံက နစ်နေ
 တော့ ငါ့ထက်အပြောကောင်းတဲ့၊ ရုပ်ချော၊ ငွေပေါ ပွဲစားနဲ့ လိုက်ပြေးသွားခဲ့တယ်။
 ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ မိန်းမဆိုတာ ဆောင်းလေပမာညီလို့ ပြောတာပေါ့”

“အစ်ကို သျှောင်ကြီး ...”
 “အေး ... ပြော ... ညီလေး ... ငါ့ဘဝအကြောင်း ရင်ဖွင့်နေလို့
 မင်းလာရင်းကို ငါ မေ့သွားတယ်ကွာ ... ပြော ... ပြော”

“အစ်ကိုကြီး တောထဲမှာ လူတစ်ဦး တွေ့ခဲ့တယ်ဆို”
 “ဟုတ်တယ် ... ငါ့ညီ တွေ့ခဲ့တယ်”
 “ယောက်ျားလား၊ မိန်းမလား ... အစ်ကိုကြီး”

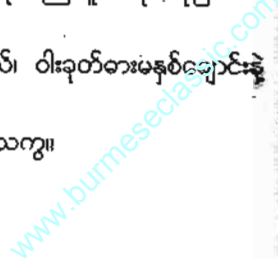
“မိန်းမကွ”
 “မိန်းမ ... ဟုတ်လား ... ဟုတ်လား ... အစ်ကို”
 “ဟုတ်တယ် ... အဝတ်မပါဘူး၊ ကိုယ်တုံးလုံးကြီး”

“အစ်ကိုကြီး ... သူ့ကို အနီးကပ် မြင်ခဲ့ရလား၊ စကားရော ပြော
 ရလားဗျာ။ မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ ... အစ်ကိုကြီးရာ”
 “ငါ ခပ်လှမ်းလှမ်းက တွေ့ခဲ့တာကွ”

“အစ်ကိုတွေ့ခဲ့ပုံ ပြောပြစမ်းပါ .. အစ်ကိုကြီးရာ .. ပြောပြစမ်းပါဗျာ”

ပြီးခဲ့တဲ့ သုံးလေးရက်တုန်းက မိုးကြီးလေကြီးတွေ ကျခဲ့တယ်ကွ။
 တဲအိမ်အချို့ ပြိုသွားတယ်။
 မြစ်ကမ်းနဖူးမှာနေတဲ့ တဲအချို့မြေပြိုပြီး မြစ်ရေစီးမှာ ပါသွားတယ်တဲ့။
 ဟိုရှေ့ရွာက ကုလားလင်မယားအလောင်း မနေကမှ ပြန်ရှာတွေ့တယ်။
 တွေ့ရလို့ နောက်နေ့ ငါ တောမတက်ဘူး။
 ငါ့အလုပ်က တောထဲဝင်၊ ဝါးခုတ်ပြီး ပြန်ရောင်းပေါ့။
 နောက်တစ်နေ့ ငါ တောတက်ခဲ့တယ်။
 လိုချင်တဲ့ ဝါးတွေ ခုတ်ပြီးရင် တောအဝင်မှာ ပုံရတယ်ကွ။ လုံးရေ
 စုံရာတွေက ရမှ နောက်နေ့ လှည်းနဲ့ လာပြန်သယ်ပေါ့။
 ငါတို့လို ဝါးခုတ်တဲ့သူ သုံးဦးရှိတယ်။
 နောက် နှစ်ဦးက စံကုလားနဲ့ စံကလုံးတို့ပဲ။
 အဲဒီနေ့က စံကုလားတို့က တောဝင်ဝါးမခုတ်ကြဘူး။ ခုတ်ပုံပြီးသား
 လှည်းနဲ့ သူတို့ရွာကို ပြန်သယ်နေကြတယ်။
 အဲဒီနေ့က ငါ ထမင်းထုပ်ရယ်၊ ရေဘူးရယ်၊ ဝါးခုတ်စားမနှစ်ချောင်းနဲ့
 ဝင်ခဲ့တယ်။
 ဝါးတွေက ခုတ်ပါများတော့ တောတိုးရှာရသကွ။

ကုန်းကျနေရာက ဝါးတွေကြတော့ ခုတ်လို့ ဝါးသွားပြီ။ ငါ ဝါးတောကောင်းကောင်း ရှာရင်း မမင်းလှချောင်းဒီဘက်က ဝါးတောကောင်းတွေ တွေ့တာနဲ့ ဝါးတွေခုတ်တာပဲ။ အဖျားသပ်၊ အခက်တွေသပ် လုပ်တာပေါ့။

ဒီအချိန်မှာပဲ ငါ့ရှေ့ ဝါးတောထဲကနေ လူညည်းသံ ကြားရတယ်ကွ။

“အင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ... အား ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... အား ... အား ...”

“အလို ... ညည်းသံပါလား”

“အင်း ... ဟီး ... ဟီး ... အင်း ... ဟင်း ... အင်း ... အား ... ကျွတ် ... ကျွတ် ...”

သေချာတယ် ... ဒါ လူတစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်နေလို့ ညည်းတဲ့အသံ။ အဖျားတက်ပြီး ညည်းတဲ့အသံ။

ငါ ဝါးဆက်မခုတ်ဘဲ ဓားမကိုင်ပြီး ညည်းသံကြားတဲ့ဘက်ကို တရွေ့ရွေ့လာခဲ့လိုက်တယ်။

ပြီး စဉ်းစားရသေးတယ်ကွ။

ဒါတောကွ ... ဟီး တရှည်တလျား တောကြီး။

သားကောင်ကြီးတွေ မရှိသလောက်ဆိုပေမင့် ကျားသစ်တွေတယ်လို့ ပြောသူ ပြောကြတော့ သတိထားရတယ်။

နောက်တစ်ချက် တောရဲ့ မာယာကွ။

တောဆိုတာ တောနက်လေ မာယာများလေပဲ။

တောခြောက်တာ ရှိတယ်။ တောမှောက်တာ ရှိတယ်။ တောလှန့်တာ ရှိတယ်။

ပြီးတော့ တောလန့်တာ ရှိတယ်။ မတူဘူးနော်။

တောခြောက်တယ်ဆိုတာက ...

မုဆိုးတွေ တောထဲမှာ ပြောမှားဆိုမှား ရှိလို့ ပရသားတွေက လူယောက်ဆောင်ပြီး ခြောက်တာကို ခေါ်တယ်။

မုဆိုးငပေါင်တို့ ညဘက် လင့်ထိုးပြီး ကျားပစ်ကြတယ်။ ကျားကိုက်လို့ သေတဲ့ ခွားပေါက်လေး လင့်ဆုံပင်ရှေ့မှာချ ငုတ်တုတ်ကြီးချည်၊ သူတို့က လင့်စင်ပေါ်က နှစ်လုံးပြူးသေနတ်၊ လက်နှိပ်မီးနဲ့ စောင့်နေတာ။

ရွာကလူတွေကို ဒီည လင့်ရှိရာ မလာကြနဲ့လို့ မှာထားတယ်။

ခွားသေလေးရှိရာကို သန်းခေါင်ယံလောက်မှာ ကျားမလာဘဲ မိန်းမကြီးတစ်ဦး လာနေတာပဲ။

ခွားသေကိုလည်း လရောင်နဲ့ မြင်နေရတယ်။

မိန်းမ တုတ်တုတ်မြင့်မြင့်ကြီးက ခွားသေနားရောက်ရာ လင့်စင်ပေါ်ကို ကြည့်လို့ မုဆိုးငပေါင်တို့ ကျောက်မိပြီး ကြက်သီးထရောဟေ့။

မိန်းမကြီးက ခွားသေရဲ့လည်ပင်းနားမှာ ဒူးတုပ်ထိုင်ပြီး ခွားလေးရဲ့ ခြေထောက်ကို လက်နဲ့ ပွတ်နေတာတဲ့ဟေ့။

ပွတ်လည်းပွတ်၊ လင့်စင်ပေါ်လည်း မော့ကြည့် လုပ်လို့တဲ့။ သည့်နောက် မိန်းမကြီးက ငုံ့နမ်းသလိုလုပ်ရော ငပေါင်က သဘောပျက်သွားပြီး အဖော်ကို မီးထိုးခိုင်းလို့ ...

“ဖောင်း ...”

“ဂီးရာ ...”

“ဝုန်း ...”

“ပွီး ... ဂရူး ... ဝေါင်း”

“ဝေါင်း ... ဝုန်း ... ဝရူး ... ဂရူး ... ဂူး ဂူး ဂူး”

မုဆိုးငပေါင်ရဲ့ နှစ်လုံးပြူး ပေါက်ကွဲသံမြည်ပြီး မိန်းမကြီးရဲ့ရင်ဘတ်ကို သွားတယ်။ ပြီး ဘေးတိုက်လှင့်စင်သွားသံနဲ့ အတူ ...

လူမိန်းမ ပျောက်သွားပြီး ကျားတစ်ကောင်ရဲ့ နာကျင်စွာ အော်ဟစ်လှူးလှူး တုန်းထတာကို လက်နှိပ်မီးရောင်နဲ့ အထင်းသား မြင်နေရတယ်။

“ဖောင်း ...”

“ဂရီး ... ဂူး ဂူး ... ဂရား”

“ဝုန်း ဝုန်း ... ဝေါ ဝေါ ... ဖြောင်း ဖြောင်း”

ဒုတိယမြောက် ပစ်ချက်မှာ ကျားဟာ အပေါ်ကို မြောက်တက် ပြန်ကျနေလို့ ခွားသေကို ဒေါသတကြီးကုတ်ဖွဲ့ရင်း လုံးဝ ငြိမ်သွားခဲ့တယ်။

ဒါနဲ့အတူ တောထဲဟာ ဝုန်းဝုန်းမြည်ပြီး အသံတွေ ငြိမ်တိတ်သွားခဲ့တဲ့ကွ။

မိုးလင်းလို့ လင့်စင်ပေါ်က ဆင်းပြီးကြည့်တော့ အရှည်ကိုးတောင်နီးပါး ရှည်တဲ့ ကျားကြီး ကိုးလုံးကျည်ဒဏ်ရာ ပရပွန့်သေပြီး တောင့်နေသတဲ့။

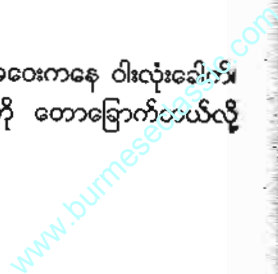
အဲဒါ တောမှောက်ပြီး ခြောက်တာပဲ။

တောလန့်တာက ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘဲ သားကောင်တွေ ကြောက်လန့်ကြား တဝုန်းဝုန်း တဝေါဝေါ ပြေးတာကို ခေါ်တာ။

တောခြောက်တယ်ဆိုတာက ...

သားကောင်ကို ပစ်ကွင်းထဲ ဝင်လာအောင် အဝေးကနေ ဝါးလုံးခေါက်၊

သောက်ခုပ်တီး၊ ဖျောက်အိုးမီးရှူးဖောက်ပြီး ဝိုင်းတာကို တောခြောက်တယ်လို့ ခေါ်တယ်။

တောမှောက်တာ နောက်တစ်မျိုး ရှိသေးတယ်ကွ။
 မုဆိုးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တောထဲ ထင်းခုတ်၊ ဝါးရှာ၊ ရှိရှာ၊ စားစရာအသီးအရွက်
 ဆေးပင်ရှာသူပဲဖြစ်ဖြစ် ...
 တောရဲ့သဘာဝ၊ တောရဲ့ဓလေ့၊ တောရဲ့လက်ခံမှုကို မထိမဲ့မြင် မလုပ်
 ရတာတွေရှိတယ်။
 အချို့တောက လေမချွန်ရဘူး။
 လေချွန်ရင် ပြဿနာတက်ကရော။
 အချို့တောက သေနတ်၊ တုတ်၊ ဓား ပခုံးပေါ်တင် ဖော်ထမ်းမထမ်း
 ရဘူး။ တောစောင့်တွေက မကြိုက်ဘူး။
 အချို့ကျတော့ တောဝင်လို့ မြွေတွေ့ရင် သတ်ရော။ အဲဒါ မလုပ်ရဘူး
 မြွေ မိမိရှေ့က ဖြတ်သွားရင် အဲဒါ ကံကောင်းတဲ့နိမိတ်လို့ ယူရတယ်။
 မြွေက ရှေ့ကနေ လမ်းပြသလို သွားနေရင် အဲဒါ ကံကောင်းပြီး ဒီနေ့
 လိုချင်တဲ့ သားကောင်ရပြီ။
 အကယ်၍ မြွေဆိုးက လမ်းရှေ့ကနေ ပါးပျဉ်ထောင်ပြီး မိမိရှိရာလာ
 နေရင် သတိထား ...
 ရှေ့ဆက်မသွားနဲ့ အန္တရာယ်များမယ်။
 အဲဒီလို ကြုံရင် တောစိုးတောင်စိုးတွေကို ပြောမှားဆိုမှားရှိ ခွင့်လွှတ်ပါ။
 အန္တရာယ်များကို ဖယ်ရှားပေးပါ ... အရှင်တို့လို့ ပြောဆိုပြီး ကွမ်းတစ်ယာနဲ့
 တင်မြှောက်ပြောဆိုရတယ်။
 ဖြစ်နိုင်ရင် အခြားနေရာ ပြောင်းသွားသင့်တယ်။
 ပြီး ... တောထဲမှာ ဝတ်လစ်စလစ်နေတာ၊ မဖွယ်မရာပြုတာမျိုးလုပ်
 ရင် အဲဒါ အမှားတွေကြုံတာပဲ။ အဲဒီကျရင် တောမှောက်ရော။
 တောမှောက်ရင် ပြန်လမ်းကို မတွေ့ရဘူး။
 တွေ့သမျှကလည်း မကောင်းဆိုးဝါးတွေပဲ။
 ရွာထဲက လူတွေလည်း လိုက်ရှာလို့ မတွေ့။ ဟိုနားက တုံးခေါက်သံ
 ကြား၊ ဒီနားက ဝှေးဝါးအသံပြုသံကြားလို့ ဝမ်းသာအားရသွားကြည့်ရင် ဘာမှမတွေ့
 ရဘူး။
 တစ်နေ့လုံး၊ တစ်ညလုံး တောထဲ မျက်စိလည်နေရော။ အကင်းပါးလို့
 ပြောဆိုတောင်းပန်မှ အပြန်လမ်း တွေ့ရတတ်တယ်။
 ပြီး ... တောပြုတာ ရှိတယ်။
 ဝုန်းဝုန်းဝေဝေ အသံတွေနဲ့ သစ်ပင်တွေ ကျိုးကျ၊ တောင်ပြိုသံလိုလို
 တော်လဲသံလိုလို လူအုပ်ကြီးအော်သံလိုလို၊ ဆင်အော်သံတွေ၊ ကျားဟိုနီးသံ
 တွေ ချောက်ချောက်ချားချား ကြားရ မြင်ရတာပဲ။

ဆိုလိုတာက တောတိုင်း တောင်တိုင်းမှာ သူ့အရပ်၊ သူ့ဇာတ်၊ သူ့ဓလေ့
 သူ့အစဉ်အလာတွေ ရှိကြတယ်ကွ။
 အချို့တောက အရက်နဲ့ကွမ်းယာကို တောဝင်ရင် ... တောပိုင်၊ တောင်ပိုင်
 သတ္တကို တင်မြှောက်ရတယ်။
 အချို့တောက ထမင်းဦးပေါင်းနဲ့ကြက်ဥ တင်မြှောက်ခွင့်တောင်းရတယ်။
 အချို့တောက အသားဟင်းလျာနဲ့ ထန်းရည် တင်မြှောက်ခွင့်တောင်းရတယ်။
 အချို့တောကြတော့ ကြက်ဥပြုတ်နှစ်လုံး၊ ကွမ်းယာ၊ လက်ဖက်ရုံနဲ့
 တင်မြှောက်ခွင့်တောင်းမှ ကြိုက်ကြတယ်။
 ဟင်းစားတောင်းရင် ကတိပြုရတဲ့ တောလည်း ရှိတယ်။
 ဟင်းစားကြီးများ ပေးပါ။ နားရွက်နှစ်ဖက်၊ ပေါင်တစ်ဖက်နဲ့၊ အမြီးဖျား
 စာဦးဆက်ပါမယ်ဗျာ ... ပြောရတယ်။
 ဟင်းစားရရင် ကတိအတိုင်း လှီးဖြတ်ပြီး ကျောက်တုံးပေါ်တို့၊ သစ်ပင်
 ကြီးခွကြားတို့ တင်ခဲ့ ကျွေးခဲ့ရတယ်။
 အချို့က မယုံကြည်ကြဘူး။
 လူကြမ်းမုဆိုးတွေ ဒုက္ခရောက်သူ ရောက်ကြတာပဲ။
 မသိနားမလည်လို့ ပြုမိတာက တစ်မျိုးပေါ့။
 ထားတော့ ... တောအကြောင်းပြောတာ ရှည်သွားပြီကွ။ မင်းတို့
 သူ့သူတရအောင် ပြောရတာပါကွ။
 ဒါနဲ့ ငါလည်း လူညည်းသံကြားလို့ ဓားမကြီးကိုင်ပြီး အသံကြားရာကို
 ဆွင့်လို့ တရွေရွေ တိုးကြည့်တယ်။
 အလို ... ငါတွေ့လိုက်ရတာက ...
 လူမိန်းမတစ်ဦးဟေ့ ...
 ဟုတ်ရဲ့လား ... ဟုတ်တယ်။ ရှေ့လည်းတိုးဖို့က စဉ်းစားရ သေးတယ်
 ကွ။ ငါ့များ တောမှောက်တာတို့၊ တောခြောက်တာတို့ ဖြစ်နေလေသလားပေါ့။
 သူ့ထံက ရှိုက်သံနဲ့ ညည်းသံ ကြားနေရတာကွ။
 သူ့က ရေညှိတက်နေတဲ့ ကျောက်တုံးကြီးကို ဖိုပြီး ဒူးနှစ်လုံးထောင်း
 နှစ်ပေါ်ခေါင်းတင်ပြီး ရှိုက်နေတာကွ။
 နက်မှောင်ရှည်လျားတဲ့ ဆံပင်တွေက ဒူးပေါ်ကို ကျလို့၊ ငါ့လူရာ သူ့မှာ
 ဆတ်အစား မပါဘူးကွာ ... ကိုယ်တုံးလုံးကြီးကွ”
 “အင့် ... အင့် ... အင်း ... အင်း ... ဟင်း ဟင်း ဟင်း”
 “အင့် အင့် ... ဟီး ဟီး ဟီး ဟီး”
 အလို ... သူ့ကိုကြည့်ရတာ အဖျားကြီးတက်နေသလိုပဲ တုန်နေတယ်။
 နှစ်စစ်ပဲလား၊ ပယောဂ်အမှောင့်များလား၊ ငါ့ဝန်းကျင်မှာလည်း လူတွေမရှိ။

ဒါနဲ့ ငါ အသံပြုတာပေါ့ကွာ။

“ဟေ့ ... ဟေ့ ...”

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... မိန်းကလေး”

ဒီမှာ သူခေါင်းကိုမော့လိုက်တော့ သူ့ဆံပင်တွေ ဘေးကိုကွဲသွားတယ်။

ငါ့လူရာ ... သူမရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အပေါ်ပိုင်းမှာ အဝါပွင့်ရောင် စုတ်ပြု

ကြယ်သီးပွင့်နေတဲ့ အင်္ကျီပိုင်းလေး လွှမ်းလို့။

ဖွေးဥနေတဲ့ ရင်သားနှစ်မြွှာကလည်း ကြယ်သီးပွင့်လန်နေတဲ့ အင်္ကျီစုတ် အောက်မှာ တင်းဝင်းလို့ကွာ။

သူ ငါ့ကိုမြင်ရော ကြောက်လန့်ပြီး ထရပ်လိုက်တယ်။

မျက်လုံးနှစ်လုံးက ဂနာမငြိမ်ဘူးကွာ။

အသားဖြူဖြူလေး၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလည်း ပြောစရာမရှိအောင် လှရက်ပါပေ ... ငါ့လူရာ။

သူမရဲ့ ညာဘက်ပါးပြင်ပေါ်မှာ မွဲနက်လေးတစ်လုံး ရှိသကဲ့။ ငါ ချောက် သနားလွန်းလို့ ကိုယ်မှာသိုင်းထားတဲ့ ပုဆိုးဟောင်းကို သူ့ထံပစ်ပေးလိုက်တယ်။

သူမက ငါ့ကို မယုံဘဲ ကြောက်ရွံ့ကြည့်ပြီး ပုဆိုးကို ကောက်ယူလို့ သူမ ရဲ့ အောက်ပိုင်းကို အမြန်ဖုံးလိုက်သကဲ့။

“နင် ... နင် ... ဘယ်သူလဲ”

“အင်း ... ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

“မိန်းကလေး ... မင်း ဘာဖြစ်လို့ တောထဲမှာ ...”

“မ ... မ ... ကပ်နဲ့ ... ရှင် ... ရှင် ... မကပ်နဲ့နော်”

“မိန်းကလေး ... ငါက မင်းကို ရန်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းကို ကူညီ မလို့ပါ။ ငါ လူကောင်းတစ်ယောက်ပါကွယ်။ ငါက ဝါးခတ်တဲ့လူပါ။ မင်း ဘာဖြစ် ခဲ့လို့တုံး ... ပြော ... နှမ”

“ဟင့်အင်း ... ရှင် ... ရှင်ကို ... မ ... မ ... ယုံဘူး ... ရှင် ... ရှင် ... လူယုတ်မှာ ... လူအရိုင်းကောင် ... သွား ... သွား ... မကပ်နဲ့ ... မ ... ကပ် ... နဲ့”

သူ ငါ့ကို ပြင်းထန်တဲ့ စကားတွေနဲ့ စွပ်စွဲပြီး အဝတ်မဝတ်ဘဲ နောက် ဆုတ်နောက်ဆုတ် မြေးမလို့ လုပ်နေတာ။

“နှမ ... မပြေးပါနဲ့။ တောထဲမှာ မြွေတွေ၊ အန္တရာယ်ပြုနိုင်တဲ့ သား ကောင်တွေ ရှိတယ်။ မင်း သွားချင်တဲ့နေရာကို ပြော။ ငါ ပို့ပေးမှာပါ ... နှမ”

“နင် ... ကို ... ငါ ... ငါ ... မယုံဘူး ... နင် ... နင် ... ငါ့ ... ငါ့ကို ... သတ်ဖို့ ... လာနေတာ ... ငါ ... ငါ ... နင့်ကို ကြောက်တယ် ...”

ကြောက်တယ် ... ငါ့ကို ... မသတ်ပါနဲ့ ... ငါ ... နင့်ကို ... မုန်းတယ် ...

ကြောက်တယ် ... သွား ... သွား ... နင် ... နင် ...”

ဒီလိုပြောပြီး နောက်လှည့်ပြေးတော့တာကွာ။ သူ့နောက်မှာ လမ်းမရှိ သူ့ ဝါးပိုင်းပင်ကြီးတွေ၊ ကြသောင်းငါးတွေ၊ ဝါးနက်ဝါးပင်တွေ၊ ချုံတွေနဲ့ သစ်ပင် ကြီးတွေပဲ ရှိတာကွာ”

“မိန်းကလေး ... မပြေးနဲ့ ... ရပ်နေပါ ... ရပ်နေပါ”

“နှမ ... ငါ့ကို မကြောက်ပါနဲ့။ ငါ မင်းကို ကူညီဖို့ပါ”

သူ ဝါးတောထဲမှာ ကိုယ်လုံးတီး ပြေးနေတာ။ ပြေးရင်း သူ့ဆံပင်ရှည် တွေက ချုံတွေမှာ ငြိနေတော့ သူက ဆံပင်ကို ဆွဲဆောင့်ဖြတ်ပြီး တောထဲဝင် ပြေးတာပါ ... ငါ့လူရာ။

ငါကလည်း တကြော်ကြော်အော်ခေါ် ရပ်ခိုင်း။

ငါ တတ်နိုင်သမျှ တောထဲဝင်ရှာပေမယ့် သူ့ကို လုံးဝ မတွေ့တော့ဘူးကွာ။

ငါလည်း စဉ်းစားကြည့်တယ်။

ဒီတောထဲမှာ အဝတ်အစားမပါ၊ ကိုယ်လုံးတီးနဲ့ မိန်းမချောမျိုး တစ်ခါမှ

ငါ မတွေ့ဖူးဘူးကွာ။

ငါ့ကို ကျယ်တွေ၊ တစ္ဆေတွေကများ လူယောင်ဖန်ဆင်းပြီး ဖြားယောင်း ထာများလာ။

ငါ တောထဲမှာ ဘာအမှားမှ မလုပ်ခဲ့ပါဘူး ... ငါ့လူရာ။

သို့သော် ငါ ပြန်စဉ်းစားတယ်။

ကျယ်တွေ လူယောင်ဖန်ဆင်းပြီး ဖြားယောင်းတာဆိုရင် ဒီလို ကြောက် လန့်ထွက်ပြေးတာမျိုး လုပ်ပြမှာ မဟုတ်ဘူးပေါ့။

ငါနဲ့ ယဉ်ပါးအောင် လုပ်ပြီးမှ သူတို့ရှိတဲ့နေရာကို ခေါ်သွားပြီး ...

ကျယ်၊ တစ္ဆေ မဟုတ်ဘူးလို့ ငါ ယူဆတယ်။

ဒါနဲ့ ဆူးချုံမှာ ငြိကျန်ခဲ့တဲ့ သူမရဲ့ ဆံပင်ရှည်စနဲ့ အင်္ကျီစလေးကို လိုလို မည်မည် သက်သေပြရအောင် ယူလာခဲ့လိုက်တယ်။

အဟာဒါ ... သူမရဲ့ ဆံပင်စနဲ့ အင်္ကျီစုတ်အစတွေ။

ကျွန်တော် တုန်ယင်တဲ့လက်နဲ့ ကိုသျှောင်ကြီး ထုတ်ပြတဲ့ ဆံပင်နှင့်

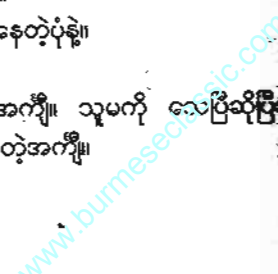
အင်္ကျီစုတ်ပိုင်းလေးကို အနီးတပ် ကြည့်လိုက်တယ်။

အင်္ကျီစုတ်အစလေးက အဝါနုရောင်လေး။

အဝါရောင်စမှာ ပျံ့လွှားငှက်လေးတွေ ပျံနေတဲ့ပုံနဲ့။

သေချာတာပေါ့ဗျာ ... ဒါ ... ဒါ ...

ခင်လရောင်စိုရဲ့ နောက်ဆုံးဝတ်ခဲ့တဲ့ အင်္ကျီ။ သူမကို လေပြီဆိုပြီး နေ့ချင်းပြန် ဂူသွင်းသင်္ဂြိုဟ်တဲ့နေ့က ဆင်ပေးလိုက်တဲ့အင်္ကျီ။

ကျွန်တော် အကျိုးပိုင်းစနဲ့ ဆံပင်ရှည်အချို့ကို ရင်မှာပိုက်ပြီး မျက်ရည်တွေ မျက်လုံးအိမ်က စီးကျလာခဲ့တယ်။

“ငါ့ညီ ...”
“ဗျာ ... ဗျာ ... အစ်ကို သျှောင် ...”
“မင်း ... မင်း ဘာလို့ မျက်ရည် ကျတာတုံးကွ”
“အစ် ... အစ်ကို ... တွေ့ခဲ့တဲ့ ... မိန်း ... မ ... က ... ကျွန် ... ကျွန်တော့်ရဲ့ ဇနီး ... ခင် ... လ ... ရောင် ... စို ...”

“ဟေ ... မင်း ... မင်း ဇနီး ... ဟုတ်လား ... ဟုတ်လား”
“အစ်ကို သူ့ညာဘက်ပါးပေါ်မှာ မှဲ့နက်တစ်လုံး တွေ့ခဲ့တယ်မဟုတ်လား ... အစ်ကိုသျှောင်”

“တွေ့တယ်ကွ ... နက်နက်ထင်းထင်းလေးကွ”
“ဟုတ်တယ် ... အဲဒါ စံပယ်တင်ပဲ့ပဲ ... အစ်ကို။ သူ ... သူ နောက်ဆုံးဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီ။ ရေထဲကို ကျသွားတုန်းက ဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီအပါပဲ။ ... အစ်ကိုရာ”

“ဖြစ်ရလေ ... ငါ့ညီရယ်။ မင်းအဖြစ်ကလည်း တစ်မျိုးပါလား။ တစ်ခုတော့ရှိတယ် ... ငါ့ညီရေ”

“ဘာလဲ ... အစ်ကိုသျှောင် ... ဟင် ဟင်”
“မင်းမိန်းမ အသက်ရှင်ရက်ရှိတာ အမှန်ပဲကွ။ ဒီအတိုင်းဆိုရင် သူ ရေစီးလှိုင်းနဲ့ မျောပါလာတယ်။ ဟောဒီ ချောင်းရေစပ်မှာ လာတင်တယ်။ သူ့မှာ အဝတ်အစားတွေ မရှိတော့ဘူး။ သူ လူမရှိတဲ့ တောထဲမှာ ကြောက်လန့်ပြီး ပြေးနေတာ။ တစ်နည်းပြောရရင် ... စိတ် ... စိတ် ... နောက် ...”

“လရောင်စိုရေ ... အဖြစ်ဆိုးလှချည်လား ... လရောင်စို”
ကျွန်တော်ဗျာ ကံကောင်းတာလေးတွေ ရှိမှန်းသိခဲ့ရတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော် ဘယ်အရပ်ကိုရောက်ရောက် ကူညီမညီသူတွေနဲ့ တွေ့ခဲ့ရတယ်။
ဝါးခုတ်တဲ့ ကိုသျှောင်ကြီးကလည်း ကျွန်တော်တို့အဖြစ်ကို သနားသွားခဲ့တယ်။ ဘာလို့ သနားသွားလည်းဆိုတော့ ...

ကျွန်တော်တို့ မင်္ဂလာပွဲနေ့ကနေ ဂူသွင်းတဲ့နေ့၊ ဂူဖောက်တဲ့ ရေကြီးမိုးသည်း လှိုင်းထန်တဲ့ညက အဖြစ်အပျက်တွေကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ ပြောပြတော့- ကိုသျှောင်ကြီး အရမ်း အံ့ဩသွားခဲ့တယ်ဗျာ။

အဲဒါကြောင့် သူက သနားပြီး အစစ ကူညီတာ။
အမှန်က သူက မိန်းမတွေကို နာကျည်းနေတဲ့လူပါ။ သူ့မိန်းမဖောက်ပြန်သွားတာကို မျက်မြင်ကြုံခဲ့ပြီးနောက်ပိုင်း သူ မိန်းမအတော်များများကို မယုံကြည်တော့ဘူးတဲ့။

ကျွန်တော်နဲ့ လရောင်စိုတို့ အဖြစ်အပျက်ကိုတော့ သူ အံ့ဩလေးစားခဲ့တယ်။

“မောင်စုန် ...”
“ဗျာ ... အစ်ကိုသျှောင်”
“မင်းချစ်သူ လရောင်စိုက ... ဘာတဲ့ ... ဟိုလူ ... အဲ ... အဲ ... လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းပေးတဲ့လူကွာ ... မင်းပြောတာလေ”

“ကိုလူမျိုးထိန်လား”
“အေး ... အေး ... ဟုတ်တယ် ... အဲဒီ လူမျိုးထိန်ဆိုသူရဲ့ မျက်နှာဆိုကြည့်ပြီး ရုတ်တရက် ... လဲကျ ... အဲ ... အဲ ... သေဆုံးသွားတယ်ဆိုတော့ ... မင်းချစ်သူ လူမျိုးထိန်ကိုမြင်တာနဲ့ ဘာလို့ ရုတ်တရက် ... ဟိုအင်း ဖြစ်သွားရတာလဲကွ”

အင်း ... ကိုသျှောင်ကြီးက ရိုးမအဖျားမှာ ဝါးခုတ်ရောင်းတဲ့ လူရိုက်ကြီးပီဗျာ။ သို့သော် သူ့မှာ စဉ်းစားတွေ့ခေါ်တတ်တဲ့ အသိဉာဏ်ရှိနေတယ်။ သူမေးတဲ့ မေးခွန်းကို ကျွန်တော် မဖြေနိုင်ခဲ့ဘူး။

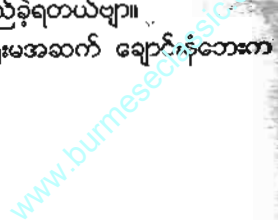
“အဲဒါတော့ ကျွန်တော် အသေးစိတ် မသိဘူးအစ်ကို။ ကိုလူမျိုးထိန်ကတော့ ... ဟိုတုန်းက လရောင်စိုတို့အိမ်ကို ဝင်ထွက်သွားလာဖူးတာပဲ ရှိတယ်လို့ အကြမ်းဖျဉ်း သိရတာပဲဗျာ”

“ငါ့ညီ ... အကြောင်းရှိလို့ အကျိုးဖြစ်ရတာကွ။ အရေးကြီးတာတင်မင်းဇနီး ခင်လရောင်စိုကို အသက်ရှင်လျက် ပြန်တွေ့ခဲ့ရင်တော့ ဒီပြဿနာရဲ့ အဖြေတို သိရမှာပဲ။ တွေ့အောင်ရှာကွာ။ ငါလည်း မင်းကို သနားတယ်။ တတ်နိုင်သမျှ ကူညီပေးပါမယ်ကွာ”

ကိုသျှောင်ကြီးနဲ့ ကျွန်တော် ခုလေးတင်ကမှ သိကျွမ်းရတာပါ။ သို့သော် သူ့မှာ လူစိတ်ရှိတယ်။ လူ့နှလုံးသား ရှိတယ်။ သူက အမှန်းကိုလည်း ခံစားတတ်သလို ...

အချစ်ကိုလည်း သစ္စာစောင့်သိ တန်ဖိုးထားတယ်။
“မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာဆိုတဲ့ တရားတွေက ရွှေဘုံစံတွေရဲ့ နှလုံးအိမ်မှာ ရှင်သန်ကောင်း ရှင်သန်နိုင်ပေမယ့် လက်လုပ်လက်စား ညကြိဆင်းရဲသား ကိုသျှောင်ကြီးတို့ ကိုပေ၊ ကိုငွေတို့၊ ဘကြီးဦးကညွတ်တို့၊ မုဆိုးတို့ကြိုင်တို့ ရင်ထဲမှာတော့ မြေဩဇာကောင်းတွေနဲ့ ဖြစ်ထွန်းရှင်သန်သီးမှည့်နေတာကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ခံစား နားလည်ခဲ့ရတယ်ဗျာ။

နောက်နေ့မနက်မှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး ရိုးမအဆက် ချောင်းနံဘေးက ဖောထဲကို အရဲစွန့် ဝင်ရှာခဲ့ကြတယ်။

သုံးရက်တိုင်တိုင် ဘေး၊ လှဲ ကိုယ်စီနဲ့ ရှာခဲ့ကြတယ်။ ခင်လရောင်စိုကို ကိုသျှောင်ကြီးစေတဲ့ ခွဲတဲ့ ကျောက်တုံးကြီးနီရာကိုလည်း ရောက်ခဲ့တယ်။ ကျောက်တုံးမှာ ဆံပင်ရှည်အချို့ ကပ်ကျန်လို့ပျာ။

ရေစိုစိုမြေပြင်မှာ ခြေရာအချို့ကို တွေ့ခဲ့ရတယ်။ မုဆိုးတစ်ပိုင်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကိုသျှောင်ကြီးက ဒါ မိန်းမခြေရာလို့ ပြောခဲ့တယ်ပျာ။

သို့သော် ခြေရာအချို့က ခြေဖျားထောက်ပြီး သွားနေသလိုဖြစ်ပြီး ခြေချောင်းတွေနဲ့ ကုပ်ပြီး သွားနေတယ်တဲ့။ ခြေဖဝါးမှာ ဒဏ်ရာရထားတယ်လို့ ယူဆသတဲ့။

ဒီအချိန်မှာ မိုးတွေ ရွာချလိုက်တော့ ခြေရာတွေကို မမြင်ရတော့ဘူးပျာ။ မိုးရွာတော့ ကျွန်တော်တို့ ကျောက်ဂူတစ်ခုမှာ ဝင်ခိုကြတယ်။

တတိယမြောက်နေ့မှာတော့ ကြေကွဲဖွယ်ရာ သဲလွန်စ မြင်ကွင်းကို တွေ့ခဲ့ရတယ်ပျာ။

ကျောက်ဂူပျက်နဲ့ ကျောက်ရေခွက်ကြီးတစ်ခုအနီးမှာ ပြန်ကျဲနေတဲ့ အင်္ကျီအဝါရောင်နဲ့ ပုဆိုးအပိုင်းအစကို တွေ့ခဲ့ရတယ်။

ဒါနဲ့အတူ ရုန်းကန်ထားသလို ရှုပ်ယှက်ခတ်ခြေရာနဲ့ တရွတ်ဆွဲသလို စွတ်ကြောင်းတစ်ခု မြေပြင်မှာ တွေ့ရပြီး ကျားခြေရာလို ခြေရာမျိုးတွေလည်း တွေ့ရော ရင်ထဲမှာ ထိတ်ပျာသွားခဲ့ရပေပျာ။

ကိုသျှောင်ကြီးက ပြတ်စုတ်နေတဲ့ ယောက်ျားပုဆိုးပိုင်းစတွေကို ကောက်ယူကြည့်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။

“ညီငယ် ...”

“အစ်ကိုကြီး ... ဒီ ... ဒီ ... ပုဆိုးစတွေက ...”

“ဒီပုဆိုးစတွေက လွန်ခဲ့တဲ့သုံးရက် မင်းအမျိုးသမီးကို စတွေ့တုန်းက သူ့မှာ ဗလာကျင်းနေလို့ ငါပေးလိုက်တဲ့ ငါ့ကိုယ်သိုင်းပုဆိုးရဲ့ အပိုင်းအစတွေပဲ။ ဟို အဝါစကတော့ သူ့ရဲ့အင်္ကျီစလို့ ပြောရမှာပဲ”

“အိုဗျာ ...”

“ကျားခြေရာတွေလည်း တွေ့ရသလို၊ စွတ်ကြောင်းလည်း တွေ့နေရတော့ ...”

“အစ် ... အစ် ... ကို ...”

“စိတ်ကို လျှော့လိုက်ပါ ... ငါ့ညီ။ သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုပဲလို့ သတ်မှတ်ကြပါဖို့ကွာ”

ကျွန်တော် မြေပြင်မှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ...

မြေကြီးကို ငုံ့ကြည့်လို့ ရှိုက်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော်ရင် သိခွဲသိခွဲတုန်နေပြီပျာ။ မျက်လုံးအိမ်ထဲကနေ မျက်ရည်များတွေ တာကျိုးလိမ်မိကျလာတယ်။

လရောင်စို ... မင်း ... ဘာကြောင့် ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးရတဲ့ ဘဝကို ဆရာတံသွားရတာလဲ ... လရောင်စိုရယ်။

ဒီကံကြမ္မာဆိုးတွေ မင်းဆီကို ဘယ်သူပို့လိုက်တာလဲ။ ဒီဆိုးဝါး ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လွန်းတဲ့ ကြမ္မာဆိုးတွေကို ငါတို့ဆီ ဘာကြောင့် ပေးပို့ရတာလဲ။

ငါတို့ချစ်သူနှစ်ဦးရဲ့ အေးမြငြိမ်းချမ်းတဲ့ လရောင်ကို ဘယ်သူ မီးသဏ္ဍိတ်ခဲ့တာလဲ ဟင် ... လရောင်စို။

မင်းနဲ့ငါရဲ့ မျက်ရည်၊ ရှိုက်သံ၊ သွေး၊ ချွေးနဲ့ သောကာ၊ မောဟ တွေကို ကြည့်ပြီး ကျေနပ်တဲ့လူ ရှိလို့လား။

ပျော်ရွှင်ဟားတိုက် ရယ်မောတဲ့လူ ရှိလို့လား။ လရောင် ...

မင်းရဲ့ ဦးခေါင်းခွံကို ငါ မတွေ့မချင်း မင်းကို ကမ္ဘာမြေတစ်ဆုံး မောင်ရွာမယ်ဆိုတာ ဟောဒီသွေးစိုနေတဲ့ မြေတစ်ဆုပ်ကို ကိုင်ပြီး ငါ သစ္စာဆိုခဲ့မယ်။

မင်း ဘဝကို ပြာကျအောင် ကြံစည်တဲ့ လူရှိရင်လည်း ငါ့ စီးချင်းထိုးမယ်။ စီးချင်းထိုးတဲ့ တိုက်ပွဲမှာ ငါ့နှလုံးအိမ်ကို ရန်သူ့လှံစိုက်လို့ ကျခဲ့တဲ့ ခြင်းခြင်းနီသွေးတွေဟာ မင်းကို ငါ ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ အချစ်ရဲ့ သက်သေလို့ မှတ်ယူလိုက်ပါ ... လရောင်စို။

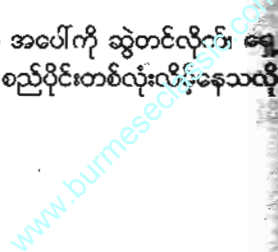
[c]

ကျွန်တော် အစ်ကိုသျှောင်ကြီးတို့ ရွာကနေ ပုလောင်တဲ့ရင်နဲ့ ထွက်လာခဲ့တယ်။ အစ်ကိုသျှောင်ကြီးက တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်နားဖို့ တားတယ်။

ကိုသျှောင်ကြီးပြောပြလို့ ဦးကတုံးတို့ရွာသားတွေလည်း ကျွန်တော့်ဘဝအကြောင်းရင်းကို သိသွားကြပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရောပျာ။ မဖြူမမွှေးကလည်း တောင်းပန်တယ်။ ခွင့်လွှတ်ပါ မောင်လေး ... တဲ့။

သူတို့ကလည်း စိတ်ကိုလျှော့ဖို့ အနားယူဖို့ ဝိုင်းပြောကြတယ်။
 ကျွန်တော် အနားယူဖို့ကို ငြင်းဆန်ပြီး ကျေးဇူးရှိသူအားလုံးကို နှုတ်
 ဆက်လို့ ရွာထဲကနေ လွယ်အိတ်တစ်လုံးနဲ့ ထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။
 မျက်လုံးထဲမှာ လရောင်စိုကို မြင်နေရတယ်။
 မျက်စိရှေ့မှာ တွေ့ရတဲ့ မိန်းမသားတွေကို လရောင်စိုမှတ်လို့ အမော
 တကော လိုက်ကြည့်မိတယ်ဗျာ။
 ဒီလိုနဲ့ ရွာကြီးတစ်ရွာအရောက်မှာ တဝေါဝေါအသံတွေ အဝေးက မြည်
 နေတာ ကြားရပါရော။
 လူတွေလည်း ပြေးကြ၊ လွှားကြ။
 သားသည်အမေတွေလည်း ကလေးချိုသွား ဆွဲပြီးပြေး။ ကျွဲတွေ၊ နွားတွေ
 လည်း ဝရန်းသုန်းကားအော်ပြီး ကျွန်တော်ရှိရာကို ဒုန်းစိုင်းပြေးလာနေတာဗျ။
 “ပြေး ... ပြေး ... ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲကို ပြေး”
 “အွမ် ...”
 “ဝမ်းဘဲ ... အဲ ... အဲ ...”
 “ဝုန်း ဝုန်း ... ဝေါ ဝေါ ဝေါ”
 “ဝုန်း ဝုန်း ... ဝေါ ဝေါ ...”
 ဟာ ... မိုးကောင်းကင်ကြီး အမှောင်ကြီးကျပြီး ကောင်းကင်ဟာ အရှိန်နဲ့
 ပြေးနေပါလား။ လေထဲမှာလည်း သွပ်ပြားတွေ၊ ဝါးပိုင်းတွေ၊ သစ်ပင်ငယ်တွေ၊
 ထရဲတွေ အဝတ်စတွေ လွင့်နေတယ်။
 “ပြေး ... ပြေး ...”
 “ဝပ်နေ ... ဝပ်နေ ... ချိုင့်ထဲမှာ ဝပ်နေကြဟေ့”
 “ဝေါ ဝေါ ... ဝူး ... ဟူး ဟူး”
 “ဟေ့ ... လူ ... ဝပ်နေလေ။ သေချင်လို့လား ... ဝပ်နေ”
 ပြေးလွှားသူတွေက မြေကြီးကျင်းချိုင့်တွေထဲမှာ ဆင်းဝပ်ပုန်းကြ၊ လူအချို့
 က ငေးကြောင်ကြည့်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို တွန်းတိုက်ပြီး အော်သွားကြတယ်။
 အလို ... မြေပြင်ကနေ ကောင်းကင်ကို လူးလှည့်တွန့်တက်နေတဲ့
 မည်းမည်းတောင်လုံးကြီး ...
 လေဆင်နာမောင်း ... လေဆင်နာမောင်း ...
 ဘုရားရေ ... ဒါ လေဆင်နာမောင်းကြီးပါလား။
 တောင်လုံးတစ်မျှ ကြီးမားလှတဲ့ မည်းမည်းမှောင်မှောင် လေပြင်းလှိုင်းမြင့်
 ကြီးဟာ မြေပြင်မှာ ရှိရှိသမျှကို လှည့်ပတ်ဆွဲရစ် တွန်းတိုက်ဖြိုလှဲပြီး ပျက်ဆီးနေ
 တာ။

လေထဲမှာ အရာဝတ္ထုပစ္စည်းမျိုးစုံ လွင့်ပျောပါသွားတယ်။ အလို ...
 သူငယ်တွေ လေထဲမှာ ချာလပတ် ဝဲနေပါလား။
 သစ်ပစ်တွေ ကျွမ်းထိုးပါသွားပါလား။
 ပြေးနေတဲ့လူတွေ လဲကျ လိမ့်ပါသွားတယ်။
 ဟာ ... ဟာ ... နွားငယ်တစ်ကောင် လေထဲကို မြောက်ပါသွားပြီး
 ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ လေဆင်နာမောင်း မည်းကြီးက ဆိတ်တွေ၊ ဘဲတွေ၊ ကြက်
 တွေ၊ ဝက်တွေ၊ အိမ်တွေကို မွေ့ဆွဲပြီး ခေါ်သွားတာ။
 ဟိုးအဝေးမှာ သားကောင်တွေနဲ့ အပင်ကြီးတွေ လွင့်တက်ပါသွားတယ်။
 ဒီလို ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်တဲ့ လေဆင်နာမောင်းကြီးရဲ့ ရမ်းကားပုံကို ကျွန်တော်
 ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ ...
 “ဟေ့လူ ... လှဲချပြီး ... ဝပ်နေ ... ဝပ်နေ ...”
 “ဝေါ ... ဝေါ ... ဝေါ ...”
 “ဝုန်း ... ဝုန်း ... ဝူး ... ဟူး ... ဟူး ... ဝေါ ... ဝေါ”
 “ဝီး ...”
 “ဟာ ... ဟာ ... ဟာ ...”
 အဲဒါပဲပြီး ရပ်ကြည့်နေမိတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပြင်းထန်တဲ့လေရှိန်က ယင့်ထင်
 လိုက်တာဗျာ။ လေထဲကို မြောက်ခနဲ ပါသွားတယ်။ ဒီတော့မှ ကျွန်တော် လေဆင်
 နာမောင်းရဲ့ လေတိုက်ရှိန်နဲ့ လေထဲကို လွင့်တက်သွားမှန်း သိလိုက်ချိန် ...
 ကျွန်တော် ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်တယ်။
 ကျွန်တော့်အော်သံက တဝေါဝေါ တဟူးဟူး လေပြင်းနဲ့ မည်းမှောင်
 လွင့်ပျောနေတဲ့ ပစ္စည်းမျိုးစုံကြားမှာ ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။
 ဘုရား ... ဘုရား ... ဘုရား ...
 အမေ ... အမေ ... အမေ ... သားကို ကယ်ပါဦးဗျ။
 ကျွန်တော် မျက်စိဖွင့်လို့ မရတော့ဘူးဗျာ။
 လေထဲက ပါလာတဲ့ သဲမှုန်တွေ၊ အမှိုက်စတွေ မျက်စိထဲ ဝင်သွားပြီး
 ကျွန်တော့်နားထဲကို လေပြင်းတွေ တိုးဝင်ပြီး နားကန်းသလို ဖြစ်သွားတယ်။
 ကျွန်တော်ခန္ဓာကိုယ်ဟာ လေထဲမှာ လွင့်ပျောနေတဲ့ ပစ္စည်းတွေနဲ့ တိုက်
 ခံပြီး လူးလိမ့်လွင့်ပျောပါနေတယ်။
 အမှိုက်နဲ့ သဲမှုန်တွေက အဝတ်အစားမရှိတော့တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အခြေအ
 တို အဝဲချွန်တွေနဲ့ ဝိုင်းထိုးသလို စူးနေပြီဗျာ။
 လေးပြင်းမည်းမှောင်တွေက ကျွန်တော့်ကို အပေါ်ကို ဆွဲတင်လိုက်။ ချေ
 တို တွန်းထိုးလိုက်။ လူက လေထဲ ကောင်းကင်မှာ စည်ပိုင်းတစ်လုံးလုံးနေသလို
 ထိမ့်ပျောနေတယ်။

ဘုရားကို တ၊သော်လည်း ပါးစပ်ထဲကို သဲတွေ၊ အမှိုက်တွေ၊ ခဲလုံးတွေ ဝင်လာထိမှန်ပြီးနောက် ကျွန်တော် ဘာကိုမှ မအော်နိုင် မပြောနိုင်တော့ဘဲ လောကကြီးနဲ့ လုံးဝ အဆက်ပြတ်သွားခဲ့ပါပြီ။

“အား ... အင်း ... အင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း...”

“ဟော ... ဟော ... အသံထွက်လာပြီဟေ့”

“အား ... ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ် ... အင်း ... ဟင်း ဟင်း”

“ကောင်လေး ... ကောင်လေး ... သတိရပြီလား ... သတိရရင်

မျက်စိဖွင့်ကြည့်စမ်း”

“ရေ ... ရေ ... ရေ ... ပေး”

“ဟဲ့ ... ရေတောင်းနေတယ်။ ရေပေးစမ်း”

မိန်းမသားတွေရဲ့ အသံတွေကို ကြားနေရတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ထုထောင်းရိုက်ထားသလို နာကျင်ပြီး အာခေါင်တွေ ခြောက်ကပ်နေတယ်။ လူက ပူလောင်သလို၊ ချမ်းတုန်သလို ခံစားရပြီး ရေငတ်နေတယ်။

ရေစက်အချို့ ပါးစပ်ထဲကို ဝင်လာနေသလို အငမ်းမရ သောက်ပစ်လိုက်တယ်။

“သောက်ဦးမလား ... ကောင်လေး”

“အင်း ... အင်း ...”

“ရော့ ... ရော့ ... သောက် ... သောက်”

“ဟူး ...”

“မင်း သတိရပြီလား ... ကောင်လေး”

“အင်း ...”

“မျက်စိဖွင့်ကြည့်စမ်းပါဦး ... ကောင်လေး”

ကျွန်တော် မျက်စိကို အားယူဖွင့်ကြည့်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို မိန်းမကြီးတစ်ဦးက ငဲ့ကြည့်လို့ဗျ။ အလို ... မိန်းမကြီးခေါင်းမှာ ဆံပင် မရှိပါလား။ ခေါင်းတုံးပြောင်ကြီးနဲ့ဗျ။

ဟာ ... မိန်းမကြီးရဲ့ နားရွက်နှစ်ဖက်က ကြီးပြီး ရှည်ကျနေလိုက်တာဗျာ။ နားရွက်နှစ်ဖက်မှာ နားပေါက် ဟောင်းလောင်းနှစ်ခု၊ ပြီး ... မိန်းမကြီးမှာ နှာခေါင်းမရှိဘူးဗျ။

နှာခေါင်းရှိရမည့် နေရာမှာ လက်ညှိုးထိုးဝင်လို့ရတဲ့ နှာပေါက်နှစ်ခုပဲ ရှိနေတယ်။ နားရွက်ကြီးနှစ်ခုက တွန့်ရှည်ကျလို့၊ မိန်းမကြီးပါးစပ်မှာ သွားတွေ မရှိဘူး။

ကျွန်တော် ချမ်းတုန်ပူ ဖြစ်နေရာကနေ လန့်ပြီး ကုန်းထလိုက်ရော မိန်းမကြီးက လက်နဲ့ ထိုးပွေ့ထူပေးပါရော။

မျက်လုံးကို ဝေ့ကြည့်လိုက်တော့ ...

အလိုလေးဗျာ ...

အနီးမှာရှိနေတဲ့ မိန်းမငါးဦးကလည်း ခေါင်းတုံးတွေနဲ့ နားရွက်ရှည်ရှည်တွေနဲ့ နှာခေါင်း လုံးဝမပါတဲ့ မိန်းမကြီးတွေ။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် တုတ်တုတ်သန်သန်ကြီးတွေ။ မျက်လုံးမှေးတဲ့သူက မှေးမှေးလေးရှိပြီး မျက်လုံးပြုံးတဲ့သူက ပုစွန်မျက်လုံးလို ပြုံးလို့။

ကျောထဲမှာ ဖျန်းခနဲ ဖြစ်ပြီး ကြက်သီးထသွားတယ်။

သို့သော် သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ဝမ်းသာတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ စိုက်ကြည့်နေကြတာဗျာ။

“မထနဲ့ဦး ... ကောင်လေး။ ထိုင်နေပါဦးကွယ်”

“ကျွန် ... တော် ... ကျွန်တော် ... ဘယ်ကို ရောက်နေတာလဲ ... ဟင် ... ဟင် ...”

“မင်း တို့ရွာကို ရောက်နေတာလေ”

“ရွာ ... ရွာ ... ဟုတ် ... ဟုတ်လား”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... ဟုတ်တာပေါ့ ... ရွာပေါ့”

“ကျွန် ... တော် ... ဒီ ... ဒီ ... ရွာကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ... ရောက်

တာတာလဲ ... ဟင် ... ဟင် ...”

“အံ့ဩစရာပဲ ... ကောင်လေး။ မင်း လေထဲမှာ လွင့်မျောပြီး တို့ရွာတ

ောက်ရိုးပုံပေါ်ကို ပြုတ်ကျခဲ့တာ”

“ဗျာ ...”

“ငါတို့ရွာထဲကို မင်းနဲ့အတူ ငါးအရှင်တွေရော အသေတွေရော ဖမ်းပေါ်တကျလာတာဟေ့။ ငါးမျိုးစုံကတော့ စားလို့မကုန်အောင် များတာပေါ့”

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ...”

“လေဆင်နှာမောင်းကြောင့်ပေါ့ ... လေဆင်နှာမောင်းတိုက်တော့ ... ဟိုးကောင်းကင်ပေါ်မှာ သွပ်ပြားတွေ၊ ငါးလုံးတွေ၊ ထရံတွေ၊ ဆိတ်တွေ၊ ကြက်၊ သဲတွေရှော့ ... ကလေး။ လူကြီးအချို့ပါ လေထဲကို လွင့်ပါသွားတာ။ သစ်သားလေနှစ်စီးပါ ငါတို့ရွာထဲကို ကျလာတာပေါ့။ မင်းက ရွာဖျားက ကောက်ရိုးပုံပေါ်

ကျလာတာ။ ငါတို့တွေ့တာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းတို့တွေ့တဲ့သူက ရှင်မီးတောက်တစ်တွေ့ခဲ့တာ။

ငါတို့ရွာက လူတွေက လေနဲ့ပါလာကျတဲ့ ငါးအရှင်၊ အသေတွေကို လိုက်ကောက်နေတော့ မင်းကို သတိမထားမိကြဘူး။ အဲဒါ ရှင်မီးတောက်က နူးစာကောက်ရိုးသွားယူရင်း ကောက်ရိုးပုံပေါ်မှာ ညည်းသံကြားလို့ တွေ့ခဲ့တာ။ ကောက်ရိုးပုံပေါ်မှာ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့တယ်။ အဝတ်အစားမပါဘူး”

ထူးဆန်းတာက သူတို့ရဲ့ ရယ်သံတွေက အသံထဲထဲကြီးတွေ ဖြစ်လာတာပဲဗျာ။

“တွေ့ချင်ရဲ့လား”

“တွေ့ချင်ပါတယ် ခင်ဗျ”

“ဒီနေ့တော့ သူ မရှိဘူး။ ဟိုဘက်က ကျောက်မီးလုံးရွာကို သွားတယ်နက်ဖြန် ပြန်ရောက်လိမ့်မယ်။ အဲဒီကျမှ တွေ့ပေါ့”

“အမေကြီး ... ငါးပြုတ်ဟင်း ရပြီတော့”

မိန်းကလေးတစ်ဦး အငွေ့ထောင်းထောင်းထနေတဲ့ ပန်းကန်ကို အောက်မပြေပန်းကန်နဲ့ ယူလာပြီး ပြောလိုက်တယ်။

သူလည်း ခေါင်းတုံးနဲ့ပဲ။ နားရွက်ရှည်ပဲ။ သို့သော် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်လေးက ခါးသေးရင်ချီလေး။ အသား ညိုညက်ညက်လေးခင်ဗျ။

“အေး ... ပေး ... ပေး ... ဟဲ့ ... မိဖုန်းမို့”

“ရှင် ... အမေကြီး”

“ရှင်မီးတောက် ဘာပြောသွားသေးတုံး”

“မနက်စောစော အရောက်လာခဲ့မယ်လို့ ပြောတယ် ... အမေကြီး”

“ဒါဆို ပြီးရော ... သွားတော့”

“ကောင်လေး ...”

“ဗျာ ... အဘွား”

“မင်းကို ငါတို့နာမည်တစ်ခု ပေးထားရင် ကောင်းမယ်တူရဲ့ကွယ်ကောင်လေး ... ကောင်လေးနဲ့ ခေါ်ရတာ လျှာအရသာ မရှိဘူး”

“အဘွား ဘယ်လိုခေါ်ချင်လို့တုံး ခင်ဗျာ”

“မင်းက မိုးပေါ်ကနေ ကျလာတာဆိုတော့ ... အင်း ... အင်း မိုးဆိုရင်ကော”

“ဟာဗျာ ...”

“ဒါဆို ကောက်ရိုးပုံဆိုရင် ...”

“တော့ ... အမေမြ ... ရှင်ပေးတဲ့ နာမည်တွေက တုံးလိုက်တာထက် နာမည်ဆိုတာ လှမှ ခေါ်လို့ကောင်းတာတော့”

ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ်တွေ့လက်တွေ့ နာကျင်ပြီး ကိုယ်ပူရိန် တက်နေတဲ့အထဲ သူတို့က နာမည်အသစ်တွေ ရွေးနေ ပေးနေကြတယ်ဗျာ။ ခက်တာက ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်နာမည်တောင် စဉ်းစားလို့မရ။

“ဒီနာမည်ရော ကောင်းမလားတော့”

“ပြောပါဦး ... ဘာတဲ့တုံး”

“ကိုတုတ်ကြီးလေတော်”

“ဟာဗျာ ...”

“ဟဲ့ ... ဗိုင်းတာမရဲ့ ဟင် ... ဒီလို လူငယ်လေးကို တုတ်ကြီးလို့ ခေါ်ရမလားဟဲ့ ... အနာကျမရဲ့။ နင်ယူမည့် နောက်လင်ကျမှ တုတ်ကြီးလို့ ... ဖို့ ...”

“သူနဲ့ လိုက်တာကိုးတော်”

“ပြောပြန်ပြီ ... ဒီစကား ... မိန်းမရွှင်မ ... နင်နော် ... နင် ... ထော် ... နောက်ထပ် မပြောနဲ့တော့”

ရူးချင်လာပြီဗျာ ... ဘာနာမည်တွေ ပေးနေမှန်း မသိဘူး။

တစ်ယောက်ကလည်း ‘တုတ်ကြီး’ တဲ့။ ခက်လိုက်ပါဗျာ။

“ရပြီ ... ဒေါ်မြကြီးငွေရေ ... ရပြီတော့”

“ဘာရတာလဲ ... နင် လင်ရတာလား”

“နာမည်လေတော် ... နာမည် ... လှမှလှတော်”

“ဒါဆိုပြော ...”

“ကိုဖိုးတွဲဆိုရင် ... မလိုက်ဖက်ဘူးလားတော် ဟင်”

ကျွန်တော် မျက်နှာကို လက်ဝါးနဲ့ အုပ်ပြီး စဉ်းစားတယ်။ ဒီအိမ်ထဲနေ ဘယ်လိုထွက်ပြေးရမလဲလို့

ကြည့်ကြစမ်းပါဦးဗျာ ...

သိပ်လှတဲ့ နာမည်တဲ့ ... ဘာတဲ့။

ကိုဖိုးတဲ့ ... တဲ့။ သေသာ သေလိုက်ပါတော့။

ပြောသေးတယ် ... မလိုက်ဖက်ပါဘူးတဲ့။ စဉ်းစားကြည့်ရတာတော့

တုတ်မှလွဲရော ကျွန်တော်က လေဆင်နာမောင်းကြောင့် လေထဲ မျောလွင့်ပါပြီး သူတို့ရွာဖျားက ကောက်ရိုးပုံပေါ်မှာ ကျတင်နေတာတဲ့။

ကျွန်တော့်မှာ အကျီရော၊ ပုဆိုးရော မပါဘူး။

‘ကိုယ်တုံးလုံးတဲ့။

ဘုရားရေ ... ဒါ ... ဒါဆို ... ဒီ ... ဒီ ... မိန်းမကြီးတွေ ...

ဘာကြည့်ကြတဲ့အထဲမှာ ပါကြသနဲ့တူရဲ့။ အို ... သွားပါပြီဗျာ ... သွားပါပြီ။

“ဟဲ့ ... ဗိုင်းတာမ၊ ကလေးက ခေါ်မောကမ်းတင်မ ... ဟင် ...

ဘာတဲ့ ... ဖိုးတဲ့ ... ဟုတ်လား ... နင်လင်မှ တွဲကျနေတာဟဲ့ ... ဗိုင်းတာမ ... ဖိုးတဲ့ဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ် နင်သိရဲ့လား ... ဟင် ... မိန်းမ ရွှင်မ”

“အဲ ... အဲ ... သူနဲ့လိုက် ... လိုက် ...”

“တော် ... ဘယ်သူမှ နာမည်မစဉ်းစားနဲ့၊ ငါပဲ စဉ်းစာမယ်။ အင်း ... နေပါဦး ... မိုးပေါ်က ကျလာတာ။ လူကလည်း ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်၊ အသားအရေလည်း ဖြူဖြူဝင်းဝင်းလေး ... ဟုတ်ပြီ ... ရပြီဟေ့ ... နာမည်ရပြီဟဲ့”

အဘွားဒေါ်မြကြီးငွေက ဝမ်းသာအားရ အော်ပြောလိုက်သဖြင့်

“ဘာနာမည်ရတုံး ... တုတ်ကြီးမိုးတွဲလားတော်”

“ဟဲ့ ... မိဖေ ... နင့်အပေါက်ကို ပိတ်ထားစမ်း”

“ကဲ ... ကဲ ... မြန်မြန်သာပြောပါ ... ကြီးငွေရယ် ... ပြောပါ”

“မိုးကျရွှေကိုယ်”

“ဗျာ ...”

“ဟင် ...”

“အလို ... မိုး ... ကျ ... ရွှေ ... ကို ... ဟုတ်လား ... ကြီးငွေ”

“အေး ...”

“ကောင်းလိုက်တဲ့ နာမည်တော်။ မိုးကျရွှေကိုယ်တဲ့ ... ပျံနေတာပဲတော်။ ဒီနာမည်လေး ကျွန်မယောက်ျားကို ပေးချင်လိုက်တာ ... ကြီးငွေရယ် ... အဟီး ...”

“ဟဲ့ ... မိခွေးရဲ့ ... နင့်ယောက်ျားကို ပေးရမည့်နာမည် ရှိသဟဲ့”

“ဟုတ်လား ... ပြောစမ်းပါ ... ကြီးငွေရယ် ... ဘာတဲ့တုံးတော်”

“တောင်ပို့မိုးတဲ့ ... အေ့”

“အမလေးတော် ... ပေးစရာရှားလို့ တောင်ပို့မိုးတဲ့။ ကျွန်မယောက်ျားက အဲဒီလိုပိုး ... အဲ ... အဲ ... ကန်တော့နော် ... ငါ့မောင်လေး”

ဘယ်လို ရွာသူကြီးတွေလည်း မသိပါဘူးဗျာ ... အပြောကြလည်း ကြမ်း ရုပ်တွေကလည်း ဆိုး၊ အသံကြီးတွေလည်း သြသြ။

သူတို့ပေးတဲ့ နာမည်တွေကို သဘောကျပြီး အားရပါးရရယ်ကြလေရဲ့။

“ကောင်လေး ...”

“ဗျာ ... အဘွား”

“မင်းနာမည် မင်းပြန်သတိမရခင်မှာတော့ မင်းကို ငါတို့ မိုးကျရွှေကိုယ်လို့ အမည်ပေးထားမယ် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ် ... ဟုတ် ...”

“ဒီနာမည်ရော ကြိုက်ရဲ့လားဟဲ့”

“ကြိုက် ... ကြိုက်ပါတယ် ... ခင် ... ခင်ဗျား”

“နာမည်အသစ် ပြောင်းသွားချင်သေးလား ... မိုးကျရွှေကိုယ်”

“အဲ ... အဲ ... မ ... မပြောင်းချင် ... ပါ ... ပါဘူး ... ခင် ... ဗျာ ... အဲ ... အဲ ...”

“ရော့ ... ငါးပြုတ်ဟင်း သောက်လိုက်ဦး။ ငါတို့အရပ်က ဆီမသုံးဘူး ဆီသုံးတဲ့လူလည်း ရှားတယ်။ ရော့ ... အားရှိအောင် သောက်။ ဆေးဆရာ သွားဖင့်တယ်။ ဆရာလာမှ ဆေးသောက် ... ရော့ ... စား”

ဟင်း ... ရုပ်တွေဆို၊ အပြောကြမ်းကြပေမင့် စေတနာကတော့ ကောင်းတယ်ဗျာ။ ဒါနဲ့ ဆီမပါတဲ့ ငါးရေလုံပြုတ်ဟင်းကို တစ်ဖွန်းသောက်ကြည့်လိုက်ရော ...

အလို ... ဟင်းက ချိုဆိမ့်နေပါလား။

အထဲမှာ ချင်း၊ စပါးလင်လည်း ပါရဲ့။ ကြက်သွန်ဖြူလေးတွေလည်း ပါရဲ့။ အမည်မသိ သစ်ခေါက်တုံး အကြေလေးတွေလည်း ပါရဲ့။ ငါးအသားကလည်း အိနေတာပဲ။

“ငါးတောင် မင်း ကံကောင်းလို့ စားရတာ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

သောက်လို့ကောင်းတာနဲ့ ဟင်းပန်းကန်တစ်လုံး ကုန်အောင်သောက်ပစ်လိုက်တယ်။ အဘွားကြီးတွေက ကြည့်ပြီး ပြုံးလို့။

ဒီမှာ မိန်းမကြီးတစ်ဦးက ...

“မိုးကျရွှေကိုယ် ...”

“ခင်ဗျာ ... ကြီးတော်”

“စားလို့ ခံတွင်းလိုက်ရင် နွားကောင်လုံး ကင်ပေးမယ်နော်”

“အဟွတ် ... အဟွတ် ... အဟွတ် ...”

“ကောင်မ ... ပေါက်ကရ ဗရွတ်ရွတ်တတွေ မပြောနဲ့၊ ပြန်ကြတော့တိုင်း .. မိုးကျရွှေကိုယ် ရွေးထွက်သွားအောင် တစ်ရေးအိပ်လိုက်ကွယ့်.. အိပ်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

“အဘွားကြီး ဒေါ်မြကြီးငွေက စိတ်နှလုံး ကောင်းရှာပါတယ်ဗျာ။ စွပ်ကျယ် အဟောင်းတစ်ထည် အသာအယာ ဝတ်ပေးပြီး စောင်ခြုံပေးရှာတယ်။ ဟိုမိန်းမကြီးတွေလည်း အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားကုန်ပြီ။ ဖွားငွေလည်း အိမ်အောက်ဘက် ဆင်းသွားတယ်။

ကျွန်တော် ပြန်စဉ်းစားကြည့်တယ်ဗျာ။

ကျွန်တော် ဘာကြောင့် ကိုယ့်နာမည်ရော၊ ကိုယ့်နောက်ကြောင်းတွေရော ဘာလို့ ပြန်မမှတ်မိရတာလဲ။

၅၂ မောင်ညိုရှင်(သန်လျင်)

သူတို့ ပြောပုံအရဆိုရင် ကျွန်တော် ပြင်းထန်တဲ့ လေဆင်နာမောင်းကြောင်း လေထဲလွင့်ပါပြီး ကောက်ရိုးပုံပေါ် ပြုတ်ကျ သတိလစ်နေတာတဲ့။ ဟုတ်ပါ လော။

ကျွန်တော် ဘယ်အရပ်မှာ လေဆင်နာမောင်းနဲ့ ပက်ပင်းတိုးခဲ့တာလဲ။ ဘာလို့ အဲဒီအကြောင်းတွေ ပြန်မမှတ်မိရတာလဲ။ စဉ်းစားရင်း မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားခဲ့တယ်။

[၁၀]

ကျွန်တော် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် စကားသံတွေကြောင့် အိပ်နေရာ တာ လန့်နိုးသွားတယ်ဗျာ။

ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်နံဘေးမှာ ခေါင်းတုံးနဲ့ အဘိုးအိုတစ်ဦးရယ်။ ဘွားငွေကြီးရယ်။ အင်္ကျီကျောပြောင်ခေါင်းတုံးနဲ့ လူတချို့ကို မြင်လိုက်ရတယ်။

“နီးပြီလား ... မိုးကျရွှေကိုယ်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ... အဘွား”

“ဆေးဆရာကြီး ရောက်လာပြီကွယ်။ မင်းကို ဆေးကုပေးဖို့ အဝေးကြီး တာ လာခဲ့တာဟေ့”

ဒါနဲ့ ထထိုင်မလို့လုပ်တော့ ဆေးဆရာကြီးက တားတယ်။

“လဲနေပါ ... လူလေး”

သို့ကလိုပြောပြီး ကျွန်တော့်လက်ကို သွေးစမ်းနေတယ်။ ပြီး ... နဖူး။ ရှင်ဘတ်တို့ကို သူ့လက်ဝါးနဲ့ စမ်းကြည့်တယ်။ မျက်လုံးကို လှန်ကြည့်တယ်။ အသား တို့ လက်နဲ့နှိပ်ကြည့်တယ်။

“နာလား ... လူလေး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... နာတယ်”

“ဖျားသွေးရှိတယ်။ ဒီဆေးကို ကွမ်းရွက်၊ ထန်းလျက်၊ ချင်းရောပြီး ရေနဲ့ သုံးခွက်တင်ကျို။ တစ်ကြိမ်ကို အကြမ်းပန်းကန်လုံးတစ်လုံးတိုက်။ တစ်နေ့

ရင်ကွဲနေ ၇၃

... ကြိမ် ဟောဒီဆေးမှုန့်ကို သနပ်ခါးနဲ့သွေးပြီး ဒဏ်ရာတွေလူး။ နှစ်ရက်လောက် သက်သာသွား လိမ့်မယ်ကွယ်”

“ဟဲ့ ... မိဖုန်းမို့”

“ရှင် ... အမေကြီး”

“ဘူးထဲမှာ ထန်းလျက်ခဲတွေ ရှိတယ်။ ကွမ်းရွက်နဲ့ ချင်းနည်းနည်းနဲ့ ချနဲ့ ကျိုစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

“ရေကို ဖလားနဲ့ သုံးခွက်ထည့်ကျိုနော်။ တစ်ခွက်စာကျန်ရင် ငါ့ကို ခြာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... အမေကြီး”

အဘွားဒေါ်မြကြီးငွေ (ဘွားငွေ)က အလွန်ကြီးတဲ့ ကျောက်ပျဉ်ကြီးကို လောပြီး သနပ်ခါးတွေ သွေးလိုက်တယ်။

“လူကလေး ... ”

“ခင်ဗျာ ... ဆရာကြီး”

“မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်တုံးကွယ်”

“ဟို ... ဟို ... အဲ ... အဲ ... မိုးကျရွှေကိုယ်ပါခင်ဗျာ”

“မိုးကျရွှေကိုယ် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ”

“နာမည်က တယ်ဆန်းတာပဲကဲ့။ မွေးစာရင်း နာမည်ပဲလား”

“မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ ... အခုမှ မှည့်တဲ့ နာမည်ပါ။ အဘွားငွေ မှည့်ပေး ခဲ့ နာမည်ပါခင်ဗျာ”

“မောင့်နာမည်အရင်းကရော ဘယ်လိုခေါ်တုံး”

“အဲ ... အဲ ... ဟိုလေ ... အဲ ... မမှတ်မိတော့ဘူး ဆရာကြီး”

“မင်းမိဘနာမည်ကရော”

“မိဘဘူး”

“နီးရှိလား”

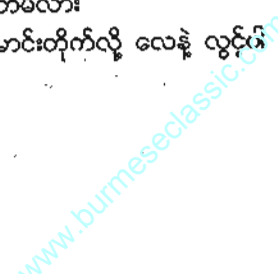
“မပြောတတ်ဘူး”

“မင်း ဒီကို ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ မှတ်မိလား”

“အဘွားတို့ ပြောတာတော့ လေဆင်နာမောင်းတိုက်လို့ လေနဲ့ လွင့်ပါ သူ့ထယ် ... ပြော ... ပြောတာပဲ ... ဆရာကြီး”

“အဲဒီစကားရော ယုံကြည်လား”

“အဲ ... အဲ ... မပြောတတ်ဘူး”

“ခေါင်းကိုက်လား”

“ကိုက်တယ်”

“ခေါင်းထဲမှာ ဘယ်လိုနေလဲ ... လူလေး”

“ရိုးရိုးရိပ်ရိပ် စူးစူးကျဉ်ကျဉ်တွေ ဖြစ်နေတယ်။ ဘာမှန်း မသိဘူး”

“ခုနု အိပ်ပျော်သွားတော့ အိပ်မက် မက်သေးလား”

“မက်တယ်”

“ဘာတွေမက်တုံး ပြောပြပါဦး”

“မေ့သွားပြီ ... ဆရာကြီး”

ဒီလိုမေးပြီး ဆေးဆရာကြီးက ဘွားငွေခွဲလူကြီးတွေကို ရှင်းပြနေတယ်။

“မိုးလေဒဏ်ကြောင့် အဖျားကြီးတာလည်း ပါတာပေါ့ဗျာ။ ပြီးတော့

မကြာဘူးတဲ့အဖြစ်ဆို၊ အဖြစ်ဆန်းတွေကို ကြုံခဲ့ပြီး အကြောက်လွန်လို့ အာရုံကြော နည်းနည်းထိသွားတာပါ”

“ပြန်သတိရနိုင်မလား ဆရာကြီး”

“ပြန်မှတ်မိလာမှာပါ။ နေကောင်းသွားရင် ပြန်မှတ်မိလာမှာပါ။ စိတ် ချမ်းသာအောင် ဝိုင်းကူညီပေးဖို့ လိုတာပေါ့ဗျာ”

“ကိုင်း ... လူလေး မိုးကျရွေ့ကိုယ် ဆေးလူးမယ်ဟေ့”

အဘွားငွေက ဆရာကြီးပေးတဲ့ လူးဆေး၊ လိမ်းဆေးမှုန့်တွေကို သနပ်ခါး ရေကျွဲနဲ့ ရောနယ်ပြီး ကျွန်တော်ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်က ပွန်းပဲ့စူးရှ အသားနီလန်တဲ့ နေရာတွေကို ဆေးနဲ့ သာသာဖွဖွလေး လူးပေးတယ်။

“အား ... အား ...”

“စပ်လို့လား”

“ဟုတ် ... ဟုတ် ...”

“မင်း၊ ယောကျ်ားလား၊ မိန်းမလား ... ပြော”

ဘွားငွေက ပြောလည်းပြော၊ ဆေးလည်းလူး လုပ်တယ်ဗျာ။ ကျွန်တော် မေတ္တာရှင်ဘွားအေ၊ မေတ္တာရှင်မိခင်ကို ကြုံတွေ့ ရရှိ ပြုစုခံစားရသလိုပါပဲဗျာ။

“အမေကြီး ... ဆေးရည်ရပြီတော့”

“ရရင် ယူခဲ့ဟဲ့”

ရှင်ဖုန်းမိုဆိုတဲ့ ခေါင်းတုံးမိန်းကလေးက ဆေးရည်ကျိုမြေအိုးကို ယူလာ ချတယ်။ ဘွားငွေက စဉ်းသုတ်ပန်းကန်ထဲ ငဲ့ထည်ပြီး အအေးခံတယ်။

မနွေးတမနွေးမှာ သောက်ဆေးနဲ့ဖျော်ပြီး ကျွန်တော်ကို တိုက်တယ်။ အမလေး ... ခါးလိုက်၊ ပူလိုက်တဲ့ဆေးဗျာ။ အော့အန်မလို ဖြစ်ရော ဘွားငွေက ကွမ်းရွက်ပြုတ်ရည် ပြန်တိုက်တယ်။

“အစားဝင်အောင် စားပေး ... ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျ”

“ဟဲ့ ... မိကြီးငွေ၊ ငါ့လာခေါ်တဲ့ ကလေးမရောဟဲ့ မမြင်ပါလား”

“ရှင်မီးတောက်လား ... ဆရာငြိမ်း”

“အေး ... ဟုတ်တယ်”

“နောက်ဖေးမှာ ဆရာကြီးတို့ ထမင်းစားဖို့ ချက်ပြုတ်နေတယ်။ ဟဲ့ ...

ရှင်မီးတောက် ... ရှင်မီးတောက်”

“ရှင် ... မေကြီးငွေ”

“ထွက်ခဲ့ဦးဟေ့ ... ဒီမှာ ဆရာငြိမ်း မေးနေတယ်ဟဲ့”

“လာပါပြီ ရှင်”

အတွင်းခန်းကနေ မိန်းကလေးတစ်ဦး ထွက်လာတာ မြင်လိုက်ရတာ ဗျာ။ အလို ... ရှင်မီးတောက်ဆိုတာ သူတို့လားဟင်။

ချောလိုက်တဲ့ မိန်းကလေးရယ်ဗျာ။

အသားဖြူဖြူဝင်းဝင်းလေးဗျာ။

ခါးသေးရင်ချို ပေါင်တံ တုတ်တုတ်ခဲခဲကြီး။

မျက်နှာသွယ်သွယ်၊ မျက်ခုံးထူထူ ခင်ရော်တောင်နဲ့။

နှင်းဆီရောင် နှုတ်ခမ်းပါးလေးနဲ့ပါလား။

ထတီကို ခပ်တိုတို ခြေသလုံးပေါ် ဝတ်ထားလို့။

အလို ... သူမက ဘွားငွေတို့၊ ဒေါ်ခွေးမတို့၊ ရှင်ဖုန်းမိုတို့လို ခေါင်းဝ နဲ့ မဟုတ်ဘူးဗျာ။ ဆံပင်ရှည် ကပိုကယိုထုံးထားလို့။ ပြီး နားရွက်လည်း ရှုတ် တွဲမကျဘူး။

ကျွန်တော်ဗျာ ... ရုပ်ဆိုးဆိုး မိန်းမကြီးတွေကြားမှာ အလွန်ချောမ လှပတဲ့ မိန်းမပျိုတစ်ဦးကို ရုတ်ခြည်း မြင်လိုက်ရရော စပ်ပူနေတဲ့အထိရကို သွားတယ်။ ငှက်ဖျားတက်သလို ချမ်းနေတဲ့အဖျားကို မေ့သွားခဲ့တယ်။

ထူးခြားအံ့ဩလွန်းလို့ ငေးကြည့်နေမိတယ်ဗျာ။

ရှင်မီးတောက်ဆိုတဲ့ မိန်းမချောလေးက ကျွန်တော်ကို တစ်ချက်ခိုင်းကြ ပြီး ဆရာကြီးငြိမ်းအနီးမှာ ပိပိလေး ထိုင်လိုက်တယ်။

“တူမကြီး ... အလုပ်များနေသလားဟေ့”

“ဆရာကြီးတို့ကို ကျွေးဖို့ ချက်ပြုတ်နေတာပါရှင်”

အို ... သာယာလိုက်တဲ့ အသံလေး။

နွဲ့နွဲ့ယဉ်ယဉ် အသံကလေးပါဗျာ။

ဟိုမိန်းမကြီးတွေလို အာဂလောက်သံ မဟုတ်ဘူးဗျာ။

၈၆ မောင်ညိုရှင်(သန်လျင်)

“တူမကြီး ...”

“ရှင် ... ဆရာကြီး”

“နောင်ကို ငါ့ရှိရာ တစ်ယောက်တည်း မလာနဲ့၊ အန္တရာယ်များတယ်”

“သမီး မကြောက်ပါဘူး ... ဆရာကြီးရဲ့၊ လုံ့ရှည်ပါသဉ္စာ”

“အိမ်း ... ညည်းသတ္တိကတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက် အတိုင်းပဲ။

တဲ့ ... ရှင်ကြီးငွေ”

“ရှင် ...”

“နောင်ကို ငါ့ဆီ သူတစ်ယောက်တည်း မလွှတ်နဲ့”

“သူက ဇွတ်ပဲ ... ဆရာကြီးရဲ့”

“ဟုတ်ပါဘူး ... မေကြီးငွေရယ်၊ ဟို ... ဟို ... မိုးကျ ... အဲ ...

အဲ ... ဒီ ... မောင်ကြီး ... အဲလေ ... အစ်ကိုကြီးက အသက်လည်း ရှိသေးပြီး ဒုဏ်ရာတွေကလည်း သွေးတွေထွက်နေလို့ အဘ ဆေးဆရာကြီးကို အမြန် ပြေးခေါ်ရတာပါ ... မေကြီးငွေ”

“သွားရင် အဖော်တော့ ခေါ်သွားမှပေါ့အေ ... ခရီးက ဝေးသဉ္စာ ...

ရှင်မီးတောက်ရယ်”

“အဖော်ပါတယ် ... မေကြီးငွေရဲ့”

“အဖော် ဘယ်သူပါလို့တုံး”

“ကို ငရဲ ပါ ... ပါတယ်”

“ငရဲများ အားကိုးလို့အေ ... အရေးရှိရင် ရှေ့ကပြေးတဲ့ကောင်များ ...

ဟွန်း ...”

အဘွားကြီးငွေက ရှင်မီးတောက်လို့ခေါ်တဲ့ မိန်းမချောလေးကို ကရုဏာ အိသော မြည်တွန်လို့။

“အဘဆရာကြီးရှင် ...”

“အေး ... တူမကြီး ... ပြော”

“ဟို ... ဟိုလေ ... လူ ... မ ... မာ ... အဲ ... အဲ ... ဧည့်သည်

မိန်း ... ကိုအတု ... ဘယ်လိုရှိတုံး ... အဘဆရာကြီး”

“ကောင်းသွားမှာပါ ... မပူပါနဲ့”

“ဟွန်း ...”

“အို ... မေကြီးငွေကလည်း”

ရှင်မီးတောက်ရဲ့ ပူပန်စိတ်ကို မြင်သွားသနဲ့ တူပါရဲ့။ ဘွားကြီးငွေက

ဟွန်း လို့ မေးခဲ့ပြတော့ ရှင်မီးတောက်က ကျွန်တော့်ကို ရှက်ရွံ့မျက်လုံးချွဲကြီးနဲ့ ကြည့်ပြီး ခေါင်းငုံ့သွားရှာတယ်။

“မောင်မိုးကျရွှေကိုယ် ...”

“ခင်ဗျာ ... အဘွား”

“မင်းကို ပြောရဦးမယ်ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဘွား ... ပြောပါခင်ဗျ”

“ဟောဒီကောင်မလေးနာမည်က ရှင်မီးတောက်လို့ ခေါ်သကွယ်။ မင်း

တို့ ကောက်ရိုးပုံပေါ်မှ စကနဦးတွေ့တာ သူပဲဟေ့”

“ဗျာ ...”

ကျွန်တော် အလွန်ချောမောလှပပြီး ဒီရွာကလူတွေနဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန် တွဲပြားတဲ့ ရှင်မီးတောက်ကို ကြည့်ပြီး ဝမ်းလည်းသာ၊ ရှက်လည်းရှက် ဖြစ်ခဲ့ရ တယ်ဗျ။

ဘာလို့ ရှက်ရတာလဲဆိုတော့ ...

အဲ ... အဲ ... ကျွန်တော့်ကို ကောက်ရိုးပုံပေါ်မှာ စ,တွေ့တုန်းက ကျွန်တော့် အန္တာကိုယ်ပေါ်မှာ ဘာအဝတ်အစားမှမရှိ၊ ကိုယ်လုံးတီးလို့ ပြောကြလို့ပေါ့ဗျာ။ ရှက်လည်းရှက်၊ မျက်နှာလည်း ပူရပေါ့ဗျာ။

“ရှင်မီးတောက် ...”

“ရှင် ... မေကြီးငွေ”

“ဒီကောင်လေးနာမည်က မိုးကျရွှေကိုယ်တဲ့”

“မောင်ကြီးပြောတဲ့ နာမည်လားဟင် ... မေကြီးငွေ”

“မဟုတ်ဘူးဟေ့ ... ငါပေးတဲ့ နာမည်အသစ်”

“ဟုတ်လား”

မိန်းမချောရှင်မီးတောက်က ကျွန်တော့်ကို ခင်ရဲရဲ စိုက်ကြည့်ပြီးတော့ ဝမ်းသာရိပ်တွေ သူမရဲ့မျက်လုံးထဲ လျှပ်စီးလက်သွားတာ မြင်လိုက်ရပြီး ကျွန်တော့် ရင်ထဲ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့တယ်ဗျ။

“ညီမ ... ရှင်မီးတောက် ...”

“ရှင် ...”

“ညီမကြောင့် အစ်ကို အသက်ရှင်ခွင့်ရခဲ့တာပါ”

“အိုတော် ... ဒါက ...”

“ကျေးဇူး အများကြီးတင်ပါတယ် ... ညီမ။ ပြီးတော့ အဘွားကြီးငွေ တို့ရော၊ ဒီရွာက လူကြီးလူငယ်တွေကိုရော၊ အဘဆရာကြီးငြိမ်းကိုလည်း ကျေးဇူး အများကြီး တင်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ဘွားကြီးငွေတို့၊ ညီမရှင်မီးတောက်တို့ ကူညီ စောင့်ရှောက်ကြလို့ ကျွန်တော် အသက်ရှင်ခွင့် ရခဲ့တာပါ။ ဒီကျေးဇူးတွေကို ကျွန် တော် မမေ့ပါဘူးဗျာ”

မောင်ညိုရှင်(သန်လျင်)

“လူကလေးရယ် ... ဘွားတို့ကတော့ ကိုယ့်ရပ်၊ ကိုယ့်ရွာ ရောက်လာ တဲ့ ဒုက္ခရောက်သူတွေကို ကူညီရတာပဲ ဝမ်းသာတာပါကွယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ အဘွား”

ဒီမှာပဲ ရှင်မီးတောက် ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး လှမ်းမေးတယ်။

“မောင်ကြီး မိုးကျရွေ့ကိုယ် ...”

“ဗျာ ... ဗျာ ...”

“ရှင် ... ဘာများ စားချင်တုံးရှင်”

“ဗျာ ... အဲ ... အဲ ... မစားချင်ပါဘူး ... ညီမ”

“ခံတွင်းမကောင်းလို့လား”

“ကောင်းပါတယ်ဗျာ”

“အားနာလို့လား ... ဟုတ်လား”

“အဲ ... အဲ ... ဟို ... ဟိုလေ ...”

“ကျွန်မတို့အရပ်ကို ရောက်ရင် ကျွေးတာလည်းစား၊ စားချင်တာလည်း ပြော၊ တစ်ခုပဲရှိတယ်တော့ ...”

“ဘာ ... ဘာများပါလိမ့် ... ညီမရယ် ဟင်”

“ကျွန်မတို့အရပ်က သစ္စာမဲ့လို့ မရဘူး။ သစ္စာမဲ့ခဲ့ရင်တော့ ..”

“တော်ပါအေ ... ရှင်မီးတောက်ကလည်း လူမမာကို မဟုတ်မဟတ် တွေ ပြောပြန်ပြီ ... သွားတော့”

ရှင်မီးတောက် ကျွန်တော့်ရှေ့ကနေ ခပ်ယိုယိုထပြီး နောက်ဘက်ခန်းထဲ ဝင်သွားတယ်။ အိမ်ပေါ်မှာရှိကြတဲ့ သျှောင်ထုံးနဲ့ လူကြီးအချို့ရယ်၊ ခေါင်းတုံးနဲ့ မိန်းမကြီးတွေရယ်က ရှင်မီးတောက်အပြောကို လက်ခံပုံရတယ်ဗျ။ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညီတိပြီး ပြုံးနေကြလို့။

ကျွန်တော် သုံးရက်မြောက်တော့ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်က ဒဏ်ရာတွေလည်း ပျောက်ကင်း၊ အဖျားလည်း မရှိတော့ဘဲ ကျန်းမာလာခဲ့တယ်။

အထူးသဖြင့် မရှင်မီးတောက်က ဧည့်ဝတ်ကျွဲဖြန့်လွန်းလှတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို အားရှိတဲ့ အသားငါးတွေ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးတယ်။ ရွာထဲက နွားနို့ တွေ ယူလာပြီး ကျိုတိုက်တယ်။

အဘွားဒေါ်မြကြီးငွေကလည်း ကျွန်တော့်ကို သားအရင်းအချာလို ချစ် ခင်ခဲ့တယ်။

နေကောင်းလာတော့ ကျွန်တော် အသာအတင့်ရတဲ့ထမင်း မစားတော့ ဘူးဗျာ။

ရွာတို့ စေတနာတွေကို အရမ်းအားနာလာပြီ။

ဒါကြောင့် ရှင်မီးတောက်တို့၊ မိဖုန်းမိတို့နဲ့ တောင်ယာစိုက်ခင်းထဲကို အတူလိုက်ခဲ့ပြီး ကိုယ်လုပ်လို့ရတာတွေကို ဝိုင်းကူလုပ်ပေးခဲ့တယ်။

“မောင်ကြီး ... ပြန်ဖျားလိမ့်မယ် ... မလုပ်နဲ့”

“မဖျားပါဘူးကွာ ... လုပ်နိုင်ပါတယ်”

“ပြောရခက်သကောတော်”

“ပြောရခက်ရင် မပြောနဲ့သကောနော်”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... ခစ် ခစ်”

“ဟား ဟား ဟား ဟား ... မောင်ကြီးကလည်း ကျွန်မတို့ လေယူ
လေသိမ်းတွေ ပြောစာတ်ပါနော”

“ဒါမှလည်း အနေချောင်မှာပေါ့နော”

“ဟား ဟား ဟား ဟား ဟား ... အဟတ် အဟတ်”

“အစ်မ ... မီးတောက်ရေ”

“အေ ... မိဖုန်းပြော”

“ညှော်သည်အစ်ကိုက စကားပြောကောင်းပါနော”

“အပြောကောင်းရင် ကြောက်ရသကောနော”

“ဟုတ်ပနော”

“မကြောက်ပါနဲ့ဗျာ ... ညည်းတို့ကျေးဇူးတွေက ဆပ်လို့မကုန်အောင်
ရှိုနေတာပါ။ မင်းတို့ကို တတ်နိုင်သမျှ အကူအညီပေးမှာပါကွယ်”

ရှင်မီးတောက်က ရုပ်ရည်ချောမောလှပသလို အလုပ် လုပ်ကိုင်ရာမှာ
လည်း သန်မာသွက်လက် ဖျတ်လတ်တယ်ဗျာ။

ယာခင်းထဲမှာ ပေါက်တူးအရိုးရှည်နဲ့ မြေကြီးတွေပေါက်၊ မြောင်းပေါင်
ထင်ညှို စတဲ့ အလုပ်ကြမ်းတွေကို မမောမနန်း လုပ်နိုင်တယ်။

ကြည့်စမ်း ... စိုက်ခင်းကြီးရယ် ...

ခရမ်းပင်တွေကလည်း အသီးတွေ ဝေလို့၊ ချဉ်ပေါင်ပင်၊ ခဝဲပင်တွေက
လည်း ဖြစ်လိုက်တာရယ်။ ပဲသီးရှည်ပင်တွေကလည်း အသီးတွေ ညွတ်နေတာ
ပဲ။ ရွှေဘိုချဉ်ပေါင်ပင်တွေဆို လူတစ်ရပ်ကျော်မြင့်ပြီး အရွက်ကြီးတွေက လူကြီး
လက်ဝါးနှစ်ဆ ဖြန့်ထားသလို စိမ်းပြီး လွင့်နေတာ။

ကျွန်တော်က ရှင်မီးတောက် ပေါက်တင်ထားတဲ့ မြေကြီးခဲတွေကို မွမ့်
လေးဖြစ်အောင် လက်ကိုင်သံလက်နဲ့ ထုချေပေးပေါ့။

“အစ်မ ... မီးတောက် ...”

“အေ ... ရှင်ဖုန်းမို့ ဘာတုံး”

“ကျွန်မ အဘွားကို သွားကူဦးမယ်။ အစ်မ၊ အစ်ကိုနဲ့ အတူပြန်ခဲ့
နော်”

“အေး ... သွား ... သွား ... ငါတို့ ဒီမြောင်းနှစ်မြောင်း ဘောင်တင်
မြေထွေးပြီးရင် ပြန်လာခဲ့မယ်ဟေ့”

မိဖုန်းမို့ သူ့ဘွားမေကို ချက်ပြုတ်ရာမှာ ကူညီဖို့ ပြန်သွားတော့ ကျွန်
တော်နဲ့ ရှင်မီးတောက်တို့က မြောင်းဘောင်တင် မြေထွေး မြေဆွေးတင် လုပ်ကြ

တယ်။

“မောင်ကြီး ...”

“ဘာတုံး ... ညီမ”

“နားကြစို့တော်”

“မောနေပြီလား ... ညီမရဲ့”

“အစ်မယ် ... မောင်ကြီးက ပြောသေးသကော။ မောင်ကြီးကိုကြည့်ဦး
ချွေးတွေ ရွဲနှစ်နေပြီ။ နားမယ် ... လာ”

ဒါနဲ့ ပေါက်တူးနဲ့ သန်လက်တွေ ပစ်ချခဲ့ပြီး ကုက္ကိုပင်အရိပ်ကောင်းမှာ
နားကြတယ်။ နားနေတုန်း ရှင်မီးတောက်က လက်သီးဆုပ်လောက် မာလကာသီး

တွေ ခူးပြီး ...

“ရော့ ... စား ... မောင်ကြီး”

“ချိုလား ညီမ”

“စားကြည့်ပါတော် ... ပြီးမှ ကျုပ်တော့ ပျားရည်မြစ်ထဲ မျောသွားပြီး
လိုက်ကယ်ကြပါဦး မအော်နဲ့နော”

“အပြောကတော့ ရွှေမန်းပဲဟေ့။ ကဲ ... စားကြည့်မယ်ဗျာ”

အလို ... ချိုလိုက်တဲ့ မာလကာသီးဗျာ။

အမှည့်က ကိုက်စားရင် သွားမြှုပ်ပြီး ချိုအီနေတာပဲ။

ဝမ်းပျဉ်းမာလကာသီးကတော့ သကြားလို ချိုတာဗျ။ ဒီလိုမာလကာသီး
မျိုး မစားဘူးပေါင်ဗျာ။

“ဘယ့်နယ်လဲ ... မောင်ကြီး”

“အမယ်လေး ... ကယ်ကြပါဦး ... ကယ်ကြပါဦးဗျာ”

ကျွန်တော်က မာလကာသီးစားရင်းက ခုန်ပေါက်ပြီး အော်ရော ရှင်မီး
တောက် လန့်ပြီး မေးပါရောဗျာ။

“မောင်ကြီး ... မောင်ကြီး ... ဘာဖြစ်လို့တုံး ... လျှာကိုက်မိသွားလို့
လား ... ဟင် ... ဟင်”

“မကိုက်မိဘူး ... ပျားရည်မြစ်ထဲ မျောသွားလို့”

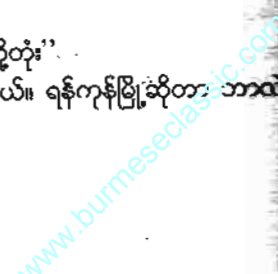
“အို ... မောင်ကြီးကလည်း လူကို လန့်သွားတာပဲ။ ကဲ ... ချိုတာ
ယုံပြီလားနော”

“ယုံပါပြီ ... ညီမရေ ... ဒါမျိုးများ ရန်ကုန်မြို့မှာ ရောင်းစားရရင်
သူဌေးဖြစ်မှာဟေ့”

“ရှင် ...”

“ညီမ ... ရှင်မီးတောက် ... ဘာဖြစ်လို့တုံး”

“မောင်ကြီး ရန်ကုန်မြို့လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ရန်ကုန်မြို့ဆိုတာ ဘာထဲ
စာင် ... မောင်ကြီး”

“ဟေ ... ရန်ကုန်မြို့ ... ဟုတ်လား”

“အင်း ... အင်း ...”

“မောင်ကြီး ပြောလိုက်လို့လား”

“ပြောတာပေါ့ကော ... ရန်ကုန်မြို့မှာ သွားရောင်းရင် သူဌေးဖြစ်ရော တဲ့လေနော်”

“ရန် ... ကုန်မြို့ ... ရန်ကုန်မြို့ဆိုတာ ... ဘယ်နားကလဲ ... ဘယ် နားမှာပါလိမ့် ... အိုး ... ဟာ ...”

“အို ... မောင်ကြီး ... မောင်ကြီး ... ဘာဖြစ်သွားတာတုံး ဟင်”

“အာ ... ခေါင်းထဲမှာ ရူးခနဲ ကျဉ်ခနဲ ဖြစ်သွားလို့။”

“ဒါ ... ဒါဆို ... မစဉ်းစားနဲ့လေ ... မစဉ်းစားနဲ့”

“အင်း ... အင်း ... သက်သာသွားပြီ ... ညီမရေ”

ရှင်မီးတောက် ကျွန်တော့်ကို စိုးရိမ်ပူပန်တဲ့ မျက်လုံးအစုံနဲ့ ကြည့်ပြီး ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်မှာ ထိုင်ဖို့ တွဲခေါ်နေရာ ချပေးတယ်။

ကျွန်တော် အတိတ်ကို စဉ်းစားလို့ မရဘူးဗျာ။

ရန်ကုန်မြို့ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို စဉ်းစားလိုက်တာ ခေါင်းထဲမှာ ဓာတ်လိုက် သလို ကျဉ်ပြီး ခေါင်းဟာ ချာချာလည်သွားခဲ့တယ်။ ခဏနားလိုက်မှ ဦးခေါင်းက တည်တာပင်တာပျောက်ပြီး ပြန်ကြည့်လင်သွားခဲ့တယ်။

“ညီမ ...”

“ရှင် ... မောင်ကြီး”

“ညီမကို မေးစရာရှိတယ်”

“မေးလေ ... ဘာတုံး”

“မောင်ကြီးက လေဆင်နှာမောင်းနဲ့ လေထဲ ပါလာပြီး ဒီရွာမှာ ပြုတ် ကျတယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲလား”

“မောင်ကြီး ... မမှတ်မိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ... မမှတ်မိဘူး”

“ဟုတ်တယ် ... မောင်ကြီး။ မောင်ကြီး အဲဒီနေ့ ညနေစောင်းမှာ လေထဲကနေ လိမ့်လွင့်ပြီး ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ကျလာတယ်။ ကောက်ရိုးပုံပေါ် တက်လာပေါ့။ မြေကြီးပေါ်သာ ပြုတ်ကျရင် မောင်ကြီး သေပြီ။ အဲဒီနေ့က ငါးမျိုးစုံ အရှင်တွေရော၊ အသေတွေစရာ လေနဲ့ပါလာပြီး ရွာထဲကွင်းထဲမှာ ကျတာ တော့်။ ငါးတွေကို ဖွေးနေတာပဲ။ ကျွန်မတို့အရပ်က ငါးပါးရှားတဲ့အရပ်ဆိုတော့ ခု အိမ်တိုင်းမှာ ငါးခြောက် ငါးပိသိပ်ထားတာ နည်းရောလား”

“အဘွားမြကြီးငွေက ပြောတယ်”

“ဘာပြောလို့တုံး”

“မောင်ကြီးလိုပဲတဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်ခန့်က လေဆင်နှာမောင်းနဲ့ လွင့် ချောင်းထဲကျတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ဦး ဒီရွာမှာ ရှိနေတယ်တဲ့။ သူလည်း သူ့ ဓာတ်ကြောင်းဘဝတွေကို လုံးဝ သတိရတော့ဘဲ လူသစ် စိတ်သစ်နဲ့ပဲ နေသတဲ့။ မိန်းကလေးကိုရော ညီမ သိလားဟင်”

ရှင်မီးတောက်က ကျွန်တော့်ကို ငေးစိုက်ကြည့်လို့။

“သိလား ... ညီမ”

“သိတယ်ရှင်”

“သူ ဘယ်သူလဲ ဟင်”

“ကျွန်မပဲပေါ့ ... မောင်ကြီးရယ်”

“ဟေ ... မင်း ... မင်း ... ဟုတ်လား ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ... မောင်ကြီး။ ကျွန်မပါရှင်။ ကျွန်မ ပြန်သတိရတော့ တော့် ရောက်နေတာပေါ့။ အဘွားမြကြီးငွေတို့ အိမ်ပေါ်ကို ရောက်နေတာပေါ့။

ကြီးငွေရဲ့ယောက်ျား ဦးဘွတ်ကလုံက ချောင်းထဲက ဆယ်ခဲ့တာတဲ့။ သူတို့ပြောပုံဆိုရင် လေဆင်နှာမောင်းနဲ့ လေထဲမှာ လွင့်ပါနေတာ လူရော၊ ဓာတ်ရော၊ လှေတွေရောတဲ့။ ကျွန်မက ဒီရှေ့က ဒုံသန့်ချောင်းမှာကျခဲ့တာပဲ”

“ဖြစ်ရလေ ... ညီမရယ်၊ ဒါကြောင့် မောင်ကြီး အကဲခတ်နေတာ။

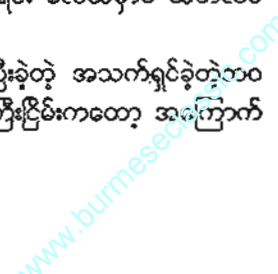
ဒီရွာကလူတွေနဲ့ မတူပါဘူးပေါ့။ ဒီရွာက မိန်းမတွေက ကုလားမ နားပေါက်၊ မှောက်တဲ့လောင်းတွေနဲ့ မိန်းမတွေက ခေါင်းတုံးတွေချည်းပဲ။ ယောက်ျားတွေက ဝတ်ဆောင်ထုံးတွေနဲ့ နှာခေါင်းမရှိတဲ့ မိန်းမတွေများတယ်။

ဒီလူတွေကြားမှာ ချောမောလှပတဲ့ ညီမကို တွေ့လိုက်ရတော့ မောင်ကြီး ခြေထောက်နေတာပေါ့။ ခုမှ မင်းလည်း လေဆင်နှာမောင်းနဲ့ လွင့်ပါလာတဲ့ မိန်း ကလေးမှန်းသိရတော့ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ ... ညီမရယ်။ ဒါနဲ့ ညီမလေး ...

အရပ်ဒေသ မိဘတွေကို ပြန်မမှတ်မိဘူးလား ဟင်”

“မမှတ်မိတော့ဘူး ... မောင်ကြီး။ ကျွန်မ နောက်ဆုံးမှတ်မိတာက သေထဲမှာ မြောက်တက်လိုက်၊ ပြန်ကျလာလိုက်၊ ပြန်ပြီး လူးလွန်လွင့်သွားလိုက်၊ မှောက်တဲ့အမှိုက်တွေက လူကို လာထိမှန်လိုက်၊ ကပ်နေလိုက် ... ကျွန်မ မြောက်လွန်းလို့ မျက်စိမှိတ်ပြီး အမေတ၊ ဘုရားတရင်း လေထဲမှာပဲ သတိလစ် ကျခဲ့တာ ... မောင်ကြီး”

“အဘွားငွေတို့အိမ်မှာ သတိပြန်ရတော့ ပြီးခဲ့တဲ့ အသက်ရှင်ခဲ့တဲ့ဘဝ တော့်ကို မေ့ကုန်တယ်။ စဉ်းစားလို့ မရခဲ့ဘူး။ ဆရာကြီးငြိမ်းကတော့ အကြောက် မှန်ပြီး ဦးနှောက်အာရုံကြော ထိသွားတာတဲ့”

“အဲဒီအချိန်ကစပြီး ကျွန်မ အမေကြီးငွေတို့အိမ်မှာပဲ မိသားစုလို အနေထိုင်ပြီး ဘဝသစ်ကို စခဲ့တာပဲ။ ဒီအချိန်မှာ မောင်ကြီး လေဆင်နာမောင် အဝေးကနေ လွှင့်ပါပြီး ဒီရွာမှာ ကောက်ရိုးပုံပေါ်ကျတာကို ကျွန်မ မြင်ခဲ့ရတယ်။ မောင်ကြီး ကောက်ရိုးပုံပေါ်က လိမ့်ကျလာတာ။ အခု မောင်ကြီးကို အသက်ရက် ကျန်းမာလျက် တွေ့ရတော့ ဘဝတူတွေမို့ ဝမ်းသာဝမ်းနည်းဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ မောင်ကြီးရော အတိတ်က ဖြစ်ခဲ့နေခဲ့တာတွေ သတိရရဲ့လားဟင်”

ကျွန်တော် ရင်နင့်စရာ၊ သနားစရာကောင်းလှတဲ့ ရှင်မီးတောက်ကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ ခံစားခဲ့ရတယ်ဗျာ။

“ပြောလေ လို့”

“မောင်ကြီး ခုချိန်မှာတော့ ဘာကိုမှ ပြန်သတိရဘူး”

“ဟူး ... ကျွန်မတို့ ဘဝကုသိုလ်ကံ ဆိုးလိုက်တာနော်။ ကျွန်မနာမည် ကျွန်မ မသိဘူး။ နေရပ်မသိတော့ဘူး။ အဖေ အမေ မသိတော့ဘူး။ ရှင်မီးတောက်ဆိုတဲ့ အမည်က မေကြီးငွေပေးခဲ့တဲ့ နာမည်ပဲ။ သူကလည်း လင်သား ဆုံးသွားတော့ ကျွန်မကိုပဲ သမီးအရင်းလိုမှတ်ပြီး မွေးစားခဲ့တယ်။ မောင်ကြီးဆိုလည်း သားလို မွေးစားမယ်တဲ့”

“အေးကွယ် ... တို့များဘဝ ကံဆိုးလှပါပေတယ်ကွယ်။ သို့သော်လည်း မေတ္တာရှင်တွေကြားမှာ အသက်ရှင်ခွင့်ရနေလို့ ပြန်ကံကောင်းတယ်လို့ ပြောရမှာပဲ။ တစ်နေ့ တို့များ အတိတ်ကို ပြန်သတိရခဲ့ရင် ဘွားငွေတို့ကို ဖြစ်စောင့်ရှောက် ကျေးဇူးဆပ်ရမှာပဲ။ ဒါနဲ့ ညီမကို မေးစရာရှိတယ်။

“မေးလေ ... မောင်ကြီး”

“ဒီရွာကို ဘယ်လိုခေါ်လဲ ညီမ”

“ဆင်သေကုန်းရွာလို့ ခေါ်တယ် အစ်ကို”

“ဆင်သေကုန်းရွာ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... ရွာက လူတွေနဲ့ အမေကြီးငွေတို့ ပြောပုံဆိုရင် ရွာမတည်ခင်က စွယ်စုံဆင်ရိုင်းကြီးတစ်ကောင် လာသေတာမြင်လို့ ရွာတည်တော့ ဆင်သေကုန်းလည်း ခေါ်တယ်။ အချို့က စွယ်စုံကုန်းရွာလို့လည်း ခေါ်ကြတယ် ... မောင်ကြီးရဲ့”

“ရွာက အိမ်ခြေများလား ... ညီမ”

“အိမ်ခြေ သုံးဆယ်လောက်ပဲ ရှိတယ် ... မောင်ကြီး”

“အနီးမှာရော ရွာတွေ ရှိသေးလား”

“ရှိတယ် ... ဝဲပြန်ကုန်းရွာနဲ့ မျောက်ပုတီးရွာဆိုတာ ရှိတယ်။ ထေးတယ်။ ဆေးဆရာ အဘကြီးက ‘ဝဲပြန်ကုန်းရွာ’ မှာ နေတာ။ ကျန်တဲ့ရွာတော့ သေသိဘူး။ မရောက်ဖူးဘူး”

“ဒီရွာက ထူးဆန်းတယ်နော်”

“ဘာကိုပြောတာလဲ ... မောင်ကြီး”

“ယောက်ျားတွေက သျှောင်ထုံးတွေနဲ့ မိန်းမတွေက အားလုံး ခေါင်းတုံးတွေနဲ့ ပြီး နားရွက်ရှည်ကုလားမ နားပေါက်တွေနဲ့”

“ဒီထက် ထူးဆန်းတာ ရှိသေးတာပေါ့ ... မောင်ကြီး”

“ဘယ်လိုထူးဆန်းတာတုံး ... ညီမ”

“ဒီရွာမှာရှိတဲ့ မိန်းမသားအားလုံး နားကပ် လုံးဝမပန်ဘူး”

“ဟုတ်လား ... နားပေါက်ကျယ်လို့လား”

“ဟုတ်တယ် ... မောင်ကြီး။ ပြီး ရွှေတွဲကြီး၊ လက်ကောက်၊ လက်စွပ် လုံးဝမဝတ်ဘူး”

“ဆင်းရဲကြလို့လား”

“ဆင်းရဲတာလည်း တစ်ခုပေါ့။ ဘယ်သူ့ဆီမှာမှ ရွှေမရှိဘူး”

“ခားပြရန် ကြောက်စရာ မလိုဘူးပေါ့”

“ဒါပေါ့ သူတို့ငွေစက္ကူလည်း ကိုင်တာ မတွေ့ဘူး။ တောင်ယာထွက် စက္ကည်းတွေရောင်းပြီး အဓိကကျတဲ့ ဆားနဲ့ ဆန်ကိုပဲ ဝယ်တယ်။ ဆီစားတဲ့လူ မရှိသလောက်ပဲ။ ဝက်သားပေါ်တဲ့အခါကျမှ ဝက်ဆီတွေ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟင်းတွေမှန်သမျှ အရသာရှိတယ်။ မွှေးတယ်။ တောထဲကရတဲ့ ပရဆေးမြစ်တွေနဲ့ ရောချက်ကြတာကိုး။ ပြီးတော့ ဒီရွာမှာ သူခိုးမရှိဘူး။ ခိုးလို့လည်း မရဘူး”

“ဘာလို့ ခိုးမရတာလဲ”

“ထူးဆန်းတယ် ... မောင်ကြီးရဲ့။ ကျွန်မ ဒီရွာမှာနေတာ ငါးနှစ်လောက်ရှိပြီ။ အိမ်တွေမှာ တံခါးမရှိဘူး။ တောင်ယာတွေ စည်းရိုးမကဘူး။ လူမှုရေးအရာအရင်း မရှိဘူး။ ပစ္စည်းပစ္စယ၊ အိုးခွက်၊ ကျွဲ၊ နွား၊ ကြက်၊ ဘဲ၊ ဒီအတိုင်းထားတာပဲ။ အပျောက်အရှ မရှိဘူး။ ဘာလို့ ခိုးမရလည်းဆိုတော့ အဲဒါလျှို့ဝှက်လွန်းတယ် ... မောင်ကြီးရဲ့”

“ပြောပြပါ ... ညီမ”

နောက် ထူးခြားတာက ဒီလူတွေက ဘုရားထက်၊ နတ်ကိုးကွယ်တာ များကြတယ်။ ဘုရားလည်း ကိုးကွယ်ကြပါတယ်။ နတ်ပွဲကြီးများလုပ်ရင် အရမ်း ကြီးကျယ်တယ်။

သူတို့ ဘာလို့ နားပေါက်ကျယ်လဲ သိလား။

ကျိန်စာ ထိထားကြတာလို့ သူတို့က ယုံကြည်ထားကြတာလေ။ ငွေ ထုန်းက သူတို့ ဘိုးဘွားတွေက ချမ်းသာကြသတဲ့။

ရွှေနားတောင်းကြီးတွေ၊ ကျောက်နားတောင်းကြီးတွေနဲ့ ဟိုးအရှေ့တောင် မှာ နေကဆိုပဲ။ ရွှေထွက်တဲ့ အရပ်လို့ ပြောကြတယ်။ နားတောင်းကြီးတွေကို အပြိုင်အဆိုင် ပန်ကြရာကနေ စကားတွေများကြ၊ ရန်တွေဖြစ်ကြ၊ စောင်းကြ၊ မြောင်းကြနဲ့ ရွာကြီး စိတ်ဝမ်းကွဲလာရာကနေ ကိုယ့်ထက်သာတဲ့ မိန်းမရဲ့ နားတောင်းကြီးကို ကြည့်မရဖြစ်ပြီး ...

လင်သားတွေက မနာလိုဖြစ်ပြီး၊ သူတို့နားရွက်ကို ဓားချွတ်ပြီး ရန်ပြု ကြတာတဲ့တော်။ အဲဒီလိုနဲ့ ရွှေထွက်တဲ့အရပ်မှာ နားရွက်ပြတ်တွေ များလာကြ တယ်တဲ့။

နောက်ဆုံး တောင်စောင့်နတ်ကြီးက အိပ်မက်ပေးပြောသတဲ့။ ငါက နင်တို့ ကို ရွှေတွေပေးတယ်။ နင်တို့က အဲဒီရွှေတွေနဲ့ ပြိုင်ဆိုင်ပြီး မာန်တက်ရန်ဖြစ်ကြ တယ်။ ငါ့ကိုလည်း အရင်လို တင်မြှောက်ပသမပြုဘဲ ငါ့ကိုပါ မရိုမသေလုပ်ကြ တယ်။ နင်တို့နဲ့ ရွှေနဲ့ မတန်ဘူး။

ရွှေကြောင့် နင်တို့ လူရိုင်းစိုင်းတွေဖြစ်ပြီး မောက်မာကြမ်းကြုတ်ကြ တယ်။ ရက်စက်နေကြတယ်။ ဒီနေ့ကစပြီး နင်တို့ရှိတဲ့ ရွှေတွေ ငါ ပြန်သိမ်း တယ်။ ဖိုက်ရိုင်းတဲ့ လူချမ်းသာတွေ။ နောက်မွေးတဲ့ မိန်းမတွေ နားကပ်ပန်ရေ အောင် နားပေါက်ကျယ်နဲ့ နားရွက်တွေ ရှည်ကြစေ။ လှချင်ပြိုင်ချင်တဲ့ မိန်းမယုတ် တွေ ခေါင်းတုံးဘဝနဲ့ နေကြရစေ။ ငါ မကျေနပ်မချင် နင်တို့ ရွှေကိုင်မရစေနဲ့။ ခေါင်းတုံးမဘဝနဲ့ အရပ်ဆိုးပြီး နောင်တရကြပါစေလို့ ကျိန်စာရွတ်ခဲ့သတဲ့။

အဲဒီလို အိပ်မက်ကို တစ်ရွာလုံး မြင်မက်ကြတာဆိုပဲ။

မိုးလင်းရော သူတို့နားမှာပန်ထားတဲ့ ရွှေနားကပ်၊ စိန်နားကပ်၊ မြ နားကပ်တွေ ကြေးမည်းနားကပ်တွေ ဖြစ်သွားသတဲ့။

အမိုးတန်ကျောက်တွေလည်း ကျောက်စရစ်ခဲ ဖြစ်သွားသတဲ့။

ပိုဆိုးတာက နောင်မွေးတဲ့ မိန်းကလေးမှန်သမျှ နားပေါက်ကျယ်၊ နားရွက်ရှည်တွေ တစ်ရွာလုံးမွေးပြီး ယောက်ျားတွေမှန်သမျှ ညာလက်တွေ သိမ် တုန်ကြသတဲ့။

တစ်ရွာလုံး အံ့ဩလန့်ဖျပ်ပြီး ငိုကြပေါ့။

[၁၂]

ကျွန်မတို့ ဆင်သေကုန်းရွာက ရေခဲမြေခဲကောင်းတော့ တောင်ယာ များစွာ စိုက်ခင်းသီးခင်းတွေ ဖြစ်ထွန်းတယ် ... မောင်ကြီးရဲ့။

တောင်ယာမှာလည်း သဘာဝမြေဆွေ၊ နောက်ချေးပဲ သုံးတာ။ သန့်ရှင်း အသီးတွေ ကြီးထွားတယ်။

ဒီက ရွှေဖရုံသီးတစ်လုံးက ဆန်ပြာဆန်ကောထက် ကြီးတယ်။

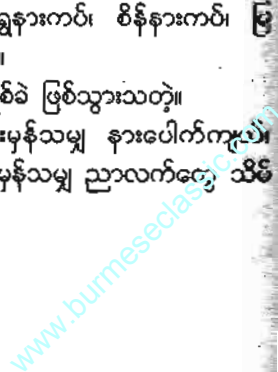
မိန်းမတစ်ယောက် ရွက်နိုင်ရင် ရွှေဖရုံသီး တစ်လုံးပဲ ရွက်နိုင်၊ သယ် နိုင်တယ်။ ခရမ်းသီးတစ်လုံး အရှည်တစ်တောင်ရှိတယ်။ ရုံးပတီသီးတစ်တောင့်ကို တစ်ထွာခွဲရှည်ပြီး သီးလုံးက လက်နှစ်လုံးလောက် ကြီးတယ်။ ပဲသီးတွေလည်း ခွေညိုကြီး သီးတယ်။

ပျောက်ဥ၊ ပီလောပီနံ၊ အာဒါလွတ်ဥတွေမှ အကြီးကြီးပဲ။

တောင်ယာကထွက်တဲ့ ပစ္စည်းကို ဆွတ်ခူးပြီးရင် ယောက်ျားကြီးတွေက ရေဆိပ်ကို သယ်သွားပြီး လာတဲ့ချေးဝယ်လှေသမားတွေကို ရောင်းကြတာလေ။

ငွေရရင် ကြုံတဲ့လှေနဲ့ ဟိုးအဝေးက ရွာကြီးရှိရာသွား၊ ရွာကုန်စုံဆိုင်က မှန်၊ ဆား၊ ထန်းလျက်၊ ကြံသကာ၊ အင်္ကျီ၊ ပုဆိုး ဝယ်ပြီး ပြန်လာကြတာပဲ။

စွယ်စုံရွာနဲ့ ရေဆိပ်က ဒီကနေဆိုရင် နှစ်နာရီလောက် သွားရတယ်။

သူတို့ ရွှေကြောင့် ပြိုင်ဆိုင် ရန်ဖြစ် သတ်ပတ် ဆဲရေးတိုင်းထွာတာ တွေ မှားမှန်းသိပြီး ရွှေထွက်တဲ့ တောစောင့်နတ်ကြီးကို ကျွဲကောင်လုံးကင်း နွားကောင်လုံးကင်း၊ ဝက်၊ ကြက်၊ ဘဲကောင်လုံးကင်း၊ အရက်၊ ထမင်း၊ အသီးအနှံ တွေနဲ့ စားပွဲကြီးလုပ် (၇)ရက် (၇)လီ တောင်းပန်ကြရော။

သို့သော် တောစောင့်နတ်ကြီးက အမျက်ဒေါသမပြေတော့ ကျိန်စာ မပြယ်ခဲ့ဘူး။

နောက်နေ့ညတွေမှာ နွေခေါင်ခေါင်ကို မိုးခြိမ်းသံတွေ၊ မိုးကြိုးပစ်သံ တွေ ကြားရ၊ တောင်ပြိုသံ၊ တော်လဲသံလိုမျိုး အသံဆိုးတွေ ကြားရ၊ လင်းတ ကြီးတွေ အကောင်ရေ ထောင်သောင်းချီပြီး ရွာကို လာကြ၊ နားကြ၊ စားကြ၊ သောက်ကျ၊ တဂီးဂီး၊ ကလောက်လောက် အော်ကြ။

ရွာကလူတွေ လန့်လာတယ်။

ကလေးတွေလည်း လန့်အော်၊ ခွေးတွေက အူ။

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရွာကနေ ထွက်သွားကြ။ ကျန်ရစ်တဲ့လူ တွေလည်း ရောဂါဘယတွေဖြစ်ပြီး သေကြနဲ့ နောက်ဆုံး ရွာပျက်ကြီးအဖြစ်ကို ရောက်သွားခဲ့ကြတယ်။

အဲဒါ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း (၁၅၀) ကျော်ကဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဖြစ်ရပ်မှန်လို့သမိုင်း လို့ ပြောကြတယ်။ အခု ရှိနေတာ ရွှေပြောင်းရွာတည် မျိုးဆက်တွေပဲ ... မောင်ကြီးရဲ့။

ဒီရွာမှာတော့ လူစုစုပေါင်း (၆၀)လောက် ရှိတယ်။

သူတို့ကမွေးတဲ့ မိန်းကလေးတွေလည်း ကျိန်စာတိုက်ပြီး နားရွက်ရှည်၊ နားပေါက်ကျယ်တွေအဖြစ်နဲ့ လူဖြစ်နေရတုန်းပဲ။

“မိန်းကလေးတွေ (၁၀)နှစ်သမီးအရွယ် ရောက်လာရင် ဆံပင်အရှည် လုံးဝ ထားလို့မရတော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ညီမ”

“တစ်ခေါင်းလုံး ယားယံလို့ ကုတ်ကြတာ အနာတွေဖြစ်၊ ပုပ်စော်နဲ့ နေကြရော။ ဘာဆေးထည့်ထည့် မပျောက်ဘူး။ ခေါင်းတုံးတုံးပါမယ် .. နတ်မင်း ကြီး၊ အနာတွေကို ပျောက်ခွင့်ပေးပါလို့ ပါးစပ်က အသံကျယ်ကျယ် အော်ပြောမှ ခေါင်းပေါ်က အနာတွေ ပျောက်သွားတယ်။

ချက်ချင်း ခေါင်းတုံးတုံးပစ်ရတယ်။ တုံးထားတဲ့ ဆံပင်လည်း ပြန်မရှည် တော့ဘူး။ အဲဒါ ရွှေတောင်ကုန်းနတ်မင်းကြီးရဲ့ ကျိန်စာသင့်တာလို့ တစ်ရွာလုံး ယူဆကြတာ ဒီနေ့အထိပဲ။

ဒီရွာက ကျိန်စာသင့်တဲ့သူတွေဟာ နတ်တော်လပြည်နေ့ညရောက်ရင် မောင်ကြီးကို တောင်းပန်တဲ့ပွဲ အကြီးအကျယ်လုပ်ကြတာ။ အဲဒီ တောင်းပန်ပွဲ မောင်ကြီးမြင်ရင် အရမ်းအံ့ဩသွားလိမ့်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ အံ့ဩရမှာလဲ ... ညီမ”

“မကြာခင် မောင်ကြီး မြင်ရမှာပါ။ မောင်ကြီး ဒီရွာကထွက်သွားဖို့ ညီမရယ်ချက် ရှိလားဟင်”

“မရှိပါဘူး ... ရှင်မီးတောက်ရယ်။ မောင်ကြီးမှာ ဆွေမျိုးလည်း မရှိ၊ မောင်လည်းမသိ၊ ဘာလို့ လေထဲပါလာမှန်းလည်း မသိတဲ့ဘဝပါ။ ခုချိန်မှာ ရှင် တောက်တို့၊ သွားကြီးတွေတို့ကိုသာ ဆွေမျိုးလို ဖြစ်နေပြီပဲလေ။ ညီမရော ဒီရွာက ထွက်သွားတော့ဘူးလား”

“မသွားတော့ပါဘူး ... မောင်ကြီးရယ်။ ကျွန်မဘဝကလည်း မောင်ကြီး မြင်ဖို့ ထပ်တူပဲဥစ္စာ။ ကျွန်မ ဒီရွာမှာ အနေကြာနေတော့ သူတို့နဲ့ ဆွေရင်း မြင်ရင်လို့ ဖြစ်နေတယ်လေ။ သူတို့က စာမတတ်ကြဘူး။ ကျွန်မက စာဖတ်တတ် တယ်။

သူတို့ ဈေးသွားရောင်းရင် ရလာပါလာတဲ့ စာအုပ်အချို့ကို ကျွန်မကို မတတ်ကြတော့ ကျွန်မ စာဖတ်တတ်မှန်း သိကြပြီး ကျွန်မကို လေးစားအားကိုး လေးထားကြတယ်။ ထွက်သွားချင်ပေမယ့် သွားမှ ဒုက္ခတွေ့ရင် ဘယ်လိုလုပ် နယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ ...”

“နောက်တစ်ခုက ဒီရွာကလူတွေက သစ္စာရှိကြတယ်.. မောင်ကြီးရဲ့”

“သစ္စာရှိပုံ ပြောပါဦးဗျာ”

“ဒီရွာမှာနေရင် ဒီရွာက လူကြီးသူမတွေကို အပြစ်တင်မပြောရဘူး။ ဒီ သူတွေကို အလိုမတူဘဲ အမေ့မှ မပြုရဘူး။ ပြုခဲ့ရင် အသေဆိုးနဲ့ သေရော”

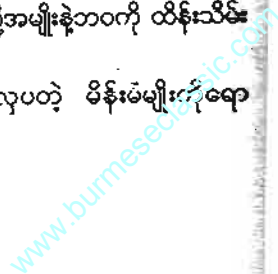
“ဟုတ်လား ... ဘယ်လို အသေဆိုးနဲ့ သေရတာတုံး။ ဒီရွာကလူတွေ သတ်ဖွဲ့လိုက်ကြတာလား ဟင်”

“ဒီရွာကလူတွေ လူမသတ်ဘူး။ မခိုးမဝှက်ဘူး။ မလိမ်ညာဘူး။ သူတို့ ခုခံ ထိမ်းမြားလက်ထပ်တယ်။ အခြား ရွာသူရွာသားတွေနဲ့ လက်မထပ်ဘူး”

“ရွာကို သစ္စာရှိတာပဲနော်”

“ရွာကို သစ္စာရှိတာလည်းတစ်ပိုင်းပေါ့။ သူတို့အမျိုးနဲ့ဘဝကို ထိန်းသိမ်း ထာဝရကျက်တာလည်း တစ်ပိုင်းပေါ့”

“ဒါဆို ညီမရှင်မီးတောက်လို ချောမောလှပတဲ့ မိန်းမမျိုးကိုရော သူတို့ရွာသား လူပျိုတွေက ယူလို့မရဘူးလားဗျာ”

“မယူဘူး”

“မင်းလို ချောမောလှပတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကိုတောင် ဘာကြောင့် မကြတာတုံး... ညီမရယ် ဟင်”

“ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျိန်စာသင့်တဲ့ကလေး မွေးလာမှာစိုးလို့”

“အို... ဖြစ်ရလေကွယ်”

“မောင်ကြီး လူဆိုးနှစ်ယောက်အကြောင်း အရင်ပြောပြမယ်။ ပြီး အမွေသမားတစ်ဦးအကြောင်း ပြောပြမယ်”

“နားထောင်ချင်ပါတီ... ညီမရယ်”

[၁၃]

မောင်ကြီးသိတဲ့အတိုင်းပဲ။ ဒီစွယ်စုံရွာက အသီးအနှံကောင်းတွေ ထွက်တယ်။ အခြားရွာတွေ ဒီရွာကလို သီးနှံအထွက်မကောင်းဘူး။

ရွာကလူတွေက ဒုံသန္ဓေချောင်းရေဆိပ်မှာပဲ ရတဲ့ဈေးနဲ့ ရောင်းပြီး ဝယ်ခြမ်းပြန်ကြတာ များတယ်။ လောဘကလည်းနည်းတော့ သူတို့ကို ဈေးနှိမ်ဝယ်လို့ ဝယ်မှန်း မသိကြဘူး။

ဒုံသန္ဓေကချောင်းကနေ သုံးနာရီခန့်ပေး လှေခရီးနဲ့သွားရင် တံခွန်တိုင်ရွာကြီးကို ရောက်တယ်။ အဲဒီရွာမှာက အဝယ်ဒိုင်တွေရှိတယ်။

ငါးဒိုင်၊ ကုန်စိမ်းဒိုင်၊ ပဲဒိုင် စသည်ရှိတယ်။

သူတို့ကတော့ ဈေးမှန်ပေးကြတယ်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်မတို့ စွယ်စုံရွာက ထွက်တဲ့ တောင်ယာထွက်သစ်သီးဝလံတွေကို ပိုပြီးဈေးကောင်းပေးဝယ်ကြတယ်။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ သစ်သီးဝလံ အရည်အသွေး ဖွံ့ဖြိုးတာကျတော့ စွယ်စုံရွာတောင်ယာထွက်ကို ဘယ်ရွာမှ လိုက်မမိလို့။

ဒါကြောင့် အချို့လူသည်တွေက ဒုံသန္ဓေရေဆိပ်မှာ ကုန်တင်လှေဆိုက်ပြီး ဈေးနှိမ်တယ်။ ပြီး ဒိုင်ကို ပြန်သွင်းလုပ်ကြတာ။

တစ်နေ့ သူခိုးနှစ်ဦး မောင်ကြီးရဲ့။

ရွာက ည (၁၀)ကျော်ရင် အိပ်ကြတာ များတယ်။

နေ့ခင်း အလုပ်လုပ်ရတာ ပင်ပန်းကြတာကိုး။ အိပ်ရင်လည်း ခိုးခိုးချွတ်ချွတ်တာ။ ရွာမှာ ခွေးတွေရှိတယ်။ သို့သော် သူခိုးကို အဲဒီညက ခွေးမဟောင်ဘူး။

သူခိုးနှစ်ယောက်က ကြက်တွေ၊ ဖရုံသီး၊ ပဲသီး၊ ချဉ်ပေါင်၊ သခွားနဲ့ ပန်းမျိုးစုံတွေကို ခူးခိုးပြီး အရွက်အထမ်းနဲ့ ပြန်ကြတာ။

ဘယ်သူမှ မသိဘူး။ ရွာကလူတွေ မနက်စောစောထပြီး ရောင်းကုန်တွေ ရွက်ထမ်းပြီး ရေဆိပ်

တို ရောက်လာရော သူခိုးနှစ်ယောက်ကို တွေ့ရပါရော။

ရွာသားရွာသူတွေ ထင်တာက ကုန်ဝယ်လှေထင်တာပေါ့။

မနက်အစောကြီး ကုန်လာကောက်တယ်ပေါ့။

ရွာက ဘယ်သူများ မိုးမလင်းမီ အရောက် ဝီရိယကောင်းကောင်းလာရောင်းသွားလို့ပေါ့။ ဒီလိုတွေ့တာ။

သူခိုးနှစ်ယောက်က အထမ်းအရွက်တွေနဲ့ ရေဆိပ်ရောက်လာတဲ့ ရွာသူရွာသားတွေကို မြင်ရော ကြောက်လန့်ပြီး လှေကိုလှော်။

လှော်လည်း လှေက ရေလယ်မရောက်ဘဲ ကမ်းစပ်နဲ့ တစ်လံတွဲ ကွာမှာ ချာလည်လည်နေတယ်။

“မြန်မြန်လှော်ပါဟ”

“လှော်တာပဲကွ လှေက ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး။ ချာလည် လည်နေတယ်”

“ပေးစမ်း... လှော်တက်”

လှေဦးကလူက ပဲ့လှေထဲက လှော်တက်ကို အမြန်လှမ်းယူပြီး အာဆီတ်လှော်တယ်။ ရေထဲကို လှော်တက်ကျတဲ့ ဗွမ်းဗွမ်းသံနှင့်အတူ ရေတွေဝင်နေထ မြင်ရတယ်။

လှော်လေ လှေက ရှေ့မတိုးဘဲ ဒီနားမှာပဲ ချာလည် လည်နေရော (သူခိုး)နှစ်ဦး အံ့ဩနေကြရော။ ဟိုမှာ ရွာကလူတွေလည်း ရောင်းကုန်ပစ္စည်းတွေ သူတို့ရွာကို လာနေတာ မြင်နေပြီ။

လှေက ချာလည် လည်နေတုန်းပဲ...

ဒါနဲ့ တစ်ယောက်က ရေထဲဆင်းပြီး သစ်ကိုင်းတို့၊ ငါးငုတ်တို့နဲ့ ငြိမစမ်းတယ်။ ပြီးတော့ လှေကို ရေလယ်ရှိရာတွန်းပြီး လှေအရှိန်ရရော လှေခွန်တက်လိုက်တယ်။

သို့သော် လှေဦးက ရေလယ်ရှိရာကို ဦးတည်ပြီး ဆောင့်ထွက်သွားရော။ ရေလယ်မှာ ချာလည် လည်ပြီး ရေစပ်ကို ပြန်ရောက်လာပြန်ရော။ လှေသား (သူခိုး) တွေ ချွေးပြန်ပြီး ဒုက္ခရောက်ရော။

ဘာဖြစ်လို့ လှေက ထွက်လို့မရလဲ စဉ်းစားမရ။

“ဟေ့လူတွေ ... အစောကြီး ရောက်နေကြတာလားဗျ”

“လာလေဗျာ ... ကျုပ်တို့မှာ ရောင်းစရာတွေ ပါလာတယ်။ လာပါဗျ ...

ကုန်းပေါ်ကို တက်လာကြစမ်းပါ”

ကျွန်မတို့ ရွာသားကြီးတွေက ဝမ်းသာအားရ လှမ်းခေါ်တာပေါ့။ စောစော ရောင်းလို့ကုန်ရင် စောစောပြန်မယ်။

ဒါမှမဟုတ် ... စားသောက်ကုန်ရောင်းတဲ့ ရွာကြီးက လှေတွေစောင့် လိုချင်တာ ဝယ်ပြန်ကြမယ်ပေါ့။

“ဟေ့ ... လှေဆရာ ကုန်ဝယ်တွေ ... ဘာလဲ ခင်ဗျားတို့ ရွာကုန် ဝယ်ပြီးပြီကိုး။ လာပါဗျ ... ဈေးလျှော့ပေးပါမယ်။ ကမ်းပေါ်တက် ခြင်္သေ့”

လှေသမားနှစ်ဦးလည်း ကုန်ရောင်းရွာသားတွေက ခေါ်လေ သူတို့က ကြောက်လန့်ပြီး လှေကိုလှော်၊ လှေက ရှေ့မတိုးဘဲ ချာလည်လည်။ ရွာသားတွေ သင်္ကာတော့ဘူး။ ကုန်တွေ စုပုံရင်း မေးရော ...

“ဟေ့လူတွေ ... ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

“ဟို ... ဟို ... ပြန်တော့မလို့ပါဗျ ... အဲ ... အဲ ...”

“ပြန်ရင်လေ ပြန်ကြလေဗျာ။ ခင်ဗျားတို့လှေက ဘာလို့ ချာလည် လည် တာတုံး”

“အဲ ... ဟို ကုန်ပစ္စည်းများလို့နဲ့ တူရဲ့ဗျ။ ဟေ့ကောင် ... ငချစ် ပြန်လှော်ပါဟာ။ ကုန်းပေါ်က ငတို့ကို မသင်္ကာဖြစ်နေပြီ။

“လှော်တာပဲကွ ... သောက်လှေက ဘာဖြစ်နေမှန်း မသိဘူး။ ရှေ့ တို့ဆဲ ချာချာလည်နေတယ်။ ငါရိုးသားလှေကွာ ... ထို ...”

သူတို့ပါးစပ်က အယုတ္တ အနုတ္တ ဆဲရေးပြီး ဒေါပွနေတုန်းမှာပဲ တောလမ်း တနေ ရွာသူရွာသား သုံးလေးဦး ပြေးလာကြပါရော။

“ဟေ့ ... ကိုကွမ်းလုံးတို့ အမောတကော ဘာဖြစ်လာသတုံးဟ”

“ငါတို့ခြံက ရွှေဖရုံသီးတွေ ဘယ်သူခူးသွားလဲမသိဘူး။ ငကျောက်နဲ့ သစ်ခေါင်းတို့ ယာထဲက ပဲသီးရှည်တွေ၊ ဖရုံသီးနဲ့ ဟင်းနုနယ်၊ ချဉ်ပေါင်တွေ လည်း ခူးနှုတ်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် ရေဆိပ်ကို ပြေးလာတာကွ။ မင်းတို့အရင် ဝယ်သူရောက်တုံး”

“ငတို့ အစောဆုံးပဲ။ ငတို့ရောက်တော့ ဟိုကုန်ဝယ်လှေတစ်စီးနဲ့ လူ ဦးဆုံး ဦးဆုံးတွေတာကွ”

“သူတို့လှေပေါ်မှာ အသီးအနှံတွေ ပြည့်မောက်နေပါလားကွ ဟေ့ ... ဒါတို့ရွာမှာ ငါတို့တောင်ယာထွက်ကို ခိုးတဲ့လူ မရှိတူး။ သူတို့ကို မသင်္ကာဘူး။ ဒီလှေပေါ်က နှစ်ယောက်ကို ခေါ်ပေးစမ်း”

“ဟေ့ ... လှေသမားနှစ်ယောက် မင်းတို့ကမ်းပေါ် ခဏတက်ခဲ့ကြစမ်း ဟေ့ ... ငတို့ မေးစရာရှိလို့”

ဒီလိုကမ်းပေါ်က အော်ပြောရော လှေသမားနှစ်ဦး လှေကို အပြင်းလှော်၊ သော်လို့မရ လှေက ချာလည်လည်ပုံ ပိုမြန်လာပြီး လှေသမားနှစ်ဦး လှေပေါ် တနေ ပြုတ်ကျပါရော ... မောင်ကြီးရော။

ရွာသားတွေလည်း သဘောပေါက်ပြီ။ ဒါ ကုန်ဝယ်သမားတွေ မဟုတ်ဘူး။ သူခိုးတွေ။ ရင်မဆိုင်ရဲလို့ လှေလှော်ပြေးဖို့ လုပ်ကြတာ။ ခု သူတို့ လှေချာလည်လည်ပြီး ချောင်းရေထဲ ပြုတ်ကျလို့ ရေစီးထဲ မှာ အသည်းအသန် ကူးခတ်နေတယ်။ အံ့စရာပဲ ... မောင်ကြီး။

သူခိုးနှစ်ဦး ရေကူးနေတာ ရှေ့မတိုးဘူးတော်။ ရေထဲမှာ ကူးခတ်ရင်း မြုပ်သွားလိုက်၊ ပြန်ပေါ်လာလိုက်၊ လက်ပစ်ကူး သိုက်၊ ရှေ့လည်း တိုးမရ၊ လန့်ကုန်ကြပြီ။

“ကယ်ကြပါဦးဗျာ ... ကယ်ကြပါဦးဗျာ”
“လုပ်ကြပါဦး ... ကျုပ်တို့ကို ကယ်ကူကြပါဦးဗျ”
“သင်းတို့ ရေကူးမရဘဲ အော်နေကြပြီဟေ့”
“ဘယ်လို လုပ်ကြမတုံး”

သူခိုးနှစ်ဦးကလည်း ရေထဲမှာ တဖူးဖူးမြုပ်လိုက် အသံကုန်အော်လိုက် သူတို့နှစ်ဦးဟာ ရေတိုးကူးလည်း မရ။ နောက်ပြန်ဆုတ် ကူးလည်းမရ။ ရေထဲမှာ မြုပ်ပေါ်အော်ဟစ်ဖြစ်နေတာ တော်။

အံ့စရာက ကုန်လှေကလည်း ချာလည်လည်ပြီး ကမ်းစပ်ကို အလိုလို ပြန်ကွန်ရော။ ကိုကွမ်းလုံး ကိုငကျောက်၊ ဖိုးသစ်ခေါင်းနဲ့ ဒေါ်နာလူးတို့က ရေစပ် တို့ ပြေးဆင်းကြည့်ကြတာ။

“ဟာ ... ဒါ ငါ့ခြံက ဒီမနက်ပျောက်သွားတဲ့ ရွှေဖရုံသီးကြီးတွေဟ”
“ကိုလုံး ဟိုပဲတောင့်ရှည်တွေက ကျွန်မတောင်ယာက ပျောက်သွားတဲ့ ပဲတောင့်ရှည်တွေတော့။ ရက်စက်လိုက်တာတော်”

“ဟိုချဉ်ပေါင်ထုပ်နဲ့ မုန့်လာဥတွေကရောဟေ့”
“အဲဒါ ကျွန်မ ချဉ်ပေါင်းခင်းက ဟာတော့”

www.burmeseclassic.com

“မုန်လာက ကျုပ်ပစ္စည်းတွေပဲ ဒီမနက် မုန်လာဥဖော်ဖို့ သွားထေ
တစ်ခင်းလုံး ဗွဏကြပြီး နတ်သွားတာဗျ”

“အဲဒီသူခိုး နှစ်ကောင်ကို ဖမ်းကြဟေ့”

“လူယုတ်မာတွေကို ဖမ်းခေါ်ခဲ့ကြ”

ကိုခွမ်းဆိုတဲ့ သျှောင်ထုံးနဲ့လူက အကျီချွတ်ခါးတောင်းကျိုက်ပြီး ဝါးလုံး
ရှည်တစ်လုံးနဲ့ ချောင်းထဲ ခုန်ချကူးသွားတယ်။

ရေထဲ နှစ်လိုက် ပေါ်လိုက် အော်လိုက် ရေမွန်းဖြစ်နေ သူခိုးလူစိမ်း
နှစ်ဦးရှိရာ ကူးသွားပြီး ကိုင်လာတဲ့ ဝါးလုံးများကို ထိုးပေးလိုက်တော့ ...

သူခိုးနှစ်ဦးက ဝါးလုံးကို ကိုင်လိုက်ကြတယ်။

ကိုခွမ်းက ရေကူးပြီး ဝါးလုံးရင်းကို ဆွဲလို့ ခေါ်လာတော့မှ သူခိုးနှစ်ဦး
ကမ်းစပ်ကို ရောက်လာတယ်။

သူတို့နှစ်ဦးဟာ ကြောက်ပြီး လန့်နေကြသတဲ့။

ကိုကွမ်းလုံက တက်ခဲ့လို့ အော်ပြောတယ်။

“ကြောက် ... ကြောက် ... ပါတယ်ဗျာ”

“တက်ခဲ့”

“ကျွန်တော်တို့ ... မှား ... မှား ...”

“ကဲဟာ ...”

“ဖောင်း ... ဖောင်း ...”

“အမလေး ... သေပါပြီဗျာ ... အား ... အား ...”

ကိုခွမ်းက သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ နားရင်းကို ပိတ်ရိုက်လိုက်မှ သင်းတို့ ကုန်းပေါ်
ကို တက်လာပြီး ရွာသားတွေ ပိုင်ရှင်တွေရှေ့မှာ ဒူးထောက်ငိုယို တောင်းပန်
ကြတယ်။

ကိုကွမ်းလုံက သင်းတို့ရှေ့ ခါးထောက်ရပ်လိုက်ပြီး ...

“ဟေ့ကောင် ... သူခိုး”

“ဗျာ ... ဗျာ ...”

“မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်တုံး”

“ကျောက် ... ကျောက် ... ကျောလို့ ... ခေါ် ... ခေါ်”

“ဟို သူခိုးကရာ ... ပြောစမ်း နာမည်”

“ဇော် ... ဇော်ဂျီလို့ ခေါ် ... ခေါ်ပါတယ် ... ဗျာ ... ဗျာ ...

အား ...”

“ဇော်ဂျီ ... ဟုတ်လား ... မတန်မရာကွာ။ ဇော်ဂျီတဲ့ မင်းတို့ ဒီ
သစ်သီးဝလံ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေကို ခိုးခဲ့တာမဟုတ်လား”

“ဟုတ် ... ဟုတ် ...”

“ဘယ်တုန်းက ခိုးတာတုံး”

“မ ... မ ... နေ့ ... ည ... ည ... သန်း ... သန်း ... သန်းခေါင်ယံ

ခင်ဗျာ”

“နီးပြီး လှေနဲ့တင်ပြေးတာပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ် ... ဟုတ် ... ပါတယ် ... ခင်ဗျာ”

“ဘာလို့ လှေလှော်ပြေးမရတာတုံးကွ ... ဟေ့”

“မ ... မ ... သိပါဘူး ... ခင် ... ခင်ဗျာ ... လှေလှော်လို့ ...

မရဘဲ ... ရေထဲမှာ လှေချာလည် လည်နေလို့ပေါ့”

“ဟား ဟား ဟား ဟား ဟား ... ရေကူးပြေးရင် လွတ်တာပဲ လေကွာ။

လို့ မကူးနိုင်တာတုံးကွ ... ပြောစမ်း”

“ဟို ... ဟို ... ရေ ... ရေအောက်ကနေ ... လူ ... လူတွေက

ထောက်ကို ... ဆွဲ ... ဆွဲ ... ချ ... ပြီး ... ရေ ... နှစ် ... နှစ် ...

... ပါ”

“ဟေ ...”

“ဟုတ်ရဲ့လားဟ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ် ... ဗျာ ... ဗျာ ... ရေအောက်ကို ရောက်

အောင် လည်ပင်းကို လက်ကြမ်းကြီးနဲ့ လာညှစ်လို့ အော်ရတာပါဗျာ။ ကျွန်တော်

မှားပါတယ်ဗျာ။ အားလုံးကို ရှိခိုးတောင်း ... ပန်ပါတယ်ခင်ဗျာ .. ဟီး..”

“ဒီသူခိုးနှစ်ကောင်ကို ခေါင်းဖြတ်ပြီး သတ်ပစ်ကွာ။ ပြီးရင် ရေဆိပ်မှာ

တို့နှစ်ခေါင်းကို ငုတ်ထိပ်စိုက်ထားလိုက်။ ဒါမှ နောင် မခိုးရဲမှာဟေ့”

“အမလေးဗျာ ... တောင်းပန်ပါတယ် ... နောင်ကြီးတို့ရဲ့ ... ဟီး ...

...”

“ကျွန်တော်တို့ နောင် ... မခိုးတော့ပါဘူးဗျာ ... ဟီး ...”

“ဟိုတ်စမ်းကွာ ... မင်းတို့ဟာ ရုပ်ရော၊ အသံရော ကျက်သရေမရှိ

ဗျာ၊ ဓါတို့ရွာမှာ သူခိုးမရှိဘူးကွ။ မင်းတို့က အခု စမ်းကြည့်တာပေါ့ ...

ဟုတ်လား”

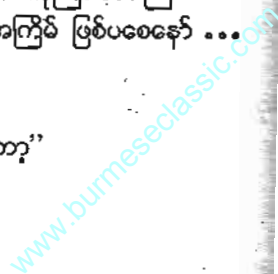
“မှား ... မှား ... ပါတယ် ... အစ် ... အစ်ကိုကြီး ... ကြီး”

“ဒီတစ်ကြိမ်ဟာ ပထမဦးဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ် ဖြစ်ပစေနော် ...

...”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ”

“မင်းတို့နှစ်ဦး ဒီရေဆိပ်ကို လုံးဝ မလာနဲ့တော့”

“ဟုတ် ... ဟုတ် ...”

“လာခဲ့လို့ ငါတို့ မြင်ရင်တော့ ...”

“မ ... မလာတော့ပါဘူး ခင်ဗျား စိတ်ချပါခင်ဗျ”

“ဟေ့ ... လေ့ပေါ်က ပစ္စည်းတွေ အကုန်ပြန်ချ”

ရွာသားတွေက သူခိုးလေ့ပေါ်က ခိုးရာပါ သစ်သီးဝလံအစုံကို ရေဆိပ်မှာ ပြန်ချတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ကုန်စက်လေ့သမ္မန်တွေ ရေဆိပ်ကို ဆိုက်ကပ်လာကြတဲ့ သူခိုးနှစ်ဦးရဲ့ ဖြစ်စဉ်ကို မြင်ကြရော။

“ဟ ... ဒါ ... ကျောက်ကျောနဲ့ ဇော်ဂျီပါလား”

“သူခိုးတွေလေဗျာ”

“ဟောဟို ပုံထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေက သူတို့နှစ်ဦးခိုးတဲ့ သက်သေခံ ပစ္စည်းတွေပဲဗျ”

“အဲ့ပါကွာ ... နောင်ကို ဒီကောင်နှစ်ကောင် လာရောင်းတဲ့ပစ္စည်း လုံးမဝယ်ကြနဲ့ဟေ့။ တို့ပါ သူခိုးလက်ခံဖြစ်ပြီး တရားတစ်ဘောင် ရင်ဆိုင်နေရမယ်ကွ”

နောက်ဆုံး သူခိုးနှစ်ဦးကို ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်တယ်။

“ဟေ့ကောင်နှစ်ကောင် ငါတို့ပြောတာ မှတ်မိတယ်နော်”

“ဟုတ် ... ဟုတ် ...”

“သွားတော့ ...”

သူခိုးနှစ်ယောက် လေ့ပေါ်ပြန်တက်ပြီး လှော်သွားတာ။ လှော်က ရေစုန်အတိုင်း တသွက်သွက် လိုက်ပါသွားလေရဲ့ မောင်ကြီးရေ”

သူခိုးနှစ်ယောက်ရဲ့ ပြန်လို့မရတဲ့ အဖြစ်ဆိုးကို သိသွားပြီး ရွာသူရွာသားတွေ မယ်တော်ကြီး နို့တစ်လုံးကို ပိုအားထား ပူဇော်ပသကြတော့တယ်ရှင်”

“မယ်တော်ကြီးကျောက်နို့တစ်လုံးဆိုတာက ဘယ်သူတုံး ညီမ”

“မောင်ကြီးမြင်ရန် အရမ်းအံ့ဩသွားနိုင်တယ်ရှင်။ ဟိုးရှေ့တောင် ကျောက်ပြားကြီးအောက်မှာ ကျောက်လိုဏ်ဂူတစ်ခုရှိတယ်။ အမေကြီး မယ်တော် ကျောက်နို့တစ်လုံး အဲဒီဂူထဲမှာ သူ့သားတစ်ယောက်နဲ့ နေတာရှင့်”

“ဟုတ်လား ... လူပဲလားဟင် ညီမ”

“လူမဟုတ်ဘူး ကျောက်ရုပ်တုကြီး”

“ဟေ့ ...”

“ဒါပေမဲ့ ... အသက်ရှိတယ်”

“အလိုလေး ... ဟုတ်ရဲ့လား ... ရှင်မီးတောက်ရယ်။ မောင်ကြီးထံ နောက်ပြောင်နေတာလား ... ညီမ”

“မောင်ကြီးကို တစ်နေ့ အမေ မယ်တော်ကျောက်နို့တစ်လုံးရှိတဲ့ လိုဏ်ဂူထဲ လိုက်ပို့ပေးမယ်။ ဒါမှ မောင်ကြီးယုံမှာ”

“နေပါဦးကွယ် ... ဘယ်လို အသက်ဝင်တာတုံး ... ရှင်မီးတောက်ရယ်”

“မယ်တော်ကြီးက သူ့သားကို ဘယ်လက်ပေါ်တင်ပြီး ပွေ့ပြီး နို့တိုက်နေတာရှင့်။ နို့သီးကို ကျောက်ကလေးက ပါးစပ်နဲ့ နို့စို့နေတာ။ နောက်လကွယ် နေ့များရောက်ရင် ကလေးပါးစပ်က နို့သီးနဲ့တင်းကွာပြီး ပါးစပ်ဟနေရော”

“ဟေ့ ... မောင်ကြီးကို လိုက်ပို့ပေးစမ်း ... ညီမ”

“ပို့ပေးမယ် ... စိတ်ချ။ မယ်တော်ကြီး ပူဇော်ပွဲဆိုရင် ပိုပြီး စည်ကားတယ်။ ဒီရွာကို ကျောက်နို့တစ်လုံး မယ်တော်ကြီး စောင့်ရှောက်နေတယ်လို့ ရွာစာ ယူဆယုံကြည်ကြတယ် ... မောင်ကြီး”

“တစ်နေ့ ရွာထဲကို လူဆိုးတွေ ရောက်လာခဲ့တယ်။ သူတို့ရောက်လာကြတော့ ရွာထဲမှာ ကြောက်လန့်အံ့ဩစရာတွေလည်း ကြုံခဲ့ဖြစ်ခဲ့ရတာပဲ။

ဒါကြောင့်လည်း ရွာက မယ်တော်ကြီး ကျောက်နို့ကို ပို၍သာ၍ ယုံကြည်လေးစားခဲ့ကြတာပဲ ... မောင်ကြီး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ...”

“ဒိုင်း ...”

“ဖောင်း ...”

“ဟေ့ ... အရှေ့တောက သေနတ်သံ ကြားတယ်ဟေ့”

“ခားပြလာ။ သူပုန်လားပဲကွ အခြေအနေ ကြည့်ကြစမ်း”

သေနတ်သံနစ်ချက် ကြားရတာတဲ့။ တစ်ချက်က သံရှည်၊ တစ်ချက်က သံတို။ ကိုကွမ်းလုံတို့ ပြောပုံဆို ဒုတိယသေနတ်သံက ထိမှန်တဲ့အသံတဲ့။

ရွယ်စုံရွာက ယောက်ျားတွေ သေ့ျှင်ထုံးတွေကို တင်းနေအောင် စုန်မြှင့်ပြီး လှံရှည်လှံတိုတွေနဲ့ လူစုလိုက်ကြတယ်။

ကိုဆောင်းလုက ခူးလေးကြီးပြင်လို့။
 ကျွန်မတို့ ရွာသူမိန်းမသားတွေလည်း ပုန်းဖို့နေရာယူပေါ့။ သေနတ်သံ
 ကြောင့် ရွာခွေးတွေ ထိုးဟောင်ကြာ။
 “ရွာထိပ်သွားကြည့်မှ ဖြစ်မယ်”
 “ငါတို့ကို ခုခံမယ်မှတ်ပြီး သေနတ်နဲ့ပစ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမတုံးဟ”
 ဒီမှာ သက်ကြီးအဘိုး ဖိုးရွှေမောက်က ...
 “ငဆောင်းတို့၊ ကွမ်းလုံတို့ ...”
 “ဗျာ ... ဘကြီးမောက်”
 “ဓားပြနဲ့ မဆိုးတစ်ခုပဲ”
 “ဟုတ်တယ် ... ဘကြီးမောက်”
 “ဓားပြလာလည်း ငတို့မှာ ပေးစရာမရှိဘူး။ သူတို့လိုချင်ရင် သစ်သီး

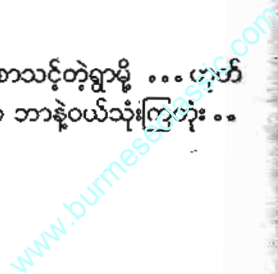
သစ်နဲ့ပဲ ရမှာပဲ”
 “ပစ္စည်း မရကောင်းလားဆိုပြီး ရိုက်မှာဗျ”
 “ဟုတ်တယ် ... ရွာသူမိန်းမနဲ့ ကလေးတွေကို ရှင်မီးတောက်က လုံခြုံ
 တဲ့နေရာ ခေါ်သွားတော့”
 “ဟုတ်ကဲ့ ... အဘိုးမောက်”
 “မင်းတို့လူရွယ်တွေက ပုန်းကွယ်ပြီး အခြေအနေကို ကြည့်၊ ဓားပြလို့
 ထင်ရင် မင်းတို့ ဝင်မတိုက်နဲ့၊ သူတို့မှာ မီးပေါက်သေနတ်တွေ ပါတယ်။ ရှောင်
 နေကြ”
 “သူတို့ လူမတွေ့ရင် ရွာကို မီးရှို့မှာပဲ”
 “ရှိချင်ရှိပေါ့။ လူမသေဖို့ အရေးကြီးသပကွယ်။ ကိုင်း ... လူစု
 ခွဲကြ ... သွား ...”

“ဘကြီးမောက်ကရာ ...”
 “ငါ သူတို့လာရင် ကြည့်ပြောရမှာပေါ့”
 “ဘကြီး ... သေမယ်ပနော”
 “ငါ သေရဲပါတယ်။ အားလုံး ရှောင်ကြ”
 ကျွန်မက မိန်းမကြီးတွေကို လျှိုထဲ ပို့ပေးတယ်။ ကျွန်မနဲ့အတူ ရှင်ဖုန်းမို၊
 မိကျွေးပွင့်တို့က ကူညီပို့ပေးတာပေါ့။
 ရွှေမရှိတဲ့ ရွာပါရှင်။
 ငွေလည်း ကိုင်တဲ့ရွာ မဟုတ်ပါဘူး။
 မိန်းမသားတွေလည်း ကြောက်လို့ရှင်။ အဆုံးမှာတော့ လက်နက်ကို
 အချို့ ရွာထဲကို ရောက်လာတယ်။ ရွာထဲမှာ လူတွေရှင်းပြီး ကျွဲ၊ နွား၊ ဝက်။

ပုန်းနေမှန်း သိသွားကြတယ်။ သူတို့လက်ထဲမှာ ပြောင်းတို၊ ပြောင်းရှည်
 သေနတ်ကိုယ်စီနဲ့ လွယ်အိတ်တွေ စလွယ်သိုင်းလို့ အချို့ ဘောင်းဘီရှည်နဲ့ အချို့
 ဗောင်းဘီတိုနဲ့။
 ကျွန်မက လုံးဝ မကြောက်ပေါင်ရှင်။
 လျှိုထဲက ပုန်းကွယ်ထွက်ပြီး ရွာစပ်ညောင်ပင်ကြီးရဲ့ သစ်ဖြစ်တွေကြား
 ချောင်းကြည့် နားစွင့်နေတာ။ သူပုန်လား၊ ဓားပြလား ... မသိ။
 သူတို့ဘကြီး ဖိုးရွှေမောက်ကို ခေါ်လိုက်တယ်။
 “ခင်ဗျားနာမည် ဘာလဲ”
 မုတ်ဆိတ်ပါးမြိုင်းနဲ့ ဘောင်းဘီရှည်ပွပွကို ခေါက်ဝတ်ထားတဲ့ ပြောင်းတို
 သေနတ်နဲ့ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသူက ခပ်ငေါက်ငေါက် မေးလိုက်သံ ကြားရ

“ဦးရွှေမောက်ပါ”
 “ရွာကလူတွေ ဘယ်သွားကြလဲ”
 “သေနတ်သံကြားလို့ ထွက်ပြေးကုန်ပါပြီဗျ”
 “အော်ခေါ်လိုက်စမ်း ... အဘိုးကြီး”
 “ခေါ်လို့ မကြားနိုင်တဲ့နေရာ ရောက်ကုန်ပါပြီဗျ”
 “ခင်ဗျား ... သေချင်လို့ ဒီလိုပြောတာလား”
 “အမှန်အတိုင်း ပြောတာပါ နော”
 “ဟေ့ ... အိမ်ပေါ် တက်ရှာကြ။ တွေ့တာ အကုန်ယူ”
 သူတို့က သေနတ်နဲ့ ချိန်ရွယ်ပြီး ဘကြီးမောက်ကို မေးနေကြတာ။
 “ခေါင်းဆောင် ...”
 “ဘာတုံး ... ရခွဲလား”
 “ရွှေရော၊ ငွေရော ဘာမှမရှိဘူး”
 “ဟုတ်လား ... အဘိုးကြီး ... အားလုံးယူပြေးကြပြီပေါ့ ... ဟုတ်လား ...
 ... ဟုတ် ...”

“ဆရာကြီး ... ကျုပ်တို့ရွာက ရွှေရော၊ ငွေရော မကိုင်ဘူး။ ရွှေကို
 မကိုင်ဘူး”
 “ဘာလို့ ရွှေမကိုင်တာတုံး”
 “ကျိန်စာသင့်တဲ့ ရွာမို့ပါ”
 “ဟား ဟား ဟား ဟား ဟား ... ကျိန်စာသင့်တဲ့ရွာမို့ ... ဟုတ်
 ... ရွှေမကိုင်ဘူးတဲ့။ ငွေလည်း မကိုင်ဘူးဆိုတော့ ဘာနဲ့ဝယ်သုံးကြမလား ...

၅၅၀ မောင်ညိုရှိုင်း(သန်လျင်)

“ပစ္စည်းချင်းလဲတာ များတယ်။ ငွေရရင်လည်း အကုန် စားစရာဝယ်ကြတယ်။ ဒါ ကျုပ်တို့ရွာရဲ့ ဓလေ့ပါ”

“ဟုတ်လား ... ကြည့်ကြသေးတာပေါ့။ ငွေစက္ကူတစ်ရွက်တွေနဲ့ ခင်ဗျား သေပြီသာမှတ်”

ရွာမှာ အိမ်ခြေ (၃၀) လောက်ရှိတယ်။

ဘာရွှေဘာငွေမှ မရဘူး။ သူတို့ ဆန်နဲ့ပဲတွေပဲ ယူကြတယ်။ ပြီးတော့ ခပ်ရွယ်ရွယ် ဝက်မနှစ်ကောင်ကို သေနတ်နဲ့ပစ်သတ်ပြီး ယူကြတယ်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ...”

“ဗျာ ... ခေါင်းဆောင် ... အမိန့်ရှိပါ”

“ပစ္စည်းတွေ လှည်းပေါ်တင်ပြီးပလား”

“တင်ပြီးပါပြီ ... ခေါင်းဆောင်”

“ပြီးရင် တစ်ရွာလုံး မီးတင်ရှို့လိုက်”

“ဟုတ် ...”

ဒီမှာ ဘကြီးမောက်က ဖျာပျာသလဲ ဝင်တားပြောရော။

“ဆရာကြီး ... အိမ်တွေကို မီးမရှို့ပါနဲ့ ... ဆရာကြီးရယ်”

“ဖောင်း ...”

“အင့် ...”

“ဖြန်း ...”

“အား ...”

“နောက်တစ်ခေါက်ပြောရင် ဒီမှာတွေ့လား။ သေချင်းဆိုးနဲ့ သေသွားမယ် ... တို့ ... ရှိပစ်”

ဘကြီးမောက်ကို မုတ်ဆိတ်ပါးဖြိုင်းမွေးနဲ့ ဆံပင်ရှည်နဲ့ ခေါင်းဆောင်က ဝင်တားရမလားဆိုပြီး မျက်နှာကို လက်သီးနဲ့တိုမှ နားရင်းကိုလည်း ရိုက်လိုက်တာ။ ဘကြီးမောက် လဲကျပြီး မထနိုင်ရှာဘူးတော်။

နောင် သိရတာက ကျွန်မတို့ ရွာသားတွေက ဝင်တိုက်ချင်တာပဲ။ သို့သော် လက်နက်ချင်းက မညီဘူး။ အကုန်သေကုန်မယ်ဆိုပြီး တားတဲ့လူက တားလို့ အခြေအနေ စောင့်ကြည့်နေကြသတဲ့။

ဓားပြတွေက ကောက်ရိုးတွေယူပြီး အိမ်တွေပေါ်တက် မီးရှို့ကြတယ်။ အလို ... မီးက ကောက်ရိုးတွေကို မစွဲဘူးတော်။

ဓားပြတွေ အကြိမ်ကြိမ် မီးခြစ်ပြီး ရှို့တယ်။

မီးခြစ်က မီးတောက်ထွက်သော်လည်း ကောက်ရိုးခြောက်နဲ့ အဝတ်တွေကို မီး မစွဲဘူး။ အမိုးအင်ရွက်တွေလည်း မီးမစွဲဘူး။

“ကြာလိုက်တာကွာ ... ကဲဟာ ... ညံ့ဦး”

“ဖောင်း ...”

“ခွပ်”

“အား ... မီး ... မီး ... မ ... မစွဲဘူး ... ခေါင်းဆောင်”

“ဘာ ... ပေးစမ်း ... မီးခြစ်”

ခေါင်းဆောင်က အိမ်ပေါ်တင်ထားတဲ့ ကောက်ရိုးခြောက်တွေကို မီးခြစ်နဲ့ ရှို့တယ်။ မီးမစွဲဘူး။ အခြားအိမ်တွေ မီးရှို့လည်း မီးလုံးဝ မစွဲဘူး။ ဓားပြငယ်သားတွေ အံ့သြနေကြရော။

“မင်းတို့ မီးတုတ်တွေ ယူခဲ့လား”

“ယူခဲ့တယ်”

“သွားယူစမ်း ... မြန်မြန်သွား ... တယ်လေ ...”

ဓားပြက သူ့အဖွဲ့ဆီသွားပြီး ရေနံချေးဆွတ် မီးတုတ်တွေ ယူလာတယ်။ ခေါင်းဆောင်က မီးခြစ်ပြီး ရှို့တယ်။ မီးတုတ်တွေ မီးစွဲပြီး မီးတောက်ထွက်လာတယ်။

သည့်နောက် ကောက်ရိုးခြောက်တွေ၊ အဝတ်အစားတွေ၊ အိမ်ထဲက တွေအမိုးတွေကို မီးတောက်မီးတုတ်တွေနဲ့ ဝိုင်းရှို့ကြတာ။

မောင်ကြီးရေ ...

“ရှို့လိုက်တာနဲ့ မီးတောက်မီးတုတ်တွေ ဟုတ်ခနဲ မီးငြိမ်းသွားရောရှင်။ ကျွန်မလည်း အံ့သြနေပေ။

ဓားပြတွေ တစ်အိမ်ပြီး တစ်အိမ်မီးရှို့တယ်။ မီး မလောင်ဘူး။ မီးတုတ်တွေ မီးငြိမ်းသွားရော သူတို့ အံ့သြနေကြရောရှင်။

“အဘိုးကြီး ...”

“ဗျာ ... ဗျာ ...”

“မီးရှို့လို့ မရဘူး”

“ ... ”

“ခင်ဗျားတို့ ရွာက စုန်းရွာလား ... ဟုတ်လား”

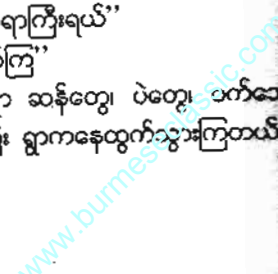
“မ ... မ ... ဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“ခင်ဗျားက ယောက်ျားကဝေလား”

“မ ... မဟုတ်ရပါဘူး ... ဆ ... ဆရာကြီးရယ်”

“ဟေ့ ... အားလုံး ပြန်မယ် ... ထွက်ကြ”

သူတို့အိမ်တွေကို မီးရှို့လို့ မရရော ရရာ ဆန်တွေ၊ ပဲတွေ၊ ဝက်သေနှစ်ကောင်နဲ့ အဝတ်အစားတွေကို လှည်းပေါ်တင်ပြီး ရွာကနေထွက်သွားကြတယ်။

ရွာက ထွက်မလို့ လုပ်ချိန်မှာ ...

အကွယ်က ထွက်ပြေးလာတဲ့ ရွာသူမိန်းကလေးတစ်ဦးကို တွေ့ပြီး ဖမ်းဆီးလို့ လှည်းပေါ်တင် နွားတွေမောင်းရော၊ နွားတွေ လုံးဝမသွားဘဲ ပေရပ် နေပါရော ရှင်။

နွားတွေကို ဝါးတုတ်တွေနဲ့ ရိုက်ကြတယ်။

နွားတွေ လုံးဝမရှုန်းဘူး။ အော်လည်း မအော်ဘူး။

လှည်းဘီးတွေကို လူအားနဲ့တွန်းလည်း နွားတွေက နေရာမရွေ။ ကြိမ်ရာ နဲ့ နွားကိုယ်လုံး အရှိုးထပ်နေပြီ။

“ဆ ... ရာ ... ကြီး ... ထူး ... ထူးနေပြီဗျာ ...”

“ဟုတ်တယ်ဗျ ... ရွာမီးရှို့လို့လည်း မရဘူး”

“ဝုန်း ... ဝုန်းရွာလား ... ဆ ... ဆရာကြီး”

“သောက်စကားမများနဲ့ သယ်လို့ရတာ ဆွဲခွဲ။ လမ်းလျှောက်ပြီး ပြန် မယ်။ ဟိုကောင်မလေး လာခဲ့စမ်း”

“လွတ် ... လွတ်နော် ... ငါ့ကို မဆွဲနဲ့ ... လွတ်”

“နင် ... သေချင်လို့လား ... လာခဲ့စမ်း ... ကံဟာ ...”

“ဖြန်း ... ဖောင်း ...”

“အား ... အမေ ... အမေ ... ကယ်ကြပါဦးတော်”

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း ...”

“ဖောင်း ... ဖောင်း ...”

“ဒိုင်း ...”

“ကပ်ရဲတဲ့ကောင် ကပ်ကြစမ်းဟေ့ ... ကပ်တဲ့ကောင် ပွဲချင်းပြီးပဲ”

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း ...”

သေနတ်တွေ မိုးပေါ်ထောင်ဖောက်တယ်။ မိယင်းတော်ကိုလည်း အဓမ္မ ဆွဲခေါ်သွားကြ။ မိယင်းတော်က ရုန်းကန်ပြီး အော်ဟစ်၊ မိယင်းတော်က အရပ် ဆိုးပေမင်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က သိပ်လှတယ်လေ။

ပြီးတော့ ယင်းတော်က အပျိုစင်။

မားပြဲတွေ ရွာထဲကထွက်ပြီး တောလမ်းကြားထဲဝင်ရော။

“ဟေး ဟေး ... ဝေး ဝေး ... ဟေး ဟေး ... ဝေး ဝေး”

“ဟေ့ ဟေ့ ... ဝေး ဝေး ... ဟေ့ ဟေ့ ... ဝေး ဝေး”

“ဟေ့ ဟေ့ ... ဝေး ဝေး ... ဟေး ဟေး ... ဝေး ဝေး”

“ဟေ့ ဟေ့ ... ဝေး ဝေး ... ဟေ့ ဟေ့ ... ဝေ့ ဝေ့”

“ဘာသံတွေတုံးဟေ့ ... ငဆိုင်”

“လူအုပ်ကြီး အသံဗျ။ ကျုပ်တို့ရှိရာကို လာတဲ့အသံပဲ”

“သေနတ်နဲ့ ပစ်စမ်း”

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း ...”

“ပစ်ကွာ ... တွေ့တဲ့လူ အသေသာပစ်”

“ဒိုင်း ... ဖောင်း ...”

“ဟိုကောင်မလေး ... မရှုန်းနဲ့ ... မအော်နဲ့”

“ဝေး ဟေး ... ဝေး ဟေး ... ဝေး ဟေး”

“ဒိုင်း ...”

“အားမလေး ... ပုလုချည်ရဲ့ဗျ ... သေပါပြီဗျာ”

“ကယ်ကြပါဦးဗျ ... အမလေး ... ကယ်ကြပါဦး”

သေနတ်သံတွေ တိတ်ပြီး မားပြဲတွေရဲ့ နာကျင်စရာ အော်ဟစ်သံတွေကို

ကြောက်မနန်းလိလိ ကြားရပါရော။

ဒီအချိန်မှာပဲ ရွာဝင်လမ်းကနေ မီးတောက်တွေ စွဲလောင်နေတဲ့ လူသုံးဦး အော်ဟစ်ပြေးဝင်လာတာကို မြင်ရပါရောရှင်။

“ပုလုချည်ရဲ့ဗျာ ... အား ... အား ... ကယ်ကြပါဦးဗျ”

“အမလေး ... အား ... အား ... အ ... အ ...”

“ဝုန်း ... ဝုန်း ...”

အလို ... မားပြဲသုံးဦးတော်။ တစ်ကိုယ်လုံး မီးတွေစွဲလောင်ပြီး ရွာထဲ

ပြေးအော်လာရင်း မြေပြင်မှာ လဲကျသွားတာ။

မီးတွေ စွဲလောင်ရင်း မြေကြီးပေါ်မှာ လူးလွန်အော်ဟစ်နေကြတယ်။ ရွာကလူတွေ ကြည့်ပြီး လန့်ကြ၊ ငိုကြ၊ အော်ဟစ်ကြ။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမတုံး”

“ရေနဲ့ ဝိုင်းပက်ကြ”

“မားပြဲတွေလေကွာ ... သေပစေ”

“မပြောနဲ့ ... ရေနဲ့ ဝိုင်းပက်ကြ”

အါနဲ့ ရေကန်ထဲက ရေတွေကို နီးပုံးတွေနဲ့ ခပ်ခပ်ပြီး ဝိုင်းပက်ကြတော့ သူတို့နွားကိုယ်ကို စွဲလောင်နေတဲ့ မီးတွေ တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်းသွားတယ်။

သူတို့ခန္ဓာကိုယ် အရည်ပြားတွေ မီးလောင်ပြီး လူဆီညှော်နဲ့တွေ ထွက် လို့ နှာခေါင်းပိတ်ထားရတယ်။

မားပြဲခိုလ်ကြီးကတော့ မီးလောင်ဒဏ်ရာကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှ မီးလောင်မှ ဖောင်းဖောင်းတွဲတွဲတွေ ဖြစ်ပြီး ကြောက်လန့်နေတယ်။

သူဟာ လေးဖက်ကုန်းထစို့ ကြိုးစားရင်းကနေ ပက်လက်ပန်ကျပြီး တထတ်ဆတ်တုန်လို့ အသက်ပျောက်သွားပါရော။

၁၁၄ မောင်ညိုရှင်(သန်လျင်)

တစ်ယောက်ကတော့ မသေသေးဘူး။
သူ့ကို မချီပြီး ငှက်ပျောရွက်ကို ဒေရယ်ဆီလူးထားတဲ့ အပေါ်မှာ တင်ထားလိုက်တယ်။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံးက ညှော်နဲ့တွေ နံနေတယ်တော်။
တစ်ကိုယ်လုံး မျက်နှာပါမကျန် မည်းတူးဖဲဟင်းကားနေပြီ။ ပါးစပ်ကလည်း တဟင်းဟင်းအသံထွက်ပြီး ရေတောင်းနေတယ်။

“ရေ ... ရေ ... ရေပေးပါ”
“အုန်းသီးတွေ တက်ခုတ်ကြစမ်း။ အုန်းရည်တိုက်မယ်”
ကာလသားတစ်ဦးက အုန်းပင်ပေါ်တက်ပြီး အုန်းသီးတွေကို ဓားနဲ့ ခုတ်ချပေးတယ်။ ဘကြီးမောက်က အုန်းသီးတွေခွဲပြီး မီးလောင်စားပြန်တဲ့ အုန်းရည်တိုက်ပေးတယ်တော်။

အုန်းသီးငါးလုံး သူ့သောက်တယ်။
“မင်းကို ငါတို့ ဆေးကုပေးမယ် ... ကြားလား”
“အင်း ... အင်း ... ဟင် ...”
“မင်းတို့ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာတုံး”
“ရေ ... ရေ ...”

“ရော့ ... သောက် ... သောက်။ မင်း ငါတို့ကို ဖြစ်ခဲ့တာတွေ ပြောပြရင် မင်းကို ဆေးကုပေးမယ်။ မပြောရင် ဒီအတိုင်းပစ်ထားမယ်။ ပြောမလား”
“အင်း ... အင်း ...”
“ပြော ...”

“တော ... တောစပ်ထဲက ခေါင်းတုံးတွေနဲ့ အရုပ်ဆိုးဆိုးမိန်းမတွေ ... တွေ ... အား ... ဟူး ...”
“ရော့ ... အုန်းရည်သောက်”
“ပြောလို့ရရင်ပြော ... ဆံပင်မပါတဲ့ မိန်းမတွေ ... ဟုတ်လား”

“သူ ... သူတို့ အများကြီးပဲ။ အင်္ကျီမဝတ်ထားကြဘူး ... ဟူး ... ဟူး ... သူတို့ ... လက် ... လက်ထဲမှာ ... မီး ... မီးတုတ်တွေနဲ့”
“ဟေ ...”

“မီးတုတ်တွေနဲ့ ... ဝိုင်း ... ဝိုင်းလာကြတယ်။ သူ ... သူ ... တို့နောက် ... နောက်မှာ ... ဆံ ... ဆံပင် ... ဖား ... လျားနဲ့ ... အ ... အ ... ဘွားကြီးပါတယ် ... အင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ... အရပ် ... အ ... အမြင့်ကြီးပဲ။ သူ ... သူက ... မီး ... မီးနဲ့ ... ရှိ ... ရှိ ... သတ်လို့ ... အော် ... ပြီး ... ပြေး ... အုန်း ... အုန်း ... အား”

သူက ဆက်ပြောတယ်။
“ခေါင်းတုံးမ ... အရုပ်ဆိုးတွေက ... မီး ... မီးတုတ်တွေနဲ့ ကျုပ် ... ခုတ်တိုက် ... ဝိုင်းပတ် ... ရှိ ... ရှိ ... ကြ ... အား အား အား”
“ဟေ့လူ ... ဟေ့ကောင် ... ဟေ့ကောင် ... သတ်ထားလေ”

“အင့် ...”
“ဟာ ... သွားပြီကွာ”
“ခေါင်းတုံးနဲ့ မိန်းမတွေက မီးနဲ့ ဝိုင်းရှို့တာတဲ့ဟေ့”
“ငါတို့ရွာက မိန်းမတွေလားဟာ။ ဟေ့ ... ရွာထဲက မိန်းမတွေ နင်တို့

အားပြုတွေကို လူအုပ်နဲ့ ဝိုင်းပြီး မီးရှို့ကြတာလား ဟေ့ ... ဟေ့”
ဒါနဲ့ ကျွန်မက ကြောက်လန့်နေတဲ့ မိန်းမသားတွေကိုယ်စား ဝင်ပြောတယ်။

“ဘကြီးမောက် ...”
“အေး ... ပြော ... ရင်မီးတောက် ... ပြော”
“ကျွန်မတို့ရွာက မိန်းမသားတွေ မဟုတ်ဘူး ... ဘကြီးမောက်။ ကျွန်မတို့ ခုမှ ပုန်းနေရက ထွက်လာခဲ့ကြတာ”

“ဟေ့ ... ဒါဆို ဘယ်က ခေါင်းတုံးမတွေပနော။ ငါတို့ရွာပြင်ကို သွားကြည့်ကြမယ် ... လာကြ”
ဘကြီးမောက် ဦးဆောင်ပြီး ရွာထဲက ယောက်ျားသားတွေ ရွာပြင်ဆောလမ်းထဲ သွားကြည့်ရော ...”

“ဟာ ... ဒီမှာ တစ်ယောက်ဟေ့”
“ဘကြီးမောက် ... ဟိုမှာ တစ်လောင်းမျှ”
အားလုံးမီးလောင်ပြီး သေနေတဲ့ အလောင်းလေးလောင်း တွေရတယ်။

သင်းတို့ကိုယ်က အဆီမီးလောင်းတဲ့ အနံ့တွေ နံညှော်နေတယ်။
အနီးဝန်းကျင်မှာလည်း ... ရိုင်ဖယ်သေနတ်၊ နှစ်လုံးပြူးသေနတ်နဲ့ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်တွေရယ်။ သူတို့သယ်သွားတဲ့ ဆန်နဲ့ပဲတွေ ပြန်ကျနေတာတွေရတယ်။

“တစ်ရွာလုံး အံ့ဩနေတာက ဒီသေနတ်တွေနဲ့ ဓားပြ (၆)ယောက်ကို အယ်က ခေါင်းတုံးမတွေ လာမီးရှို့သတ်ကြတာလဲ။
အနီးဝန်းကျင်မှာ လိုက်စုံစမ်းတယ်။
ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ကြဘူး။

ဓားပြအဖွဲ့ကိုတော့ အခြားရွာတွေက ပြောလို့ သိခဲ့ရတယ်။ ဓားပြအုန်းမည်းတို့အဖွဲ့တဲ့။ သူတို့ရွာတွေလည်း ဝင်တိုက်လုသွားတာ အုန်းမည်းတို့အဖွဲ့ပဲတဲ့။

၁၁၆ မောင်ညိုရှိုင်း(သန်လျင်)

နောက်ဆုံး ဟိုမြို့ပေါ်စခန်းကို လူလွတ်ပြီး အကြောင်းကြားလို့ ရဲအတွဲ ရောက်လာပြီး အလောင်းတွေကို မော်တော်နဲ့ သယ်သွားကြတယ်။

ရဲအဖွဲ့က မေးတယ်။

“ဒီဓားပြတွေကို ခင်ဗျားတို့ သတ်လိုက်တာလား”

“မသတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူတွေ မီးရှို့သတ်သွားတာလဲ”

“မသိဘူး ... မီးလောင်ပြီး ရွာထဲမှာ လာသေမှ ကျွန်တို့ သိရတာ

ပါ”

“သေနတ်ပါတဲ့ ဓားပြတွေကို မီးရှို့သတ်တဲ့ ရွာဆိုရင် ခင်ဗျားတို့တစ်ဖွဲ့ ဝဲ ရှိတယ်။ ကျန်တဲ့ဓားပြတွေလည်း ခုလောက်ဆို လန့်တုန်နေမှာပဲ။ ကျွန်တို့ တောင် ကြောက်လာပြီဗျ”

သူတို့ လိုအပ်တာတွေ မေးမြန်းရေးမှတ်ပြီး မော်တော်နဲ့ ထွက်သွားကြတယ်။ ရွာထဲမှာလည်း ဒီဓားပြတွေကို သတ်တဲ့ ခေါင်းတုံးမိန်းမတွေအကြောင်း ပြောလို့ မဆုံးကြဘူး။

ကျွန်မတို့ စွယ်စုံရွာက လူတွေ လူမသတ်ဘူးရှင်။

သို့သော် ရွာနီးချုပ်စပ်မှာ ပြောစမှတ်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ စွယ်စုံရွာကို ဓားပြ သွားတိုက်ရင် မီးရှို့သတ်ခံရလိမ့်မတဲ့။

“ဘကြီးမောက် ...”

“အေး ... ပြော ... ရှင်မီးတောက် ... ဘာလဲ သမီး”

“သူတို့အိမ်တွေကို ကောက်ရိုးပုံပြီး မီးရှို့တာ ကျွန်မ မြင်တယ်”

“ဟုတ်လား ... သမီး မြင်တယ်လား”

“မြင်တယ် ... မီးရှို့လို့ မရဘူး။ မီး မလောင်ဘူး”

ဒီမှာ ရွာသူရွာသားတွေက ဘကြီးမောက်ကို ဝိုင်းမေးကြပါရော။

“ဘကြီးမောက် ... ရှင်မီးတောက်ပြောတာ ဟုတ်လားဗျ”

“မီးမလောင်ဘူးဆိုတာ ဟုတ်လား ... ဘကြီးမောက်”

“ဟုတ်တယ် ... အိမ်တိုင်းကို မီးရှို့လို့ မရဘူး”

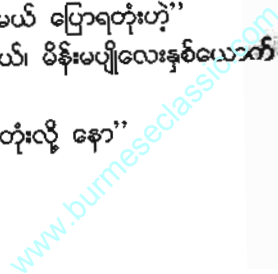
“ဗျာ ...”

“ဟော့တော်”

“ကျားသားမိုးကြို ... အံ့ကြီးပါအေးနော်”

ကျွန်တော် ဒီစွယ်စုံရွာမှာ နေသားကျသလိုလို ရှိလာတယ်။ ဘွားမြကြီး ငွေလည်း ထူးဆန်းတဲ့ လူငယ်နှစ်ဦး ကောက်ရလို့ ပျော်နေတယ်။
ရွာထဲမှာ ပြောသတဲ့။
ဒါ ဘဝဟောင်းက ငါ့သားနဲ့ သမီးတဲ့ဗျာ။
ကျွန်တော်က ဘွားငွေကို ပြောပြတယ်။
“ဘွားငွေ ...”
“ပြော ... လူလေး ... ဘာတုံး”
“ကျွန်တော် ဘကြီးမောက်တို့နဲ့ အတူနေပါရစေ”
“ဟေ ... ဘာဖြစ်လို့တုံး ... ငါ့အိမ်မှာနေရတာ မကောင်းလို့လား။
ရွာတိုက် ... ငါက ဆင်းရဲလို့လားပဟွယ် ဟင်”
“ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး ... ဘွားငွေ”
“ဒါဆို ဘာလို့ ငမောက်အိမ်မှာ သွားနေမယ် ပြောရတုံးဟဲ့”
“ဒီလိုပါ ... ဘွားငွေ။ ဒီမှာက ဘွားငွေရယ်၊ မိန်းမပျိုလေးနှစ်ယောက်
နဲ့ ရှိနေမဟုတ်လား”
“တော့ ... ဘာဖြစ်တုံးပတော်။ ပဇာဖြစ်တုံးလို့ နော်”

“ကျွန်တော်က ယောက်ျားလေးလေ၊ အတူနေကြလို့ မသင့်ဘူးထင်လို့
 မိ... ဘွားငွေ”
 “ရွှေကိုယ် ...”
 “ဗျာ ... ဘွားငွေ”
 “ရှင်မီးတောက်ကို ငါ ကောက်ရလို့ မွေးစားခဲ့တာ အချိန်မနည်းကွယ်။
 မင်းကိုလည်း ရှင်မီးတောက်က ကောက်ရတာပဲ။ ရှင်မီးတောက် ငါ့သမီးကောက်
 ရတာဟာ ငါကောက်ရတာပဲ။ မင်းလည်း ငါ့သားပဲ။ မင်း ငါ့အိမ်မှာပဲနေ”
 “ဟို ... ဟို ... လေ ... ဘွားငွေ”
 “လူလေး ... ရွှေကိုယ် ... နင် အခု ငါ့သားပါ။ ဘဝဟောင်းက
 ရောက်လာတဲ့ ငါ့သားလေးပါ။ ရှင်မီးတောက်က ဘဝဟောင်းက ငါ့သမီးကြီးပါ။
 ငါ့သားနဲ့သမီး ငါ့အိမ်ရောက်လာလို့ ငါ ဘယ်လောက် ဝမ်းသာလဲ မင်း ...
 သိလား ... သိရဲ့လား ... လူလေးရဲ့ ... ဟီး ... ဟီး”
 “ဘွားမြကြီးငွေက ပြောပြီး ငိုပါရောဗျာ။
 ဘွားငွေငိုတော့ ရှင်မီးတောက်နဲ့ မိဖုန်းမိလည်း ငိုပါရောဗျာ။
 “အင့် ဟင့် ... ဟီး ဟီး”
 “ဟီး ...”
 “ရှင်မီးတောက် ... ညည်း ဘာလို့ ငိုတာတုံး ညီမရဲ့ ဟင်”
 “ကျွန် ... မ ... ဟီး ...”
 “မငိုပါနဲ့ ... ညီမရယ်၊ ပြော ... ဘာလို့ငို ...”
 “ကျွန် ... မ ... မောင်ကြီး ... ရောက်လာလို့ ပျော်တုန်းရှိသေး ...
 ဟီး ဟီး”
 “လူလေးရွှေကိုယ် ...”
 “ဘွားငွေ”
 “ငတို့အိမ်မှာ ဆင်းရဲလို့လား။ ငတို့က အရပ်ဆိုးလို့လား။ ရွံ့စရာကောင်း
 လို့လား ... လူလေးရဲ့ ... ဟီး”
 “ဘွား ... ဘွားငွေ”
 “ဟီး ...”
 “ဟင့် ... ဟီး ...”
 “ကိုင်း ... ကိုင်း ... ဘွားငွေရော၊ ရှင်မီးတောက်ရော၊ ဖုန်းမိရော
 မငိုနဲ့တော့”
 “ငိုမှာပဲ ... မောင်ကြီးက ဒီအိမ်ကနေ ...”
 “ငါ မသွားတော့ဘူး”

“အင် ... ဟင် ... တ ... ကယ် ... တကယ် ... ပြောတာ ...
 ဘာ ဟင်”
 “ဟုတ်တယ် ... ဘွားငွေတို့၊ ညီမတို့နဲ့ အတူနေမယ်”
 “လူလေး ... မင်း ... မင်း တကယ်ပြောတာ နော်”
 “ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဘွားငွေ၊ ကျွန်တော် ...”
 “ဝမ်းသာလိုက်ပါတိ ... လူလေးရယ် နော် ... ဟီး”
 “မောင်ကြီး ...”
 “ဘာတုံး ... ညီမ”
 “နောင်ကို ကျွန်မတို့နဲ့ အတူမနေဘူးစကား မပြောနဲ့ တော်”
 “အေး ... လုံးဝ မပြောတော့ဘူး ... စိတ်ချ ... မျက်ရည်သုတ်”
 “ကျုပ်က ငိုမှာနော်”
 “အေးပါ ... မငိုပါနဲ့ ... မျက်ရည်တွေ သုတ်လိုက်ပါ”
 သူတို့အားလုံး မျက်ရည်တွေ အသီးသီးသုတ်ပြီး ကျွန်တော့်လက်ကို
 တိုင်ဆုပ်ကြလို့ ပျော်နေ ဝမ်းသာနေလိုက်ကြတာဗျာ ...
 ကျွန်တော် ဘယ်ကလာခဲ့တာလဲ ကျွန်တော် မသိသေးဘူးဗျာ။
 ဟော ... ထူးဆန်းအံ့ဖွယ်ကောင်းတဲ့ ဂန္ထိရဆန်လွန်းတဲ့ စွယ်စုံရွာလေး
 တို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်ခဲ့ရပြီး ...
 အမေအသစ်ကို ရခဲ့တယ်။
 ကြွေရုပ်လေးလို ချစ်စရာလှပတဲ့ ညီမအသစ်ကလေးတစ်ဦးလည်း ရခဲ့
 တယ်။ ပြီး ... ဆွေမျိုးတွေလည်း ရခဲ့တယ်။
 ဩော် ... ခေါင်းတုံးမ၊ နားကွင်းကျယ်၊ နားခေါင်းပြားမိန်းမများနဲ့
 ဆွှာင်ကြီးတွေ တပြိုင်ပြိုင် ဂန္ထိရရွာလေးမှာ ကျွန်တော် ဘဝကို အသစ်စရတော့မှာ
 ဝါလား။

ရွာထဲမှာ လူတွေ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ အော်ကြ၊ ခေါ်ကြ၊ သွားကြ လုပ်နေကြတယ်။

ကျွန်တော်တို့နေတဲ့အိမ် ဘွားမြကြီးငွေတို့အိမ်ကလည်း စားဖွယ်ရာ ထမင်းဟင်းတွေကို ဆန်ကောထဲ ငှက်ပျောရွက် အလှဆင် ငှက်ပျောခွက်တွေနဲ့ ထည့်ထားတယ်။

ငှက်ပျောခွက်ထဲမှာ ထမင်းဖြူက တစ်ခွက်။

ငါးကင်ကတစ်ခွက်၊ သစ်သီးသစ်နှံ၊ ငါးနှပ်ချက်ထားတာကတစ်ခွက်၊

ကောက်ညှင်းနဲ့လုပ်တဲ့ မုန့်တွေလည်း ပါတယ်။

“မရှင် ... မပြီးသေးဘူးလား”

“ပြီးပြီ ... မေကြီးငွေ ... လာပါပြီ”

“ရှင်မီးတောက်ရယ်ဗျာ ... ကြည့်စမ်း”

သရက်ထည် အဝါပွင့်စိပ်ထဘီနဲ့ ပင်နီရင်စေ့လက်စကလေးကို ဝတ်လို့

ငါးမှာ သနပ်ခါး အကွက်ကြားတင်ပြီး နှာတံပေါ်မှာ သနပ်ခါး နှာတံလေးတင်လို့ ရယ်ဗျာ။

နက်မောင်တဲ့ ဆံထုံးပေါ်မှာ အဝါရောင်ပန်းတစ်ပွင့်ကို ပန်လို့။ ကြွကြွရွရွ

ပြုံးပြုံးလေး။

ချစ်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ အပြုံးပါ။

ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလည်း ခါးသေးရင်ချို တင်ပျဉ်ဆုံဖွံ့ဖွံ့လေးနဲ့ဆို

ဘာ လှရက်ပါပေပဲဗျာ။

ကျွန်တော် ရှင်မီးတောက်ကို ငေးကြည့်နေမိတယ်။ အဘွားမြကြီးငွေ

ကလည်း သူ့သမီး ရှင်မီးတောက်ရဲ့အလှကို ကြည့်ပြီး ပြုံးလို့။

“မောင်ကြီး ... သတိ ... သတိနော် ... သတိရဲ့လား”

“ဟာ ...”

“ဟား ဟား ဟား ဟား ဟား ... ကျောက်ရုပ်လို ဝေါင်ဝိုင်းကြီးဖြစ်နေ

ဘို့ ပြောတာပါနော်”

“ညီမ ... ရှင်မီးတောက်”

“ရှင် ...”

“ကောင်းကင်ပေါ်က ကျလာတဲ့ မိုးကျနတ်သမီးအတိုင်းပဲ”

“ဟုတ်ပေတော် ... ကောင်းကင်ကကျတာတော့ အမှန်ပဲရှင်။ ဒါပေမဲ့

နတ်သမီး မဟုတ်ပါဘူးရှင် ... စွယ်စုံရွာသူပါပဲနော်”

“စွယ်စုံရွာသူထဲမှာ အချောဆုံး အလှဆုံး”

“မောင်ကြီး ... ကျွန်မ ခလုတ်တိုက်လဲမယ်နော် ... ဟင်း ...

ဟင်း ... ဟင်း”

“ဖုန်းမိုရေ ...”

“လာပြီ ... အဘွားရေ ... လာပြီ”

ရှင်ဖုန်းမိုကလေး သနပ်ခါးဘဲကျားလေးနဲ့ဗျာ။

ရှင်မီးတောက်နဲ့ အင်္ကျီဆင်တူ ဝတ်ထားရဲ့။ သို့သော် ဘဝကံဆိုးရှာတာ

သူ့မှာ ဆံပင်မရှိဘူး။ ခေါင်းတုံးပြောင်ကြီးနဲ့ဗျာ။ နားရွက်က တွဲပြီးနားပေါက်

က ကျယ်သေးတယ်။

ဆွံ့ပင်ရှည်လည်း ရှိတယ်။ နားရွက်လည်း မရှည်ဘူး အနေတော်ပဲဆိုရင်

အနံ့မရှိ။ ကိုယ်လုံးအလှကလည်း ပွဲဝင်တဲ့အလှဖြစ်မှာ သေချာပါတယ်ဗျာ။

သို့သော် သူတို့ရွာသူတွေက ရှေးကျိန်စာ မိထားကြတာတဲ့။

မိန်းမမုန်ရင် ခေါင်းတုံးနဲ့ နှာခေါင်းပြားတွေနဲ့။

နားရွက်ရှည်၊ နားပေါက်ကျယ်ကြီးတွေနဲ့။ အလွန်ထူးဆန်းတဲ့ ဘဝကို

စိတ်ရှုလုံးက မိန်းမသားတွေ ပိုင်ဆိုင်ရရှိခဲ့ကြတယ်။

ဒီနေ့လုပ်တဲ့ပွဲက ကျိန်စာပေးခဲ့တဲ့ ရွှေတောင်တော်နတ်မင်းကြီးကို

အမွယ်သောက်ဖွယ်တွေနဲ့ တောင်းပန်တဲ့ပွဲတဲ့။

www.burmeseclassic.com

ရှင်မီးတောက်က ငှက်ပျောရွက်နဲ့ ထည့်ထားတဲ့ ထမင်းဟင်း ဆန်ကောက် မယူလာတယ်။ ဘွားမြကြီးတွေက ပန်းပေါ်မှာ အညိုရောင် တဘက်လေးတင်ပြီး ရှေ့ကနေသွားလို့။

လမ်းမှာလည်း ကိုယ့်မိသားစုလိုပဲ ...

ငှက်ပျောရွက်နဲ့ထည့်ထားတဲ့ ဟင်းလျား ထမင်း၊ ဆန်ကော၊ လင်ပန်း ထမင်းအုပ်တွေ ပွေ့ပိုက်ရွက်ပြီး လာနေ သွားနေကြတာ။

ဒီရွာက မိန်းမသားတွေဟာ ငှက်ပျောညွန့်ရွက်နုကို လှပဆန်းကြယ်တဲ့ လက်ရာမြောက်ရွက်ဖြစ်အောင် လုပ်တတ်ကြတယ်။

မြတ်ချက် ။ ရှေးတုန်းက မြန်မာမင်းများ အပန်းတွေပြေ ဥယျာဉ်တော် ထွက်ရာတွင် မင်းမူထမ်း စာတော်ကံတို့က ငှက်ပျောရွက်နုကို အလှပဆုံးလက်ရာ နှင့် ထမင်းသုံးဆောင်ခွက်တော်လုပ်ပြီး ဘုရင်မင်းကြီးကို စားတော်ဆက်ကြရ သည်။ ၎င်းခွက်ကို မြစ်မီးခွက်တော်ဟု အမည်ခေါ်ပြီး ယင်းမြစ်မီးခွက်နှင့် တည် ဆောက်သည့် ပွဲတော်စာကို ရှင်ဘုရင်ကို ဆက်ရ၏။ ရှင်ဘုရင်ကလည်း ၎င်းမြစ်မီး ခွက်နှင့်ပင် ဥယျာဉ်တော်ထွက် အပန်းပြေပွဲသဘင်မှာ သုံးဆောင်သည်ကြောင့် မြစ်မီးခွက်နှင့် ပွဲတော်တည်သည်ဟု ရှေးက ဆိုကြ၏။

ထူးခြားသည်ကား ...

ရှင်ဘုရင် ပွဲတော်ကျ မြစ်မီးခွက်ထည့် ထမင်းဟင်းကို မျူးကြီး၊ မတ်ကြီး၊ ဝန်ကြီး၊ မင်းသား၊ မင်းသမီးတို့က စွန့်ကြဲခံယူလိုကြသည်။ ရှင်ဘုရင် ပွဲတော်ကျ ကို အသနားခံရရှိခြင်းသည် အထူးပင် ဂုဏ်ရှိသည်။ ရခဲသည်။ တန်ဖိုးကြီး သည်။

ထို့ကြောင့် မျူးကြီး၊ မတ်ကြီး၊ ဝန်ကြီး၊ မိဖုရားငယ်များနှင့် မင်းညီ မင်းသားတို့က သူ့ကိုပေးနိုး၊ ငါ့ပေးနိုး မျှော်လင့်လင့်ကြသည်။

သို့သော် ရှင်ဘုရင်က မြစ်မီးခွက်ပွဲတော်စားတော်ကျကို သူတို့အား ပေးကမ်းချီးမြှင့်ခြင်း မပြုဘဲ ...

ရှင်ဘုရင်နှင့် မိဖုရားခေါင်ကြီးတို့အား အပန်းတော်ပြေစေရန် အဆို အတီး၊ အကများဖြင့် ဖျော်ဖြေအသုံးတော်ခံသော ဆိုင်းဆရာရွာစား ဆိုင်းအဖွဲ့ကို ချီးမြှင့်ခဲ့လေသည်။

ရှင်ဘုရင် စားတော်ကျ မြစ်မီးခွက်ပွဲတော်ကို စားခွင့်ရသော ဆိုင်းတော် တီးအဖွဲ့သား (သဘင်သည်) တို့၏ ဘုန်းကံကုသိုလ်ကံကား ကြီးမားလှပေသည် ဟု ချီးကျူးကြလေသည်။

ထိုအချိန်ကစ၍ ဆိုင်းသဘင်၊ ဆို၊ က အနုပညာရှင်တို့အား ဖက်ခွက် စားဟု ခေါ်ခဲ့ကြသည်ဟု သိရသည်။

ဖက်ခွက်စားဆိုသည်မှာ အလွန်အတိုချိုး၍ ခေါ်ကြတာဖြစ်ပြီး အရှည် အဆိုမှာ ...

ရှင်ဘုရင်ပွဲတော်တည်သည့် မြစ်မီးဖက်ပွဲတော်ကျကို မြင့်မြတ်တန်ဖိုး ရှိရှိ ဂုဏ်ယူစွာ လက်ခံချီးမြှင့်မြှောက်စားခံရသူ၊ စားသုံးခွင့်ရသည့် ဆိုင်းသဘင် ဆိုင်ရာ အနုပညာရှင်များဟု အဓိပ္ပာယ်ရပါသည်။

အင်္ဂလိပ်အုပ်စိုးစဉ်ကာလနှင့် လွတ်လပ်ရေးခေတ်ဦးမှာ နေရှင်များက ဖက်ခွက်စားဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်ဘဲ ဖက်ခွက်စားဆိုတာ လမ်းဘေးမှာ ဖက်ရွက်နှင့်စားတဲ့ သူတောင်းစားလို့ လွဲမှားအဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ကြသည်။

အဆို၊ အက၊ အတီး၊ အမှုတ်၊ အရေးအစပ် ပညာရှင်များ၊ ဝါသနာရှင် များကိုလည်း လမ်းဘေးသူတောင်းစား ဖက်ခွက်စားဟု ရင်သီးချိုးနှိမ် ပြောခဲ့ကြ သည်။

သိ၍ တတ်၍ ပြောတာမဟုတ်။

လမ်းဘေးမှာ မြင့်စူးတာနှင့် ပုံခိုင်းပြောခြင်းဖြစ်၏။

အမှန်ကား မြစ်မီးခွက်နှင့် ပွဲတော်တည်ခွင့်ရတဲ့ တန်ဖိုးကြီး အဆင့်အတန်း မြင့်၊ သဘင်အနုပညာရှင်၊ အဆိုအနုပညာရှင်များဖြစ်ကြောင်း ရာဇဝင်သမိုင်း ရှိခဲ့ပါသည်။

ဒီနေရာမှာ မြန်မာဖက်ဝန်းပညာအကြောင်း အနည်းငယ် ပြောပြချင် ပါသည်။ ရှေးတုန်းက စက္ကူခေတ်မဟုတ်။

ငှက်ပျောရွက်၊ အင်ရွက်၊ ပိန်းရွက်၊ ဝါးပိုးရွက်တို့ကို စားစရာ ကုန်ပစ္စည်း ထုတ်ယူ သယ်ယူရာမှာ အသုံးပြုကြရသည်။

မြန်မာများနှင့် တိုင်းရင်းသားတို့သည် ဖက်ရွက်အမျိုးမျိုးတို့ကို ထည့်စေ ခွက်ဖြစ်အောင် အလှအပများနှင့် အဆန်းတကြယ် ပြုလုပ်သုံးစွဲကြသည်။

ဥပမာ နေရွက်နှင့် ကောက်ညှင်းထုပ် အမျိုးမျိုးထုပ်သည်ပညာ၊ စံထူ ဖန်းများထည့်၍ ဘုရားပူဇော်ရန် ဖက်ရွက်ကို လှလှပပ လုပ်သည်ပညာ၊ မြင့် ကြပါလှစွာမည်။

ရှေးတုန်းကမှ သည်ယနေ့တိုင် မြို့အရပ် တောအရပ်အချို့မှာ သူငယ် နေမကောင်း၊ လူကြီးသူမ နေမကောင်းသော်၊ ဖမ်းစားသောနတ်၊ မြေဘုတ်တို့အ ခေါ်စာပစ်၍ တောင်းပန်ကြသည်။

ခေါ်စာကို ခေါ်ပတောင်းခွက်မှာထည့်၍ ဖမ်းစားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ကျွေး သည်။ ခေါ်ပတောင်းဆိုသည်မှာ နီးပြားလေးများနှင့် အကွက်ဖော်ယက်ထည့် ခွက်နှီးကြဖြစ်၏။

အချို့ နီးခေါ်ပတောင်းက တစ်ထပ်၊ နှစ်ထပ် စသည်ရှိ၏။

အထက်အညာဒေသနှင့် ယောနယ်တို့တွင် ဝါးမြင့်ပြုလုပ်သည့် အလှဆင် အသုံးအနှယ် ဖက်ဝန်းပညာကို ယခုတိုင် သုံးစွဲလျက် ရှိနေသေးသည်။

ခန့်ရွက်၊ ထန်းရွက်တို့နှင့် ပြုလုပ်သည့် ဖက်ဝန်းပညာတွင် အရှုပ်မျိုးစုံ အထိ သုံးနိုင်သည်ကို မြင်နေဆဲဖြစ်သည်။ မြစ်မီးခွက်ခေါ် ဘုရင့်စားတော်ခွက် ကို ပြုလုပ်ရသောအခါ စားတော်ဝန်နှင့် ဖက်ဝန်းပညာရှင်တို့က အထူးတာဝန် ယူထုပ်ရသည်။

ငှက်ပျောညွန့် အပြစ်အနာအဆာ ကင်းသည်ကို ခုတ်ယူပြီး အပြောက် အမွန်း အကွေးအကွန့် အခင်းအလှနှင့် အံ့ဖွယ်ကောင်းအောင် ဖက်ဝန်းပညာရှင် တို့က ပြုလုပ်ပေးရ၏။

မြစ်မီးခွက်တော်တွင် ဟင်းရည်ထည့်စားတော် ခေါ်သည်တိုင် ဟင်းရည် တစ်စက်မှ ရှင်ဘုရင်ပုဆိုးပေါ်မကျအောင်၊ စားပွဲပေါ်မကျအောင် လုံခြုံမှုရှိသည် ကား ရှေးမြန်မာကြီးများ၏ မြစ်မီးခွက် ဖက်ဝန်းအတတ်ပညာအစွမ်းပင် ဖြစ်ပေ သည်။

ကျွန်တော်ရောက်နေတဲ့ စွယ်စုံရွာက မိန်းမသားတွေဟာ ငှက်ပျောရွက်၊ ဆင်ရွက်၊ ကျွန်းရွက်၊ ခန့်ဖူးအရွက် စသည်တို့ကို လှလှပပ ဖက်ဝန်းခွက်တွေ ပြုလုပ် ကြတာကို မြင်ရတယ်ဗျာ။

တစ်ဦးလုပ်တဲ့ ဖက်ဝန်းခွက်နဲ့ နောက်တစ်ဦးလုပ်တဲ့လက်ရာ မတူကြ ဘူးဗျ။ ပိုပြီး လှအောင် နည်းပညာကွန့်ပြီး လုပ်ကြတော့ လက်ရာစုံ မြင်ရတယ် ဗျာ။

ရွာသူရွာသားတွေဟာ စားဖွယ်ရာတွေကို ကြေးလင်ပန်းတွေ၊ ဆွမ်းအုပ် တွေငယ်တွေနဲ့ ရွက်သယ်မ၊ပြီး အရှေ့စူးစူးအရပ်ကို သွားနေကြတာ။

ယောက်ျားသားတွေက သျှောင်ထိုးကို သစ်မွေးအဆီလိမ်းပြီး ပြောင် ထတ်နေအောင် သျှောင်ထုံးထားကြတယ်ဗျာ။

ပုဆိုးသစ် ဝတ်သူရှိသလို ပုဆိုးဟောင်းတို့ကို ဝတ်လာသူလည်း မြင်ရ တယ်။ အချို့ အင်္ကျီရင်စေ့တွေ ရင်ဖုံးတွေနဲ့ အချို့က အင်္ကျီမပါ ကျောပြောင် နဲ့

သူတို့ရင်ဘတ်မှာ အင်းကွက်၊ ဆေးမင်ကြောင်တွေ၊ အရှုပ်ထိုးထားကြ တယ်။ အချို့ အဘိုးအိုတွေက ထိုးကွင်းမင်ကြောင် ပေါင်အပြည့်ထိုးထားလို့ ကလေးတွေနဲ့ မိန်းမသားတွေကတော့ အဝတ်သစ်တွေဝတ်ပြီး လာနေ သွားနေကြတာ။

ဒီလိုနဲ့ နေထွက်ပြုစုမှာ ကျွန်တော်တို့ ကျောက်ပြားကြီး မတ်မတ်ထောင် နေတဲ့ နေရာကို ရောက်ခဲ့ကြတယ်။

ကျောက်ထရံကြီးရှေ့မှာ လေးထောင့်ညီ ကျောက်တုံးတွေ၊ ကျောက်ခွက် တွေ၊ ကျောက်ကလပ်တွေ အစီအရီရှိနေတယ်။ ကျောက်ထရံ ဝန်းကျင်မှာ ကြေးဝါးကြီး မရှိဘူး။

ရေညှိတွေပဲ ကျောက်ထရံအောက်ခြေမှာ ငြိတွယ်လို့၊ စွယ်စုံရွာသူတွေက ပါလာတဲ့ စားဖွယ်ရာများ ထည့်ထားတဲ့ နီးခွက်၊ ခွက်၊ ယွန်းအုပ်၊ ဆန်ကော၊ လင်ပန်းတွေကို ဖွင့်ပြီး ကျောက်ကလပ်၊ ကျောက်တုံး တွေပေါ်မှာ ခင်းကျင်းကြတယ်။

ယောက်ျားသား သျှောင်ကြီးတွေက ဝါးပိုးဝါးဆစ်တွေနဲ့ သယ်လာတဲ့ ဘတ်ရေတွေကို ကျောက်ခွက်ပြည့်အောင် လောင်းထည့်ကြတယ်။ ဟင်း၊ ထမင်း တွေ သစ်သီးဝလံ၊ စားဖွယ်တွေဟာ ကျောက်တုံးကလပ်ပြည့်ကျပ် အပြည့်ရှိနေ တယ်။

ဟင်းရနံ့တွေကလည်း သင်းပျံ့နေတာပဲ။ ယင်တစ်ကောင် လာမနားဘူး။

ကျီးကန်းတစ်ကောင် အစာတွေ လာမထိုးကြဘူးဗျာ။ ယောက်ျားသား သူ့ညာဘက်မြေပြင်မှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကြပြီး မိန်းမသားတွေက ဘယ်ဘက် မြေပြင်မှာ မိန်းမထိုင်ထိုင် နေရာယူကြတယ်။

ဒီမှာ ရွာလူကြီး ဘကြီးဖိုးရွှေမောက်က ပြောင်လက်နေတဲ့ ဝါးအဆစ် တို့ကို ကိုင်ပြီး ကျောက်ထရံကြီးရှေ့ကို သွားရပ်တယ်။

ပြီး ကျောက်ထရံပြားကို ဝါးဆစ်ပိတ်နဲ့ ထိုးခေါက်လိုက်ရာ .. “တောင် ... တောင် ... တောင် ... တောင် ...”

“တုံ ... တုံ ... တုံ ... တုံ ...”

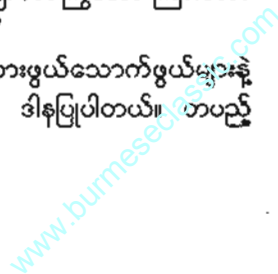
“တောင် ... တောင် ... တောင် ... တောင် ... တောင် ... တောင် ...”

ဘကြီးဖိုးရွှေမောက်က ကျောက်ထရံကို ဝါးဆစ်ပိတ်ဝါးနဲ့ အချက်ပေါင်း ခေါက်နေတယ်။

ဝါးဆစ်နဲ့ ကျောက်နံရံ ထိသံတွေဟာ ကျောက်ထရံကို ခုန်တက်သွား သံအသံတွေ အပေါ်မှာ ကြားနေရတယ်။

“ကျေးဇူးတော်ရှင် ရွှေတောင်တော်နတ်မင်းကြီး ... ကြွတော် ကြားတော် မင်းမှာ ... ကြွတော် ကြားတော်မူပါခင်ဗျား ...”

“ကျွန်ုပ်တို့ စွယ်စုံရွာသူရွာသားများက စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များနဲ့ တောင်တော်နတ်မင်းကြီးကို ပင့်မြှောက်ကျွေးမွေး ဒါနပြုပါတယ်။ ဟပည့် သားများနှင့် ကြွရောက်တော်မူပါ”

“တုံ ... တုံ ... တောက် ... တောက် ... ခုံ ခုံ ခုံ ခုံ”

“တုံ တုံ တုံ တုံ ... တောင် ဒေါင် တောင် ... ခုံခုံ”

ရွာသူရွာသားတွေ လက်အုပ်တွေ ပြိုင်တူချီပြီး မျက်စိတွေဖွင့်လို့ ကျေး
ထရံကြီးရှိရာ စူးစိုက်ကြည့်နေကြတယ်ဗျာ။

ရှင်မီးတောက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ...

ရှင်မီးတောက်လည်း လက်အုပ်ချီပြီး ကျောက်ထရံကြီးရှိရာကို
စိုက်စိုက် အာရုံကျလို့။ ကျွန်တော်လည်း သူတို့လုပ်ကြတဲ့အတိုင်း လက်အုပ်ချီ
ကြည့်နေတာပေါ့ဗျာ။

ရောက်ရာအရပ်မှာ လျော်ညီအောင်တော့ နေရမှာပေါ့။

အလို ...

လေတိုက်သံ ကြားရတယ်။ တိုးတိုးညှင်းညှင်း လေတိုက်တာ။

“ဟာ ...”

ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ ကျောက်ထရံအပေါ်မှာ အလွန်ကြီးမားတဲ့ မြေ
တစ်ကောင် တက်လာရွေသွားနေတာဗျာ။

မြေကြီးဟာ ကိုယ်လုံးတင် လူကြီးပေါင်လုံးထက် ကြီးတာဗျာ။

ဒီလိုမြေကြီးမျိုး ကျွန်တော် မမြင်ဖူးဘူး။

မြေကြီးက ကျောက်ထရံအပေါ်ထိပ်တလျားမှာ တွားသွားရာကနေ
ဦးခေါင်းကြီးကို ကျောက်ထရံအောက် လျှောချလိုက်ပြီး ရွာသူရွာသားတွေ
မျက်လုံးကြီးအစုံနဲ့ ခေါင်းထောင်ကြည့်နေတာ။

လူတစ်ယောက်ကို အသာလေးမျှီနိုင်တဲ့ မြေကြီးဗျာ။

ကိုယ်တစ်ဝက် လျှောချရာကနေ ပါးပျဉ်းထောင်ပြီး ကြည့်တာများ
အမယ်လေး ... ဆန်ကောတစ်ချပ်မက ဖါးပျဉ်းက ကြီးတာ။

မြေကြီးက ဟိုဟိုဒီဒီ ပါးပျဉ်းလှည့်ကြည့်တယ်။

ကြည့်လို့ပြီးရော အပေါ်ကို ပြန်ကျုံ့တက်ပြီး ကျောက်ထရံ ဟိုဘက်
လျှောဆင်းပျောက်ကွယ်သွားပါရောဗျာ။

ဒီမြေကြီးက ဘာမြေကြီးတုံး။

ရွှေတောင်တော် နတ်ကြီးလား ...

တောင်စောင့်မြေကြီးလား ...

ကျောက်ထရံစောင့် မြေကြီးလား ...

ဒီလို စဉ်းစားနေတုန်းမှာပဲ ကျောက်ထရံကြီးက မည်သူမှ တု
မခေါက်ဘဲ အသံတွေ ထွက်နေပါရော။

“တုံ တုံ ... တောင် တောင် တောင်”

“ဒေါင် ... တောင် တောင် ... တောက် တောက် တောက်”

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် ... ရွှေတောင်တော်စောင့် နတ်မင်ကြီးခင်ဗျာ။
အသိး အဘွား၊ ဘေးဘီများ ကြုံခဲ့တဲ့ အမှားကိုယ်စား သား မြေး တီ တွတ် ကျွတ်
ဆိုတာ စားဖွယ်သောက်ဖွယ်မျိုးစုံနဲ့ ကျွေးမွေးတောင်းပန်ပါတယ်။ ကျိန်စာများကို
အယ်ရှား၍ ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ။ သားများ၊ သမီးများ၊ မြေးများကို စောင့်ရှောက်ပါ။
နှစ်စဉ် ကျွေးမွေးဒါနပြုပါမယ်။ ကျိန်စာဆိုများကို ဖယ်ရှားပေးတော်မူပါ ...
နတ်မင်းကြီး”

အားလုံး ဘကြီးမောက်ရဲ့ ပြောဆိုတောင်းပန်သံကို ငြိမ်သက်စွာ နား
ပြီးနောက် ရွှေတောင်တော်စောင့် ကျိန်စာပေးနတ်မင်းကြီးကို တောင်းပန်ကြ
တယ်။

ဒီအချိန်မှာ ကောင်းကင်တစ်နေရာက လှုပ်လှုပ်လှုပ်လှုပ် ပျံသန်းလာ
တာတွေကို မြင်ရတယ်။ ကျီးကန်းတွေပါလာ။ ကျီးကန်းတွေမှ ထောင်သောင်းအုပ်
ကြီးဗျာ။ အလို ... ကျီးအော်သံ မကြားရဘူး။ ကျီးကန်းတွေက ကျောက်ထရံ
ကြီးနဲ့ စားပွဲအပေါ် ကောင်းကင်မှာ ဝဲနေကြတယ်။

ဝဲလို့ဝရော ကျောက်ထရံကြီးပေါ် နားနေကြတာ။ ကျောက်ထရံထိပ်
ပျောက်သွားရောဗျာ။ ပြီးတော့ ကျောက်ထရံဖျာပေါ်ကနေ အဝေးကို အသံမထွက်
ဘဲ အားလုံး ပြန်သွားကြပါရောဗျာ။

တောင်းပန်ကန်တော့လို့ပြီးတော့ အားလုံး ထရပ်ကြပြီး သူတို့ ဆန်ကော
ဆန်ကာ၊ လင်ပန်းနဲ့ အုပ်တွေကို ကျောက်တုံးတွေပေါ်က ပြန်ယူကြတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ဘာတွေများထူးခြားမလဲလို့ သိချင်တာနဲ့ အနီးတိုးကပ်
ကြည့်လိုက်ရော ...

အလွန် အံ့သြစရာပါပဲဗျာ ...

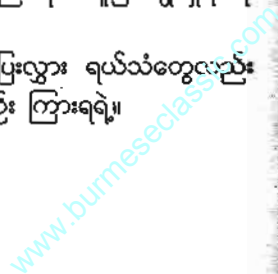
စောစောတုန်းက ဆန်ကော၊ ဆန်ကာ၊ ဗန်း၊ လင်ဗန်း၊ ပွဲအုပ်တွေထဲမှာ
ဆက်ခွက်တွေ၊ ငှက်ပျောရွက်ဖက်ခွက်တွေ အောက်ခံလုပ်ထည့် တင်မြှောက်တဲ့
ထင်းဟင်းလှူလျာ၊ အကြော်အကင်၊ အလှော်တွေ တစ်စုံတစ်မျှ မရှိတော့ဘူးဗျာ။

ရွာသူရွာသားတွေက ပျော်နေကြရဲ့။

အချင်းချင်း ပွေ့ဖက်ပြီး ဝမ်းသာအားရ အော်ပြောနေကြ။

သည့်နောက် ရွာသူရွာသားတွေ ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ်ယူပြီး ရွာရှိရာကို
ပြန်သွားကြတယ်။

ရွာပြန်လမ်းမှာ ကလေးတွေရဲ့ အော်ဟစ်ပြေးလွှား ရယ်သံတွေလည်း
ကြားရရဲ့။ လူကြီးတွေရဲ့ သီချင်းပြိုင်တူဆိုသံတွေလည်း ကြားရရဲ့။
ကျွန်တော် မပြန်နိုင်သေးဘူးဗျာ။

ကြီးမားလှတဲ့မြွေကြီး ဘယ်ကနေ ရောက်လာတာလဲ။ သိချင်တယ်။

ပြီးတော့ ကျောက်ထရံနံရံက လူမခေါက်ဘဲ အသံတွေ၊ ခေါက်သံတွေ မြည်တာ ဘာဖြစ်လို့လဲ။

ကြည့်စမ်း ...

ထောင်သောင်းမျှရှိတဲ့ ကျီးကန်းမည်းတွေ ... ဟိုး ... အဝေးကြီးက ပျံလာပြီး ဟောဒီ ကျောက်ထရံအဖျားမှာ တန်းစီနားပြီး ရွာသားတွေနဲ့ စားပွဲတွေကို ငြိမ်သက်စွာ စိုက်ကြည့်နေကြတယ်။

ကျီးကန်းမှန်ရင် စူးစူးကျယ်ကျယ် ရန်လိုသံပြုတာ သဘာဝပဲဗျာ။

လူကိုမြင်ရင် ရန်သူအမှတ်နဲ့ ထိုးဆိတ်မယ်၊ ခြေသည်းနဲ့ ကုတ်ခြစ်ရန်ပြုမယ်။

ဒီလောက်များတဲ့ ကျီးကန်းအုပ်ကြီးသာ ဒီလူအုပ်ကို ဝိုင်းထိုးဆိတ်ရင် သက်သာမှာမဟုတ်ဘူး။

ခုကြည့်ဗျာ ... ကျီးကန်းထောင်ပေါင်းများစွာ အသံမအော်ဘူး။

ကောင်းကင်မှာ စွန်တွေလို ငှက်တော်တွေလို ဝဲပြီးနောက် ကျောက်ထရံပေါ်မှာ နားပြီး ကြည့်နေကြတာ။

သူတို့ ကျောက်တုံးတွေပေါ်က စားစရာ ထမင်း၊ ဟင်းတွေကို မြင်ကြတယ်။ လာမစားကြဘူး။ အသံတိတ်ကြည့်ပြီးနောက် ဟိုးအဝေး လာရာလမ်းကို တိတ်ဆိတ်စွာ ပျံသန်းပျောက်ကွယ်သွားကြတာ။

ထူးဆန်းနေတယ်။

ဒါ ... အံ့ဖွယ်ဂမ္ဘီရဖြစ်စဉ်တွေပဲ။

ကျွန်တော် လေးထောင့် ကျောက်တုံးတွေကြားရော၊ ကျောက်ထရံရေ့နောက်ရော လိုက်ကြည့် စူးစမ်းလိုက်တယ်ဗျာ။

ကျောက်ထရံကြီးရဲ့ အကျယ်က ပေနှစ်ရာခန့်ကျယ်တယ်။ ကျောက်ထရံက မညီမညာ ပေးသုံးဆယ်ခန့်တောင် ထူတာဗျာ။ အမြင့်က မော့ကြည့်ရရဲ့ဗျာ။

နောက်ဘက်မှာ ကျောက်ထပ်ကျောက်ကွဲ ကျောက်အက်တွေ၊ အချွန်တွေ ဖြစ်နေတယ်။ မဟုတ်မှလွဲရော ဒီကျောက်အက်ကွဲတွေ ကြားကနေများဟိုမြွေကြီး လူသံကြားလို့ ထွက်လာရောလား။

လူအုပ်ကြီးကို မြင်ပြီး ပြန်တက်ဝင်သွားရောလား။

ထမင်းဟင်းတွေ ဘယ်လိုကြောင့် ချက်ချင်းကြီး ပျောက်ကွယ်ကုန်တာလဲ။

ဒီမြွေကြီးကရော ရွှေထောင်တော်နတ်ကြီး ကိုယ်စားတဲ့လား။ သိချင်စိတ်က ပြင်းပြလာလို့ ကျောက်ချွန်ကျောက်တွင်းတွေရှိရာ တက်ကြည့်မလို့ လုပ်ရော ...

“မောင်ကြီး ...”

“ဟင် ... ရှင်မီးတောက်၊ ညီမ မပြန်သေးဘူးလား”

“မောင်ကြီးကို လိုက်ရှာနေတာ။ အခု မောင်ကြီးဘာလုပ်နေတာလဲဟင်”

“ဟို ... ဟို ... မောင်ကြီး အပေါ်ကို တက်ကြည့်မလို့”

“မတက်နဲ့ ... ပြန်မယ် ... လာ”

“ခဏလေးပါ ... ငါ့ညီမ”

“မောင်ကြီး ... မတက်ပါနဲ့၊ အန္တရာယ်များတယ် ... လာပါ”

ရှင်မီးတောက်ရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ ကြောက်လန့်စိုးရိမ်ဟန်တွေ ပေါ်နေလို့ ကျွန်တော် ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်က ပြန်ခုန်ချပြီး ရှင်မီးတောက်ရှိရာကို ထာခွဲလိုက်တယ်။

“ပြန်စို့ ... မောင်ကြီး”

“နေဦး ... ညီမ၊ အစ်ကို မေးစရာရှိလို့ ခဏလေး”

“ဒီနေရာမှာ မမေးပါနဲ့ ... မောင်ကြီး ... ရွာထိပ်ရောက်မှ မောင်ကြီး သိချင်တာမေး ... လာ ... မြန်မြန်လာ”

ရှင်မီးတောက်က ကျွန်တော်လက် ခပ်တင်းတင်းဆွဲပြီး ရွာရှိရာကို သွားတယ်။ ကျွန်တော်လည်း သူ့ခြေလှမ်းကို မီအောင် လိုက်ခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရွာတိုရောက်ဖို့ အနည်းငယ်လိုချိန်မှာ ...

နောက်ဘက် ကောင်းကင်ကနေ ကျီးအုပ်ကြီးရဲ့ ဆူညံစွာအော်ဟစ်တဲ့ အသံတွေကို ကြားလိုက်ရပါရောဗျာ။

နှစ်ဦးသား ပြိုင်တူ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြတယ်။

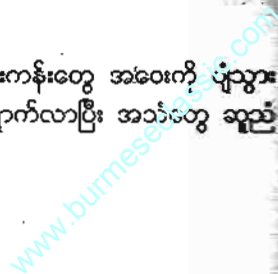
အိုဗျာ ... ကြည့်စမ်း ...

ဟိုကျောက်နံရံကြီးရဲ့ ဝန်းကျင်မှာ မည်းမည်းလှုပ်နေတဲ့ ကျီးကန်းအုပ်ကြီးလူးလာပျံသန်း အော်ဟစ်နေတာဗျာ။ ကျောက်ထရံကြီးကိုတောင် မမြင်ရတော့ဘူး။

“တွေ့လား ... မောင်ကြီး”

“ကျီးကန်းတွေကိုလား ... ညီမ”

“ဟုတ်တယ် ... စောစောတုန်းက ဒီကျီးကန်းတွေ အဝေးကို ပျံသွားကြတာ အသံတွေ တိတ်လို့။ အခု ချက်ချင်းပြန်ရောက်လာပြီး အသံတွေ ဆူညံနေတာ မြင်လား”

၁၃၀ မောင်ညိုမှိုင်း(သန့်လျင်)

“အံ့ဩစရာပဲ ... မြန်လိုက်တာ။ အဲဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ... ညီမတင်”

“မပြောချင်ဘူး”

“ပြောပါ ... အစ်ကို သိချင်လို့ပါ။ ပြောပါ ... ညီမရဲ့”

“ဟင်း ...”

“အလို ... ဘာဖြစ်လို့ သက်ပြင်းချရတာတုံးပျ ဟင်”

“အဲဒါ မောင်ကြီးကြောင့် ...”

“ဟေ ... မောင်ကြီးကြောင့် ... နေပါဦး ... မောင်ကြီးက ဘာအပြစ်တွေ လုပ်ခဲ့မိလို့တုံးပျာ ... တဲ့။ ပြော ... မောင်ကြီး ဘာလုပ်လို့လဲ”

“အပြစ်က ကျောက်ထရံပေါ် တက်လို့ပဲ”

“ဟင် ...”

“မောင်ကြီး ဒီအရပ်ဒေသရဲ့ ဂန္ထိရဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်အကြောင်းတွေကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ မသိသေးဘူးလေ။ အဲဒီကျောက်ထရံကြီးက နတ်ကြီးတဲ့နေရာပဲ ... မောင်ကြီး”

“နတ်ကြီးတယ် ... ဟုတ်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ... အဲဒီကျောက်ထရံကြီးက အံ့ဩစရာကောင်းတယ်။ ဒီကျောက်ထရံဟိုမှာဘက် မောင်ကြီးတက်မလို့ လုပ်တဲ့နေရာမှာ မောင်ကြီးမြင်ခဲ့ရတဲ့ မြေကြီးရှိနေတယ်”

“ဟုတ်လား ...”

“ကျောက်ထရံစောင့်မြေကြီးလို့ သူတို့က ယုံကြည်ကြတယ်။ ပြီးတော့ ဒီကျောက်ထရံကြီးက အလိုလိုတုံးခေါက်သံမျိုးတွေ၊ အသံထွက်တယ်။ ရွာက လူတွေက ဒီကျောက်ထရံကြီးကနေ ရွှေတောင်စောင့် ကျိန်စာပေးနတ်မင်းကြီး သူတို့ကို စောင့်ကြည့်နေတယ်လို့ ယူဆကြတာ။ သူတို့မိန်းမတွေ အရုပ်ဆိုးရတာ၊ ဆံပင်ရှည်ထားလို့မရတာ၊ နားပေါက်ကျယ်ပြီး ရွှေကိုင်လို့ မရတာ ရွှေတောင်စောင့်နတ်မင်းကြီး ကျိန်စာကြောင့်လို့ အစဉ်ဆက် ယုံကြည်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီနေရာမှာ တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် နတ်တော်လရောက်တိုင်း ကျိန်စာပေးနတ်မင်းကြီးကို ခုလို စားပွဲတွေနဲ့ ပူဇော်ပြီး ကျိန်စာပြယ်ပေး၊ ဖယ်ပေးဖို့ အရိုအသေ တင်မြှောက်တောင်းဆိုကြတာ”

“နတ်မင်းကြီးက ခွင့်လွှတ်ရောလား”

“နတ်မင်းကြီးက အပြီးကြီးလို့ ခွင့်မလွှတ်သေးဘူးလို့ ယုံကြည်ကြတုန်း”

“ဒါတော့ ရွှေတောင်စောင့်နတ်ကြီး မတရားဘူး”

၁”

“ရှင် ... အလို ... ဖွ ဖွ ... မပြောကောင်းဘူး ... မောင်ကြီးရဲ့ ... မပြောနဲ့ ... နော် ... သိလား”

ရှင်မီးတောက် ကျွန်တော့်စကားကြောင့် လန့်ဖျန်ပြီး ရှေ့နောက်ဝဲယာနဲ့ ကျောက်ထရံကြီးရှိရာကို လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့် လုပ်နေပါရော။

“ညီမ ... စဉ်းစားကြည့်”

“တော်ပါတော့ ဆိုနေ”

“ဒီတစ်ခွန်းပဲ ပြောမှာပါ။ တစ်ခွန်းထဲပါ ...”

“မဟုတ်မဟတ်တွေ မပြောနဲ့နော်”

“ကြောက်လို့လား”

“မောင်ကြီး မသိဘူးနော့”

“အေး ... အေး ... ဟုတ်ပါပြီဗျာ။ မောင်ကြီးပြောချင်တာက ဟိုး အဘွားတွေက ရွှေရတဲ့တောင်မှာ ကြီးပွားချမ်းသာပြီး ချမ်းသာတာ ပြိုင်တာပါ။ ချမ်းသာပြီး ဘဝတွေမေ့၊ ပြိုင်ဆိုင်ရန်ဖြစ် တိုက်ခိုက်နေလို့ အဲဒီဘာသာ၊ ဘဝမေ့နေကြတဲ့ ဘိုးဘွားတွေကို ကျိန်စာပေးသင့်စေခဲ့တာပါ။ မြေးမြစ်တွေပါ သူတို့ ဒီရွှေကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ပြဿနာတွေကို လုံးဝ မကျွမ်းကျင်ခဲ့ကြဘူး။ သို့သော် သူတို့ကျိန်စာသင့်ပြီး ရုပ်တွေ အကျည်းတန်ခဲ့ကြတယ်။ ကြောင့် နှစ်စဉ် စားပွဲတွေနဲ့ တောင်းပန်ခဲ့ကြတယ်။ အပြစ်မရှိတဲ့သူတွေကိုပါ နတ်မင်းကြီးက ကျိန်စာသင့်စေတာတော့ မမျှတဘူး ညီမ”

ရှင်မီးတောက် ငြိမ်သွားတယ်။ တွေးနေတယ်။

“အစ်ကိုပြောတာ ဟုတ်ရဲ့လား။ မျှတလား ... ရှင်မီးတောက်”

“အင်း ... မမျှတဘူး”

“နတ်မင်းကြီး လွန်တာပေါ့ ... ဟုတ်ရဲ့လား”

“မောင်ကြီး ...”

“ပြော ... ညီမ”

“ဒီအကြောင်း ကျွန်မကိုပဲပြော။ ရွာသူရွာသားတွေကို လုံးဝ မပြောနဲ့”

“ပြောရင် ဘာဖြစ်မှာတုံး”

“မောင်ကြီးကို ရွာထဲကနေ နှင်ထုတ်ကြလိမ့်မယ် ... သိလား”

“နှင်ထုတ်ချင်ရင်လည်း နှင်ပေါ့”

“ဘာ ... ဘာ ... ပြောတယ် ... ဘာပြောတယ် .. ဟင် .. ဟင်”

ရှင်မီးတောက်က ဒီလိုပြောရော ကျွန်တော့်လက်ကို တင်းတင်းကိုင်လှုပ်ပြီး မျက်နှာထားကြီးနဲ့ ခပ်ဆတ်ဆတ်မေးရော။

www.burmeseclassic.com

၁၃၂ မောင်ညိုမြင်း(သန်လျင်)

“ဟုတ်ဘူးလေ... ဟိုလေ... မောင်ကြီးထွက်သွားရင် ညီမတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရမှာမဟုတ်လား”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“မင်းကိုတော့ တစ်ယောက်တည်း ကျန်စာသင့်ရွာမှာ မထားခဲ့ဘူး အစ်ကိုနဲ့ လိုက်ချင်းလည်း လိုက်ခဲ့။ မလိုက်ခဲ့ဘူးဆိုလည်း အစ်ကိုပါ... ဒီရွာမှာ... နေ... နေခဲ့မယ်လို့... ပြော... ပြောတာပါကွာ”

“ဟွန်း... မောင်ကြီးနော်... ဒါပဲနော်... ကျွန်မ မသိဘဲ ဒီရွာက လုံးဝ ထွက်မသွားရဘူး”

“ဟား ဟား ဟား ဟား... စိတ်ချပါ... ညီမလေးရာ... ဒီလို ချောမောလှပတဲ့ ညီမလေးကိုပစ်ပြီး... အစ်ကို ဘယ်ကမ္ဘာကိုမှ... မသွားခေးချ... မသွား... လုံးဝမသွား... ဟား ဟား ဟား ဟား”

“သွား... ခုမှ... တကတည်း... မုန်းပါ”

“တကယ်... မုန်း...”

“သွား... သွား... ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး”

ရှင်မီးတောက်က ရှက်ရွံ့ဟန်နှင့် ရှေ့ကနေ ပြေးသွားပြီး သစ်ပင်ထိ အောက်မှာ စောင့်နေရှာတယ်ဗျာ။

ဪ... လေဆင်နာမောင်းနဲ့ လွင့်ပါလာတဲ့ မိန်းကလေး။

အမေလည်း မမှတ်မိ။ အစ်မလည်း မမှတ်မိ။ ညီအစ်ကိုမောင်နှမလည်း မမှတ်မိ။ အလွန်ရပ်ဆိုင်းလှတဲ့ ကျန်စာသင့်ရွာမှာ အနေကြာပြီး ပျော်စွယ်စုံရွာသူကြီး ဖြစ်လို့။

ကျန်စာသင့်ရွာက လူတွေ သူ့ဆွေမျိုးတွေဖြစ်။

ကျန်စာသင့်ရွာက မျက်ရည်ကျရင် သူလည်း ရောဂါမျက်ရည်ကျ ကျန်စာသင့်ရွာကလူတွေ ပြုံးပန်းပွေ့ပိုက်နေတာ မြင်ရင် သူလည်း အပြုံးအရယ်တွေ လက်ထပ်ပေါင်းစည်းပြီး ပျော်နေရ။

ခုတော့ ဒီရွာသည် ရှင်မီးတောက်ရဲ့ရွာ။

ဘွားငွေသည် သူမရဲ့ဘဝဟောင်းက အမေ။

ရှင်မီးတောက်က ဘဝဟောင်းက ကြီးငွေရဲ့သမီး။

ရှင်မီးတောက်ရဲ့ မျက်စိထဲမှာ ကျန်စာသင့် အရပ်ဆိုင်းမယောက်ျားတွေရဲ့ မျက်နှာက လှနေတာပါပဲ။

ကျွန်တော် နုပျိုလှပအရွယ်ကောင်းလှတဲ့ မိန်းမချောလေးကို ဒီကျန်စာသင့်ရွာကနေ ဟိုးမြို့ကြီးရှိရာ ခေါ်သွားချင်တယ်။

သို့သော် ကျွန်တော် ကိုယ်မြို့လည်းမသိ၊ ကိုယ့်နာမည်လည်း မမှတ်မိ ကျွန်တော်က မိုးကျရွှေကိုယ်တဲ့။

ကျွန်တော်လည်း ရှင်မီးတောက် ကျန်စာသင့်ရွာကို ချစ်သလို ချစ်ပြီး ဟိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျန်စာသင့်ရွယ်စုံရွာသားအဖြစ် ထာဝရစံယူလိုက်ရတော့မှာလား...

အင်း... ရှင်မီးတောက် အနားမှာ ရှိနေရင်တော့... ကျွန်တော် ကျန်စာသင့်ရွာသားဘဝမှာ မျှော်မယ်နဲ့တူရဲ့။

| ၁၇ |

ဟောဒီ ကျောက်ထရံကြီးက ကျွန်မသိသလောက် ထူးဆန်းနေတာပဲ... မောင်ကြီး။ လပြည့်လို့ညမျိုးရောက်ရင် အဲဒီကျောက်ထရံခေါင်းပေါ်မှာ လူထွားကြီးတစ်ဦးထိုင်နေတာ အဝေးက မြင်ကြရတယ်။

“လှပဲလား”

“မဟုတ်ဘူး... တောင်စောင့်ကြီးလား။ လှပဲလား။ တစ္ဆေလား ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ကြဘူး။ အဲလူမည်းမည်းကြီးက ကျောက်ထရံထိပ်မှာ ရပ်လိုက်၊ ထိုင်လိုက် ရွာကိုကြည့်လိုက် လုပ်နေလို့ ရွာက အရမ်းကြောက်ကြတယ်။

လကို တိမ်ဖုံးတော့မှ အဲဒီ လူထွားမည်းမည်းကြီးကြီး ပျောက်သွားတာ။

တစ်နေ့ စွယ်စုံရွာသားတစ်ဦး အဲဒီကျောက်ထရံပေါ်ကို အရဲစွန့် တက်ရောက်စူးစမ်းခဲ့တယ်။

သူ့နာမည်က ကျောက်ဆင်စွယ်တဲ့။

ဘာလို့ ကျောက်ဆင်စွယ်လို့ ခေါ်တုံးဆိုတော့...

သူက ဟိုကျောက်ကုန်းတောထဲမှာ အသက်ရှည်ဆေးပင်ကို လိုက်ရှာတော့ ဆင်စွယ်တစ်ချောင်းကို ကျောက်တုံးပုံကြားက ရခဲ့တယ်။

ဆင်စွယ်က ကျောက်ဖြစ်နေပြီး အရှည်က သုံးတောင်ရှည်တယ်။

ဆင်စွယ်ပေါ်မှာ အရုပ်တွေ ထွင်းထားတယ်။

လူရမ်း ပန်းပွင့်၊ ငှက်၊ ကနုတ်တွေပါ ထွင်းထားတာ။ အဲဒီ ရှေးဟောင်း
ကျောက်ဖြစ် ဆင်စွယ်ကြီးကို ကျောက်ကုန်းတောက ရလာလို့ သူ့ကို 'ကျောက်
ဆင်စွယ်' လို့ သူ့ကို အမည်ပေးထားကြတယ်။
နောက်ထပ် သူ သွားရှာသေးတယ်။
“ထပ်တွေ့လား ... ညီမ”
“တွေ့တယ် ...”
“ဆင်စွယ်ပဲလား”
“မဟုတ်ဘူး ... လူ”
“ဟင် ...”
“လူမှ အရပ်အရှည်ကြီးပဲတဲ့။ ပြီး ... မိန်းမတဲ့။ အရပ်က မော့ကြည့်
အောင် မြင့်တာတဲ့။ ပြီးတော့ အဝတ်အစား မပါဘူး”
“ဟေ ...”
“အဲဒီမိန်းမရဲ့ ဆံပင်တွေက လက်နှစ်ပြန်လောက်ရှည်ပြီး လေထဲလွင့်
နေတာ။ တဖြုန်းဖြုန်းအသံ မြည်နေသတဲ့”
“အလိုလေးဗျာ ... ဒီတော့ ...”
“ကျောက်ဆင်စွယ်ကလည်း မကြောက်ဘူး။ သူ့လက်ထဲမှာ လှံရှည်
တစ်ချောင်း ပါတာကိုး။ မိန်းမရှည်က မေးသတဲ့။
“နင် ဒီနေရာကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”
ကျောက်ဆင်စွယ်က လှံရှည်ကိုင်ပြီး ပြန်ပြောတယ်။
“ငါ ပစ္စည်းတစ်ခု လာရှာတာ”
“ဘာပစ္စည်း နင်လာရှာတာလဲ”
“ကျောက်ဆင်စွယ် လာရှာတာ”
“ဘာလုပ်ဖို့တုံး”
“ငါ တစ်ချောင်းရထားတယ်။ နောက်တစ်ချောင်း လိုချင်လို့”
“နင် ရောင်းစားမလို့ ... ဟုတ်လား”
“နင် ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ ... မိရှည်”
“ငါ့နာမည် မိရှည်မဟုတ်ဘူး”
“ငါ့ကို နာမည်ပြောပါ”
“မှတ်ထား ... ငါ့နာမည်က မိသုံးလံတဲ့”
“ဘာ ... မိသုံးလံ ... ဟုတ်လား”
“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... နင်နာမည် ငါသိတယ်”
“အလို ... သိတယ် ... သိရင် ပြောစမ်းပါ နာမည်”

“ကျောက်ဆင်စွယ်”
“ဟင် ... နင် ... နင် ငါ့နာမည် ဘယ်လိုသိတာလဲ ဟင်”
“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... နင်တို့ရွာက လူတွေအမည်ပါ
ပြောနိုင်တယ်”
“မိလံဆိုတဲ့အတိုင်း အဲဒီ ကိုယ်လုံးတီးမိန်းမရဲ့ အရပ်က အရှည်လေးလံ
ဆောက်ကို မြင့်မားထွားကျိုင်းသတဲ့။ မိမွေးတိုင်း၊ ဖမွေးတိုင် မြင်နေရလို့
ကျောက်ဆင်စွယ်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားနေတယ်။ မိန်းမက မျက်နှာရှည်တယ်တဲ့”
“နင် ... ကျောက်ဆင်စွယ် တွေ့ပြီလား”
“မတွေ့သေးဘူး ရှာနေတုန်းပဲ”
“မရှာနဲ့ ... ရှာလည်း နင်တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး”
“ဘာလို့ မတွေ့ရမှာလဲဟ”
“နင်လိုချင်တဲ့ ကျောက်ဆင်စွယ်တစ်ချောင်းက ငါ့ဆီမှာ ရှိနေလို့ပေါ့ ...
ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း ...”
ဟုတ်လည်းဟုတ်တယ်။ ပထမရတဲ့ ရုပ်စုံကျောက်ဆင်စွယ်ကို သူက
ရောင်းစားပစ်တယ်လေ။ ကျောက်ဆင်စွယ်ရဲ့ လူနာမည်အရင်းက ‘ခါးနွဲ့’ တုံး
အားလုံးကတော့ ‘ခါးနွဲ့’ လို့ ခေါ်ကြတယ်။
ပထမရတဲ့ ကျောက်ဖြစ်ဆင်စွယ်ကို ကုန်ဝယ်ရေဆိပ်မှာလာတဲ့ ဈေးဝယ်
တွေကို သူက ပြုလိုက်တာ။
ဈေးဝယ်ကုန်သည်တစ်ဦးက ငွေနှစ်ရာပေးမယ်လို့ပြောတော့ သူက ငွေ
လိုချင်ဘူး။ ဆန်နှစ်အိတ်နဲ့ လှံအသစ်တစ်ချောင်းပေးရင် ယူလို့ ဈေးဆိုတာကို
နောက်တစ်နေ့မှာ ကုန်သည်က ဆန်ကောင်းနှစ်အိတ်နဲ့ လှံရှည်အသစ်
တစ်ချောင်း လာပေးပြီး ရုပ်စုံကျောက်ဆင်စွယ်ကို ယူသွားခဲ့တယ်။ အမှန်က အဲဒီ
ဆင်စွယ်က ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတစ်ခုပဲ။
ရှေးဟောင်းဆင်စွယ် ပန်းပုရုပ်လုံးတဲ့လေ။
နောက်ထပ်ရရင် ဆန်သုံးအိတ်ပေးမယ်လို့ ကုန်သည်က ပြောသွားလို့
နောက်ထပ် ဆင်စွယ်တစ်ချောင်း ဆင်ထိုးလှံတစ်ချောင်း လိုက်ရှာတာပဲ။
(ခနွဲ့) ကျောက်ဆင်စွယ်ရဲ့ စိတ်တွေကလည်း အရပ်ရှည် ကိုယ်လုံးတီး
မိန်းမအပေါ်မှာ ရာဂစိတ်နဲ့ ညွတ်နေပြီမို့ နောက်ဆုံး မိသုံးလံဆိုသူ ကိုယ်လုံးတီး
နာမည် ခေါ်ရာနောက်ကို လိုက်သွားခဲ့တယ်။
ကျောက်တုံးတွေ စိတ်နားနေတဲ့နေရာကိုကျော်ပြီးနောက် ကျောက်တုံး
အပြင်တွေ ပြန်ကျနေရာကို ရောက်လာခဲ့မယ်။

မိသုံးလံဆိုသူ ဆံပင်ဖားလျား၊ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ကိုယ်လုံးတီးမိန်းမက
ရွေ့ကသွား။ ခန္ဓ(ခေါ်) ကျောက်ဆင်စွယ်က နောက်ကနေ အပြေးလိုက်။

ဟိုမိန်းမက ခြေလှမ်းကျဆိပ် ရှင်။

ခန္ဓကလည်း နောက်ကနေ ဟိုမိန်းမရဲ့ အဝတ်ဖလာ ခန္ဓာကိုယ်ကို

ကြည့်ပြီး ရာဂစိတ်တွေက လှိုင်းထနေပြီ။

မြန်မြန်ရောက်ချင်စိတ် ပြင်းပြလို့တဲ့။

“မရောက်သေးဘူးလားဟ”

“ရှေ့က ကျောက်ဂူဆို ရောက်ပြီဟဲ့”

ဒီလိုနဲ့ ခန္ဓ၊ ကျောက်ဂူတစ်ခုထဲကို ရောက်လာတယ်။ ဂူက အတော်ထဲ

ကျယ်တယ်။ အထဲမှာ ကြိုးခုတ်တစ်ခု သောက်ရေတကောင်၊ မြေဟင်းအိုးထမင်း

အိုးနဲ့ ငှက်ပျောသီးမှည့်တစ်ခိုင်လည်း တွေ့ရ ဆိုပဲ။

“ဘယ်မှာလဲ ... ကျောက်ဆင်စွယ်”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ဟယ် ... လောလိုက်တာ”

ခုချိန်ထိ အဲဒီ မိသုံးလံက အဝတ်အစားမဝတ်ဘူး။ ဂူနေလူရှင်းလိုပဲ။

သို့သော် စကားပြော ခပ်နွဲ့နွဲ့ရှိတယ်တဲ့။

မိသုံးလံက ကျောက်သေတ္တာအဖုံးကို သူ့ရဲ့ ရှည်လျားသန်မာလက်နဲ့

ဖွင့်ပြီး ခပ်ဖြူဖြူ၊ ရှည်ရှည်ကောက်ကောက် ပစ္စည်းတစ်ခုခန္ဓ့ရှေ့ ယူလာပြီ

တယ်။

“နင်လိုချင်တာ ဒီပစ္စည်းမဟုတ်လား ... ကြည့်လေ”

ခန္ဓ့လည်း ပစ္စည်းကို ကြည့်လိုက်သည်။

ဒါ ဆင်စွယ် ... ရှေးဟောင်း ကျောက်ဆင်စွယ်။

ဆင်စွယ်ပေါ်မှာ အရုပ်တွေ ပြည့်နေအောင် ထုထွင်းထားတယ်ဆိုပဲ။ ဒီ

ကျောက်ဆင်စွယ်က သန့်ပြီး အရုပ်တွေ၊ နန်းဆွဲနန်းလိန်ကနုတ်ခက်တွေနဲ့ လှ

လိုက်တာတဲ့။

“နင်လိုချင်တာ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် ... ဒါ ... ဒါပဲ ... ဒါပဲဗျ”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... နင် ဝမ်းသာလားဟင်”

“ဝမ်း ... ဝမ်းသာတာပေါ့ဗျာ ... အရမ်းဝမ်းသာတာပေါ့”

“နင် ဒီဆင်စွယ်ပန်းပုရုပ်ကို ယူမလား”

“အင်း ... အင်း ... ယူမယ် ... ယူမှာပေါ့”

“ငါက နင်လိုချင်တဲ့ ကျောက်ဆင်စွယ်ရုပ်တုကို ပေးမယ်။ နင်က ငါ့ကို

ဘာပြန်ပေးမှာလဲ ... ဟင် ... ဟင်လို့ ... ပြောလေ”

မိသုံးလံက ကန္တကလျှော့ရင်း သူ့အနားကို တိုးကပ်လာတာ။ ခန္ဓ့ရဲ့

ခန္ဓ့ သူမရဲ့တင်ပါးသားဟာ ထိကပ်နေသတဲ့။ [ကန်တော့နော် မောင်ကြီး ...

ကော့က ကိုခန္ဓ့ကိုယ်တိုင် ကြုံခဲ့ရတာကို လူကြီးတွေ၊ ကာလသားတွေ ပြန်ပြောလို့

ရတာကို အသေးစိတ် ပြောပြတာနော် မောင်ကြီး။ ကျွန်မ မဖွယ်မရာတွေ ပြော

ဆယ်လို့ မထင်နဲ့နော် ... တဲ့။ ကျွန်တော်ကလည်း ဟုတ်ပါပြီ ပြောသာပြောပါ။

အထောင်တောင်းလို့ပါလို့ ပြောတော့ ရှင်မီးတောက်က ကျွန်တော်စိုက်ခေါက်တို့

ဆွဲလိပ်ပါရောဗျာ။]

ခန္ဓ့လည်း တုန်နေတယ်တဲ့။

“နင် ... နင် ... ငါ့ဆီက ... ဘာ ... ဘာ ... လိုချင်တာလဲ ...

ဆင် ... ပြောလေ”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... ငါလိုချင်တာကတော့ ...”

မိသုံးလံက တဟင်းဟင်းရယ်ရင်းကနေ ခန္ဓ့ကိုယ်ကို ကြိုးခုတ်ပေါ်

ဆွဲချပြီး တအားဖက်ထားသတဲ့တော်။

နောက်ဆုံးမတော့ ...

ကိုခန္ဓ့ ရှင်သုံးလံရဲ့အတွေ့အထိမှာ သာယာယစ်မှုပြီး သူတို့ .. အဲ ..

အဲ ... ကျူးကျူးလွန်လွန်ဖြစ်ပြီး နောက်ဆုံး နှစ်ဦးစလုံး အိပ်ပျော်သွားခဲ့တယ်။

ကိုခန္ဓ့(ခေါ်) ကျောက်ဆင်စွယ် နီးလာတော့ ကြိုးခုတ်ပေါ်မှာ မဟုတ်

တော့ဘူး။ သူ့အနီးမှာ မိသုံးလံလည်း မရှိဘူး။

ကိုခန္ဓ့ရှိနေတာက နေပူကျတုအောက်ရှိ ကျောက်ဖျာကြီးတစ်ချပ်ပေါ်

မှာတဲ့။ သူ့မှာလည်း အဝတ်အစားမရှိ၊ သူဖက်ထားတာ တစ်ခုရှိတယ်။

မိသုံးလံ မဟုတ်ဘူး။

ဆင်စွယ်တစ်ချောင်း။ အနီးမှာ သူ့ကိုင်နေကျ လှံရှည်။

သူ ဆင်စွယ်ကို အလျင်စလို ကောက်ယူကြည့်လိုက်တယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့

ဆင်စွယ်ပေါ်မှာ အရုပ်တွေ ကနုတ်ပန်းခက်တွေ လုံးဝ မပါဘူး။ ဆင်စွယ်က ဖွေးဖွေး

ဖြူနေတဲ့ ဆင်စွယ်တစ်ချောင်းတဲ့။ အရှည်နှစ်တောင်ခွဲ ရှိသတဲ့ရှင်။

သူ စဉ်းစားတယ်။

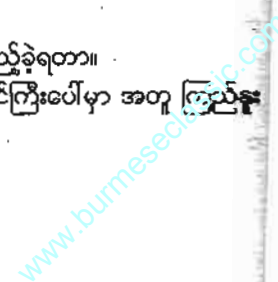
စောစောလေးကပဲ သူနဲ့ ရှင်သုံးလံဆိုတဲ့ အဝတ်မပါ ဗလာကိုယ်တီး

အရပ်ရှည်ရှည်မိန်းမနဲ့ တွေ့ခဲ့တာ။

ပြီး ရုပ်စုံပါဆင်စွယ်ကို ကိုယ်တိုင် ကိုင်ကြည့်ခဲ့ရတာ။

သည်နောက် ... သူနဲ့မိသုံးလံတို့ ကြိုးခုတ်ကြီးပေါ်မှာ အတူ ကြည့်နေ

ချင်းမြေစွာ ပျော်ပါးခဲ့ကြတာ။

၁၃၈ မောင်ညိုမြိုင်(သန့်လျှင်)

ရင်တွဲ-န ၁၃၉

အခု သူ ကြိုးခုတ်ပေါ်မှာ မဟုတ်ဘူး။
 နေရောင်အောက်က ပူလောင်တဲ့ ကျောက်တုံးပြားကြီးပေါ်မှာ။
 သူ့ကိုယ်ခန္ဓာမှာ အဝတ်အစားတွေ မရှိ။
 သူ ကျောက်တုံးပြားပေါ်က ခုန်ဆင်းလိုက်တယ်။
 ဆင်စွယ်နဲ့ လှံရှည်ကို ကောက်ကိုင်ပြီး နေဝင်မှောင်ချိန်ရောက်မှ သူ
 ရွာထဲကို တိတ်တိတ်ကလေး ဝင်လာခဲ့တာ။ သူ အဝတ်ဗလာနဲ့ ခိုးကြောင်ခိုးရှင်
 ဝင်လာတာကို ကိုလုံးတို့၊ ကိုကွမ်းတို့က မြင်ပြီး စစ်မေးတော့မှ ကိုခန္ဓဲက သူ
 ကြုံခဲ့ရတာတွေကို ပြောပြတာ။
 ဒီသတင်းက ရွာထဲကို ပျံ့သွားတယ်။
 ဒီကျောက်ကွဲကုန်းတောကို ဥစ္စာစောင့်ကုန်းလို့ ခေါ်ကြတာရှိသကဲ့သို့
 ဘယ်သူမှ အသွားအလာ မရှိဘူး။ ကျွဲ၊ ခွားတွေတောင် လန့်လို့ မသွားကြဘူး
 ဆိုတဲ့ အံ့သြကြရာ။
 အားလုံးက ကိုခန္ဓဲကို အပြစ်တွေ ပြောကြတယ်။
 ပြောသမျှကို ကိုခန္ဓဲက ဂရုမစိုက်ခဲ့ဘူး။
 သူ မိသုံးလဲကို စွဲလမ်းနေတယ်။ ဒါကြောင့် အချိန်ရှိသမျှ မိသုံးလဲနဲ့တွေ့
 ခဲ့တဲ့ ကျောက်ကွဲကုန်းကို သွားခဲ့တယ်။
 မိသုံးလဲကို ရှာခဲ့တယ်။
 သူ မိသုံးလဲနဲ့ အတူနေတဲ့ဂူကို တွေ့ခဲ့တယ်။
 ဒါပေမယ့် ကြိုးခုတ်၊ ရေတကောင်၊ စားအိုးခွက် လုံးဝ မရှိဘူး။ သူ
 မိသုံးလဲရဲ့အမည်ကို အသံကျယ်ကျယ်အော်ခေါ်ပြီး လိုက်ရှာတယ်။ နေဝင်မှ ပြန်
 လာတယ်။ မိုးလင်းရင် လှံရှည်နဲ့ ထွက်သွားတယ်။ ရွာကလူတွေကို သိပ်စကား
 မပြောတော့ဘူး။ သူ ထမင်းလည်း မစားတော့ဘူး။
 ဆံပင်သျှောင်ဖားလျားနဲ့ ရွာထဲမှာ လျှောက်သွားတယ်။
 ပါးစပ်ကလည်း မိသုံးလဲကို ချစ်တဲ့အကြောင်း တယောက်တည်း ပြော
 နေတယ်။ သူ့ကို ဘယ်ကလာလဲလို့ မေးရင် ...
 “ကျုပ်မယားအိမ်က ပြန်လာတာဗျ”
 “ခင်ဗျားမယားက ဘယ်သူတုံး ... ကိုခန္ဓဲ”
 “မိသုံးလဲလေဗျာ ... အရပ်ရှည်ရှည်၊ ကိုယ်လုံးတောင့်တောင့် ...
 အိုဗျာ ... မင်းတို့သိဖို့ လိုလို့လား ... ဟင်း ဟင်း ဟင်း”
 သူတို့ရွာက လူတွေက ရူးသွပ်စပြုနေပြီလို့ ပြောကြတယ်။
 ရွာကလူတွေ သူ့နောက်ကို နောက်ယောင်ခံ လိုက်ချောင်းကြည့်ကြ
 တယ်။ သူ ဂူတစ်ခုထဲကို ဝင်လိုက် ထွက်လိုက်။

စိတ်တွဲသစ်စာပေ

“သုံးလဲ ... ရှင်မရေ ... ငါလာပြီလေကွာ”
 “မင်း ဘယ်သွားနေတာလဲ။ ငါ့ကို ထမင်း ခူးကျွေးပါဦးဟ ...
 မိသုံးလဲရ”
 “ဟေ့ ... ငါခေါ်နေတယ်လေ ... မိသုံးလဲ”
 “နင် အထဲက မထွက်ဘူးလား ... ကဲဟာ ... ကဲဟာ ...”
 သူ ကျောက်တုံးတွေနဲ့ ဂူထဲကို ပစ်တယ်။ ပါးစပ်ကလည်း ပေါက်
 တာရတွေ ပြောလိုက်၊ ကျောက်တုံးတွေနဲ့ ပေါက်လိုက်။
 “သုံးလဲ ... နင့်ကို ... ငါ ... ငါ ချစ်တယ်ဟာ ... ဟီး ဟီး”
 သနားစရာပါပဲတဲ့ ... မောင်ကြီးရယ်။
 သူ ကျောက်တုံးပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး ရှိုက်ကြီးတင် ငိုနေတယ်။
 ရွာကတော့ သိလိုက်ပြီပေါ့။
 သူ့ကို ဥစ္စာစောင့် သိုက်နန်းရှင်တွေ ပြုစားလိုက်တယ်လို့ပေါ့။ ဒါကြောင့်
 သူ့ကို ဆင်စွယ်တွေပေးပြီး ပျော်ပါးတာ။ သူ ဥစ္စာသိုက်ကို ပြောမှာစိုးလို့
 အောင် လုပ်လိုက်ကြတာပေါ့။
 တစ်နေ့ ကိုခန္ဓဲ (ခေါ်) ကျောက်ဆင်စွယ်တစ်ယောက် အထုပ်အဝတ်တွေ
 သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ဆန်အိတ်ငယ်နဲ့ အိုးခွက်တွေကို ပုဆိုးနဲ့ထုပ် လွယ်ထားတာတွေ
 ဆင်စွယ်ကြီးလည်း တွေ့လို့တဲ့။
 “ဟေ့ကောင် ... ခန္ဓဲ၊ စားအိုးစားခွက်တွေနဲ့ ဘယ်သွားမလို့တုံး”
 “ငါ အိမ်ပြောင်းပြီဟေ့ ... ဟီ ဟီ”
 “ဘယ်ကိုပြောင်းမှာတုံး ... ခန္ဓဲရ ဟင်”
 “ဟီ ဟီ ... ငါ မိန်းမရနေပြီလေ ... အဟီ”
 သူက ပျော်လို့တော်။ မျက်နှာကလည်း မှိုရတဲ့ မျက်နှာလို ပြုံး
 ပျော်လို့။
 “မင်းမိန်းမက ဘယ်သူတုံးဟာ”
 “သုံးလဲလေ ... အချောအလှ သုံးလဲလေ ... ဟီ ဟီ ဟီ”
 “မင်းမိန်းမကရာ ဘယ်မှာတုံး”
 “ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ ... စောင့်နေတယ်”
 ကျောက်ထရံကြီးရှိရာကို သူက လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။
 “ကျောက်ထရံမှာလား”
 “အင်း ... အင်း ... ဟုတ် ... ဟုတ်”
 “မင်းတို့လင်မယား အဲဒီမှာ နေကြမှာ ... ဟုတ်လား”
 “အင်း ... အင်း ... ဟုတ် ... ဟုတ် ... ဟေ့ ဟေ့ ဟေ့”

စိတ်တွဲသစ်စာပေ

မောင်ညိုခိုင်း(သန်လျင်)

“အဲဒီကျောက်ထရံရိုရာကို မသွားနဲ့”
 “ငါတို့လင်မယား အဲဒီမှာ နေမှာကွ ... နေမှာ”
 “ဟေ့ကောင် ... ခနွဲ့ ... နေဦး ... ဟေ့ကောင်”
 သူ့ကို ဆွဲထားလို့ မရတော့ဘူး။
 သူ ထွက်ပြေးသွားတယ်။
 “မင်းတို့ အရူးတွေက ငါတို့လင်မယား အတူနေမှာကို မနာလိုလို့
 မင်းတို့ပြောနေတာ။ မင်းတို့ အရူးတွေ ... အရူးတွေ ... ဟေ ... ဟေ ...
 ဟေ့ ... မိန်းမရပြီဗျို့ ... မိန်းမ ရပါပြီဗျာ ... ဟေ ... ဟေ့”
 သူ ကျောက်ထရံရိုရာ အရပ်ကို ပြေးသွားခဲ့တယ်။
 တားလို့ မရတော့။ ရွာပြင်ကနေ ရပ်ကြည့်နေရတာပေါ့။
 အဲဒီနေ့ကစပြီး ကိုခနွဲ့ကို မမြင်ရတော့ဘူး။ ရွာထဲလည်း ပြန်မလာဘူး။
 နှစ်ရက်၊ နှစ်ရက်၊ သုံးရက် ကြာသွားတယ်။ ရွာကလည်း ကိုခနွဲ့ ပြန်မလာတော့
 တွေကြ၊ ပြောကြပေါ့။
 ဒီကောင် ဘယ်ရွာများ ထွက်သွားလဲ။
 ဟို ... ကျောက်ကွဲကုန်းများ ရောက်နေရောလား။
 သူပြောတော့ ကျောက်ထရံကုန်းမှာ သူ့မိန်းမသုံးလံနဲ့ အတူနေမှာလို့
 ပြောသွားတော့ ဟုတ်ချင် ဟုတ်မှာပဲပေါ့။
 သို့သော် မိသုံးလံဆိုတဲ့ မိန်းမ ဘယ်သူမှ မမြင်ဖူးဘူးဥစ္စာ။ ခနွဲ့ စိတ်
 နှက်ပြီး ပေါက်ကရပြောတာပေါ့။
 လေးရက်မြောက်တဲ့နေ့က ရွာကလူအချို့ ကျောက်ထရံကုန်း ရောက်
 ကြတယ်။ ရွှေတောင်စောင့်နတ်မင်းကြီး ရေကြည်တော်သောက်ဖို့ ကျောက်ခွက်
 ဝိုင်းသောက်ရေ သွားဖြည့်ကြတာ။
 ကျောက်ကလပ်တွေ ဝန်းကျင်လည်း တံမြက်လှည်း၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်
 ပြီး ကျိန်စာသင့်စေတဲ့ နတ်မင်းကြီး သနားအောင် လုပ်ကြတာပေါ့။ ကျိန်စာကို
 နတ်မင်းကြီး ပြန်ရုပ်သိမ်းမှ သူတို့ရွာသူတွေ ကျွန်မတို့လိုလှလှပပ ပြန်ဖြစ်မှာ
 ပေါ့။
 ယောက်ျားသားတွေက ကျောက်ထရံကြီးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရော ကျောက်
 ထရံနောက်ဘက် ကျောက်တုံးလှေခါးထစ်ပေါ်မှာ ပြန်ကျနေတဲ့ အိုးခွက်တွေကို
 မှုတ်လင့်ဘဲ တွေ့ကြပါရောရှင်။
 ပုဆိုးပိုင်းက ကျောက်စွန်းတစ်ခုမှာ ငြိလို့။

“ဒါ ... ဒါ ... ခနွဲ့ရဲ့ ပစ္စည်းတွေပဲ။ သူ ... ဟိုတစ်နေ့က
 ကျောက်ထရံကုန်းကို သွားမယ်၊ သူ့မိန်းမနဲ့ အတူနေမယ်လို့ ပြောသွားတာ ...
 ... အခု ...”
 ဘကြီးမောက်နဲ့ ကိုလုံးတို့က ပြန်ကျလွင့်နေတဲ့ ပစ္စည်းတွေကြားက
 နှုတ်ထစ်ချောင်းကို မြင်ရရော ...
 ဒါ ကျောက်ဆင်စွယ်(ခေါ်)ခနွဲ့ရဲ့ ပစ္စည်းတွေမှန်း သိသွားပြီး ..
 “ငစိုတို့၊ ငလုံးတို့၊ သစ်ခေါင်းတို့ ... ကျောက်စွယ် ကျောက်တုံးတွေ
 လိုက်ရှာကြစမ်း။ ဒီကောင် ... ဒီကောင် ... ကျောက်ထရံပေါ် လျှောက်
 ချင်တာကံမှာ ... ရှာကြစမ်းဟေ့”
 ကိုလုံး၊ ကိုကွမ်းလုံနဲ့ ကိုသစ်ခေါင်းတို့ရော၊ ရွာကာလသားတွေရော
 ကျောက်လှေကားထစ် ကျောက်တုံးတွေပေါ် တက်ပြီး ကျောက်စွယ်တွေကြား
 ချိတ်ရှာကြတယ်။
 “ခနွဲ့ဓရ ... ခနွဲ့ ...”
 “ကျောက်ဆင်စွယ် ... ဆင်စွယ်ရေ ... မင်း ဘယ်မှာလဲဟေ့”
 ကျောက်စွယ်တွေကို ကိုင်ပြီး အော်ဟစ်ခေါ်ရှာနေတယ်။
 “ကိုလုံး ... ကိုလုံး ... ဟို ... ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ ...”
 “တွေ့လား ... ခနွဲ့ကို တွေ့ပြီလားဟေ့”
 “ဟိုမှာဗျ ... ဟိုဟာ ... ဟိုဟာတွေကို ကြည့်ကြည့်စမ်းဗျ”
 “ဟာ ...”
 “အမလေး ...”
 “အို ... ကွာ ...”
 သူတို့ မြင်လိုက်ရတာက ကျောက်စွယ်ကျောက်ခက်၊ ကျောက်တုံးတွေ
 ဆန်ကောရိုင်းခန့် အပေါက်တစ်ခု အဲဒီအပေါက်ဝရေက ကျောက်ကွဲတွေပေါ်
 သူ့အရိုးနဲ့ ဦးခေါင်းခွဲတစ်ခု။
 ဦးခေါင်းခွဲက ခနွဲ့ (ခေါ်) ကျောက်ဆင်စွယ်ရဲ့ ဦးခေါင်း။
 ရုပ်တော့ မပေါ်တော့ဘူး။
 နံဟောင်နေတဲ့ အရိုးတွေက ဦးခေါင်းဝန်းကျင်မှာ ပြန်ကျလို့။
 “ဟာ ... ဒါ ... ဒါ ... ခနွဲ့ ... ခနွဲ့ ...”
 “ဦး ...”
 “ဟ ... ဟ ... ဘာသံတုံးဟ ... ဟေ့”
 “ဦး ... ဖူး ... ဖူး ...”

ဒီမှာပဲ ဆန်ကောဝိုင်းလောက်ရှိတဲ့ ကျောက်ပေါက်ထဲကနေ ကျောက်
တွေ လွင့်ထွက်လာတာ။ ကိုလုံတို့ ကျောက်မှုန့်တွေ ထွက်လွင့်လာတဲ့ ကျောက်
ပေါက်ကို အာရုံစိုက်ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ ...

“ရှိုး... ”

“ဟာ ... ဟာ ... မြေ ... မြေကြီးဟေ့ ... ဆင်းကြ ... မြေ
ဆင်းကြ”

“ရှိုး ... ”

“ဖူး ... ”

“ခုန်ချပါဟာ ... ဟိုမှာ ခေါင်းထွက်လာပြီ”

ကျောက်ခေါင်းထဲကနေ အုန်းသီးလုံးလောက်ရှိတဲ့ နက်မွဲမွဲ မြေဦးခေါင်း
ကြီး တရွေ့ရွေ့ထွက်လာတာ မြင်ကြရော။

ကိုလုံတို့လူစု ကျောက်စွယ်တုံးတွေပေါ်ကနေ ခုန်ချပြီး ဘကြီးမောင်
ကိုပါ ခေါ်ပြေးရော။

“ငလုံး ... ဘာ ... တွေ ... ဖြစ်ကြလို့တုံး ... ဟေ”

“မြေ ... မြေကြီး ... ခေါင်းက အုန်းသီးလုံးလောက် ရှိတယ်။ ကျောက်
ပေါက်ကနေ လူသံကြားလို့ ထွက်လာတာဗျ”

“ဟေ ... ဒါ ... ဒါဆို ... ဒါဆို ... ဟို ... ဟို ... ”

“ခန္တေ့ကို မြေက မျိုစားပြီး လူရိုးတွေကို ပြန်အန်ထုတ်ထားတာဗျ”

“ခန္တေ့ရဲ့ ဦးခေါင်းပြတ်ကြီးလည်း မြင်ခဲ့တယ်။ သွားကြစို့ ... ဘကြီး
မောင်။ ဒီနေရာက အရမ်းကြောက်စရာ ကောင်းတယ်။ လာ ... ပြန်ကြစို့”

သူတို့ ပြန်လှည့်ပြေးဖို့ လုပ်ကြရော ကျောက်ထရံရှိရာက အသံတွေ
ကြားရပါရောတဲ့။

“ရှိုး ... ရှိုး ... ရှိုး ... ဖူး ... ဖူး ... ”

“ဟား ဟား ဟား ဟား ဟား”

“ခစ် ခစ် ခစ် ခစ်”

“ပြေး ... ပြေး ... ”

“တစ္ဆေခြောက်နေပြီဗျ ... ပြေးတော့”

“ရှိုး ... ”

“ဟား ဟား ဟား ဟား ဟား ဟား”

“ခစ် ခစ် ခစ် ခစ် ခစ်”

မြေတွန်သံ၊ မြေနှာမှုတ်သံနဲ့အတူ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အော်ဟစ်
ရယ်မောသံနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ခိုခိုးခစ်ခစ် ရယ်သံတွေ ကျောက်ထရံနေရာ
မြေတွင်းဘက်က ပေါ်ထွက်လာပါရော။

တစ္ဆေပဲလား ...

လူစင်စစ်တွေရဲ့ ရယ်သံလား။ ဘယ်သူမှ ပြောတတ်ဘူး။ ဒါ ကျောက်
ထရံကြီးကို စောင့်နေတဲ့ မြေကြီးတဲ့။

ကျိန်စာခတ်တဲ့ ရွှေတောင်စောင့်နတ်မင်းကြီး အစောင့်ထားတာလို့ ပြော
ကြတယ်။ ကိုခန္တေ့ကိုလည်း ဒီနေ့ ကျောက်ထရံကြီးမှာရှိတဲ့ အစောင့်အရှောက်
တွေကို မလေးမခန့်သွားလုပ်ခဲ့လို့ ...

ကျောက်ထရံစောင့်မြေဆိုးကြီးက စားပစ်လိုက်တာတဲ့။
အမှန်တကယ်လည်း ကိုခန္တေ့ကို မြေကြီးကစားပြီး အရိုးတွေ အန်ထုတ်
တာပဲ ... မောင်ကြီး

ဒီမြေကြီးက တောင်ပိုင်နတ်ကြီး ကန်တော့ပွဲကျရင် အထင်အရှားပြ
တယ်။ လူတွေကို အန္တရာယ်မပြုဘူး။ ဒါကြောင့် မောင်ကြီးကို တားရ၊ သတိပေး
တာ။

ဒီကျောက်ထရံကြီးကို ပတ်ရံထားတဲ့ ကျောက်တုံး၊ ကျောက်စွယ်ကြား
အစောင့်မြေဆိုးရှိတယ်။ မောင်ကြီးသွားခဲ့ရင်လည်း မောင်ကြီးကို ခန္တေ့လိုပဲ
နှိပ်စားဖြစ်ပြီး အရိုးတွေ ပုံသွားမယ်လေ။

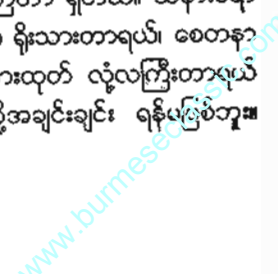
ဒီရွာကလူတွေက နတ်တွေကို ကြောက်ရွံ့ကြတယ်။
သူတို့က တစ်ရွာလုံး ကျိန်စာသင့်ထားတာကိုး။

မယ်ရင် မိန်းမတွေက တစ္ဆေရုပ်လိုပဲ။
သို့သော် သူတို့ တစ္ဆေမဟုတ်ဘူး ... မောင်ကြီး။ သူတို့ ကျိန်စာသင့်
ပြီး ရုပ်မလှပေမင့် အတွင်းစိတ်ထားက လူစိတ်ရှိတယ်။

“ဒီရွာကို ရဟန်းသံဃာတွေ မကြွကြဘူးလား”
“ခုတော့ တစ်ပါး၊ နှစ်ပါး တစ်ခါတစ်ရံ ကြွလာပြီး ဗုဒ္ဓဓမ္မတွေကို
အာပြောတာ ရှိတယ်။ သက်ဝင်ယုံကြည်မှုလည်း ရှိသလို တောစောင့်နတ်၊ တောင်
စောင့်နတ်နဲ့ မယ်တော်ကြီးတွေကို ကြောက်ရွံ့စွဲလမ်း၊ အလေးထားတဲ့ လူတွေ
ပိုများနေတာပေါ့။

ရွာမှာ စာတတ်တဲ့လူ မရှိဘူး။
အကွရာစာလုံးကို မြင်ပေမင့် မဖတ်တတ်ဘူး။

အကြောင်းရှိရင် ညီမကို ခေါ်ပြောမေးမြန်းကြတာ ရှိတယ်။ သနားစရာ
ဘာင်းတဲ့ရွာပါ ... မောင်ကြီးရယ်။ သူတို့မှာ ရှိတာက ရိုးသားတာရယ်၊ စေတနာ
အားကောင်းတာရယ်၊ အလုပ်ကို ကြိုးစားအားထုတ် လုံ့လကြီးတာရယ်
တော့ အလွန် ချီးကျူးစရာကောင်းတယ်။ သူတို့အချင်းချင်း ရန်မပြုဘူး။
အတူတူကြဘူး။

မောင်ညို၊ နှိုင်း (သန်လျင်)

မောင်ကြီး မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။

သူတို့အိမ်တွေမှာ တံခါးမရှိဘူး။

ခြံစည်းရိုး မရှိဘူး။

တောင်ယာတွေကို စည်းရိုးမကာဘဲ ဒီအတိုင်း ပစ်ထားခဲ့တာ။ သူ့ချင်းတော့ တစ်ဦးတောင်ယာကပစ္စည်း တစ်ဦးမခိုးဘူး။ မခိုးဝှက်ကြဘူး။ လိမ်ခြင်းညှာခြင်း ကင်းသလောက်ပဲ။

မောင်ကြီး မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။

တောင်ယာတွေကို စည်းရိုးမကာဘဲ ဒီအတိုင်း ပစ်ထားခဲ့တာ။ သူ့ချင်းတော့ တစ်ဦးတောင်ယာကပစ္စည်း တစ်ဦးမခိုးဘူး။ အခြားရွာတို့ ဒေသတို့က လူစိမ်းတွေက လာခိုးရင် ခိုးကြတာ။

သူတို့မသိအောင် ခိုးယူသွားပြီးရင်လည်း ...

ဒီရွာက ထွက်လို့ ပြေးလို့ မရဘူး။

သူခိုးရေး၊ ဓားပြရေး ပြေးလို့မရဘူး။

“ညီမ ... ဘာကြောင့် ဓားပြတွေ မီးရှို့တာ မီးမလောင်တာလဲဟင်”

“အဲဒါကတော့ ထူးဆန်းတယ် ... မောင်ကြီး။ သူတို့လည်း ဒါကို အံ့သြနေကြတာ။ သူတို့ဘာသာသူတို့ အိမ်ကို၊ အဝတ်ကို မီးရှို့ရင် လောင်တယ်။ အခု မောင်ကြီး မီးရှို့ကြည့် အကုန်လောင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဓားပြတွေ မီးရှို့တော့ မီးမလောင်တာ အံ့သြလို့ မဆုံးခဲ့ဘူး”

သူတို့အားလုံး ယူဆယုံကြည်ထားတာက ...

ကျိန်စာပေး ရွှေတောင်စောင့်နတ်ကြီးက သူတို့ကို စောင့်ကြည့်နေတယ်။ စားဖွယ်များနဲ့ တောင်းပန်တာကို အညှိုးမပြောဘူး။ ဒါ ... တစ်ချက်။

နောက်တစ်ခုက ကျောက်နီတစ်လုံး အစ်မမယ်တော်ကြီးက သူတို့ကို သနားညှာတာလို့ မဖြစ်မနေ စောင့်ရှောက်နေကြတယ်။ ဒီလို ယုံကြည်ထားကြတာ။

နီတစ်လုံးမယ်တော်ကြီး ကူညီစောင့်ရှောက်နေလို့သာ သူတို့ အန္တရာယ်တွေ ကင်းနေတာလို့ ယုံကြည်ကြတယ်။

“ညီမ ...”

“ပြော ... မောင်ကြီး ဘာသိချင်လဲ”

“ကျောက်နီတစ်လုံး ... မယ်တော် ... ဟုတ်လား”

“အင်း ...”

“သူကရော လူပဲလား”

“မဟုတ်ဘူး ... ကျောက်ရုပ်တု”

“ဟင် ... ကျောက်ရုပ်တု”

“ဟုတ်တယ် ... ကျောက်နီတစ်လုံး မယ်တော်ကြီးက သူ့ကို ရိုသေထားစားနေသမျှ ရွာကို စောင့်ရှောက်တယ်။ သူ့ကို မခန့်လေးစား စော်စော်ထားစားကား လုပ်ခဲ့ရင်လည်း ဘယ်သူမှ မညှာဘူး။ သို့သော် ကလေးတွေကို ချစ်တတ်၊ စောင့်ရှောက်တတ်၊ ဒီရွာမှာ အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ ကလေး (၁၀) နှစ်သားအထိ ဘာရောဂါမှ မဖြစ်ဘူး”

“ဟုတ်ရဲ့လား ... ညီမရယ် ဟင်”

“ဒီနေ့ နတ်တော်လပြည့်နေ့ ... ညနေကျရင် မယ်တော်ကြီး ပူဇော်ပွဲ နှုတ်တယ်။ မယ်တော်ကြီး ပူဇော်ပွဲကို ကျိန်စာပေးနတ်ကြီး ပူဇော်ပွဲ တောင်းပန်ပွဲ နတ်ပိုင်းလုပ်ပြီး ညနေမှာ မယ်တော်ကြီးပွဲ လုပ်ကြတယ်။ အဲဒါ တစ်နှစ်ကို တစ်ခါ လုပ်ကြတဲ့ပွဲ။

ကျိန်စာပေးနတ်မင်းကြီးက ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တယ်။

ကျောက်နီတစ်လုံး မယ်တော်က ကြင်နာတရားရှိတယ်။

ကျွန်မလည်း ကြာလာတော့ ယုံကြည်မှုရှိလာတယ်။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကမ္ဘာမြေစိမ်းစိမ်းကြယ်တွေနဲ့ ဝန်းရံနေတဲ့ အံ့စရာ အကြောင်းတွေကြောင့်ပဲ ... မောင်ကြီး။

ဟုတ်တာပဲဗျာ ...

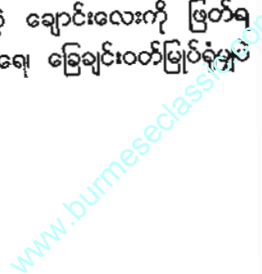
ကြည့်စမ်း ... ညနေလည်း ရောက်ရော။ ရွာထဲကလူတွေရယ် မုန့်ဖြူနို့နို့၊ ငါးကြော်တွေ၊ ငါးကင်၊ အသားကင်နဲ့ ငှက်ပျောသီး၊ နွားနို့၊ ပန်းရောင်စုံထောတွေ သယ်ယူပြီး ဟိုရွာတောင်ဖျားကို ရှေးရှုသွားနေကြတာဗျာ။

မိန်းမသားတွေက သနပ်ခါး ပိန်းကျားရိုက်လို့။

နဖူးမှာလည်း သနပ်ခါးအနစ်တွေ ပိန်းနေအောင် သုတ်လို့ခင်ဗျာ။ သန့်သန့်ပြန်ပြန် ဝတ်စားကြလို့ဗျာ။

အထူးသဖြင့် ကလေးသူငယ်တွေ။
 ကလေးတွေကို ဝတ်ကောင်းဝတ်လှတွေ ဆင်ပေးထားတယ်။ ကလေးတွေမှာ ယောက်ျားလေးလည်း ဆံသျှောင်နဲ့။
 မိန်းကလေးတွေလည်း ဆံပင်ရှည်လေးတွေနဲ့။
 သနပ်ခါးတွေ လိမ်းလို့။ ရောင်စုံပန်းလေးတွေ ပန်လို့။ အကုန်လုံး ဖော်နေကြတာ။ အပျိုဖော်မဝင်မချင်း ဆံပင်ရှည်ထားလို့ ရတယ်။
 အပျိုဖော်ဝင်လို့ ရာသီပန်းပွင့်တာနဲ့ ...
 ထူးဆန်းတဲ့ယားနာတွေ ခေါင်းမှာ ဖြစ်ပေါ်လာပြီး နေလို့မရအောင် နံ့သတဲ့။ အဲဒီကျရင် မိန်းကလေးတွေ ခေါင်းတုံး တုံးလိုက်ရတယ်။
 ရာသီပန်းစင်ကြယ်ချိန်မှာ ခေါင်းတုံး တုံးရတာတဲ့။
 ခေါင်းတုံးတုံးပြီးရင် အနာတွေက ယူပစ်သလို ပျောက်သွားရော။ မယ်လို့ ဆံပင်ရှည် ဆက်လက်ထားရှိရင် ...
 ဆံပင်ရှည်တွေဟာ ခေါင်းပေါ်က အနာလုံး ပြည်လုံးယားနာတွေကြောင့် အနံ့အသက်ဆိုးတွေနဲ့ ဆံပင်တွေ အထွေးလိုက် ကျွတ်ကျရောတဲ့ဗျာ။
 အဲဒီလို ဆံပင်တွေကျွတ်ပြီးရင် နောက်ထပ်ဆံပင် လုံးဝ မပေါက်တော့ဘူး။ ဦးခေါင်းဟာ ကျောက်ကျောလုံးလို ပြောင်ပြောင်ကြီး ဖြစ်ရောတဲ့။
 ဒါကြောင့် အပျိုဖော်ဝင်ပြီးရင် ကျိန်စာကြောက်လို့ ခေါင်းတုံး တုံးကြတယ်။ ဆံပင်ရှည်လာရင် ထပ်ပြီး ခေါင်းတုံးတုံးကြရတယ်။
 ဒီရွာကို ကံထူးစွာ ရောက်ရှိနေတဲ့ ရှင်မီးတောက်ကတော့ ဆံပင်အရှည်နဲ့ပဲ။ ခေါင်းတုံးတုံးစရာ မလိုဘူး။ ဘာမှလည်း မဖြစ်ဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ရှင်မီးတောက်က ကျိန်စာသင့် ရွာသူတွေက ဝမ်းနဲ့လွယ်မွေးတဲ့ မျိုးဆက်မဟုတ်လို့ပဲ တဲ့။
 ဒါ ... သူတို့ရဲ့ ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ် ယုံကြည်မှုလေ့ပဲ။
 ဒါ အယူမှားနေတယ်လို့ သွားမပြောနဲ့။
 အိမ်တိုင်းက ကလေးတွေ အရမ်းကို ပျော်နေကြတာဗျာ။
 “အမေကြီး ... အိမ်သွားမလို့တဲ့”
 “မင်းတို့ ဘယ်သွားကြမလို့တုံး ... လှ ... လှချေလားဟေ့”
 “အမေကြီးကို သွားကန်တော့မလို့ပေါ့”
 ကလေးတိုင်း ပြုံးပျော်မျက်နှာတွေနဲ့ ဒီလို ပြန်ပြောကြတယ်။
 ကျောက်နို့တစ်လုံးမယ်တော်ကြီး ကန်တော့ပွဲကို ရှင်မီးတောက်တံတစ်ရွာလုံး သွားကြတာပဲကို။

ရှင်မီးတောက်နဲ့ မိဖုန်းမိုလည်း လှလှပပ ဝတ်စားလိမ်းခြယ်ပြီး ခုန်တွေ အဆီတစ်မျိုးနဲ့ကြော်ပြီး ကြေးလင်ပန်းမှာ ထည့်ယူလာတယ်။
 သူတို့ လုံးဝကို ဆီမစားကြဘူးဗျာ။
 ပဲဆီ၊ နှမ်းဆီ လုံးဝ မစားကြဘူး။
 ဝက်ပေါ်လို့ လာရောင်းမှ ဝက်သားအဆီကို စားကြတာ။ သို့သော် နို့တိုင်းတွေမှာ သစ်ဆီရနံ့သင်းတဲ့ အရွက်အဖုတွေ ထည့်ချက်တယ်။ အဲဒီအရွက်သစ်ဖု အဆီဝေနေတာ မြင်ရတယ်။ စားလို့လည်း အရသာရှိတယ်။
 အားလည်း ဖြစ်တယ်။
 ကျွန်တော် မြင်သိ ကြားရသလောက်ဆိုရင် ...
 စွယ်စုံရွာ တစ်ရွာလုံးမှာ ရှင်မီးတောက်က ပြိုင်စံပဲ့ အလှရှင်ရွှေမင်းသမီး သူ့ကို လူတိုင်းက ခင်မင်လေးစားကြတယ်။
 အားကိုးကြတယ်။ သူမကို ကြည့်ပြီး အားကျကြတယ်။ ဆံပင်ရှည်နဲ့ အိမ်ကကျလာတဲ့ မိန်းမချောလေးကို အရှင်သခင်တွေက ဝိုပေးကြတော့လို့ ပြောပူဇော်ယူကြတယ်။
 ကျွန်တော်ပါ မိုးကျရွှေကိုယ်အဖြစ် ရောက်လာတော့ တစ်ရွာလုံး အံ့ဩဖမ်းဆုံးကြဘူး။ ဘွားမြကြီးငွေရဲ့ ဘဝဟောင်းက သားသမီးတွေဆိုပြီး အစစအင်အောက်ကူညီကြတယ်။
 ကျွန်တော်တို့ ဒီစွယ်စုံရွာက မပြန်ဘဲနေကြလို့ ကာလသားတွေအစ သာကြတယ်။
 ဒီလိုနဲ့ ရွာသူရွာသားတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ရွာတောင်အရပ်က ကျောက်တော့ စိတန်းနေတဲ့ ကျောက်တုံးလမ်းကနေ ရှေးရှုတန်းစီလာခဲ့ကြတာပေါ့။
 လူတိုင်းမှာ စားစရာတွေကို ပန်းကန်၊ ဖက်ခွက်၊ လင်ပန်းတွေနဲ့ ကိုယ်စီ ထည့်ယူလာကြတာဗျာ။
 မိန်းကလေး အပျိုစင်တွေက ပန်းရောင်စုံတွေ ကိုင်ကြလို့။ ကျောက်ပြားတွေ စီထားတဲ့ ကျောက်တန်းက အတော်ရှည်ပဲဗျာ။ မရှိဘူးဆို ... အဲ ...
 ... တော်တော်ရှည်တာပဲဗျာ။
 ကျောက်တုံးလမ်းဆုံးတော့ ကြည့်လင်နေတဲ့ ချောင်းလေးကို ဖြတ်ရသော်လည်း ချောင်းရေက တောင်ပေါ်ကနေကျတဲ့ ချောင်းရေ ခြေချင်းဝတ်မြိုင်ရုံမျှသာ စီးနေတာ။
 ကြည့်လင်တဲ့ရေက အေးမြနေတာပဲ။

၁၄၈ မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်)

ရေကြည်ကြည်အောက်မှာ ကျောက်စရစ်ရောင်စုံ။ အရွယ်စုံလေးတွေ
အရှင်းသားမြင်ရတယ်။ ရေထဲကို ဖြတ်သည့်တိုင် ရေလုံးဝနောက်ကျီမသွား
ကလေးတွေက ချောင်းရေကြည်ထဲမှာ ပြေးလွှားခုန်ပေါက်ပြီး ပျော်
မိခင်တွေက သနပ်ခါးတွေ ပျက်ကုန်မယ်လို့ အော်ပြောထားရတယ်။

ချောင်းရေကြည်ကို ဖြတ်ပြီးနောက် လူတစ်ရပ်သာသာ ကျောက်
တွေ ဝဲယာတန်းစီနေတဲ့ကြားကနေ လူတန်းကြီးက ဖြတ်လျှောက်သွားရတယ်။
ခြေနင်းမြေသားက ရိုးရိုးမြေကြီး မဟုတ်ဘူး။
ဂဝံကျောက်တုံးတွေကို ထစ်ပြီး ခင်းထားတဲ့ ဂဝံလမ်း။
ဂဝံကျောက်ပြား အဆက်နှစ်ခုကြားမှာ အဝါရောင်မြက်နုလေးတွေ
လို့။ ဂဝံကျောက်ပြားလမ်း ဝဲယာမှာ ကျောက်တုံး၊ ကျောက်ခွန်၊ ကျောက်ပြား
တန်းစီနေပုံက ...

ကျောက်တောင်ကြားကနေ ဖြတ်သွားနေရတဲ့ အတိုင်းပဲ။
နံဘေးကကြည့်ရင် လူပျောက်သွားသလို ဖြစ်တယ်။
ဂဝံလမ်းဆုံးတော့မှ ကျောက်ဂူတစ်ခုကို မြင်ရတယ်။ ကျောက်ဂူက
တစ်ပြန်အမြင့်ကျောက်တောင်ရဲ့ အောက်ခြေမှာ ရှိနေတာ။

ရှေ့ဆုံးက မိန်းမကြီးတွေက ဂူပေါက်ထဲကို စတင်ဝင်ရောက်သွား
တယ်။ မိန်းမသားတွေက ရှေ့ကသွားရတာ။ နောက်ကနေမှ ယောက်ျား
တွေက လိုက်ရတာ။
ရှင်မီးတောက်က ရှေ့က မိန်းမသားတွေနဲ့ ပါသွားပြီ။

အခု ကျွန်တော်တို့ ဂူထဲကို ဝင်ပြီ။
အလို ... ကျောက်ဂူက အောက်ကိုဆင်းတဲ့ ကျောက်လှေခါးထစ်တွေ
ခင်ပျ။ လှေခါးထစ် သုံးဆယ်ကျော်ခန့် ဆင်းလိုက်တော့မှ ကျောက်ဂူ အောက်
ခန်းမကို ရောက်သွားတာကိုး။

မိန်းမကြီးတွေက ထင်းရှူးမီးတိုင်တွေထွန်းပြီး ကျောက်နံရံအပေါက်
မှာ ထိုးစိုက်လိုက်တော့ အလင်းရောင်က ကျောက်ဂူထဲမှာ လင်းထိန်သွားတယ်။
မိန်းမသားတွေက ကျောက်ခုံပိုင်းပေါ်မှာ ပါလာတဲ့ စားစရာတွေ
တင်ကြ။ မိန်းမပျိုတွေက မြေပန်းအိုးကြီးတွေထဲကို ရေနဲ့ ရောင်စုံပန်းတွေ အသီး
ထိုးကြတာ။ ရောင်စုံပန်းခင်းကြီး ဖြစ်သွားသလား ထင်ရရဲ့။

ဒါနဲ့အတူ အမွှေးရနံ့ထွက်တဲ့ အမွှေးတုံးငယ်တွေကို မီးရှို့လိုက်
မွှေးကြိုင်တဲ့ နံ့သာနဲ့ ကရမက်ရနံ့တွေကို ရင်အေးသွားအောင် ဂျှုလိုက်ရပြီး အ
ကို ပြေသွားတာပဲ။

ကျောက်ဂူထဲမှာ လူပြည့်သွားတယ်ပျ။
ကိုယ်က နောက်ဆုံးမှာရောက်နေလို့ လူကြားထဲ တိုးဝင်ကြည့်လိုက်
တော့မှ ထူးဆန်းတဲ့ ကျောက်ရုပ်တုကြီးကို မြင်ရပါရော။ နောက်ခံ ကျောက်နံရံ
ကို ကပ်နေတဲ့ ရုပ်တု။

ကျောက်တုံးပေါ်မှာ ဒူးချခြေချထိုင်ပြီး ကလေးကို နို့တိုက်နေတဲ့ မိန်းမ
ကြီးတစ်ဦး။
တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် မိန်းမကြီးပျ။
ဆံပင်တွေက နောက်ကျောမှာ ဖားလျားကျလို့။
ဝဝတုတ်တုတ်ကလေးငယ်ကို နို့တိုက်ပြီး မျက်နှာက ကျွန်တော်တို့ကို

စိုက်ကြည့်တယ်ပျ။
အလို ... သူ့မှာ နို့တစ်လုံးတည်းပါလား။
ကျောက်နို့ကြီးက ဆန်ချင်တဲ့ တင်းတောင်းလောက်ကြီးတာပါလား။
ကိုယ်တုံးလုံးကလေးငယ်က တစ်လုံးတည်းသော ကျောက်နို့ကြီးကို

ငုံခဲစို့နေတဲ့ ရုပ်တု။
အသက်ဝင်လွန်းပါပျ။
မီးတိုင်တွေရဲ့ အရောင်နဲ့ ကျောက်ရုပ်တုမိန်းမကြီးရဲ့ မျက်နှာကို ထင်း
နေအောင် မြင်ရတယ်။

မျက်နှာရိပ်က ကြင်နာရိပ်ပျ။
ဒီကြင်နာရိပ်ကို မျက်လုံးထဲမှာ မြင်နေရတယ်။ ကလေးကို ဘယ်လောက်
ပွေ့ပြီး ညာလက်နဲ့ ထိန်းလို့ နို့တိုက်နေတာ။ ကျောက်ရုပ်တုရဲ့ အမြင့်က လူတို့
နှစ်ဖက်စာကကြီးပြီး သုံးလံလောက်ကို မြင့်နေတာပျ။

ဟို ... ဟို ... ကိုခနွဲ့တွေနဲ့တဲ့ မိသုံးလံများလား။
သူ့ရှေ့က အရိုအသေပြုနေတဲ့ လူတွေကို စိုက်ကြည့်နေပုံက မပြုံးတင်
ပျ။
အိုပျ ... ကျောက်ရုပ်တုမိခင်မိန်းမကို ကြည့်ရ၊ မြင်ရတာ နှလုံး
စိတ်ဝမ်း အေးချမ်းလိုက်ပါဘိရယ်ပျ။

သူ့မျက်နှာမှာ မိခင်တစ်ဦးရဲ့ မေတ္တာကို အရှင်သား မြင်နေရတာပဲ
မျက်နှာပေါ်မှာ ဒေါသရိပ်၊ သောကရိပ် လုံးဝ မရှိဘူး။
ဒီကျောက်ရုပ်တုသားအမိကို ဘယ်လို ကျောက်ဆစ်ပန်းပုပညာပေး
ဒီဂူထဲမှာ ထုဆစ်ခဲ့တာလဲပျ။

ကြည့်ပါဦး ...

ကျောက်တုံးပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး ခြေနှစ်ချောင်း ချထားတာရယ်။
 ထဘီက တိုတိုဝတ်ထားလို့။
 ခြေသလုံးပုထစ်နဲ့ ခြေဖဝါးမောက်မောက်ကို မြင်နေရတယ်။ သူ့အပေါ်
 မှာ အကျီမရှိဘူး။ ထဘီရင်လျားကို လျှော့ချထားတော့ တစ်လုံးတည်းသော
 ဦးမားတဲ့ နို့ကြီး မြင်နေရတာများ။
 ဘယ်တုန်းက ထုဆစ်ထားခဲ့တာလဲ။
 ဘယ်သူက ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လုပ်ခဲ့တာလဲ။
 ကျွန်တော် ကျောက်ရုပ်သားအမိကို မော့ကြည့်ပြီး အတွေးတွေ စဉ်းစား
 ရာတွေ ဖြစ်နေတယ်။ ကျောက်ဂုဏ်မှာ လူသံတွေ တိတ်သွားပါလား။ ကြည့်
 နိုက်တော့ ...
 ရှေ့ဆုံးက မိန်းမသားတွေရော၊ နောက်က ယောက်ျားသားတွေရော
 ထောက်ပြီး ငြိမ်သက်နေကြတာကိုး။
 သူတို့အသွင်သဏ္ဍာန်က ငြိမ်သက်စွာ မေတ္တာပို့နေတဲ့ပုံခင်ဗျ။
 ကျွန်တော်လည်း ဒူးထောက်ပြီး မေတ္တာပို့သလိုက်တယ် ကရုဏာမိခင်
 ပြီး နှလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းပါစေ။
 ငြိမ်သက်မှုက အတော်လေးကြာတယ်။
 မီးရောင်တွေက လှုပ်ယိမ်းလင်းလက်။
 အမွှေးတုံးမီးသင်းရနံ့တွေက ကြိုင်လှိုင်။
 လူတွေပါ ကျောက်ရုပ်တွေ ဖြစ်သွားကြပြီလား။
 အသက်ရှူသံတောင် မကြားရ။
 ကျွန်တော့်နောက်ကျောဟာ စိမ့်ခနဲဖြစ်သွားတယ်။
 “ပြတ် ... ပြတ် ... ပြတ် ... ပြတ် ...”
 “ဟင် ...”
 “ပြတ် ... ပြတ် ... အဲ ... အဲ ... ပြတ် ... ပြတ် ...”
 အလို ... ဒါက ကလေးနို့စို့တဲ့အသံ။ ကလေးလွန်တဲ့အသံ။ အပေါ်
 တံ အသံဗျ။ ကျောက်မိခင်ရဲ့ ကလေးရိုရာက လာတဲ့အသံ ဟုတ်ရဲ့လား။
 မော့ကြည့်လိုက်တယ်။
 အို ... ကျောထဲမှာရော၊ ရင်ဘတ်ထဲမှာ စိမ့်ခနဲ နွေးခနဲ အေးခနဲ ဖြစ်
 ပါတာလား။
 ကျွန်တော် မော့ကြည့်လိုက်တော့ ...
 နို့တိုက်နေတဲ့ ကျောက်ရုပ်မိခင်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြနေတာ။
 ... မဟုတ်နိုင်ပါဘူး။ ဒါ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဗျာ။ မဖြစ်နိုင်ပေမယ့် သူ့ရဲ့
 နို့ကို မြင်ပြီး ရင်ထဲမှာ လှိုက်နွေးစီးပျော့သွားသလို ခံစားရတယ်လေဗျာ။

ကျွန်တော် ဒုတိယအကြိမ် ပြန်မော့ကြည့်လိုက်တော့ ...
 ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြနေတာ မဟုတ်တော့ဘူးဗျာ။
 ဒါပေမယ့် ကျောက်သားကလေးငယ်လေးရဲ့ ခြေထောက်ဟာ လှုပ်ပြီး နို့
 တို အငမ်းမရ စို့နေတာ မြင်လိုက်ရပြီး ကျွန်တော် အံ့ဩလွန်းလို့ ပါးစပ်ဟသွား
 ခဲ့မိရာဗျာ။
 ဟုတ်ရဲ့လား။
 အမြင်များ မှောက်နေတာလား။
 အမြင် မမှောက်ဘူးဗျ။ ခြေထောက်လှုပ်ပြီး ကလေးပါးစပ် ကြုံသွား
 ထာပါ အသေအချာ မြင်ရတာ။
 မဟုတ်မှလွဲရော ...
 စောစောက ပြတ်ပြတ် ... အဲ့ အဲ့ နဲ့ မြည်တဲ့အသံဟာ ဒီကလေးရဲ့
 အသံပဲ နေမှပဲဗျာ။
 ဒီမှာ လူသံတွေ ကြားရတယ်။ သူတို့ကိစ္စ ပြီးသွားပြီနဲ့တူရဲ့။ အားလုံး
 ထရပ်ကြပြီး လင်ပန်းတွေ၊ ပန်းကန်ထဲက စားစရာတွေကို ငှက်ပျောရွက်တွေပေါ်
 မှာ ပုံထည့်ခဲ့ကြပြီး ဂုဏ်ကနေ ထွက်ခဲ့ကြတယ်။
 “မောင်ကြီး ... ထတော့လေ အားလုံး ပြန်ကုန်ကြပြီရှင့်”
 “အင် ... အင် ... ဟုတ် ... ဟုတ်လား”
 “ဘာတွေများ ဒီလောက်တွေ့နေလဲ မသိဘူး။ ကျောက်တုံးလို ငြိမ်နေ
 ထာပဲ ... ထ ...”
 ကျွန်တော်က ရပ်ပြီး ရှင်မီးတောက်နဲ့အတူ မယ်တော်ဂူခေါ် ကျောက်နို့
 ထစ်လုံးသားအမိ ဂုဏ်ကနေ ထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။
 ထွက်ခဲ့ရင်းက နောက်ပြန်လှည့်ပြီး ကြည့်လိုက်ရော ...
 “ဟင် ...”
 “မောင်ကြီး ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ဘာတွေ့လို့လဲ ဟင် ... ဟင်လို့”
 “ဟို ... ဟို ...”
 “ပြော ... ပြောလေ ... မောင်ကြီး ဘာမြင်လို့အံ့ဩတာတုံး”
 “ခြေ ... ခြေ ... ထောက် ... လှုပ် ... လှုပ် ... ပြလို့”
 “အလို ... ဘယ်သူက ခြေထောက်လှုပ်ပြတာတုံး ... မောင်ကြီး
 ရဲ့ ... ပြောလေ”
 “အဲ ... ဟိုလေ ... မ ... မဟုတ်ပါဘူး ... အဲ ... မ ... ဟုတ်
 ပါဘူး ... ညီမလေးရာ ... လာ ... လာ ... ရွာကလူတွေတောင် ရှေ့ရောက်သွား
 ပြီဟေ့ ... သွက်သွက်လှမ်း”

၁၅၂ မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်)

ကျွန်တော်က ပြောလည်းပြော၊ သူ့လက်ကို ဆွဲပြီး ဂူထဲက အမြန်လှမ်း ထွက်ခဲ့လိုက်တယ်။

ကျွန်တော် အမြင်မှောက်နေတာလား။

အတွေးလွန်ပြီး ပုံရိပ်တွေ ထင်နေတာလား။

သူတို့ကို ပြောပြရင်တော့ တစ်ရွာလုံး အံ့သြသွားမှာလား။ စဉ်းစား

ကြည့်တယ်။ ရှင်မီးတောက်ကို ပြောပြရင် ကောင်းမှာလား။

ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရတာက နို့နို့နေတဲ့ ကျောက်သားကလေးခြေထောက်

လှုပ်တာ မဟုတ်ဘူးဗျ။

ကလေးအမေ နို့တစ်လုံး ကျောက်သားမိခင်ကြီး ညာခြေထောက်ကို

မပြီး ဘယ်ဘက်ခြေထောက်ပေါ် ချိတ်လိုက်တာကို မြင်လိုက်ရတာ။

အို ... ကျွန်တော် မရှားသေးပါဘူးဗျာ။

အသေအချာ မြင်လိုက်ရတာပါ။

ဒါပေမယ့် မပြောတာ ကောင်းပါတယ်လေ။ ဒီရွာကလူတွေက ဗုဒ္ဓဝါဒ ထက် နတ်တွေ၊ မယ်တော်ရုပ်တုတွေကို ပိုအလေးထား ကြောက်ရွံ့နေကြသူတွေ မဟုတ်လား။

ကိုယ်မြင်တာ ပြောလိုက်ရင် ယုံကြည်မှုသဒ္ဓါ လွန်ကဲပြီး အခြေအနေ ပိုကဲသွားနိုင်တယ်လေ။

“ညီမ ...”

“ဘာလဲ ... မောင်ကြီး”

“နားကြဦးစို့ကွာ”

“မောနေပြီလား”

“အင်း ...”

“ချောင်းရေကျော်ပြီးရင် နားမယ်နော်”

ကျွန်တော်တို့ ရေကြည်ချောင်းလေးကို ဖြတ်ခဲ့ကြတယ်။ ရေကြည်အောက် မှာ ရောင်စုံကျောက်စရစ် အရွယ်အစားမျိုးစုံက လှလိုက်တာ။

အပြာရောင်၊ အစိမ်းရောင်၊ အညိုရောင်၊ အဖြူရောင်၊ အဖြူအနက် စရာတဲ့ ရောင်စုံတွေ။

အချို့က ကျောက်ပြား၊ အချို့က ကျောက်လုံး၊ အချို့က ကျောက်ဘဲခွံ၊

အချို့က ကျောက်တြိဂံ၊ အချို့ကျောက်က ရှည်မျောမျော။

ပြီး ... မြားဦးလို ချွန်တာလည်း တွေ့ရ။

စေတီပုံကျောက်လည်း တွေ့ရ။

အချို့ ကျောက်ရောင်စုံလုံးလေးတွေက ရေစီးမှာ လိပ်မျောနေကြ။ ဒီ အရပ်ဒေသဟာ လှပတဲ့ သဘာဝအလှတွေ ရှိနေသလို၊ ဂန္ထီခြစ်ရုပ်ဆန်းတွေ ထည်း ရှိနေတာပါလား။

ရှင်မီးတောက်က ကျောက်မည်းတုံးပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း နဖူးက ချွေးတွေကို ထောက်နဲ့ သုတ်လို့။

“ထိုင် ... မောင်ကြီး၊ စောစောက ဘာမေးမလို့လဲ ဟင်”

“သိချင်တာရှိတယ်”

“မေးလေ”

“ဒီဂူထဲမှာ ကျောက်ရုပ်တုသားအမိ နို့တိုက်နေတဲ့ရုပ်တု ဘယ်လို ဖြစ် သိလာတာလဲ ... ညီမ”

“ဒါလား ... ဒီအရပ်က မယုံနိုင်စရာတွေနဲ့ ထူးခြားတဲ့ အရပ်ပဲ ... မောင်ကြီး။ နာခေါင်းမပါတဲ့ မိန်းမတွေရှိသလို၊ နာခေါင်းတံချိုင့်ပြီး၊ နာဖျားနာသီး ချွန်နေတဲ့ မိန်းမတွေလည်း ရှိတယ်။ ဆံပင်ရှည်ထားလို့ မရဘူး။ ထားရင် အနာ တွေ ပေါက်လာတယ်။ ယောက်ျားသားတွေက သျှောင်ထုံးနဲ့ နေကြတယ်။ ညာ ထက်မောင်း (သို့) ဘယ်လက်မောင်း အသားသိမ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ သန်မာကြံ့ခိုင်တယ်။ သူတို့ကမွေးလာတဲ့ ကလေးတွေမှာ ယောက်ျားလေးမွေး ရင် လက်သိမ်ရင်သိမ်၊ ဒါမှမဟုတ် ခြေသိမ်တယ်။ မိန်းကလေးမွေးရင်တော့ မိခင် ခွဲမျက်နှာအတိုင်း မွေးလာကြတယ်။ မထူးဆန်းဘူးလား ... ဟင်”

“ထူးဆန်းတယ် ... ဟိုဘက်ရွာတွေကရော ဒီအတိုင်းပဲလား”

“ဟိုးအဝေးက ရွာတွေက ဒီလိုလူပုံပန်းမျိုး မရှိဘူး။ အဲဒီရွာက လူတွေ ထည်း ဒီရွာကို လာခဲ့တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒီရွာက ပုံပျက်ပန်းပျက်၊ နားရွက် ရှည်၊ နာခေါင်းပေါက်ကျယ်တဲ့ မိန်းမတွေကို မကြည့်ရဲလို့ပဲ။ ဒီက ယောက်ျားသား တွေကိုတော့ အခြားရွာက အသွားအလာ၊ အရောင်းအဝယ် လက်ခံတယ်။ ဒီရွာ ထဲ မိန်းမတွေ ကျိန်စာသင့်တာကို သူတို့က သိထားတယ်လေ။ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်တုန်းက ဒီရွာက မိန်းမသားအတော်များများ ထူးဆန်းတဲ့ရောဂါနဲ့ သေဆုံးသွားကြတယ်”

“ဘယ်လိုရောဂါတုံး ... ညီမ”

“ဘယ်လိုရောဂါလဲဆိုတာ မပြောတတ်ဘူး ...။ မိန်းမအချို့နဲ့ ယောက်ျား အချို့မှာ မျက်နှာကြီးတွေ အသားမာတက်သလို ထူပန်းလာတယ်။ အဖျားတွေ အရမ်းတက်တယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ အနီကွက်တွေ ထွက်လာတယ်။ အဖျားကြီးပြီး ထက်သွား သတိလစ်သွားတယ်။ အချို့ ခြေ၊ လက်တွေ ရောင်ကိုင်ပြီး အိပ်ရာ ထဲ မထနိုင်ဘဲ အသက်တွေဆုံးခဲ့ရတယ်။

ခြေထောက်တွေ ဖောင်းကားနေတယ်။

အချို့လူတွေဆိုရင် မျက်နှာကြီးဟာ ဗုံသရေတင်းသလို ထူကြမ်းပြည့်တင်းနေပြီ။ ပါးစပ် ကျယ်ကျယ်မဟနိုင်ဘူး... မောင်ကြီး။ မိန်းမသားတွေရဲ့ ရင်ဘတ် အရေပြားတွေ မနူးညံ့တော့ဘဲ ရင်သားတွေဟာ ထူကြမ်းလာတာမျိုး ရှိခဲ့တယ်။

လက်ချောင်းထိပ်တွေမှာ အနာတွေပေါက်ပြီး လက်နဲ့ ထမင်းစားလို့ မရ ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ နောက်တော့ အသားတွေ ပဲ့ကြွေကုန်တယ်။ နောက်ဆုံး အဖျားတွေတက်၊ မောဟိုက်ပြီး အသက်ဆုံးရှုံးရတာပဲ။

သူတို့ကတော့ ရွှေတောင်စောင့်နတ်မင်းကြီး ကျိန်စာမျိုးဆက်လိုက်ပြီး အော်သင့်တာလို့ ပြောကြတာပဲ။

ဆေးဝါးလည်းမရှိ၊ ရှိတဲ့ တိုင်းရင်းဆေးကလည်း မတို။ ဒီလိုနဲ့ လူအတော်များများ သေဆုံးကုန်ကြတယ်။

သူတို့က ဒါ ကျိန်စာပြေ (ပြယ်)သွားတာ ကံကောင်းတယ်လို့ ပြောကြတယ်။

အချို့ရောဂါသည်တွေက နေရောင်ခြည် ထိလို့မရဘူး။ ထိတာနဲ့ အရေပြားတွေမှာ ထူးဆန်းတဲ့ ရောဂါတွေဖြစ်လို့ အိမ်ထဲမှာနေ၊ အိမ်ထဲမှာ သေကြရတယ်။

[နောင်အခါ ၎င်းရောဂါကို Xeroderma-Pigmentosum(XP) အမည်ရှိ မျိုးရိုးဗီဇ ဖောက်ပြန်မှုရောဂါဆန်းဟု ဆေးပညာရှင်များက အမည်ပေးသည်။ ဘရာဇီးနိုင်ငံရှိ အိမ်ခြေ(၈၀၀)ခန့်ရှိသောရွာမှာ (၆၀၀) ခန့်မှာ ၎င်းရောဂါဆန်းကြောင့် နေရောင်ခြည် ထိမရဘဲ အိမ်ထဲမှာပဲ နေကြရသည်။]

ဒါ ကူးစက်ရောဂါလို့လည်း ပြောမရဘူး... မောင်ကြီး။ သူတို့ချင်းမှာသာ ဖြစ်နေကြတာ။

ဒါကြောင့် အငြိုးကြီးတဲ့ နတ်မင်းကြီးကျိန်စာသင့်တာလို့ ယူဆပြီး နတ်မင်းကြီး အငြိုးပြယ်(ပြေ) အောင် ရည်စူးတင်မြှောက် ပ,သကြတယ်။

သို့သော် ဒီရွာကလူတွေ ကံကောင်းဖို့ဖြစ်တယ် ပြောရမလားမသိ။ ရွာတည်ပြီး အခြေချနေထိုင်ကြတုန်းမှာပေါ့။

ရွာက မြေရော၊ ရေရော ကောင်းတော့ စိုက်ပျိုးရေးမှာ အထူးအောင်မြင်ပြီး ရွာကလေး စည်ပင်ပြောလာတယ်။

တစ်နေ့ ...

ရွာမှာရှိတဲ့ ကျွဲတွေ၊ နွားတွေ ရွာထဲကနေ ရုတ်ခြည်း ပျောက်သွားကြတယ်။ စားကျက်မှာ လွှတ်ရင်းက အိမ်ပြန်မလာတော့ဘူး။

ထူးဆန်းတာက နွားထီးတွေပျောက်ဘဲ နွားမနဲ့ နွားသားလေးတွေ ပြန်မလာဘဲ ပျောက်ကုန်ကြတာရှင်။

ရွာထဲမှာ ကျွက်စီညီစီ ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။

ဟိုအိမ်ကနွားမတွေ စားကျက်ကနေ အိမ်ပြန်မလာကြဘူး။

ဒီအိမ်ကနွားမတွေလည်း ပြန်မလာကြဘူး။

နွားထီးတွေရဲ့ အော်သံဟာ ရွာထဲမှာ ညံ့နေတာပဲ။

ဒီမှာက ကျွဲ၊ နွားတွေကို လွှတ်ပေးကျောင်းတာ။ အချိန်တန်ရင် ကျွဲ

နွားတွေက သူ့အိမ် သူ့သခင်ရှိရာ ပြန်လာကြတာပဲ။

ခု နွားထီးတွေပဲ ပြန်လာပြီး နွားမတွေ ပြန်မလာဘူး။

နွားပေါက်နွားစို့လေးတွေလည်း မတွေ့မမြင်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံးဟ ... နွားမတွေ မလာကြပါလား”

“ကျုပ်အိမ်ကနွားမအုပ်လည်း ပြန်မလာဘူး ... ကိုလုံး”

“ဟေ့ ... ငပြာ၊ နင့်အိမ်က ဟာမတွေရော ပြန်လာလား”

“မလာဘူး ... ကိုရိုင်း၊ နွားထီးတွေတော့ ပြန်ရောက်နေပြီ”

နွားထီးတွေလည်း နွားမတွေ မမြင်လို့ အော်နေတာ။ တစ်ရွာလုံး ညံ့နေတာပဲ။ ရွာထဲမှာ တုံးခေါက်လူစုကြတယ်။

“ငါတို့ရွာက နွားမတွေ တစ်ကောင်မှ ပြန်မလာကြဘူး။ နွားပေါက်တွေ

တွေလည်း မတွေ့ဘူး။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့ကို တုံးခေါက်ခေါ်ရတာပဲ”

“ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံးဗျ”

“သူခိုးတွေများ ခိုးသွားရောလားကွာ”

“တစ်ခါမှ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး မဖြစ်ဖူးဘူးဗျ”

“ကျုပ်တို့ မမှောင်ခင် လူစုလူခွဲပြီး လိုက်ရှာမှဖြစ်မယ်”

“ဓားပြတွေများ မောင်းသွားရောလားကွာ”

“ဓားပြက မောင်းသွားချင်ရင် နွားမမှမဟုတ်ဘူး။ နွားထီးတွေပါ မောင်

လူသွားမှာပေါ့ဗျ”

“ဒါဆိုလည်း မြန်မြန်ရှာကြမယ်ဟေ့ ... မှောင်သွားရင် ရှာဖို့မလွယ်

ဘူး”

လူစု အုပ်စုဖွဲ့ ခွဲပြီး ရှာကြတယ်။

လူတစ်စုက ကျောက်ထဲရိုက်ပြီးဘက်။

လူတစ်စုက ဥစ္စာစောင့်ရှိတယ်လို့ ပြောတဲ့ ကျောက်တစ်ရာကုန်းဘက်

တိုသွား။

ကျန်တဲ့လူစုက ဟိုးအဝေးရွာသွားတဲ့ လှည်းလမ်းအတိုင်း လိုက်ရှာကြ

တယ်။ ဆရာကြီးငြိမ်းတို့ရွာကို ကိုလုံးတို့ ရောက်သွားပြီး စုံစမ်းကြတာပေါ့။

“ဟေ့ ... ငလုံးတို့၊ မောင်ကွမ်းတို့ ဘာအရေးကြီးလို့တုံးဟေ့”

“ရွာက နွားမတွေရော၊ နွားပေါက်ကလေးတွေရော အုပ်လိုက်ပျောက်သွားလို့ လိုက်ရှာစုံစမ်းတာ ... ဆရာကြီး။ ဒီရွာဘက်များ ရောက်လာတာ မြင်ကြလားလို့ပါခင်ဗျာ”

“နွားမအုပ်လိုက် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... ဆရာကြီး”

“ငတို့တော့ ... မမြင်မိပါလား။ ဟဲ့ ... ပိန်ရိုးတို့၊ တိုးပိန်တို့ ဘယ်သွားတုံး”

“အဘ ... နွားမီးထည့်ဖို့ လုပ်နေတယ်ဗျ”

“ဒီကို လာကြစမ်း”

ကျောပြောင်လုံတွင်းတို့နှင့် ဂင်တိုတို့လူနှစ်ဦး ဆရာငြိမ်းရှေ့ရောက်လာတယ်။

“မင်းတို့ စွယ်စုံရွာက နွားမအုပ်ကို တွေ့မိလား”

“မတွေ့မိဘူး ... အဘငြိမ်း”

“မင်းတို့ နွားတဲထဲများ ရွာနွားအုပ်နဲ့ ရောပါလာသေးလားဟဲ့ ... ကြည့်ကြစမ်း”

“နောင်ကြီးလုံး ...”

“အေး ... ကိုပိန်ရိုးရေ”

“လာဗျာ ... ကျုပ်တို့ နွားတဲထဲ လိုက်ကြည့်ဗျ။ ခင်ဗျားတို့ရွာက နွားမတွေပါရင် ခေါ်သွားဗျ ... လာ ...”

ကိုပိန်ရိုးက အလွန်ကြီးတဲ့ နွားတဲကြီးထဲကို ခေါ်သွားပြီး နွားထီးခန်းနွားမခန်းကို ပြတယ်။ ရွာက သူတို့ပျောက်နေတဲ့ နွားမသားတွေမရှိဘူး။

ကိုယ့်နွားတွေက သခင်ကိုမြင်ရင် အသံပြုတဲ့နွားတွေ။

“တွေ့လား”

“မတွေ့ဘူး။ မပါဘူး”

“ဆရာကြီးငြိမ်း ... ကျုပ်တို့ ပြန်မယ်ဗျာ။ ရွာကနွားတွေ မပါဘူးဗျ”

“ဒီပြင်နွားတဲတွေလည်း မေးမြန်းကြည့်ဦးဟေ့”

သူတို့ ရွာထဲက နွားမွေး၊ ကျွဲမွေးတဲ့ အိမ်တွေကို စုံစမ်းမေးမြန်း ဝင်ကြည့်တော့လည်း ရွာက ကျွဲ၊ နွား အမ ကလေးတွေ မတွေ့။

မှောင်တော့မှ သူတို့ စွယ်စုံရွာကို ပြန်ခဲ့ကြတယ်ရှင်။

ရွာရောက်တော့ လူခွဲရှာတဲ့ လူတွေကလည်း သူတို့လိုက်ရှာတာ မတွေ့ဘူးတဲ့။

ဘူးတဲ့။

နတ်ကုန်းရွာ၊ အုန်းတောရွာ၊ ပေတလူရွာတွေပါ ရောက်ခဲ့ကြသတဲ့။ သူတို့ပြောချက်အရဆို ...

ဒီနားဝန်းကျင်မှာ နွားသူခိုးလည်း မရှိဘူး။

နွားကလည်း အုပ်လိုက်မပြောနဲ့ တစ်ကောင်နှစ်ကောင်တောင် မပျောက်ဖူးဘူး။ စားပြတော့ရှိတယ်။ စားပြက နွားတွေ မယူဘူး။ ရွှေ့နဲ့ငွေပဲ ယူတာတဲ့။

“ကိုင်း ... မိုးလင်းချိန်ကို စောင့်ကြည့်မယ်။ မိုးလင်းလို့ စားကျက်ကို ခြံလောဘူးဆိုရင် ရှိသမျှရွာတွေကို မေးရှာမယ်။ အခုကတော့ မှောင်နေပြီ။ ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“ဒီလိုပဲ လုပ်ရတော့မှာပေါ့ဗျာ”

“သျှောင်ကြီးဗွေ ...”

“အေး ... ပြော ... ကိုလုံး”

“ငတို့ရွာက နွားမဘယ်နှကောင် ပျောက်တုံး”

“နွားမချည်း အကောင်သုံးဆယ်၊ နွားပေါက်လေးဆယ်ကောင် အားလုံး အတောင်လေးဆယ်”

“လူစုခွဲကြစို့။ ခုတော့ တတ်နိုင်ဘူးပဲဟေ့”

လူစုခွဲပြီး အသီးသီး ကိုယ့်အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။ ဘာလို့ ကျွဲ၊ နွားမတွေနဲ့ နွားသားငယ်ချည်း ရွေးပျောက်သွားရတာလဲ။ နွားထီး၊ ကျွဲထီးတွေ ဘာလို့ မပျောက်ရတာတုံး စဉ်းစားကြတယ်။

အချို့ကလည်း နတ်ဂုဏ်တာတဲ့။

ကျိန်စာပေးနတ်မင်းကြီး မကျေနပ်လို့ ဂုဏ်သန့်တူရဲ့တဲ့။

အချို့ကလည်း အုပ်စုဖွဲ့ခိုးတဲ့ နွားခိုး(ဂိုဏ်း)အဖွဲ့ ရှိမယ်။ ဘယ်တော့ထိ အောင်းသွားလဲမသိဘူး။ ပြောကြ။

ကျန်ရစ်တဲ့ နွားထီးတွေ၊ ကျွဲထီးတွေလည်း ဂနာမငြိမ်ဘူး။

ခွာရှင်လိုက်၊ တထိန်းထိန်း၊ တညွှန်ညွှန် အော်လိုက်၊ ရုန်းလိုက်၊ စားခွက်တွေ နှုတ်သီးနဲ့ လှန်ပစ်မှောက်။ တစ်ညလုံး ထိန်းကြရတယ်။

ရွာထဲက ခွေးတွေလည်း နွားအော်သံကြားရာ ပြေးလာပြီး နွားတွေကို ဘာကြံပါရောတော်။ ဟောင်တဲ့ခွေးကဟောင်၊ အူတဲ့ခွေးက အူ။

ကျွဲသံ၊ နွားသံနဲ့ ခွေးသံ ဆူညံနေတယ်။

ဒီမှာ နွားသိုးနက်တစ်ကောင်က ဟောင်နေ၊ အူနေတဲ့ ခွေးတွေကို လိုက် နှုတ်ဆောင်နေတယ်။ ခွေးတွေ နွားဝှေ့ခံရပြီး လန့်ပြေးရော။

ခွေးပြောက်တစ်ကောင် နွားသိုး ချိနဲ့ကော်လိုက်တာ လေထဲမြောက်ပြီး ချိနဲ့ကျ အသံကုန် အော်ပါရော။ မြေကြီးပေါ်ကျပြီး ဖင်တရွတ်ဆွဲလို့ ပြေး သွားက နောက်ကလိုက်တဲ့တော့။

ခွေးတွေ ကြောက်လန့်ပြေးပြီးရော နွားတွေက ကျောက်တစ်ရာကုန်းကို ပြည့်ပြီး အော်နေရာကနေ ကျောက်တစ်ရာကုန်းရှိရာကို ပြေးကုန်ကြပါရော။

“ဟဲ့ကောင်တွေ ... ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ရှေ့က ဆီးကြပါဟ”

“မရတော့ဘူးဗျာ”

“ဝပ်ထိန်း”

“အုံး ...”

“အား ... သေပါပြီဗျ ... လာကြပါဦးဗျ”

ရှေ့ကနေ ဆီးပြီး တားခြောက်တဲ့ ကိုငကျပ်ကို နွားသိုးက ဝှေ့ပြီး ချိနဲ့ ကော်လိုက်တာ ကိုရင်ငကျပ် ရေမြောင်းထဲ လွင့်ကျသွားရော။

နွားတွေက သခင်ကို မကြောက်တော့ဘူးတဲ့။

ကျောက်တစ်ရာကုန်းရှိရာ အဝေးကို ကဆုန်ချပြီး ပြေးကြတာ ဖုန်လုံး မြေထဲပြီး လေနဲ့ လွင့်နေဆိုပဲ။

အကောင်ရေလေးဆယ်ခန့် ကျွဲနဲ့ နွားတွေ ကဆုန်ချအော်ပြီး ပြေးလို့တဲ့။ နှုတ်ဆောင်ကြားမှာ ကျွဲအုပ်၊ နွားအုပ်ကို မမြင်ရတော့ဘူး။

ကိုလုံးတို့၊ ကိုကွမ်းတို့ ရွာသားတွေကလည်း နွားတွေ ထူးထူးဆန်းဆန်း ကြည့်ပြီး အမြီးထောင်ပြေးတဲ့နောက်ကနေ အပြေးလိုက်ခဲ့ကြတယ်။

နွားတွေက ဘယ်ကိုပြေးသလဲဆိုတော့ ...

ကျောက်တစ်ရာကုန်းရှိရာကို ဦးတည်ပြေးနေတာတဲ့။

ဒီနေရာကို ရွာထဲကလူတွေ လုံးဝ မသွားကြဘူး။ ကျောက်တုံးကျောက်ကွဲ မြေအချို့အိမ်လုံးလောက်ကြီးတယ်။ ရာဝင်စဉ်အိုးလောက်တွေ ရှိတယ်။ စပါး မြေထဲ ပုတ်ကြီးတွေလောက်လည်း ရှိတယ်။ ကျောက်တုံးကျောက်ပြားတွေက

ဘတ်ဒီဘက်ရဲနေပြီး အလယ်မှာ လူသွားနွားသွားသာသာ လမ်းရှိတယ်။ ဒီနေရာကို ဥစ္စာစောင့်ကုန်းလို့လည်း ခေါ်ကြတာပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ မိုးလင်းလု အရုဏ်တက်ချိန် ရောက်လာပြီ။ ဟိုးအရှေ့ရွာက ... ဘုန်းကြီးကျောင်း အုန်းမောင်းခေါက်သံ၊ ကြေးစည် ရိုက်သံ သဲ့သဲ့ကြားရပြီ။

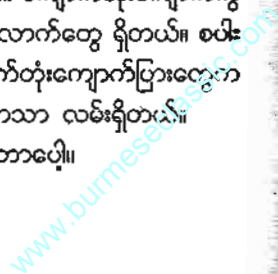
မိုးလင်းတာနဲ့ အိမ်တိုင်းက နွားထီးတွေ၊ ကျွဲထီးတွေ အပြင်ထွက်ဖို့ တစ်ရုန်းရုန်းနဲ့ အော်ဟစ်။ နောက်ဆုံး ကြိုးဖြည့်ပြီး လွှတ်ပေးလိုက်ရတယ်။

နွားတွေ စာကျက်ကနေ ဘယ်ကိုသွားမလဲ လိုက်ကြည့်ကြပေါ့။ ပထမ တော့ ရွာထဲက နွားထီး၊ ကျွဲထီးတွေ နွားစားကျက်ရှိရာကို ပြေးကြတာ ... မောင်ကြီးရဲ့။

စားကျက်လည်းရောက်ကြရော မြက်မစားဘဲ အချင်းချင်း ကြည့်နေကြ တယ်။ နွားတွေ ဘာလို့ မြက်မစားကြတာတုံး။

ဒီမှာ နွားတွေက ဥစ္စာစောင့်ရှိတယ်လို့ ပြောနေကြတဲ့ ကျောက်တစ်ရာ ကုန်းတောကို ခေါင်းတွေမော့၊ ပါးစပ်တွေဟပြီး ကြည့်နေ၊ အော်နေကြတာတဲ့ ပြည့်။

ကျွဲ၊ နွားအော်သံတွေ စားကျက်ကွင်းမှာ ညံ့နေတယ်။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ လပြည့်နေ့ညမျိုးမှာ ကျောက်တုံးပေါ် မိန်းမထဲ
ယောက် ရပ်နေလို့ပဲ။

ဆံပင်ဖားလျားချပြီး ရပ်နေတာတဲ့။

ဆံပင်ရှည်တွေက လေထဲမှာ လွင့်နေပုံနယ် မြေတွေ လူးလွင့်နေခဲ့လို့
လို့ ပြောကြတယ်။

ရဲတွတ်နေတဲ့ မီးလုံးကြီး (စုန်းမီးလုံး) တွေကလည်း သူမရှေ့နောင်
မှာ ကျလိုက်၊ တက်လိုက်၊ ဝဲလိုက်။ အဲဒီမိန်းမက အနီးရောက်လာတဲ့ မီးလုံးတွေ
ကို လှမ်းကိုင်လိုက်၊ မီးလုံး လွင့်ထွက်သွားလိုက်။

အဲဒီမိန်းမက အရပ်မြင့်မြင့်ပဲ။

ကိုခန္ဓာကို ဖမ်းစားတဲ့မိန်းမလို့ နောင်တော့ ပြောကြတယ်။ မိန်းမထဲ
ရွာဘက်ကို လှည့်ပြီး လက်ညှိုးထိုးလိုက်၊ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ပြီး ရပ်
လိုက်။

တစ်ခါတစ်ခါ ကျောက်တုံးပေါ်မှာ ကိုယ်ကို ချာလပတ်လှည့်ပြီး
လိုက်ရင် ဆံပင်ရှည်တွေက လေထဲမှာ ဝိုင်းနေတာပဲ။

အစကနဦးကတော့ လူထင်မှတ်ပြီး သွားကြည့်ကြသေးတာပေါ့။ မီး
မဝေးရောက်ရော ကျောက်တုံးပေါ်မှာ ရပ်ပြီးလှည့်နေတဲ့ မိန်းမက ချက်ချင်း လင်
ကြီးဖြစ်ပြီး ဟိုးကောင်းကင်ပေါ် ပျံသွားတာမြင်မှ လန့်ပြေးကြတာရှင်။

ဥစ္စာစောင့် သိုက်ကျောက်တောပဲလား။

ဒါမှမဟုတ် ... စုန်းကဝေပညာသည်တွေ လာရောက်တောက် စာပြော
လား။ ဝေဖန်ကြပေါ့။ နေခင်းဘက် အရဲစွန့်သွားတဲ့ ဟိုးဘက်ရွာက လူတွေ
သားကောင်နောက်လိုက်ရင်း အဲဒီ ကျောက်တစ်ရာကုန်းကို ရောက်သွားကြတာ
ကျောက်တုံးတွေကြားက မီးတွေ ထတောက်လို့ ရှေ့မတိုးရဲကြဘူး။

ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ မီးတောက်တွေကြားကနေ ကိုယ်လုံးတီး မိန်းမ
တွေ ထွက်လာပြီး သူတို့မဆိုးတွေနောက် ပြေးလိုက်ကြလို့ ရွာကို မနည်းပြေး
ရတယ်။

မီးတောက်ထဲက ထွက်လာတဲ့ ကိုယ်လုံးတီးမိန်းမတွေက အရွယ်
ပဲတဲ့။ ဆံပင်ဖားလျား လက်တွေဆန့်ပြီး အသံထွက်ဘဲ ပြေးလာကြတာ
တော်။

ပြောကြတာပါပဲ။

တစ္ဆေကုန်းတဲ့။

ကျတ်ကုန်းတဲ့။

သိုက်ကုန်းတဲ့။ ခြောက်သလား မမေးနဲ့။ အခြောက်ကြမ်းတာက ကျောက်
တစ်လမ်းရဲ့ လက်ဝဲဘက် ကျောက်ကြီးကုန်းက အခြောက်အလှန့်ကြမ်းတာ။

ပြောချင်တာက အခြောက်အလှန့်ကြမ်းကုန်းကို ဘယ်သူမှ မသွားရဲ
နောင်အခါကျမှ ကိုခန္ဓာနဲ့ အဲဒီကျောက်ကုန်းက ဥစ္စာစောင့်လား၊ တစ္ဆေလား ...
သူ့လုံးနဲ့ တွေ့ပြီး ပြဿနာတက်ကြတာ။ ထားတော့ ...

ကျွဲ၊ နွားတွေက တစ္ဆေအခြောက်ကြမ်းတဲ့ ကုန်းဖြစ်ပြီး လက်ယာဘက်
ကျောက်လုံးတောထဲ ဝင်ပြေးကြတာရှင်။

သိပ်မကြာဘူး ... နွားတွေ၊ ကျွဲတွေ ပျောက်သွားတယ်။
နွားသံ၊ လှုပ်ရှားသံ မကြားရတော့ဘူး။

ကျောက်ကုန်းဆိုတော့ ဖန်လည်းထတာမရှိ။ ကျောက်တုံးကြီး ကျောက်လုံး
ကြီးတွေကြားမှာ နွားတွေ ပျောက်သွားတာ။

“နွားသံတွေ မကြားရတော့ဘူးဟေ့”
“ဟို ကျောက်လုံးတွေကြားကို ဝင်သွားတာကွ”

“ဒီနေရာမှာ နွားစာမြက်လည်း မပေါက်ပါဘူးကွာ။ ကိုလုံး ... ကျုပ်တို့
နွားတွေ ... ဟို ... ဟို ... မိန်းမများ ... ငှက် ... ငှက် ... ထားရောလားဗျာ
ဆင်”

“နွားတွေကတော့ အဲဒီကုန်းကို ဖြတ်သန်းသွားတာပဲ”
“နတ်မကြိုက်လို့များ”

“နွားနဲ့ ကျွဲတွေ လှုပ်ရှားသံ မကြားရတာ အံ့သြစရာပဲကွ”
“ဘယ်လိုလုပ်မတုံး ... ကိုလုံး”

“ခဏစောင့်ကြည့်ကြတာပေါ့ကွာ”
ဒါနဲ့ တန်းစီနေတဲ့ ကျောက်တုံးတွေပေါ်တက် နားစွင့်ကြည့်သူကြည့်၊

ကြီးမားတဲ့ ကျောက်ဆင့်ပြားတွေပေါ်လည်း မဝံ့မရဲ တက်ကြည့်ကြ။
အသံတွေ တိတ်နေတယ်။

လေလည်း မတိုက်ဘူး။
ကိုးသံ၊ ငှက်သံလည်း မကြားရ။

တိတ်ဆိတ်ပုံက ချောက်ချားစရာကြီးတဲ့။
ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ... နွားထီးတွေလည်း နွားမတွေလိုပဲ ပျောက်ကုန်

“ပြန်ကြရင် ကောင်းမယ်နဲ့ တူတယ်ကွာ”
“ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ချင်တာတုံး ... ကိုငမျိုင်း”

“တော်နေကြာ ... ငါ ... ငါတို့ပါ ... ပျောက် ... ပျောက်သွား
တစ်ရွာလုံး အခက်တွေ့ကုန်မယ်ကွာ”

“မပြန်ဘူးဗျာ”

ကိုလုံးက လုံရှည်ကြီးကိုင်ပြီး အော်ပြောလိုက်တယ်။

“မတွေ့ ... တွေ့အောင် ရှာမယ်ကွ။ နွားတွေ မတွေ့မချင်း ဒီနေ့

က လုံးဝ မပြန်ဘူး”

“ကိုလုံး ...”

“ဘာတုံး ... ဘာတုံး ... ခင်ဗျားက ဘာပြောမလို့တုံး”

“ဟို ... ဟို ... ကျိန်စာပေး နတ်ကြီးဗျာ”

“တော်တော့ ... ကိုဗျိုင်း။ ကျုပ်တို့လူတွေကို မျိုးကန်းအောင် ကျိန်
ပေးတာ ပေးပါစေ။ ဘိုးမွေဘွားမွေ မကောင်းကျိုး ကျုပ်တို့ အမွေဆက်ခံရတာ
နားတယ်ဗျာ။ ကျုပ်တို့ အကျိုးစီးပွားပျက်အောင် ဖမ်းစားတာ၊ ဝှက်ထားဝှက်
ထားတာဆိုရင်တော့ ... ခင်ဗျား ... နတ်ကြီး”

“တော် ... တော်ကြ ... ကွာ ... မပြောနဲ့တော့”

အချို့ရွာသားတွေက ကိုလုံးအပြောကြောင့် ခေါင်းနားပန်း ကြီးသွား
ကြတယ်။ ကိုလုံးက မကြောက်တော့ဘူး။ သူ့နွားမတွေ့ရော၊ နွားထီးတွေ
သေလွန်စမရဘဲ ပျောက်နေတော့ ခံစားရပြီကိုး”

“လာ ... ကျောက်တုံးတောင်ကြားကို ဝင်ကြမယ်။ ဘယ်သူလိုက်
မလဲ”

အသံတွေ တိတ်နေတယ်။

“မင်းတို့ စုဆောင်းထားတဲ့ ကျွဲ၊ နွားတွေကို ဒီအတိုင်း အဆုံးခံကြမှာ
လား။ မင်းတို့ နွားတွေ၊ ကျွဲတွေ တစ်နေ့ ပြန်လာမယ်လို့ ယုံကြည်နေကြလား ...
ပြောကြလေ။ ဒီနေရာကို ဟိုတုန်းက ငါတို့ မလာခဲ့ဖူးဘူး။ ဒီနေရာလာရမှာ ကြောက်
ကြတယ်။ မင်းတို့ ငါတို့က ယောက်ျားတွေလေ။ အိမ်ထောင်ဦးစီးတွေလေ။ ဒီ
ကျွဲတွေ၊ နွားတွေနဲ့ အလုပ် လုပ်စားနေကြတာလေ။

နတ်ပဲဝှက်ဝှက်၊ ဥစ္စာစောင့်ပဲဝှက်ဝှက် ဒါ ငါတို့ နွားတွေ၊ ကျွဲတွေ နွား
မင်းတို့ ငါတို့ သားမယား။ သားသမီးတွေအတွက် ရှာဖွေလုပ်ကိုင် ကျွေးမွေး
ရမှာ။ ငါတို့ ရှာရမှာပဲ။ ရှာလို့မတွေ့တော့မှ ပြန်ကြမယ်။ အနည်းဆုံး နွားသား
နဲ့ ဦးချိုပဲတွေရင် ကျေနပ်တယ်။ ကဲ ... ငါ ရှေ့ကသွားမယ်။ လိုက်ချင်တဲ့သူ
လိုက်ရဲတဲ့သူ လိုက်ခဲ့။ ငါ သေသွားခဲ့ရင်လည်း ငါ့မိန်းမကို ပြောလိုက်။ ငါ့နွားတွေ
အတွက် အသေခံသွားပြီလို့”

ကိုလုံးက စကားဆုံးအောင်ပြောပြီး လုံရှည်စွဲလို့ တောင်ခေါင်းတုံးကြား
ထမ်းအတိုင်း ခြေလှမ်းကျခဲ့ လျှောက်သွားလိုက်တယ်။

သူ့နောက် ဘယ်သူမှ မလိုက်ကြဘူး။

ကိုလုံး ရှေ့ဆက်သွားနေတာကို မမှိတ်မသုံ အသံတိတ်ပြီး ရပ်ကြည့်နေ

ကြတယ်။ ကိုလုံးက နောက်ပြန်လှည့်မကြည့်၊ ရဲဝံ့စွာ သွားနေတုန်း ...

“ကိုလုံး ... နေဦး”

“ငါ့ကို စောင့်ပါ။ ငါလိုက်မယ် ... စောင့်နေပါ”

ကိုလုံးက လှမ်းအော်ပြီး ကိုလုံးရှိရာကို ပြေးလိုက်တယ်။

“ငကွမ်း ငါလည်းလိုက်မယ်ကွ”

ကိုသစ်ခေါင်းကလည်း တုတ်ရှည်ကြီးကိုင်ပြီး ကိုငကွမ်းနောက်ကနေ
ပြေးလိုက်။

“ငါလည်း လိုက်မယ်ဟေ့”

ကိုရဲကြီးကလည်း သစ်ခေါင်းတို့နောက်က ပြေးလိုက်။

ဒီလိုနဲ့ စွယ်စုံရွာသား နွားပျောက်၊ ကျွဲပျောက် ရှာသူတွေ ကိုလုံးရှိရာ

ကို ပြေးလိုက်ကြပါရော။ ကိုလုံးလည်း ဝမ်းသာသွားတယ်။

“ဒါမှပေါ့ကွ ... ငတို့စွယ်စုံရွာသားတွေ သတ္တိမနည်းဘူးဆိုတာ ငါ
သိတာပေါ့ကွာ ... ဟား ဟား ဟား ဟား ဟား”

“ငတို့ အတူသွား။ အတူစား။ အတူသေကြမယ်ကွာ”

“ဒါမှ ယောက်ျားကွ ... လာကြ။ အဖြေတစ်ခုရအောင်တော့ ငါတို့

ကြိုးစားရမှာပဲ။ ဒါ ယောက်ျားစိတ်ဓာတ်ကွ ... လာကြ”

ရွာသားတွေအားလုံး တက်ကြွနေကြတယ်။

သွေးထဲမှာ သတ္တိသွေးတွေ လှိုင်းထလာတယ်။

ဟုတ်တယ်လေ ... သူတို့ တွေးကြ၊ စဉ်းစားကြပြီ။ ရွှေကြောင့်ဖြစ်
တဲ့ ဂုဏ်တူဂုဏ်ပြိုင်ပွဲ။ တစ်ဦးချင်းသာတာ တစ်ဦးမနာလိုဖြစ်ပြီး အချင်းချင်း
ရုတ်ရှက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ကြတဲ့ ရွှေလူသတ်ပွဲမှာ သူတို့မပါဘူး။

ဟိုး ... လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းရာကျော်က သူတို့ဘိုးဘေးတွေ ဖြစ်ခဲ့

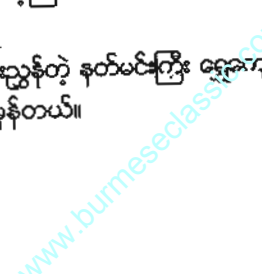
ကြတာ။ အမှန်းကို ရင့်ထူကြမ်းတမ်း ဆောက်လုပ်ခဲ့ကြတာ။

မိမိတို့ မဟုတ်ဘူး။

ရွှေတောင်စောင့်နတ်မင်းကြီး ရွှေပေးလမ်းညွှန်တဲ့ နတ်မင်းကြီး ရွှေကား

တန်းလို့ ကျိန်စာသင့်သေခဲ့ကြတာ မှန်ကောင်း မှန်တယ်။

မိမိတို့ မြေးသားတွေနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ။

၁၆၄ မောင်ညိုရှင်(သန်လျင်)

အခု မိမိတို့တစ်ရွာလုံး ရှေးမျိုးဆက်တွေ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် လူနဲ့မတူ အောင် ကျိန်စာအမွေ သင့်နေရတယ်။

ဒီနွားကျွဲတွေ၊ ယာတွေ၊ သစ်သီးသစ်နှံတွေက နတ်မင်းကြီးထံက ရခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ မြေရိုင်းကို ကိုယ့်ဘာသာ ခုတ်ထွင်ယာတည်ခဲ့ကြတာ။

သူတို့ ရွှေလည်း မကိုင်ဘူး။

ရွှေတွေရင်လည်း ကျောက်ခဲလို သဘောထားခဲ့ကြတယ်။

ငွေစက္ကူငွေအကြွေတောင် ညအိပ်ညနေ သိမ်းထားတာမျိုးမရှိဘူး။ ရှေးကျိန်စာသက် မရှည်အောင် လိုက်နာခဲ့ကြတယ်။ စားသောက်စရာ ပွဲကြီးနဲ့ တောင်းပန်ခဲ့ကြတယ်။

ကိုယ့်ချွေးနည်းစာလုပ်အားနဲ့ ရရှိထားတဲ့ ကျွဲ၊ နွားတွေကို နတ်မင်းကြီး ရှေးကျိန်စာအပြုံးနဲ့ ဝှက်မယ်၊ သတ်ပစ်မယ်။ ဟိုး ပြန်မလာတဲ့ တောနက်ကြီး ထဲ ကျားစာ၊ သစ်စာ ကျွေးဖို့ မောင်းနှင်လွှတ်မယ်ဆိုရင်တော့ ...

ဒါ ... ကျိန်စာပေးနတ်မင်းကြီး မတရားဘူး။

ဒီအမြင်ကို ကိုလုံးက ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဖွင့်ဆိုလိုက်တာ။ ပထမ ကြားရသူ ရွာသား တွေ ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားတယ်။

ကြက်သီးထသွားခဲ့တယ်။ သို့သော် ...

ကိုလုံးပြောတာ မှန်တယ်။

ဒီ ကျွဲ၊ နွား၊ ယာတွေက ကျိန်စာတိုက်နတ်မင်းကြီးပေးခဲ့တာ မဟုတ် ဘူး။ မိမိတို့ရဲ့ လုံ့လ၊ သွေး၊ ချွေး စတေးပြီး ရွာသစ်တစ်ခု၊ ယာသစ်တစ်ခု အရင်းပြု စုဆောင်းလို့ရလာတဲ့ ကျွဲ၊ နွား ဥစ္စာ။

နတ်မင်းကြီး ဝှက်ထားမယ်ဆို မတရားဘူး။

လုံးဝ မတရားဘူး။ ဒါဆို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းကြရမှာပေါ့။

သူတို့ ကျောက်တုံးတောင်ကြားလမ်းအတိုင်း ရှေ့ကိုတိုးခဲ့ကြပြီး ကျောက် ငုတ်တို့၊ ကျောက်အမိုး၊ ကျောက်တောင်ငယ်များကြားမှာ သူတို့ကျွဲ၊ နွားတွေကို လိုက်ရှာကြတယ်။

ဒီအရပ်ရဲ့ ကျောက်တုံးတွေက အံ့ဩစရာကောင်းတယ် ... မောင်ကြီး။

အချို့ ကျောက်တုံးကြီးတွေက ကျွဲတစ်ကောင် အိပ်နေတဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်ဖြစ်လို့။

အချို့ ကျောက်တုံးကြီးတွေကဆိုရင် ဆင်တစ်ကောင် နှာမောင်းချပြီး ရင်နေသလို ကျောက်တုံး၊ ကျောက်ရုပ်သဏ္ဍာန် အံ့ဖွယ်ဖြစ်နေကြတယ်။

အချို့ ကျောက်တုံးတွေက ခွက်ခွက်ကြီးတွေဖြစ်။

အချို့ ကျောက်တုံးတွေက သုံးမြှောင်ပုံချွန်။

အချို့ ကျောက်ပြားတွေက ဆန်ကောလို ပိုင်းပိုင်းတွေ၊ လေးထောင့် တွေ၊ အချို့ ကျောက်တုံးတွေကို ဆက်ကြည့်မယ်ဆိုရင် ရုပ်တု တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။

တစ်နေရာမှာ ...

ကျောက်တိုင်တွေ တန်းစီနေတယ်။

ကျောက်တိုင်လုံးက လူနှစ်ဖက်စာ ကျောက်တိုင်တွေ။ မြေကြီးပေါ်မှာ ဆီနေတာက လူရင်စို့လောက်ရှိတယ်။

ကျောက်တိုင်လေးငါးဆယ်ခန့် ရှိမယ်တဲ့။

ဒီကျောက်တိုင်လုံးတွေ၊ ဘယ်သူတွေ၊ ဘယ်တုန်းကာလက စိုက်သွား ကြတာလဲ။ သူတို့လည်း မသိဘူး။ ဒီဝန်းကျင်က လူတွေလည်း မသိဘူး။

ပိုထူးဆန်းတာက အဲဒီလူနှစ်ဖက်စာ လုံးပတ်ရှိတဲ့ မြေမြှုပ်၊ မြေပေါ်၊ ဆောက်တိုင်ပေါ်မှာ အရွယ်အစားပုံသဏ္ဍာန် အမျိုးမျိုးရှိတဲ့ ကျောက်တုံးကျောက် တုံး ကျောက်ချွန်တွေကို တန်းစီတင်ထားကြတာပဲ။

အဝေးကကြည့်ရင် ဧရာမလူထွားကြီးတွေ ဒူးထောက်တန်းစီ ကြည့်နေ သလိုပဲ။

အချို့ကျောက်တုံးက တင်းထောင်းလောက်၊ စဉ့်အိုးလောက်ရှိပြီး အချို့ ကျောက်တုံးကျောက်လုံးတွေက အုန်းသီး၊ ပိန္နဲသီးလောက် အလုံးကြီးရှိတယ်။

မောင်ကြီးကို တစ်နေ့ လိုက်ပြမယ်ရှင်။

ကျောက်တိုင်ပြတ်တွေပေါ် တင်ထားတဲ့ ကျောက်တုံးတွေဟာ လူမျက်နှာ၊ ဆီရုဏ္ဏန်မျက်နှာ၊ ဦးခေါင်းတွေနဲ့ ဝိုးတဝါးတူနေတာပဲ ... မောင်ကြီး။

အချို့ ကျောက်လုံးမှာ နှာခေါင်းပါတယ်။ မျက်လုံးပါတယ်။ ပါးစပ်ပါ

တယ်။ နားရွက်ပါတယ်။ ပီပီပြင်ပြင်တော့ မဟုတ်ဘူး။ သတိထားကြည့်ရင် သိသိသာသာ မြင်ရတယ်။

ရွာဘက် အဲဒီကျောက်တစ်ရာကုန်းပေါ် လပြည့်လရောင်များကျရင် သူတွေ ဒူးထောက်ပြီး ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်နေတဲ့အတိုင်းပဲ။ ဒါကြောင့် သူတွေက ဒီအရပ်ကို ရှောင်ကြတယ်။

ပိုပြီး ကြောက်စရာကောင်းတာကတော့ ...

အဲဒီကျောက်တိုင်ငုတ်တိုတွေ ကြားကနေ စုန်းမီးလုံးတွေ၊ ဆင်းလိုက် တက်လိုက်၊ ပြေးလိုက်၊ ပေါက်ကွဲသွားလိုက်။ လူးလိမ့်လွင်စင်သွားလိုက်။

ပြီး မိသုံးလံရှိတဲ့ ကျောက်ကုန်းဘက်ကို ရွှေသွားပျံသွားလိုက် လုပ်နေ ကြတာ လဝင်တဲ့ အချိန်အထိပဲ။

လူတိုင်း ရွာတိုင်း ရှောင်တဲ့နေရာကို စွယ်စုံရွာသားတွေ စုဖွဲ့ပြီး နေကြတာ။ အချို့ပြောတော့ ကျောက်တိုင်တိုင်တိုတိုက လူခေါင်းနဲ့တူတဲ့ ကျောက်တိုင်တွေ ညဘက် ထပျံကြတယ် ပြောကြသေးသကဲ့။

“ကိုလုံး ... ကိုလုံး ...”

“ဘာလဲ ... ငကွမ်း ... ဘာတွေ့လို့လဲ ... ဘာတွေ့လို့လဲ ... ဟင်ဟင်”

“ဟို ... ဟို ... လူ ... လူ ...”

“ငါတို့လူတွေလား ... ဟုတ်လား”

“မ ... မဟုတ်ဘူး ... ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့ ... ဟို ... ဟို ... အပေါ်ပိုင်း ဗလာကျင်းလိုလို”

“ဟေ ... ဟုတ်ရဲ့လား ... ငကွမ်းရာ ... မင်းနယ်ကွာ”

“ဟုတ်တယ် ... ဟို ထောင်နေတဲ့ ကျောက်ပြားကြီးကြားကို လှစ်ခဲပြေးဝင်သွားတာ”

ကိုငကွမ်းက အိမ်နစ်လုံးစာခန့် ရှည်လျားတဲ့ ကျောက်ပြားရှည်ထောင်လျက်ရှိရာကို လက်ညှိုးထိုးပြနေတယ်။

ရွာသားတွေလည်း အံ့ဩနေကြတာပေါ့။

ဒီအရပ်ကို ယောက်ျားရင့်မကြီးတွေတောင် မလာရဲတာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မိန်းမသားက လာရဲမှာတုံး။

ပြီး မိန်းမက ဆံပင်ရှည် ဖားလျားချလို့တဲ့။

အပေါ်ပိုင်း အကျီမပါဘူးဆိုတော့ ...

အလိုလေး ... အရူးမလား၊ တစ္ဆေမိသုံးလံလား၊ ဥစ္စာစောင့်လား။

“ငါ သွားကြည့်လိုက်မယ်။ မင်းတို့ ဒီမှာပဲနေကြ”

“ဖြစ် ... ဖြစ် ... ဝါ့မလား”

“ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ။ ငါ့မှာ လှံရှည်ပါတယ်လေ”

“အရမ်းလည်း မလုပ်နဲ့ ... နော် ... နော်”

“ငါသိပါတယ်”

ကိုလုံးက လှံရှည်ကို ထိုးရန်အသင့်ကိုင်ပြီး ကျောက်နံရံတစ်လျှောက်ကို ကုန်းကုန်းကုန်းကုန်းနဲ့ သွားနေတယ်။ ကျန်လူတွေကတော့ တထိတ်ထိတ်နဲ့

ကိုလုံး ကျောက်နံရံအဆုံးကို ရောက်သွားတယ်။

ကျောက်ထရံ ရင်ကွဲ ကျောက်ထရံကြီးတဲ့။

ဟိုဘက်နံရံနဲ့ ဒီဘက်ကျောက်နံရံကြားမှာ နွား၊ ကျွဲတောင်စာဝင်ပေါက်နေတယ်။ ဒီမှာ ကိုလုံးက အထဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ခပ်မည်းမည်း အပုံတွေကို မြင်လိုက်ရော အံ့အားသင့်သွားတယ်။

သူ မြင်လိုက်တာက နွားချေးပုံအချို့။

သူ ကိုကွမ်းတို့ကို လက်ယပ်လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။ ကိုကွမ်းတို့ ရွာသားတွေ ကိုလုံးရှိရာကို ခြေဖော့ပြီး သွားခဲ့ကြတယ်။

“ဘာတွေ့တုံး”

“ဟိုမှာကြည့်စမ်း ...”

“ဟာ ...”

“ဟေ့ ... နွားချေးပုံတွေပါလား ... ဟလို့”

“ဟုတ်တယ် ... နွားချေးပုံနဲ့ ကျွဲချေးပုံတွေပဲ။ ဒါဆိုရင် ဟောဒီဝန်းကျင်မှာ ငတို့ကျွဲနွားတွေ ရှိမှာပဲ။ ငါ အထဲကို ဝင်မယ်”

“ကိုလုံး ... သတိထား၊ အထဲမှာ ရန်သူ ...”

“ရန်သူ သူခိုးစားပြဲတွေ့ရင် ငါ ပြန်လာခဲ့မယ်။ စောင့်နေကြ”

ကိုလုံး ရင်ကွဲကျောက်နံရံကြားကနေ အထဲကို သတိနဲ့ ဝင်သွားခဲ့သတဲ့။ သို့သော် ရင်ကွဲအဝင်ရှေ့မှာ အင်းကြင်းကျောက်ပြားတစ်ချပ်က ကွယ်နေတာတို့ရှေ့မှာ ဘာလဲ မသိနိုင်ဘူး။

အင်ကြင်းကျောက်ပြားကို ကွေ့ပတ်ပြီး အထဲကို သွားလိုက်တော့ ဝေါပုတ်လတ်လောက်စီဆင့်နေတဲ့ ကျောက်တုံးတွေကို မြင်ရတယ်။ တစ်လုံးပေါ်တစ်လုံးစီဆင့်နေတာ။ ငါးတစ်ပြန်မက မြင့်တယ်တဲ့။

ကျောက်တုံးခင်းတွေ အောက်မှာ အပေါက်တစ်ခု တွေ့ပါရော။

အပေါက်က ကျွဲ၊ နွားတစ်ကိုယ်ဝင်စာ ဂူပေါက်။

ဂူအထဲကို သတိထားပြီး ဝင်လိုက်တယ်။

အလို အောက်မှာ လှေကားထစ်တွေ တွေ့ရတယ်။ သူ လှေကားထစ်တွေကို တရွေ့ရွေ့နင်းပြီး အောက်ကို ဆင်းသွားခဲ့လိုက်တယ်။

ထူးခြားတာက လူအဆင်းလမ်းဟာ မှောင်မည်းမနေဘဲ မလင်းတလင်းအလင်းရောင်ရှိနေသလို သူ လှေကားထစ်တွေဆုံးအောင် နင်းဆင်းခဲ့လိုက်တယ်။

လှေကားထစ်အဆုံး ခပ်ခုံးခုံး ကျောက်ဂူပေါက်ဝတစ်ခုကို လှပ်တွေ့လိုက်တယ်တဲ့။ အဲဒီဂူပေါက်ကနေ အထဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရော အလှူအံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ မြင်ကွင်းကို တွေ့ပြီး ကိုလုံး ကြက်သေ သေသလို ခိုင်းသွားခဲ့တယ်။

ဟုတ်ရဲ့လား ... သူ အသိကို ပြန်ထိမ်းချုပ်ပြီး ကျောက်ဂူထဲကို ထင်ကြည့်တယ်။ မျက်လုံးကို ပွတ်ကြည့်တယ်။ ဟုတ်တယ် ...

သူ တွေ့နေရတာက ... မနေ့တုန်းက ပျောက်သွားတဲ့ နွားမတွေ၊ နွားပေါက်တွေနဲ့ ဒီနေ့မနက်မှာ ထွက်ပြေးပျောက်ကွယ်သွားတဲ့ ကျွဲနဲ့ နွားတွေကို ဂူထဲမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ မြင်လိုက်ရတာ။

အလို ... ကျောက်ဂူက ဘာလို့ လင်းနေတာလဲ။ ကြည့်လိုက်တော့ ... နွားမတွေရော၊ နွားထီးတွေရောဟာ ဂူရွေ့တူရွေ့ကို မျက်နှာမူပြီး စားမြုံ့ပြန် ငြိမ်သက်နေကြတာပါကလား။ အထဲမှာ လူမတွေ့ရဘူး။ ကျွဲနွားတွေက အပြီးတောင် မလှုပ်ကြဘူး။ ဘာလို့ ဒီထဲကို ရောက်နေကြတာလဲ။ ဘယ်သူ မောင်းသွင်းခဲ့တာလဲ။

ကိုလုံး နွားအုပ်နောက်ကျောပေးနေရာကနေ လှံရှည်ကိုကိုင်ပြီး ဝင်သွားလိုက်တယ်။ ဘေးဘီလှုပ်ရှားသံကိုလည်း နားစွင့်လှည့်ကြည့်။ သတိထားပြီး ဝင်သွားတာ။

ခပ်နွဲ့နွဲ့အလင်းက ကျောက်တုံးအချို့က အရောင်ထွက်နေသလိုမျိုးပဲ။ သူ ရှေ့စူးစူးကို ကြည့်လိုက်ရော ...

“ဟာ ...” အံ့လည်း အံ့ဩ၊ လန့်လည်း လန့်သွားတယ်။

ကိုလုံးမြင်လိုက်ရတာက ရှေ့ဆုံးကကျောက်တုံးပေါ်မှာ မိန်းမတစ်ယောက် ထိုင်ပြီး ကလေးနို့တိုက်နေတာ။

အလို ... ဒါ ဘယ်သူပါလိမ့်။ ဘယ်က ကလေးမိခင်တုံး။

မိန်းမသားက ဆံပင်ကို နောက်ကျောဘက်ဖြန့်ချိပြီး ကလေးကို နို့တိုက်နေတာ။ ကလေးက ဝှေ့မနို့ကြီးကိုကိုင်ပြီး အားရပါးရစို့နေတာ။ ဟယ် ... ကလေးမိခင်မိန်းမက ... ဟို ... ဟို ... နို့ ... နို့တစ်လုံးတည်းပါလား။

မိခင်ရဲ့ မျက်လုံးမျက်နှာက သူ့ရှေ့က ခေါင်းမော့စားမြုံ့ပြန်နေတဲ့ နွားအုပ်ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးနေတဲ့ပုံမျိုး။

ကိုလုံး အရမ်းအံ့ဩသွားတယ်။ သည့်နောက် သူ နို့တိုက်မိခင်ရှိရာကို တရွေ့ရွေ့ တိုးသွားလိုက်ရင်း အမျိုးသမီးရှေ့ကို ရောက်သွားတယ်။

နို့တိုက်မိခင်က သူ့ကို စကားမပြောဘူး။ သူ အတန်ကြာ ရပ်မော့ကြည့်နေလိုက်သတဲ့။

နို့တိုက်မိခင်က ကျောက်တုံးပေါ်မှာ ခြေနှစ်ဖက်ချ နို့တိုက်နေတာ။ သူ့နောက်မှာ ဂူနံရံ ခပ်မြင့်မြင့်။

ကျောက်သလင်းလို အလင်းရောင်နဲ့ သူ မြင်နေရတာ။ လုံးဝ မလှုပ်ကြဘူး။

သူ ကျောက်ခုံပေါ် လှမ်းတက်လိုက်ပြီး နို့တိုက်မိခင်ရှေ့ကို တရွေ့ရွေ့ တိုးသွားကြည့်လိုက်တယ်။ အို ... သူက လူစင်စစ်မှ မဟုတ်ဘဲကိုး။ ကျောက်ရုပ်တုတိုး။

ကျောက်ရုပ်တုသားအမိက လူသာမန်မိန်းမသား ငါးဆလောက်ကြီးမယ်။ သူ့ကိုမြင်ရော နွားတွေက လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်ပြီး အပြီးတွေ လှုပ်ယမ်းခါကြာ တွန့်သံတွေ ကြားရ။

ကိုလုံး ဂူထဲက ပြေးထွက်ပြီး သူ့လူတွေကို ဝမ်းသာအားရ အော်ခေါ်လိုက်တယ်။

“အားလုံး ဒီကိုလာကြဟေ့ ... တွေ့ပြီကွ ... တွေ့ပြီဟ” ရွာသားတွေကလည်း ကိုလုံး ဂူထဲဝင်သွားတာ အချိန်ကြာနေလို့ စိုးရိမ်ပြီး ဝင်ကြည့်ဖို့လာနေတာ။ ကိုလုံးရဲ့အသံလည်း ကြားရော အားလုံး ဝမ်းသာကျန်ကြရော။

“ငါတို့ နွားတွေ၊ ကျွဲတွေ တွေ့ပြီကွ ... တွေ့ပြီဟေ့ ... ဟား ဟား စား ဟား ဟား ဟား ဟား ဟား ဟား ဟား”

“ကိုလုံး ... ဘယ်မှာတွေ့တုံးဗျ”

“ဂူထဲမှာကွ ... ဟောဒီ ဂူထဲမှာ ... မြန်မြန်လာကြစမ်းပါကွာ။ မင်းတို့ အထဲမှာ ဘာရှိလဲ ... သိလား ...”

“ဘာ ... ဘာရှိလို့တုံး ... ဘာတွေ ရှိနေလို့တုံးကွ ... ဟေ”

“လာ ... ငါ့နောက်က လိုက်ခဲ့ကြ”

ကိုလုံးက ရှေ့ကနေ လှေကားထစ်တွေကို နင်းပြီး ဆင်းသွားတယ်။ ကိုကွမ်းညိုရွာသားတွေကလည်း ကိုလုံးနောက်ကနေ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ဆင်းခဲ့ကြတယ်။

“ဟိုမှာ ကြည့်ကြစမ်း”

“ဟာ ... နွားတွေ ... ကျွဲတွေ ...”

“ငါ့ကျွဲတွေ ပါလားဟေ့”

“ငါ့ ... ငါ့ ... နွားမတွေ ... နွားမလေးတွေ”

“အွမ် ... ညွမ်”

“ဝပ်ထိန်း ...”

“ဝမ်းဘဲ ...”

“ဘဲ ...ဘဲ ...”

နွားထီးတွေ၊ နွားမတွေ၊ ကျွဲတွေဟာ သူတို့သခင်တွေကို တွေ့ရော အော်ဟစ်အသံပေးကြပါရောရှင်။ သခင်ပိုင်ရှင်တွေကလည်း ဝမ်းသာကြပေါ့။ ကိုလုံးကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ကြ။

ဒီမှာ ကိုလုံးက နို့တိုက်မိခင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်တာရယ်။ ရွာသားတွေ အံ့သြမှင်သက်ဖြစ်နေတယ်တဲ့။

“သူ ... သူက ... ဘယ်သူတုံး ... ကိုလုံး ... ဟင်”

“ငါလည်း မသိဘူး”

“သူ့ကို မေးမကြည့်ဘူးလားကွ”

“သူက စကားပြန်မပြောဘူး”

“ဘာလဲ ... အ၊ နေလို့လားဟင်”

“မ ... အ၊ ဘူး ... သူက ကျောက်ရုပ်တဲ့”

“ဟေ့ ...”

“ဘာ ... ကျောက်ရုပ်တဲ့ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... ငါ စစ်ဆေးကြည့်ပြီးပြီ ... ကျောက်ရုပ်”

“အလိုလေးများ ... လူသား သားအမိအတိုင်းပါပဲလားကွယ်ရှိဟင်”

“အေးကွာ ... နို့စို့နေတာ ကြည့်စမ်း ... ငတ်ကလေး နို့စို့တဲ့အတိုင်း”

“နို့ကို လက်နဲ့ ကိုင်လို့ဟေ့”

“ဟ ... ဟ ... နေဦးဟ ... ကလေးမိခင်က ... ဟို ... ဟိုခင်း”

“ဟေ့ ... ဟုတ်သဟေ့ ... အဲ ... အဲ ... ဟိုခင်း ... နို့ ... နို့

တစ်လုံးတည်းကွ”

“ထူးဆန်းလိုက်တာကွာ ... ဒီသားအမိရုပ်တဲ့ ဒီကျောက်ဂူထဲ ဘယ်

တုန်းကတည်းက ရှိနေလဲမသိ”

“အေးကွာ ... သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်နေတာတွေ ဟုတ်မယ်ထင်ဘူး

ကွ”

“ဘယ်သူတွေများ ထုလုပ်ခဲ့ပါလိမ့်ကွာ”

“တန်ခိုးရှင်တွေ နေမှာပေါ့ကွာ”

“အဲ့ ... အဲ့ ...”

“ဟ ... ဟ ... ဘာသံလဲဟ ... ‘အဲ့’ တဲ့ဟေ့”

“ကလေးငိုသံဟေ့ ... ကလေးငိုသံ ...”

“ဘယ်က ပေါ်လာတာတုံးဟ”

“ဟောဟို ... ကလေးရှိရာကဗျ”

“ဟေ့ ... ဟုတ်ရဲ့လား ... ငကွမ်းရာ”

“ခင်ဗျားတို့အားလုံး ကြားတာပဲလေဗျာ”

“အလိုလေးလေ ... ဟုတ်ရဲ့လား .. ဟုတ်ရဲ့လား .. ဟုတ်ရဲ့လား” ကိုကြောင်နားရွက်ဆိုတဲ့လူက ကျောက်ရုပ်တုသားအမိကို ကြည့်ပြီး

ထဲတုန်တုန်နဲ့ ပြောနေပါရော။

“ကိုလုံး ...”

“ဘာတုံး”

“ငါတို့နွားတွေကို ဒီကျောက်ဂူထဲ ဘယ်သူမောင်းသွင်းခဲ့တာတုံး”

“ကျုပ်လည်း မသိဘူးလေဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ရှေ့မှာပဲ စားကျက် ကျွဲထီး၊ နွားထီးတွေ ဒီဘက် ပြေးကြတာဥစ္စာဗျာ”

“ထူးဆန်းနေတယ်”

“ဟုတ်တယ် ... အရမ်းထူးဆန်းတယ်”

“နွားတွေ အစာစားမြို့ ပြန်နေကြလို့ကွ။ ရေဝတ်ပုံလည်း မရဘူး။ ထူးဆန်းတာတွေ နောက်ထား။ နွားတွေကို ရွာပြန်မောင်းကြမယ်ဟေ့”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့ ... ငါတို့မိန်းမတွေ၊ မိဘတွေလည်း ခုလောက်ဆို ပြန်နေကြမယ်ကွ။ ကိုယ့်နွားကိုယ် မောင်းကြ”

ရွာသားတွေ ကိုယ့်နွား၊ ကိုယ့်ကျွဲတွေကို နို့တစ်လုံး ကျောက်ဂူထဲ မောင်းထုတ်ကြတယ်။

သို့သော် ... နွားတွေက ဂူအပြင်ကို လုံးဝ မထွက်ကြဘူး။

“ဟဲ့ ... စာနီမ ... ထွက်စမ်း ... ဟဲ့ ... ထွက်လေ”

“ဟိုကောင် ... ချိုကုတ်ကြီး ... ထွက်”

ဘယ်လိုမောင်းမောင်း လုံးဝမထွက်ဘဲ ရပ်နေကြတယ်။ ရပ်ပြီး နို့တစ်လုံး အမိကိုပဲ ကြည့်နေကြတယ်။

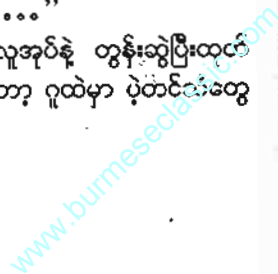
ဒါနဲ့ ကိုယ့်နွား၊ ကျွဲ နဖားကြီးက ဆွဲပြီး ထုတ်ကြသည့်တိုင် နွား၊ ကျွဲ တွေ ရှမ်းကန်ပေရပ်နေတာ။ ဘယ်လိုမှ ဆွဲခေါ်လို့ မရကြဘူး။

“နွားတွေ ဘာဖြစ်နေတာလဲကွ ... ဟေ့”

“ကျွဲတွေရောကွ။ ဆွဲခေါ်လည်း မရဘူး”

“တစ်ကောင်ချင်း တွန်းထုတ်ကွာ ... လုပ် ...”

ဒါနဲ့ နွားထီး၊ နွားမတစ်ကောင်ချင်းစီကို လူအုပ်နဲ့ တွန်းဆွဲပြီးထုတ် ပြီး ဘယ်နွားမှ မရွေ့ဘဲ နွားတွေ အော်လိုက်ကြတော့ ဂူထဲမှာ ပဲ့တင်ပစ်တွေ ချည်ပြီး နားတွေ အူကုန်ကြရော။

“ဆွဲလည်းမရ၊ တွန်းလည်းမရဘူးကွ”

“သိပ်မဟုတ်တော့ဘူး ... ကိုလုံးရေ”

“ရိုးမှ ရိုးရဲ့လားကွာ ဟင်”

“ခင်ဗျားက ဘာကိုပြောတာတုံး ... ကိုရိုင်း”

“အပဲဖိုစီးနေသနဲ့ တူတယ်ကွ ... ငလုံးရ”

“ဟုတ်တယ်ဗျ ... သွေးရိုးသားရိုးဆို ဆွဲခေါ်ရင်၊ မောင်းထုတ်ရင် ထွက်ရ၊ လိုက်ရမှာလေဗျာ။ ဘယ်လို လုပ်ကြမတုံး”

နောက်ဆုံး ရုတ်တရက် ထွက်ပြေးသွားကြတဲ့ သူတို့ကဲ့နဲ့ နွားတွေ ထူးဆန်းတဲ့ ကျောက်ဂူထဲက ပြန်တွေ့ကြသည့်တိုင် အပြင်ထုတ်မောင်းမရဘဲ အားလုံး စဉ်းစားရ ကြပ်နေကြတယ်။

နွားတွေကလည်း အော်။

ကျွဲတွေကလည်း အော်။

နွားသားလေး ကျွဲသားလေးတွေကလည်း အော်ကြ။

အသံတွေ လုံးပြီး ဆူညံနေတယ်။

“ကိုလုံး ... ဒီလိုလုပ်ရင် ကောင်းမလားဗျာ”

“ဘယ်လိုလုပ်မှာတုံး ... ကိုရိုင်း”

“ငါ ဒီကျောက်ဂူထဲက ဟိုး ... နို့တစ်လုံး သားအမိကို သိပ်မသတ်ဘူး။ သူများ ညှို့ထားရောလားကွာ ဟင်”

“သူတို့က ကျောက်ရုပ်တုတွေလေဗျာ”

“ငါတို့ရောက်တော့ ကလေးအဲ့သံ ကြားရတယ်လေကွာ။ အဲဒါ ကျောက်ရုပ်တု သက်သက်ဆို ငိုသံထွက်မှာလားကွ”

“ဒါဆို ခင်ဗျား ဘာလုပ်ချင်တုံး ... ကိုရိုင်း”

“ကျုပ်သဘောကတော့ ဟုတ်သော်ရို၊ မဟုတ်သော်ရို ဒီသားအမိက ယောက် နွားတွေ၊ ကျွဲတွေကို ညှို့ခေါ်ထားတယ်နဲ့ တူတယ်။ သူတို့ ဘယ်လို ခင်ဗျား သားအမိလည်း ငါတို့မသိဘူး။ ငါတို့ ခုကြုံနေရတာက ရွာထဲက ကျွဲ၊ နွားတွေ အားလုံး သူ့ရှေ့မှာ ရောက်နေကြတယ်။ ဘယ်လိုမှ မောင်းလို့ ဆွဲခေါ်လို့ မရဘူး။ ငါတို့ ဒီနို့တစ်လုံးသားအမိကို ပြောဆိုတောင်းပန်ပြီး နွားတွေကို ခေါ်သွားကြည့်မယ်”

“ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ... ကိုငရိုင်း”

“ဖြစ်ဖြစ်၊ မဖြစ်ဖြစ် လုပ်ကြည့် ပြောကြည့်ပါဗျာ”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့ ... ငရိုင်းပြောသလို လုပ်ကြည့်ပါကွ။ ရတော့ထုတ်ရပေါ့။ မရတော့လည်း ငါတို့ကံပဲ”

“ကျိန်စာက ငါတို့ကို ဒုက္ခပေးနေသနဲ့ တူရဲ့ကွာ”

ရွာသားတွေက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောကုန်ပြီ။ နွားတွေကလည်း ခြစ်မှန်းမသိ အော်နေကြတယ်။

“လုပ်ကြည့်ပေါ့ဗျာ”

“ကိုငရိုင်း ... ခင်ဗျားက ပြောတတ်ဆိုတတ်တယ်။ ခင်ဗျားပဲ တောင်းပန် ပြောဆိုကြည့်ပါဗျာ”

ကိုငရိုင်းကို ပိုင်းတိုက်တွန်းနေပြီ။

“ဒါဆို ငါပြောကြည့်မယ် ... မင်းတို့စကားသံ မထွက်နဲ့။ ရိုရိုသေသေ ပြောကြ။ ပါးစပ်ကလည်း တောင်ပြောမြောက်ပြော မပြောကြနဲ့”

“နွားတွေ အော်နေတာကရော ဘယ်လိုလုပ်မတုံးဗျာ”

“အော်အော်ကွာ ... ထားလိုက်။ ငါ ပြောကြည့်မယ်”

ကျန်လူတွေက နို့တစ်လုံးသားအမိ ရုပ်တုရှေ့ ကျောက်မြေသားပေါ် တန်းစီရပ်ပြီး ရိုသေဟန်ပြုကြတယ်။ ကိုငရိုင်းက ကျောက်လှေကားထစ် ထစ်ကို တက်သွားပြီး နို့တစ်လုံး နို့တိုက်မိခင် ကျောက်ရုပ်ရှေ့မှာ ရပ်လို့ စပ်ကနေ ကျယ်ကျယ်အသံထွက် ပြောလိုက်တယ်။

“ကျောက်ရုပ်တု သားသည်မိခင်ကြီးခင်ဗျား”

“ကျောက်ရုပ်တု သားသည်မိခင်ကြီးခင်ဗျား”

“ကျွန်တော်မျိုးတို့ စွယ်စုံရွာထဲက ကျွဲနွားများ မနေ့ကတည်းက ပျောက် သွားပါတယ်။ အခု သားသည်မိခင်ကြီး နေထိုင်တဲ့ ကျောက်ဂူထဲမှာ ပြန်တွေ့ သိတယ်။ နွားတွေ၊ ကျွဲတွေကို ခုလို စောင့်ရှောက်ထားတာလည်း သိပါပြီ။ သူတို့တောင် ဝမ်းလည်းသာပါခင်ဗျာ။

ယခု ... ကျွဲနွားများကို ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ယာ ပြန်ခေါ်သွားချင်ပါတယ်။ သားသည်မိခင်ကြီး ခွင့်ပြုပေးပါခင်ဗျာ ... နွား၊ ကျွဲများ ရွာထိအောင် ခေါ်သွားလို့ရအောင် ခွင့်ပြုပါက နက်ဖြန်မနက်မှာ ကလေးကို တိုက်ဖို့ နို့ပုစွန်များ ယူခဲ့ပါမယ်။ မိခင်ကြီးစားဖို့လည်း ငှက်ပျောသီးများ၊ မုန့်ပဲသရေစာ များ ယူလာခဲ့ပါမယ်။ ကျွဲ၊ နွားတွေကို အပြင်ထွက်အောင် လုပ်ပေးပါ။ အစ်မ ကြီး ... နမကြီး ... သားသည်မိခင်ကြီးခင်ဗျား ...”

ဒီလို ကိုငရိုင်းက ဖွဲ့ကာနဲ့ကာ ပြောဆိုတောင်းပန် ကတိပြုလိုက် ရော့ သည့်အော်ဟစ်နေတဲ့ နွားတွေ၊ ကျွဲတွေ အသံတိတ်ကုန်ကြပါရောတဲ့ရှင်။

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ...

ကျွဲ၊ နွားတွေက နို့တစ်လုံးသားသည်မိခင် ကျောက်ရုပ်ကို ကြည့်ပြီး သက်သွားကြပါရောတဲ့တော်။

အချို့ နွားတွေရဲ့မျက်လုံးအိမ်မှာ မျက်ရည်တွေ စီးကျစိမ့်လို့တဲ့တော်။ ရွာသားတွေလည်း မျက်စိရှေ့ကဖြစ်အင်တွေကို ကြည့်ပြီး အံ့ကြဲကြဲတုန်းမှာပဲ ...

နောက်ဆုံးက ကျွဲတွေက ဂူပေါက်ဝရှိရာကို လှည့်ပြီး ကျောက်လှေကားအတိုင်း စတင်လျှောက်သွားကြပါရောတဲ့ရှင်။

နောက်က ကျွဲတွေ၊ နွားတွေကလည်း ဆိတ်ငြိမ်စွာဘဲ ရှေ့နောက်တန်းမတိုးမဝှေ့ဘဲ ထွက်သွားကြတော့သတဲ့။

ဘယ်သူမှ (ဟဲ့) လို့ ငေါက်စရာမလိုအောင် ...

ကျောက်လှေကားထစ်အတိုင်း တက်ပြီး ဂူပြင်ကို အကုန်ထွက်သွားကြတယ်။ ကိုရိုင်းလည်းအံ့ကြဲ၊ ကိုလုံလည်းအံ့ကြဲ၊ ရွာသားတွေ အံ့ကြဲနေကြ။

ကိုရိုင်းက ဝမ်းသာအံ့ကြဲလွန်းလို့ နို့တစ်လုံးသားသည်မိခင် ကျောက်ရုပ်တုကြည့်ပြီး ...

“ကျေး ... ကျေး ... ဇူး ... ပါ ... ပဲ ... သားသည်မိခင် နက်ဖြန် ... ကျွန်တော်တို့ ... နွားနို့နဲ့ ... ငှက် ... ငှက် ... ဟင် ... ဟင်”

နို့စို့နေတဲ့ ကျောက်ကလေးလေးက မအေရဲ့နို့ကို သူ့လက်ကလေးပုတ်ရိုက်လိုက်တဲ့အသံ။

လှုပ်တာလည်း မြင်ရ၊ ရိုက်သံလည်း ကြားရ။

ဟော ... လက်ကနေ နို့ကိုကိုင်လျက် ပြန်ရှိလို့ ...

“မောင်မင်းတို့ ... မြင် ... မြင်ကြလား ဟင်”

“ကျုပ် မမြင်ဘူး”

“ငါ မြင်တယ်ဟေ့။ ကလေးလက် လှုပ်သွားတာက”

“သူ့အမေမျက်နှာကို ကြည့်စမ်းပါဗျ ... ပြုံးနေသလိုပဲဗျ”

ကိုလုံးက ရွာထဲရောက်တော့မှ ပြောပြတယ်။ သူ့မိခင်ကျောက်ရုပ်မျက်နှာတစ်လုံး ရွှေသွားတာပါ မြင်လိုက်ရသတဲ့။

သူတို့အားလုံး ထူးဆန်းတဲ့ နို့တစ်လုံးဂူထဲက ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။

အပြင်မှာ နွားတွေက ကဆုန်ချပြီး ရွာရှိရာကို ဦးတည်းပြေနေတာ မြင်ရတယ်။ နွားမတွေရဲ့ အော်သံ၊ နွားထီးတွေ၊ နွားသားလေးတွေရဲ့ အော်သံ

အပြင်မှာ ညံ့နေတယ်။

“ဝမ်းဘဲ”

“ဝပ်ထိန်း ... ဟွမ်း ...”

“ညွှန် ... ညွှန် ...”

ရွာထဲကလူတွေကလည်း နွားတွေ၊ ကျွဲတွေ ရွာထဲ ပြန်ဝင်လာလို့ ကြိုကြို ကိုလုံးတို့၊ ကိုကွမ်းတို့ကို ဝိုင်းမေးကြ။ ရွာလူတွေရော၊ သက်ကြီးတွေရော ဝိုင်းနေတာပဲ။

“ကိုလုံးတော် ... ဘယ်လိုတွေ့သတုံးတော် ... ဟင်”

“ပြောပါ့မယ်ကွာ ... ခဏလေးပါ ... မောလို့ပါ”

“တော်က ... ဒါလေးပြောမှာ မောတယ် ... ဟုတ်”

“ကဲ ... ငကွမ်း ... မင်းပဲ ရှင်းပြလိုက်တော့ ... ဟူး ...”

“ကိုလုံး ပြောလိုက်ပါ”

“မင်းပြောလိုက်ကွာ ... ချိုးမှပဲ”

“ကဲ ... ကိုရင်ငကွမ်း ... ပြောစမ်းတော့ ... ဘယ်လိုတဲ့”

“ဒီလိုဗျ ... မဂျာကြီးရ”

“အေး ... ဘယ်လိုတုံးကွယ်”

“ဒီလိုပဲဗျာ ...”

“ဒီလိုပဲ ... ဟုတ်လား ... ဘယ်နှယ် ... ဒီလိုတုံးဟဲ့”

“ဒီ ... ဒီလိုဗျာ ... အဲ ... အဲ ... ဒီလိုပဲ ... ပဲ ...”

“တော် ရွာထဲက မိန်းမတွေနဲ့ကျရင် စကားက မထစ်ဘူး။ ခုကျတော့ ဒီလိုပဲနဲ့ နေဝင်တော့မယ်။ ကိုရင်လုံး ... ရှင် အမောပြေရင် ပြောစမ်းတော်”

ရွာသူတွေပေါ်ရှင် ... ချွေးသံရွှဲရွဲ ညစ်ညစ်ပေပေနဲ့၊ နွားတွေ မောင်းလာတဲ့ ယောက်ျားသားတွေကို အမောမှ မပြေသေးဘူး။ ဆီးမေးတော့ ဖြုန်းခနဲ မပြောနိုင်ကြဘူးပေါ့ ... မောင်ကြီးရယ်။

“ကိုရင်လုံ ...”

“အဲ ... အဲ ...”

“ရှင်ကတော့ ကျုပ်တို့ရွာမှာ သတ္တိကောင်းပဲတော်”

“အဲ ... အဲ ...”

“ရှင်ပြောရင် ယုံတယ်တော့။ ပြောစမ်းပါတော် ...”

“ဒီလိုဗျ ...”

“လာပြန်ပြီ ... ဒီလိုဗျ ... ဟုတ်ပါပြီ။ ဒီတော့ ...”

“ဒီလိုပဲ ရှိတာပေါ့ဗျာ ...”

“တော်တော့ဟေ့ ... တစ်ယောက်လာလည်း ဒီလိုဗျ။ နောက်တစ်ယောက်လာလည်း ဒီလိုရှိတယ်နဲ့ ဒီကောင်တွေ ဘာညှပ်မိလို့လည်း မသိဘူးဟေ့”

“ဟိုဒင်းများ ညှပ်လို့လားဟဲ့”

မောင်ညိုရှင်း(သန်လျင်)

“ဒေါ်ကွန့်... ဘာညှပ်လို့တုံးရှင့်... ဟင် ဟင်”
 “အဲ... အဲ... ပါးစပ် ကာဏန်းညှပ်သနဲ့ တူရဲ့ဟေ့... ဇွီ”
 ဒီမှာ ဘကြီးမောက်က လူငယ်တွေရှေ့ လာရပ်ပြီး မေးတယ်။
 “မောင်လုံး...”
 “ဗျာ... ဘကြီးမောက်”
 “နွားတွေ၊ ကျွဲတွေ ဘယ်နေရာက တွေ့ခဲ့ကြတုံးကွလို့”
 “ဟို... ဟို... ကျောက်တစ်ရာကုန်းက တွေ့တာဗျာ”
 “ဟေ...”
 “အမလေး... ကျောက်တစ်ရာကုန်း... ဟုတ်... ဟုတ်လား”
 “အင်း...”
 “အမလေးတော်... အဲဒါ တစ္ဆေကုန်းတော့”
 “ဥစ္စာစောင့် မိသုံးလံနေတာ အဲဒီအရပ်ပဲ”
 “ကျောက်ခေါင်းပြတ်တွေ ညည ထ, ပျံတဲ့ ကျောက်တောကြီး မဟုတ်
 လားဟယ်... အမလေးလေ...”
 “ဟဲ့... မိန်းမတွေ... တိတ်တိတ်နေကြစမ်း... ဘာမှန်းလည်း
 မသိဘူး။ ပြောချင်ရာ စွတ်ပြောနေကြတယ်... တိတ်ကြ”
 ဘကြီးဖိုးရွှေမောက်က ဖိကြိမ်းလိုက်မှ အာကျယ်မိန်းမ ရှပ်ချောတွေ
 အသံတိတ်သွားကြတယ်။
 “မောင်လုံး... ပြော”
 “ဒီ... ဒီ... လို... အဲ... အဲ... ကျွန်တော်တို့... အဲဒီ
 ကျောက်တစ်ရာကုန်းကို...”
 ကိုလုံးက သူတို့ ကျောက်ဂူထဲမှာ နွားတွေ၊ ကျွဲတွေနဲ့အတူ နို့တစ်လုံး
 သား နို့တိုက်ကျောက်ရုပ်တုကို တွေ့တဲ့အကြောင်း ပြောပြရော...
 မိန်းမတွေ ပါးစပ်ဟသွားသူက ဟ...
 မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်ပိုင်းစက်သူ ပိုင်းစက်...
 ဇက်တွေပုပြီး တီးတီးတီးတီး လုပ်ကြ...
 “အဲဒီတော့ ဘာဆက်ဖြစ်ကြတုံးဟ... ဆန်းလှချည်လား”
 “ကိုရိုင်း...”
 ကိုလုံးက ကိုရိုင်းကို လှမ်းခေါ်တယ်။
 “ဘာတုံး... ငလုံး”
 “ကျန်တဲ့နွားတွေ ခေါ်ထုတ်တဲ့အပိုင်း ခင်ဗျားပြောပြလိုက်တော့ဗျာ”
 “မင်းပဲပြောပါကွ... ငလုံးရ”

“ခင်ဗျားအပိုင်းရောက်ပြီ၊ ခင်ဗျားပြောပြလိုက်”
 ဒီ ကိုငရိုင်းက ချွေးသုတ်ရင်းကနေ ပြောတယ်”
 “ဒီလိုဗျာ...”
 “ဘာ... ဘာ...”
 “အဲ... အဲ...”
 “ပါး... ဟား ဟား ဟား ဟား... ဒီလိုတဲ့ဟေ့”
 အာကျယ်နာပြားမကြီး ဒေါ်ကွန့်က ဝင်ထောက်လိုက်ရော ရွာသူမိန်းမ
 တွေက ရယ်ကြပါရော။ ကိုငရိုင်းက ရှက်ကီးရှက်ကန်း ဖြစ်နေသတဲ့။ ဘကြီး
 ရွှေမောက်က မိန်းမအုပ်စုကို လှည့်ကြည့် အံ့ကြိတ်ပြမှ သင်းတို့ အရယ်ရပ်ကြ
 တယ်။
 “ပြော... ငရိုင်း... ပြော”
 “ကိုငရိုင်းက နွားတွေ၊ ကျွဲတွေ ဂူထဲက ဘယ်လိုမှ မောင်းခေါ်ထုတ်
 မရတဲ့အတွက် နို့တစ်လုံးမိခင် ကျောက်ရုပ်တုကို တိုင်တည် မေတ္တာရပ်ခံတော့မှ
 နွားတွေ ဂူထဲက ထွက်လို့ရတဲ့အကြောင်း...”
 ဘကြီးမောက်ရော၊ ရွာထဲက မိန်းမယောက်ျားတွေပါ အံ့ဩသွားကြ
 သတဲ့။ ထူးဆန်းလွန်းတာကို သိရလို့ အမျိုးမျိုး ထင်ကြေးတွေ ပေးနေကြတယ်။
 “နက်ဖြန် ကျုပ်တို့လုပ်ရမှာက နွားနို့တွေကို ခွက်နဲ့ထည့်ပြီး နို့တစ်လုံး
 သားသည်မိခင် ကျောက်ရုပ်ကို သွားတိုက်ရမယ်ဗျာ။ နွားနို့မရတဲ့ လူက ငှက်ပျော
 သီး၊ မုန့်တစ်ခုခု ယူခဲ့ကြပေါ့။ ကျုပ်တို့ ဘာမှန်းမသိတဲ့ အံ့ဖွယ်ကျောက်ရုပ်တု
 ကို ကတိကဝတ် ပြုခဲ့ကြပြီးပြီ။ နက်ဖြန် နေမပူခင် သွားကြမယ်။ အားလုံး
 အသင့်ပြင်ထားကြ”
 “ကျွန်မတို့လည်း လိုက်မယ်တော်”
 “ဒေါ်ကွန့်ရော... လိုက်မလား”
 “လိုက်မှာပေါ့အေ... တွေ့ချင်လိုက်တာ လွန်နေတာပဲ”
 “ဟွန်း... လုပ်ပြီ... အိမ်မှာပဲ လွန်တော်”
 “နင်တို့မိန်းမတွေက ဘာလိုက်လုပ်မှာတုံးဟ”
 “အိုတော်... ဂူထဲမှာရှိနေတာ ကလေးအမေဆိုပြီး... ဟို...
 နို့... အဲ... အဲ... တစ်လုံးတည်းဆို...”
 “တစ်လုံးရှိရော... ခင်ဗျားကိစ္စမို့လားဗျ”
 “ဟဲ့... နင်တို့ ယောက်ျားတွေက အဲဒီတစ်လုံးကို သွားကြည့်ပြီး
 သွားရည်ကျ... အဲလေ... ပါးစပ်ကတော့လေ...”

၁၇၀ မောင်ညို(ရှင်)(သန်လျင်)

ဒေါ်ကွန့်ကလည်း စပ်စပ်စုစု လျှာရှည်ဆိုတော့ ပြောတာပေါ့။ ဒီမှာ ဒေါ်ခရီးနားဆိုတဲ့ သားသည်အမေက ပြောတယ်။

“ကိုလုံးရဲ့ ... ရှင်တို့ ကျောက်ဂူထဲမှာ တွေ့ခဲ့တာ မိန်းမနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“ကလေး နို့တိုက်နေတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲဒါဆို ... ဒါ ငါတို့အလုပ်ပဲဟေ့”

“ဗျာ ... ဗျာ ...”

“ဂူထဲမှာရှိနေတဲ့ မိန်းမသည် ကျောက်ရုပ်ပုံဖြစ်ဖြစ်၊ သစ်သားရုပ်ပုံ ဖြစ်ဖြစ်၊ ရွှံ့ရုပ်ပုံဖြစ်ဖြစ် မိန်းမဟာ မိန်းမပဲ။ မိန်းမတွေအကြောင်း နှင်တို့ထက် ငါတို့က ပိုသိတယ်ဟဲ့။ ခု ကိစ္စက တစ်ရွာလုံးအရေးလို ဖြစ်လာ၊ ဆိုင်လာပြီ။ ငါတို့လည်း မိန်းမချင်းတွေ့ရမှာပဲ ငါတို့ပါ လိုက်မယ်”

“ဟုတ်တယ် ... ဒေါ်ခရီးနားပြောတာ မှန်တယ်”

“ကျွန်မတို့လည်း လိုက်မယ်။ စားစရာတွေပါ ယူခဲ့မယ်”

“သူ ဆေးလိပ်သောက်လား မသိဘူးနော်”

“ဆေးလိပ်မသောက်ဖူးဟေ့ ... ယောက်ျားလိုချင်တာတဲ့ ဟ”

“တော့ ... ကိုရင်ကွမ်း”

“ဘာတုံး ... ရှင်မိဆောရဲ့ ... ဘာတုံးဗျာ”

“အဲဒီ ဂူထဲကမိန်းမက ယောက်ျားလိုချင်တယ်ဆိုရင်တောင် ရှင်လို့ ပုတူ၊ ဝိုက်ရွဲနဲ့ မပေးစားဘူးတော့။ ပေးစားချင်းပေးစားရင် ကျွန်မမောင် အကြီး ကောင်နဲ့ပဲ ပေးစားမယ်တော့ ...”

ရှင်မိဆောက တော့ ... ကို အသံရှည်ဆွဲပြောလိုက်ရော မိန်းမ ယောက်ျားတွေထံက လက်ခုပ်သံနဲ့ ရယ်သံတွေ ညီသွားတာပဲ။

ကိုရင်ကွမ်းက အရပ်ပုပြီး ဝိုက်ရွဲတာကိုး။

ပြီး အသားက မည်းရတဲ့အထဲ သွားတွေက ကွမ်းတွေးချိုးကပ်ပြီး မည်းရဲနေတာလေ။ ရွာထဲမှာရှိ နှာခေါင်းပြား အပျိုတွေ၊ ခေါင်းတုံးထိပ်ကွက် ခွယ်တူတွေတောင် သူ့ကို လင်မတော်ချင်ဘူးကိုး။

| ၂၀ |

နောက်နေ့မနက် မိုးလင်းတော့ ရွာထဲက ယောက်ျား၊ မိန်းမတွေ နွားနို့ နှက်တွေ၊ ငှက်ပျောသီးတွေ၊ မုန့်ပဲသွားရည်စာတွေနဲ့ ကျောက်တစ်ရာကုန်းကို သွားကြတယ်။

ကျောက်တစ်ရာကုန်းကို ရောက်တော့ မိန်းမတွေ လန့်နေကြရဲ့။ ကျောက်တိုင်ငှက်တို့တွေပေါ်မှာ ကျောက်ခေါင်းနဲ့တူတဲ့ ကျောက်တုံး တွေ တန်းစီနေတာ တွေ့ရလို့ပဲ။

အချို့ခေါင်းတွေ ယောက်ျားဦးခေါင်း။ အချို့ကျောက်တုံးတွေက မိန်းမမျက်နှာ။

လူကြီးမျက်နှာ၊ ပျိုရွယ်သူမျက်နှာနဲ့ သဏ္ဍာန်တူတဲ့ ကျောက်တုံးတွေ ထင်ထားတာ မြင်တော့ ကြက်သီးထကြရော ယောက်ျားသားတွေက ဆူကြတာ ပေါ့။ ကြောက်ရင် ဘာလို့ လိုက်လာကြသေးလဲလို့ ... မိန်းမသားတွေက ပြန်ရန် တွေ့ပေါ့။

“မကြောက်လို့ လိုက်လာတာ။ ကြောက်ရင် အစောကြီးကတည်းက ပြန်ပြီဟေ့။ မှတ်ထား ... ကြောက်မွေး ... အဲ ... အဲ ... ကြောက်မွေးပါရင် နှုတ်နဲ့ ဆွဲနတ်ပစ်မယ်ဟေ့”

“နတ် ... နတ် ... ပြောင်အောင် နတ်နော်။ ငုတ်တို့ မကျန်စေနဲ့”

“ဟဲ့ ... အနာကျကောင် မျက်မှေးရဲ့ ... နင် လာငုံကြည့်လှည့်တဲ့ ငုတ်တို့ ကျန်မကျန် သိလား”

“ဖို့ ... ရွံ့စရာကြီးဗျာ”

ဒီလိုနဲ့ သူတို့ လူတစ်ရပ်မြင့် ကျောက်တံတိုင်းလမ်းကြားကနေ နို့တစ်လုံး ကျောက်ဂူထဲ ရောက်လာခဲ့ကြတယ်။ နို့တိုက်သားအမိနှစ်ဦးရဲ့ ကျောက်ရုပ်တုကို မြင်ကြရော အံ့သြငေးမော ရင်သပ်ရှုမော ဖြစ်နေကြပါရော။ ကိုငရိုင်းဦးဆောင်ပြီး ကျောက်နို့တစ်လုံး နို့တိုက်သားအမိရှေ့နားက ကျောက်ကလပ်ပြားပေါ်မှာ နွားနို့ခွက်တွေ၊ ငှက်ပျောသီးတွေ အိမ်လုပ်စားစရာမုန့်မျိုးစုံတို့ကို အစီအရီ ချထား တည်ခင်းကြတယ်။

ရွာသူတွေက ရှေ့ဆုံးမှာ ရှိရှိသေသေ ထိုင်ကြလို့။

သားသည်အမေတွေကလည်း ကလေးတွေကို တိတ်တိတ်နေကြလို့ ပြောကြတယ်။

ဒီငရိုင်းရော၊ ကိုလုံးရော၊ သားအမိနှစ်ဦး ရုပ်တုကို ကြည့်ပြီး ပိုအံ့သြနေကြတယ်တဲ့ ... မောင်ကြီးရဲ့။

“ဘာလို့ အံ့သြရတာတုံး ... ညီမ”

“မနေ့တုန်းက သူတို့မြင်ခဲ့တာ ဟိုကျောက်ရုပ်တု နို့တစ်လုံးမိန်းမက သူတို့ကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ပြုံးပြုံးတုံးတုံး အမူအရာ ရှိခဲ့တာလေ။

အခု ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ရောက်လို့ ကြည့်လိုက်တော့ ...

နို့တစ်လုံးမိခင်က သူ့သားရဲ့မျက်နှာကို ငုံ့စိုက်ကြည့်နေတဲ့ ပုံသဏ္ဍာန် ဖြစ်နေပါရောတဲ့။

“ကိုရိုင်း ...”

“ဘာတုံး ... ကိုလုံး”

“ထူးခြားတာ တွေ့လား”

“တွေ့တယ် ... မင်းရော တွေ့လား”

“တွေ့တယ် ... ခင်ဗျားတွေ့တာ အရင်ပြော”

“ဟို ... နို့တစ်လုံးမိန်းမ ...”

“ဘာဖြစ်တုံး ... ပြောလေ”

“မနေ့တုန်းက ငါတို့အောက်က လူတွေကို တည့်တည့်ကြီး ပြုံးနေတာ အခု ... အခု ... သူ့မျက်နှာက သူ့ကလေးကို ငုံ့ကြည့်နေတာ ဖြစ်သွားပြီကွ”

“ဟုတ်တယ် ... မျက်နှာ ... ပြောင်းသွားပြီဗျာ ... ဒီ ... ဒီ ... ကျောက်ရုပ်မိန့်မ ... အသက်ဝင်နေတာလား နော်”

“အရမ်းထူးဆန်းတယ် ... ကိုလုံး”

“ကဲ ... ကဲ ... ခင်ဗျား လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ဗျာ”

ကိုလုံးစကားအဆုံးမှာ ကိုငရိုင်းက နို့တစ်လုံးသားသည်အမေ ရုပ်တု ရှိရာ မျက်နှာမူပြီး ပြောလိုက်တယ်။

“ကျောက်ရုပ်တု သားသည်မိခင် ... သင့်ရဲ့ ကူညီဖေးမမှုကြောင့် ... တျှုပ်တို့ ကျွဲ၊ နွားတွေ အပျက်အစီးမရှိ အိမ်ပြန်ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ ကတိထားခဲ့တဲ့အတိုင်း သားသည်မိခင် သင်ရော၊ ကလေးရော အာဟာရပြည့်စွာ သုံးဆောင်ဖို့ နွားနို့နဲ့၊ သစ်သီးများ၊ မုန့်များ လာရောက်ကျွေးမွေးပါတယ်။ သုံးဆောင်ပါ ... သင် ကျုပ်တို့ရွာကိုလည်း စောင့်ရှောက်ပေးပါ။ သင့်မှာ ထူးခြားတဲ့ အစွမ်းရှိရင်လည်း ဟောဒီ ရွာသူရွာသားတွေကိုလည်း သိသိသာသာ သိအောင် ပြပါ ... မိခင် ...”

ကျန်တဲ့ ရွာသားရွာသူတွေကလည်း သူတို့သားအမိကို ကျေးဇူးတင်လို့ ငြိမ်သက်စွာ မေတ္တာပို့နေတုန်း ...

“ဟောတော့ ...”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... အလိုလေးတော့ ...”

“ဟမ် ... စို ... စိုရွှဲကုန်ပါပြီတော်”

“ဘယ့်နှာဖြစ်တာတုံးသနော်”

“ဟေ့ ... အမျိုးသမီးတွေ ဘာဖြစ်နေကြတာတုံး”

သားသည်မိခင်တွေထံက စကားသံတွေ ဘာဖြစ်မှန်းမသိ ပေါ်လာလို့ ယောက်ျားသားတွေက မေးကြရောရှင်။

“မခွေးကြီး ... ဘာဖြစ်နေတာတုံးဗျာ”

“ဟဲ့ ... မိကျီးညို ... နင်တို့ ...”

“ရှင်တို့ မျက်နှာတွေ ဟိုဘက်လှည့်နေကြတော့”

“ဟ ... ငတို့က ပလိုလှည့်ရမတုံးနော်”

ဒီမှာ အချို့ မိန်းကလေးအချို့က အပြင်ကိုသွားတော့လို့ လက်ဟန်နဲ့ ပြတယ်။ ဘာတွေ ဖြစ်နေလို့တုံး။

ယောက်ျားသားတွေက မိန်းမတွေ အချင်းချင်း ကွယ်ပြီး ငုံ့ငုံ့ငဲငဲ နေ၊ ခေါင်းချင်းဆိုင်နေလို့ ရှေ့တိုးကြည့်မလို လုပ်တုန်းမှာပဲ ... ဒေါ်ဒွန်းနက်ဆိုတဲ့ မိန်းမကြီး ကျောင်းသားတွေရှေ့ ရောက်လာပြီး ...

“ဟဲ့ကောင်တွေ ... နင်တို့ အလျင်ပြန်နှင့်ကြတော့ ... သွား”

“ပလိုတုံးဗျာ ... ကြီးတော်ဒွန်းရ ... ဘာဖြစ်လို့တုံး”

“နင်တို့ ယောက်ျားတွေကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ အကုန်သာ ပြန်နှင့်ကြ တို့ နောက်က လိုက်ခဲ့မယ်။ သွားကြပါ ... ငတို့ကို မစိုးရိမ်ကြပါနဲ့ ... သွား ... သွား ...”

ကြီးတော်ဒွန်းနက်က ကိုလုံးတို့၊ ကိုခရိုင်တို့ ယောက်ျားတွေကို ဂူဝကို တွန်းလွှတ်နေလို့ ခက်နေကြရော။

“ကြီးဒွန်း ...”

“ဘာတုံး ... ငလုံး ... သွားကြပါဆိုနေပနော”

“ကျုပ်တို့ မိန်းမတွေ ဘာဖြစ်နေလဲ မသိမချင်း လုံးဝ မသွားဘူးဗျာ ...”

ဒါပဲ

“ခက်ပနောဟယ်”

“ကြီးဒွန်းပြောပြရင် ကျုပ်တို့ သွားမယ်ဗျ”

“ငလုံး ... ဟဲ့ ... ငလုံး ...”

“ကြီးဒွန်းနက်က ကိုလုံးတို့အနား ကပ်လာပြီး တိုးတိုးပြောပြတယ်။

“ပြော ... ကြီးဒွန်း”

“ဟိုမှာ သားသည်အမေတွေ ... ဟို ... ဟိုလေ ...”

“ပြောစမ်းပါဗျာ ... ခင်ဗျားကြီးကလည်း”

“ဟို ... ဟို ... မေတ္တာပို့နေတုန်း ... သားသည်အမေတွေ .. နို့တွေ

ပန်းထွက်နေကြလို့”

“ဗျာ ...”

“အမေတွေ အားလုံးလား ဟင်”

“ဟုတ်တယ် ... ကလေးအမေတွေအားလုံး နို့ရည်တွေ ပန်းထွက်ပြီး

မကျီရော ထဘီတွေရော စိမ့်နေကြတယ်။ ကလေးတွေလည်း စိမ့်နေနေတယ်။

တို့ နို့ရည်ပန်းထွက်တာ ရပ်ရင် လာခဲ့မယ်။ နင်တို့ပြန်နှင့်ကြ ... ဟုတ်လား”

ဒီမှာ ခြောက်စောင်း ငတိန်က ဝင်ပြောတယ်။

“ကြီးဒွန်း ...”

“ဘာတုံး ... ခြောက်စောင်း”

“ကျုပ် မယုံဘူးဗျာ ... သွားကြည့် ...”

“သေဟဲ့ ... နာဘူးကောင်ရဲ့ ... သေ သေ သေ ...”

ကြီးဒွန်းနက်က သွားကြည့်မယ်ပြောတဲ့ ခြောက်စောင်းငတိန် မိုက်သား

ထအားဆွဲလိန်ပလိုက်တာရှင်း။ ခြောက်စောင်း တွန့်ထွန်လူးနေပါရော။

“ကြည့်ဦးမလား ... ကဲ ... ကဲ ... မှတ်ထား”

“အား ... အား ... မ ... မ ... ကြည့်တော့ ... ငါ ... ငါ ...”

“သွားတော့ ခုချက်ချင်း သွားကြ”
ခြောက်စောင်း မိုက်ကိုပုတ်ပြီး ရှေ့ကထွက်သွားတယ်။ သည့်နောက်

ယောက်ျားတွေမှန်သမျှ ဂူပြင်ကို ထွက်ကြတယ်။
ဂူပြင်ရောက်တော့ အချင်းချင်း ပြောကြ မေးကြပေါ့။

“ကလေးအမေတွေ နို့ရည်ပန်းထွက်လို့တဲ့ဗျာ”
“ထူးဆန်းလှချေကလားပနော”

“ထဘီအကျီတွေပါ စိမ့်ကုန်ဆိုတော့ နှမြောစရာကြီး ... ဟီး”
“ကိုခရိုင် ...”

“ဘာတုံး ... ကိုလုံး”
“ဟိုလေ ... ခင်ဗျားက ပြောမဟုတ်လား”

“ဘာပြောလို့တုံး”
“မိခင်ကြီးမှာ ထူးခြားတဲ့ အစွမ်းရှိရင်လည်း ဟောဒီရွာသူရွာသားတွေ

ကို သိသိသာသာ သိအောင်ပြပါလို့ ပြောတာလေ”
“ဟေ ... ဟုတ်ပဟ ... ငါ ပြောလိုက်မိပါ ... ကိုလုံး”

“ဒါ ... ဒါ ... ဆိုရင်တော့ ... ဆိုရင်တော့ ...”
“ငါ့လွှီး ... ဆန်းကြယ်လှချည်ကလား။ ဒီ ... ဒီ ... နို့ ...

နို့တစ်လုံး မိန်းမ ... မှာ .. ငါတို့ မမြင်ရတဲ့ .. အားအစွမ်းရှိနေပြီနဲ့ တူကော

ဟေ”
“ဟော ... ဟော ... ဟိုမှာ မိန်းမတွေ ဂူဝကနေ ကျုပ်တို့ကို ကြည့်

နေတယ်။ လာ ... လာ ... ရှေ့က သွားနှင့်ကြစို့ဟေ့”
သူတို့ ယောက်ျားသားတွေ ကျောက်နံရံလမ်းကြားကနေ ခပ်သုတ်သုတ်

လျှောက်ခဲ့ကြတယ်။ ကျောက်တိုင်ပြတ် ကျောက်ခေါင်းတင် ကုန်းရောက်မှ အသာ

ရပ်စောင့်နေလိုက်ကြတယ်။
“မိန်းမတွေ၊ ကလေးတွေရော အပျိုတွေရော ထွက်လာလိုက်လာနေတာ

ကို မြင်မှ သူတို့ယောက်ျားတွေ ရွာရှိရာကို ဦးတည်လာခဲ့ကြတယ်။
တကယ့်ကို ပြောစမှတ်ဖြစ်အောင် အံ့ဩစရာပါပဲ .. မောင်ကြီး။

ကလေးမိခင်တွေ အိမ်ပြန်ရောက်ကြတော့ ဟုတ်တယ်ရှင် ...
နို့ရည်တွေ ပျစ်စည်းနေတာတဲ့ရှင်။

သူတို့လည်း နို့ရည် နို့ရည်ရည်တွေ သားမြတ်က ပန်းထွက်တော့ လန့်

သွားသတဲ့။ ကလေးတွေကလည်း နို့ဦးရည်လည်း ကုန်အောင် မစို့နိုင်ဘူး။ မိခင်

www.burmeseclassic.com

တွေ့ရဲ့ နို့တွေက နို့ရည်တွေ ပန်းထွက်တာကြည့်ပြီး သူတို့ကလေးတွေက နေတာတုံ့ရှင်း”

မရိုသေစကားပြောတယ် မထင်နဲ့နော်... မောင်ကြီး။ မိခင်တွေလည်း ဒါမျိုး တစ်ခါမှ မကြုံဖူးကြတော့ လန့်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ...

လူကလည်း နို့ရည်တွေ တရဟော ပန်းထွက်နေသည်တိုင် ခွန်လည်း မယုတ်။

ခါတိုင်း ဒီလို မထွက်ပါဘူး။

ဒီနေ့ ဒီနေရာရောက်မှ ချက်ချင်း နို့ရည်ထွက်လာတာ။ ငါတို့ နို့အိမ်

ဒီမျှလောက်များတဲ့ နို့ရည်တွေ ဘယ်တုန်းကရှိနေတာလဲ မစဉ်းစားတတ်ကြ။

နားနဲ့မနားနော် ... မောင်ကြီး နော်။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နို့အိမ် လက်နဲ့ညှစ်ပြီး ပန်းထွက်လိုက်

မျက်နှာကိုတောင် နို့ရည် ထိသတဲ့။ အင်္ကျီ ထဘီတွေလည်း စိမ့်ကုန်ပြီ။ ယောက်ျား

သားတွေမြင်ရင် ရယ်စရာဖြစ်နေပြီ။

တော်ပါသေးရဲ့ ကြီးတော်ခွန်းနက်က ယောက်ျားသားတွေကို အပြင်

ထွက်ခိုင်းလို့။

မိန်းမပျိုတွေက ပါလာတဲ့ မျက်နှာအုပ်ပုဆိုးပိုင်းတွေနဲ့ ဝိုင်းကာရံထား

ထားပေလို့။

“ကြီးနက် ... လုပ်ပါဦး။ ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး တော့”

“ငါလည်း စဉ်းစားနေတယ်အေ”

“စိုရွဲကုန်ပြီတော့ လန့်လာပြီတော်”

“နေဦး ... နေဦး ... ငါ စဉ်းစားမိပြီဟေ့”

“စဉ်းစားလို့ရရင်လည်း မြန်မြန်ပြောပါတော်။ ဒီပုံအတိုင်းဆို ရွာထဲကို

ဘယ်လိုလုပ် ပြန်ရမှာတုံး”

“ဒီလိုအေ ... စောစောတုန်းက ဟိုကောင်ငရိုင်း ဟိုကျောက်ရုပ် နို့

တစ်လုံးမိခင်မိန်းမကို ပြောလိုက်တာ ... ကြားလား”

“သတိမထားမိဘူးရှင်”

“နို့တိုက်မိခင်ကြီးမှာ အစွမ်းမာတ္တိရှိရင် အသက်လည်းရှိရင် ဒီနေရာ

ရောက်နေတဲ့ လူတွေကို သိသာထင်ရှားအောင် ပြပါလို့ ပြောတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... ဒေါ်ခွန်းနက်ပြောမှ သတိရတယ်။ ငရိုင်း အဲဒီလို ပြော

တယ်တော့”

“သင်းလည်း ပြောပြီးရော ညည်းတို့ကလေးအမေတွေ နို့ပန်းထွက်

တာဟဲ့”

“ဟုတ်တယ် ... အဲဒါ ဟုတ်တယ်ရှင်”

“မ ... မ ... ဟုတ်မှ ... လွဲရော ... လွဲရော ... ဒီ ... ဒီ ...

တစ်လုံး ... မိန်းမ ... များ ... သူ ... သူများ ... မြ ... မြ ... ပြောလားဟယ်”

“ဖြစ်နိုင်တယ်တော်”

“တစ်ခုခုတော့ လုပ်ပါ ... ပြောပါ ... ဒေါ်ခွန်း”

“အေး ... အေး ... ခဏလေး ... ခဏလေး”

ကြီးတော်ဒေါ်ခွန်းနက်က ပါးနပ်တယ် ... မောင်ကြီးရဲ့။ ပြောပြောဆိုဆို

နို့တစ်လုံးကျောက်ရုပ် မိန်းမရေမှာ ရပ်ပြီး အော်ပြောလိုက်တယ်။

“ကလေးအမေ ... ဒေါ်နို့တစ်လုံးရှင် ... ကျွန်မတို့ ရှင့်ကို လေးစားပါ

တယ်။ သားသည်အမေတွေလည်း နို့ရည်စိမ့်နေပါပြီ။ ဟောဒီ ကလေးအမေ

တွေကို မိခင်ချင်း စာနာသနားရင် နို့ရည်ပန်းထွက်နေတာ ရပ်ပေးပြီး နဂိုမူလ

အတိုင်း ရှိအောင် ပြန်လုပ်ပေးပါ ... ဒေါ်နို့တစ်လုံးရှင်”

ဒီလိုလည်း ပြောဆိုလိုက်ရော ...

ကြည့်စမ်းပါ ... မောင်ကြီးရယ်။

ပန်းထွက်နေတဲ့ နို့ရည်တွေ တိကနဲ ရပ်သွားပါရော။

မိခင်တွေရော၊ အပျို မိန်းကလေးတွေရော အံ့သြကြ၊ ကြောက်ရွံ့ကြ၊

သိင်းနားပန်းကြီးကြ ဖြစ်ရော။

ဒီမှာ ကြီးတော်ခွန်းနက်က သဘောပေါက်သွားပြီး ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... မိခင်ဒေါ်နို့တစ်လုံး။ မိခင်နို့တစ်လုံး ဘာလဲ

ဆိုတာ ကျွန်မတို့ သိပါပြီရှင်။ ကျွန်မတို့မိန်းမသားတွေ၊ ကလေးတွေရော၊

ဆင်သားမိဘ မောင်ဖားတွေကိုရော၊ ကျွဲ၊ နွား၊ ယာခင်းများကိုလည်း စောင့်ရှောက်

ပေးပါ။ ကျွန်မတို့ကလည်း ဒေါ်နို့တစ်လုံး သားအမိစားဖို့ စားဖွယ်များ မကြာခဏ

ထားရောက်တင်မြှောက် ဒါနုပြုပါမယ်။ စောင့်ရှောက်ပါ မိခင်သားသည်အမေ ဒေါ်နို့

တစ်လုံးရှင်”

မိန်းမသားတွေကလည်း ဒေါ်နို့တစ်လုံးကျောက်ရုပ်မိခင်ကို စောင့်ရှောက်

နို့ ပြောဆိုကြတယ်။

သည်နောက် အားလုံး ကျောက်ဂူထဲက ထွက်လာတုန်းမှာပဲ ..

“အဲ့ ... အဲ့ ...”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဘာတုံးဟဲ့”

“ကလေးအဲ့သံတော့ နောက်ဘက်ကပဲ”

“ဘယ်သူကလေး ငိုတာတုံး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်မတို့ကလေး မငိုဘူး ... ကြီးနက်”

“ဟိုကောင်မ ... ရှင်သူ ... နင့်ကလေး ...”

“မအဲ့ဘူးတော်”

“ဒါဆို ထွက်ကြ ... ထွက်ကြ”

“အဲ့ ... အဲ့ ...”

“ဟော ... ဟော ... ဟို ... ဟိုက ...”

“အ ... အပေါ်က ... ဟို ... နို့တစ်လုံးကလေး ...”

“ထွက်ကြစမ်းအေ ... လှည့်မကြည့်နဲ့ ... မြန်မြန်ထွက်”

မိန်းမတွေ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နဲ့ လှေကားထစ်တွေနင်းပြီး ပူပြင်း
တို ထွက်ကြတယ်။ နောက်မှာ ချန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ကြီးတော်ဒွန်းနက်က မိန်းမတွေ ရှင်
သွားလို့ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ရော ...

“အမယ်လေး ...”

ကြီးဒွန်းနက် လန့်သွားသတဲ့။ ဘာလို့လန့်သလဲဆိုတော့ နို့တစ်လုံး
ကျောက်ရုပ်မိန်းမက နို့ဖို့နေတဲ့ သူ့ကလေးကို ညှာလက်နဲ့ပုတ်ပြီး ... ကျွတ် ...
ကျွတ် ... ကျွတ်လို့ ချောနေတာ မြင်လိုက်ရလို့ပဲအော့။

ကြီးဒွန်းနက်ကလည်း သတ္တိမခေဘူး။

ဟုတ်ပါ့မလား ... ငါများ အမြင်မှောက်နေသလားဆိုပြီး ပြန်လှည့်

ကြည့်စမ်း။

“အဲ့ ... အဲ့ ...”

“ကျွတ် ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... ကျွတ် ...”

ဟုတ်တယ် ... သူ့ကလေးက အဲ့လိုအော်တယ်။ နို့တစ်လုံးက ချောနေ
တာ။ အသံကို ကြားနေရတယ်။ ပြီး ဒွန်းနက် ဂူထဲကနေ အမြန် ပြေးထွက်ခဲ့
လိုက်တယ်။

အဲဒီအချိန်ကစပြီး စွယ်စုံရွာက လူတွေက အဲဒီကျောက်ရုပ် နို့တစ်လုံး
သားအမိကို ချစ်ခင်သနားသွားကြတယ်။

ဒီသားအမိမှာ ပယောဂအပ၊ ဝီနေချောလား။

ဆေးဆရာကြီးဆရာမြိုင်ကတော့ ဒီလိုပြောကြတယ်။ ဒီသားအမိရုပ်တူ
တွေ ကျောက်တိုင်ပေါ်က လူမျက်နှာနဲ့ ဆင်ဆင်တူတဲ့ ဦးခေါင်းကျောက်တုံး
တွေကို ဘယ်သူပြုလုပ်ခဲ့သလဲ မသိဘူး။

ကျိန်စာသင့်ပြီး ကျောက်ရုပ်ဖြစ်နေတာလား။

ဒါမှမဟုတ် ကျောက်ပန်းပုဆရာက သူ့ပန်းပုပညာနဲ့ လက်စွမ်းပြခဲ့လေ
သလား။ ဒီသားအမိနစ်ယောက်ကရော ကျောက်ပန်းပုပညာရှင်နဲ့ ဘယ်လိုနွယ်
ခဲ့သလဲ။

စဉ်းစားလို့ မရဘူး။

ဒီနေရာက လူသွားလူလာနည်းတဲ့ အရပ်။

ကြောက်ရွံ့ကြတဲ့ အရပ်။

တွေးလို့ရတာကတော့ ဒီသားအမိနစ်ဦးရုပ်တုကို ထုဆစ်ပြီးတဲ့ အချိန်
မှာ ကောင်းကင်မှာ သွားလာရွေ့လျားနေတဲ့ ကောင်းကင်နက္ခတ်နဲ့ (ကြိမ်လို့)
ကြွကြွကြိမ်သင့်သွားလို့ အသက်ဝင်သွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်သလို ...

အခြား မမြင်ရတဲ့ ဝိညာဉ်တစ်စုံတစ်ယောက်က အစွဲကြီးကြီးနဲ့ နက္ခတ်
ကြွချိန်မှာ ဝင်ပူးကပ်နေတာပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်တဲ့။

ပြန်လာတဲ့ညမှာ နို့တစ်လုံးကျောက်ရုပ်မိန်းမက ရွာထဲမှာ အိပ်မက်ပေး
သတဲ့ ... မောင်ကြီးရေ ...

“အိပ်မက်ပေးတယ်”

“ဟုတ်တယ်ရှင် ... ကြီးဒွန်းနက်ကို အိပ်မက်ပေးတာ။ နို့တစ်လုံး
မိန်းမက ကြီးဒွန်းနက်ကို ကျောက်တစ်ရာကုန်း ခေါ်သွားပြီး လိုက်ပြတာတဲ့”
‘ဟောဟို ကျောက်တောင်အောက်မှာ ရွှေအိုးရှိတယ် ယူမလား’ လို့
မေးတာတဲ့။ ကြီးဒွန်းနက်က ပြန်ပြောတယ်။

“ရှိလို့လား ရှင်”

“လာ ... ငါပြမယ်”

“နေဦး ... ခေါ်နို့တစ်လုံး။ အဲ ... အဲ ... ရှင်နာမည်က ...”

“ရှင်တို့ခေါ်တဲ့ အတိုင်းပဲပေါ့ရှင် ... ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

မိန်းမက သူ့ကို လူတွေခေါ်တဲ့ နာမည် သိနေသတဲ့။

“ဒီမှာကြည့် ...”

နို့တစ်လုံးဘတ်လုပ်ခဲ့မိန်းမက ကျောက်ပြားကြီးတစ်ချပ်ကို သူ့လက်နဲ့
မ၊ပြီး လှန်လိုက်တာတဲ့။ အောက်မှာ မြင်ရတာ ရွှေတုံးရွှေခဲတွေနဲ့ လက်ဝတ်ရတာနာ
မျိုးစုံတဲ့ရှင်။

“မြေအိုးကြီးငယ်တွေနဲ့ ထည့်ထားတာဆိုပဲ။

“ရှင် ယုံပြီလား”

“ယုံ ... ယုံ ... ပါပြီ ရှင်”

“ရှင်ကြိုက်တဲ့ ရတာနာ ယူသွားလိုက်။ ကိုယ်ပေါ် တစ်ဆင့်စာယူသွား
ဟောဟိုဟာက ပတ္တမြားဘယက၊ ဒါက စိန်နားတောင်၊ ဟိုဟာက ယူနပသ
ရွှေလက်ကောက်၊ ကိုယ်ထည်မှာ စိထားတာက ပတ္တမြားပွင့်တွေပဲ။ ဟို ...
ရွှေခြေကျင်းရော၊ ကနုတ်ဖောင်းကြွတွေနဲ့ လှလိုက်တာ။ ဒေါ်ဒွန်းနက်နဲ့ဆို အရင်

လိုက်တယ်။ ယူ ... မြန်မြန်ယူ။ တော်ကြာ ... သိုက်ဆရာတွေ တွေ့သွားမယ်။ ရှင်ယူပြီးရင် ကျွန်မ ကျောက်ပြားပိတ်လိုက်တော့မယ် ... ယူလေ”

ဒေါ်ဒွန်းနက် နေရောင်နဲ့ အရောင်မျိုးစုံထွက် တောက်ပနေတဲ့ ရွှေရောင်ရတနာမျိုးစုံကို ကြည့်ပြီး သွေးကြောတွေ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာသတဲ့။

“ရော့ ... ရှင် မရွေးတတ်ရင် ကျွန်မရွေးတာ ယူ”
ဒေါ်နို့တစ်လုံးက စိန်လုံးလေးတွေ မြှုပ်ထားတဲ့ ရွှေဘယက်ကို လှမ်းပေးနေတာတဲ့။

“ယူလေ ... ယူပါ ... ယူစမ်းပါ”
“ဟင့်အင်း ... မယူချင်ဘူး”

“ဘာလို့လဲ .. ဒါ တန်ဖိုးကြီးပစ္စည်းတွေပါရှင်။ ယုံယုံကြည်ကြည် ယူသွား ... ရော့”

“ဟင့်အင်း ... မယူပါရစေနဲ့ရှင်”
“ဘာလို့”

“ကျွန် ... ကျွန်မတို့က ရွှေ ... ရွှေတို့ ... ကျောက်မျက်တို့ ကိုလို့ ဆင်လို့ မရဘူး။ အဲဒါကြောင့်ပါ”

“ဒေါ်ဒွန်းနက် ...”
“ရှင် ...”

“ရှင်က အရပ်ဆိုးတယ်လေ။ ဒီလိုရတနာတွေ ဆင်ယင်လိုက်မှ ဘယ်အရပ် ဘယ်မြို့သွားသွား ရှင်ကို လေးစားခန့်ညားကြမှာပေါ့ ... ဟုတ်တယ် ဟုတ်လား”

“ကျေး ... ကျေးဇူး ... တင် ... တင်ပါတယ် ... ကျွန်မ ... ယူပါရစေနဲ့ရှင် ... မယူပါရစေနဲ့”

“ယူရင် ဘာဖြစ်မှာမို့တုံး”
“ဟို ... ဟို ... အဲ ... အဲ ... မ ... မပြောပါရစေနဲ့ ... ရှင် ...”

“ဟား ဟား ဟား ဟား ဟား ... ဟီး ဟီး ဟီး ဟီး ...”

“ဟယ်မထတ် မဆင်ချင်ရင် ရောင်းစားလေ ... ရောင်းစားရင် ရှင် ချမ်းချမ်းသာသာ ဝယ်ယူနုနု နေရမှာ”

“ကျွန်မ ရွှေရော၊ မြေရော၊ စိန်ရော မလိုချင်ဘူးရှင်”
“အင်း ... အင်း ... အင်းပေါ့လေ ... ရှင်တို့ တယ်လည်းရိုးသားတာပဲကိုး။ ကောင်းပြီ ... အခု မလိုချင်ရင်လည်း နေပါရတယ်။ အကယ်

လိုချင်တဲ့နေ့ကျရင် ကျွန်မဂုထဲကို လာခဲ့။ လာရင် နားနို့တစ်ခွက်ပဲ ယူတာ ကျွန်မနာမည်ကို အော်ခေါ်လိုက်။ နာမည်ရော ... မှတ်မိရဲ့လား”

“အင်း ... အင်း ...”
“ဘာတဲ့တုံး ... ပြောပါဦး ... အားမနာပါနဲ့ ... ပြောပါ”

“ဟို ... ဟို ... ဒေါ် ... ဒေါ် ... နို့တစ်လုံး ...”
“ဟား ဟား ဟား ဟား ဟား ... ကောင်းလိုက်တဲ့ နာမည်တော်။

ဘာတဲ့ ... နို့တစ်လုံး ... ဟတ်လား ... ဟား ဟား ဟား ဟား ဟား ... နို့တစ်လုံးပေးတယ်။ ‘ကျောက်နို့တစ်လုံး’ တဲ့ ... ဟား ဟား ဟား ဟား ... ခစ် ခစ် ခစ် ...”

တဟားဟားရယ်မောနေတဲ့ ကျောက်နို့တစ်လုံးမိန်းမကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်ဒွန်းနက် ကြောက်နေသတဲ့။

“ကိုင်း ... ရှင်စိတ်ဓာတ်ကို ကျွန်မ သဘောကျတယ်။ ရှင်ကို နှုတ်ဆက်ပေးတယ်။ ရှင်ပြန်တော့”

သို့ကလို ပြောပြီး လူသန်ဆယ်ဦးမ၊ မုရမည့် ကျောက်ဂူပြားကြီးကို ပြန်ခွဲထွယ်ချလိုက်တာ ...

“ဂုန်း ...”
“အမလေး ... အမလေး ...”

“အမေ ... အမေ ... ဘာဖြစ်လို့တုံး ... အမေ ဘာဖြစ်လို့တုံး”
“ဟူး ...”

အိပ်မက်ပါ ... တကယ် အိပ်မက် မက်နေတာပါ။ အိပ်မက်က ဆန်းလွန်းလို့ ကြက်သီးထဲခွဲရတယ်။

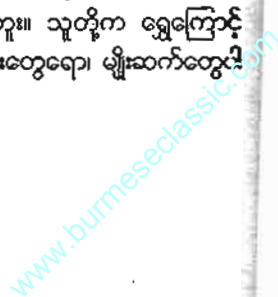
ဒီလို ရွှေငွေရတနာတွေ ခေါ်ပေးတဲ့ အိပ်မက်ကို ရွာထဲက ကလေးအိမ်တွေရော အပျိုမတွေရော မြင်မက်ခဲ့ကြတယ်။

“ရှင်ဖုန်းမို ...”
“ရှင် ... ကြီးနက်”

“ရွှေတွေပေးတော့ ညည်းက ယူခဲ့လားဟင်”
“မယူပေါင်တော်”

“ဟူး ... တော်သေးတာပေါ့ ... တော်သေးတာပေါ့”
ရွာသူတွေက ရွှေကို မယူရဲကြ၊ မကိုင်ရဲကြဘူး။ သူတို့က ရွှေကြောင့်

ကျိန်စာသင့်နေကြတာလေ။ ရွှေလောဘကြောင့် ဘိုးဘွားတွေရော၊ မျိုးဆက်တွေအရပ်ဆိုင်ရပ်ပျက် ကျိန်စာသင့်နေကြတာ။
သူတို့ ရွှေနဲ့ အပြားယောင်းမခံဘူး။

ငွေနဲ့ လမ်းမှားမလိုက်ကြဘူး။

ရွှေကို ရန်သူလို သဘောထားခဲ့ကြတာ။

နောက်တစ်ကြိမ် စွယ်စုံရွာထဲမှာ ရွှေကြောင့်၊ ငွေကြောင့်၊ ပစ္စည်းကြောင့် လောဘ၊ ဒေါသတွေ ဖြစ်ပြီး စားခုတ်ပွဲ၊ မီးတိုက်ပွဲ၊ လူသတ်ပွဲနဲ့ အမုန်းတွေ မာကျောခက်ထန်များကို မလိုလားကြဘူး။ သူတို့ သစ္စာရှိရှိ နေကြတယ်။

တောင်ယာကို ချစ်တယ်။

ကျွဲ နွားတွေကို ချစ်တယ်။

အချင်းချင်း ရိုင်းပင်းချစ်ခင်ကြတယ်။

လရောင်ကို ချစ်တယ်။ အမုန်းကို မစဉ်းစားဘူး။

အကျည်းတန်အရပ်ဆိုးလှတဲ့ ကျိန်စာသင့် ချစ်သူမိန်းမရဲ့ မျက်နှာပေး အပြုံးကို စွယ်စုံရွာသားတွေက ကြည်နူးချမ်းမြေ့စွာ ပွေဖက်မြတ်နိုးကြတယ်။

နောက်ဆုံးတစ်ခါ ဒေါ်ဒွန်းနက်ကို ကျောက်နို့တစ်လုံးမိန်းမက အိပ်မက် ပေးပြန်တယ်။

ရွှေတုံးတွေကို တင်းတောင်းတွေနဲ့ အပြည့်အမောက် ထည့်ထားသလို လက်ဝတ်ရတနာတွေ အရောင်တလက်လက်ထွက်နေတဲ့ ကျောက်ရောင်စုံတွေထိ လည်း တောင်းတွေနဲ့ ထည့်ထားတာတဲ့။

“ဒွန်းနက် ...”

“ရှင် ... ဒေါ် ...”

“ဒီရတနာတွေကို ငါ့ဆွေမျိုးတွေက နှင့်အိမ်အရောက် လိုက်ထမ်းပို့ပေး ကြလိမ့်မယ်”

“ဟင် ...”

“ဟဲ့ ... ငါ့မောင်တွေ လာခဲ့ကြစမ်း”

အလို .. ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ကြွက်သားဖုထစ် ယောက်ျား ဆယ်ယောက် သျှောင်ထုံးတွေနဲ့ အကျီမဲ့ရင်ဘတ်မှာ အင်းကွက်တွေ ရင်ဘတ် မှာ အင်းကွက်တွေ၊ လက်မောင်းမှာလည်း အင်းကွက်တွေနဲ့။

ခါးတောင်းကျွတ်ထားကြတာတဲ့။

ပေါင်နှစ်ဖက်မှာ ထိုးကွင်းမင်ကြောင်တွေ ပြည့်လို့တဲ့။

လူသန်လူမြန်တွေရယ် ကျောက်နို့တစ်လုံး မိန်းမချောရွှေမှာ ရပ်နေကြ တယ်။

“ငါ့မောင်တို့ ... ဟောဒီ ရွှေငွေရတနာတွေကို ငါ့ညီမအိမ်အရောက် လိုက်ပို့ကြ။ ဒီမှာ ဒွန်းနက်”

“.....”

“ရွာထဲကိုရောက်ရင် အဲဒီရတနာတွေကို တစ်ရွာလုံးဝေဝေ ဘုရားထည့် ဆွဲပေးအောင်၊ ပြီးရင် ငါတို့လည်း အမျှပေးဝေ ... ဟုတ်လား။ သူတို့က ခံကို ရိုသေကြ၊ ကျွေးမွေးကြတော့ ငါ့ပြန်ကြည့်ရမှာပဲ။ ကဲ ... လိုက်ပို့လိုက်”

လူသန်ကြီးတွေက ရွှေတောင်း၊ ရတနာတောင်းတွေကို ကောက်ပေး ခဲ့ပေါ့မှာ ထမ်းလိုက်ကြတယ်။

“ဒွန်းနက် ... ရှေ့ကနေ စောင့်ပြီး ခေါ်သွား”

“ဒေါ် ... ဒေါ် ... နို့ ...”

“ဘာတုံး ... တိုတိုပဲ ပြော”

“ကျွန်မတို့ရွာကို ရွှေတွေ၊ ရတနာတွေ လုံးဝ မပို့ပေးပါနဲ့”

“နင် ရှားနေသလား ... ဒွန်းနက် ဟင်”

“ဒီရွှေငွေ ရတနာတွေ ကျွန်မတို့ရွာကို ဒေါ်နို့ပေးတဲ့ စေတနာ ကျွန်မ တို့ လေးစားအံ့ဩရပါတယ်ရှင်။ ဒါပေမယ့် ဒီရွှေငွေရတနာတွေ ရွာကိုရောက်တဲ့ နေ့ဟာ ကျွန်မတို့ ရွာသားတွေ အသားအရည် အရိုးတွေပါ စုတ်ပြဲပေါက်ကွဲပြီး အားလုံး သေပွဲဝင်ရမည်နေပဲ ... ဒေါ်နို့”

“ဟင် ... ဘာလို့ ... ဘာလို့ ... နင်တို့ ပေါက်ကွဲပြီး သေရမှာလဲ။ တစ်ရွာလုံး ချမ်းသာကြရမှာလေ။ သူဌေးဘွဲ့ ခံရမှာလေ။ ဘာလို့ တစ်ရွာလုံး သေရမှာလဲ”

“ကျွန်မ ... တို့ ... တစ်ရွာလုံး ကျိန်စာ ... သင့် ... သင့် ... နေကြ ထား။ ရွှေငွေ ကိုင်း၊ သိမ်း၊ ဆင် လို့ မရဘူး”

“ဟေ”

“ကျိန်စာမသင့်ရင်လည်း ဒီရွှေငွေရတနာတွေကို ကျွန်မတို့ မယူလို့ မယူဘူး။ မမက်မောဘူး”

“ဘာ ... ဘာလို့ ... လို့ ... လဲ”

“ကျွန်ုပ်တို့တစ်ရွာလုံး လောဘမရှိလို့ဘဲ။ ဒေါ်နို့ကြိုက်တဲ့လူကို ခေါ် ပေး။ ဘယ်သူမှ မယူဘူး။ ကျွန်မတို့လိုချင်တာ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ အဲဒါပဲပေး ခါ ... ဒေါ်နို့”

“ပြော ... ပြော ... နင်တို့ဘာလို့ချင်လဲ ... မြန်မြန်ပြောစမ်း”

“ဒေါ်နို့က မေတ္တာရှင်ပါ။ စေတနာရှင်ပါ။ စွမ်းအားတွေရှိထားတဲ့ မိခင် ပါ။ ကျွန်မတို့ ကျွဲ၊ နွားတွေကို စောင့်ရှောက်ပေးသလို၊ ကျွန်မတို့ရွာကိုလည်း ခုန်သူမျိုးငါးပါးဘေး မကျရောက်အောင် စောင့်ရှောက်ပေးပါ။ အဲဒါပဲ လိုချင် ပါတယ်”

ဒေါ်ကျောက်နို့တစ်လုံးက ကြီးဒွန်းနက်ကိုကြည့်ပြီး အံ့ဩနေသလို ..

ရတနာတောင်းတွေ ထမ်းထားကြတဲ့ ယောက်ျားလူသန်တွေကလည်း ဒေါ်ဒွန်းနက်ကို ငေးကြည့်ကြလို့တဲ့။

“ဒွန်းနက် ...”

“ဒေါ် ... နို့”

“နင်တို့တစ်ရွာလုံးကို ငါ အံ့ဩတယ်။ နင်တို့ လောဘမရှိဘူး။ နင်တို့ ရင်ထဲမှာ ဒေါသလည်း ငါ မတွေ့ဘူး။ ရသမျှနဲ့လည်း ရောင့်ရဲနိုင်ကြတယ်။ ပေးရ ကျေးရရင်လည်း သဒ္ဓါကြီးကြတယ်။ နင်တို့ ရွှေမုန်းတာ၊ ရတနာမုန်းတာ ငါသဘောပေါက်ပြီ။ နင်တို့ရွာကို ငါတတ်နိုင်သမျှ စောင့်ရှောက်ပေးပါမယ်။ ငါ မနိုင်မနင်းဖြစ်လို့ မစောင့်ရှောက်နိုင်တာရှိရင်လည်း ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ကြပါ။

ဒီနေရာမှာ ရွှေငွေရတနာတွေ ရှိတဲ့အကြောင်းကိုလည်း နင်တို့တစ်ရွာလုံးမှာ နေထိုင်တဲ့လူပဲ သိပစေ။ သိုက်ဆရာတွေကို လုံးဝ မပြောနဲ့။ ကိုင်း ... ငါ့မောင်တို့ ... ဟောဟိုတွင်းနက်ထဲ ရတနာတွေ သွန်ချလိုက်စမ်းဟေ့”

“ပုန်း ... ပုန်း ... ဝရော ... ဝရော ...”

“ပုန်း ... ဝရော ...”

“ချင် ... ချင် ... ဝရော”

လူသန်တွေက တင်းတောင်းဆယ်တောင်းထဲက ရတနာမျိုးစုံနဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးတွေကို တွင်းနက်ထဲ အကုန်သွန်ချကြတယ်။

“ပြီးရင် ဟိုကျောက်တုံးတွေနဲ့ ဖို့လိုက်ကြဟေ့”

လူသန်တွေဟာ ကျောက်တုံးကြီးတွေ ကျောက်တုံးအရွယ်အစား အမျိုးမျိုးကို ထမ်းသယ်ပြီး ရွှေရတနာပုံပေါ် ပစ်ချ၊ ဖို့ပစ်ကြတယ်။

“အုန်း ...”

“ပုန်း ...”

“ဝရော ... ဝရော ... ဝရော ...”

“ပုန်း ... ပုန်း ...”

ကျောက်မှုန်တွေ အပေါ်ကို ပြန်လွင့်လာတယ်။ ကျောက်မှုန်တွေကြားမှာ သူတို့အားလုံးကို ဝေဝေဝါးဝါးပဲမြင်ခဲ့ရသတဲ့။

အဲဒီလိုအချိန်အခါကစပြီး ဟောဒီရွာမှာရှိတဲ့ တောင်ယာစိုက်ခင်းက အသီးအနှံတွေရယ် ဖြစ်ထွန်းပြီး ထွားလိုက်တာနယ် ... မောင်ကြီးရယ်။

ရွှေဖရုံသီးတစ်လုံးကို မိန်းမသန်တစ်ယောက် ဖော်ပုအောင်ရွက်ရတယ်။ ထွားပုံရယ်တော်။

ဘူးသီးကြီးတွေဆို အောက်ကြီးအပေါ်ရှူး၊ အလုံးကြီးတွေသီးတာ။ အချို့က ပြောကြတယ်။ အမေဒေါ်ကျောက်နို့တစ်လုံးအတိုင်းပဲလို့။

ဒီရွာက အသီးအနှံကို ဘယ်ရွာကမှ လိုက်မိအောင် မစိုက်ပေးနိုင်ဘူး။ ဘလေးတွေ အဖျားအနာကင်းကြတယ်။

တောင်ယာထဲက အသီးအနှံ ဘယ်သူမှ မီးယူလို့ မရဘူး။ ဟို သူခိုးမိလောက်လေ ... ဘာတဲ့ ... ကျောက်ကျောနဲ့ ဇော်ရှီဆိုတဲ့ သူခိုးအဖြစ်ကို ကြည့် အထင်အရှားပဲ။

ဒါ အမေကျောက်နို့တစ်လုံး စောင့်ရှောက်နေတာမဟုတ်ရင် ဘယ်သူ ဘာလုပ်လို့ ပြောရမတုံး။

ဓားပြတွေ ရွာထဲဝင်တယ်။

ရွှေမရှိ၊ ငွေမရှိတဲ့ရွာ။ မကိုင်မသုံးတဲ့ ရွာကို ရွှေနဲ့ငွေ တောင်းတယ်။

မရတော့ အိမ်တွေ မီးတိုက်တယ်။

ဘယ်အိမ်ကို မီးစွဲသတုံး။

ကောက်ရိုးပုံပြီး မီးတုတ်နဲ့ ဖြိုက်တာ။

ဟုန်းဟုန်းတောက်အောင် လောင်ရမယ်လေ။

မီး မစွဲဘူး။ မီး မလောင်ဘူး။

ဓားပြတွေက စွပ်စွဲတယ်။

မင်းတို့ရွာက စုန်းရွာမို့ မီးမလောင်တာလား ...

မင်းတို့ရွာက ကဝေ၊ ပညာသည်ရွာလား ...

မေးပြီး ဖြုံသွားကြတယ်။ ဆက်မလုပ်ရဲကြဘူး။ သူတို့ ရရာပစ္စည်း

မျိုး ပြန်တော့ တောလမ်းထဲကနေ အရပ်ဆိုးအကျဉ်းတန် အပေါ်ပိုင်းဝလာနဲ့

မိန်းမအုပ်ကြီး ဓားပြတွေကို ဝိုင်းတိုက်တယ်။ မီးတုတ်မီးနဲ့ ရှို့ကြတယ်။

သေနတ်သံတွေက တိုက်ပွဲဖြစ်နေသလိုပဲ။

တစ်ရွာလုံးက ယောက်ျားတွေ မကပ်ရဲဘူး။

ဟော ... ဓားပြတွေ မီးလောင်ပြီး ထူးဆန်းစွာ သေကုန်ကြတယ်။ ဒီ

ဓားပြတွေကို မီးနဲ့ဝိုင်းရှို့သတ်ခဲ့တာ။ ဒီစွယ်စုံရွာက မိန်းမသားတွေ မဟုတ်ဘူး။

ဒါဆို အဲဒီ အရပ်ဆိုး ရင်ဗလာမိန်းမတွေက ဘယ်သူတွေတုံး။ ဘယ်

က လာကြတာတုံး။ ဘယ်လိုရန်ညှိုး ရှိလို့တုံး။

ရဲတွေလည်း စဉ်းစားလို့ မရဘူး။

ရွာကလူတွေလည်း အံ့ဩနေရတယ်။

သို့သော် ဓားပြရန် ငြိမ်းသွားခဲ့တယ်။ စဉ်းစားကြစမ်း ... စုံစမ်းကြ

စမ်း ... ဟုတ်ပြီ ... စဉ်းစားလို့ရပြီ။

ဒေါ်ကျောက်နို့တစ်လုံး။

၁၉၄ မောင်ညိုရှင်(သန်လျင်)

သေချာနိုင်တယ်။ ကျောက်တစ်ရာကုန်းက ဒေါ်ကျောက်နို့တစ်လုံး ထူးဆန်းဆုံးအဖွယ်အစွမ်းနဲ့ ကူညီစောင့်ရှောက်တာဖြစ်တယ်။ ဒီလို ယုံကြည်ကြတယ်။ ကျိန်စာပေးနတ်မင်းကြီးတော့ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူက အငြိုးအတေးကြီးတဲ့ နတ်ကြီး။ ကျောက်နို့တစ်လုံးမိခင်က ရွာကို စောင့်ရှောက်ပေးမယ်လို့ အိပ်မက်ပြောခဲ့တာ။

ဟုတ်တယ် ... အမေ ကျောက်နို့တစ်လုံး ကူခဲ့တာ။ အဲဒီလို ယုံကြည်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီလိုအချိန် ဖြစ်ရပ်ကစပြီး စွယ်စုံရွာက လူတွေက ကျောက်နို့တစ်လုံးမိန်းမကို ... “အမေကျောက်နို့တစ်လုံး မယ်တော်ကြီး ... မယ်တော်ကြီး အမေကျောက်နို့ စသည်ဖြင့် အမည်ပေးကြ၊ လေးလေးစားစား ခေါ်ခဲ့ကြ။ လပြည့် လကွယ်နေ့များမှာ စားစရာနဲ့ နွားနို့တွေ ပေးတော့လှကြ။”

မောင်ကြီးပြောရင် ယုံပုံမလား မသိဘူး။ အဲဒီ ကျောက်တစ်ရာကုန်းဘက်ကနေ ညဦးပိုင်း အခါမျိုးမှာ ကလေးငါးယောက် ကြားရတယ်။ သားချောတေးညည်းသံ ကြားရတယ်။ ကလေးငါးယောက် သားချောတေးညည်းသံက လေးနဲ့လွင့်ပြီး ကြားရတာ။

အချို့လူတွေဆို ခပ်လှမ်းလှမ်း တမြင်တဝေးက သွားချောင်းကြည့်ကြတယ်။ ဘာမြင်ခဲ့ကြလဲဆိုတော့ ... ကျောက်တုံးတွေကြားမှာ ဆံပင်ဖားလျားနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ကလေးကိုချီး သီချင်းဆိုနေတာတဲ့။

ဆိုတဲ့သီချင်းက မြန်မာသီချင်းလည်း မဟုတ်ဘူး။ မွန်သီချင်းလိုလို၊ ကရင်သီချင်းလိုလိုတဲ့။ ကလေး အိပ်ပျော်သွားရင် မှောင်နေတဲ့ ကျောက်ဂူထဲကို ဝင်သွားတာ မြင်ရသတဲ့။

တစ်ညပေါ့ ... လပြည့်နေ့ည ညဦးလေး။ ကောင်းကင်မှာ လက ပြည့်ပြည့်ထိန်ထိန် သာနေတာ။ မနက်တုန်းက ရွာကလူတွေ ကျိန်စာပေးနတ်မင်းကို ရည်စူးတောင်းပန်ပြီး စားဖွယ်တွေ ကျောက်ထရံကုန်းမှာ သွားလှူရတယ်။ ညနေမှာ မယ်တော်ကြီး ဒေါ်ကျောက်နို့တစ်လုံးကို နို့နဲ့ စားစရာတွေ သွားလှူတယ်။ လှူဒါန်းဆုတောင်းနေတုန်းမှာပဲ တတောက်တောက် အသံကြားလို့ မော့ကြည့်တော့ ...

ကလေးနို့တိုက်နေတဲ့ အမေကျောက်ရဲ့ ကျောက်နို့ကနေ ဖြူဖြူနုနု ဆွေ့ စီးကျတဲ့အသံ မြင်နေတယ်။ နို့ရည်ပေါက်ကျသံက တိတ်နေတဲ့ ဂူထဲမှာ ခပ်ကျယ်ကျယ် ကြားနေရတာ။ သူတို့ အံ့သြကြတယ်။ ဒါကျောက်နို့လား။ ကျောက်သွေးလား။ ကျောက်စက်ရေလား ... ကျောက်စက်ရေဆို ကြည်လင်နေရတယ်။ ဒုတိယက ဖြူဖြူစေးစေး။ သူတို့ အမေဒေါ်ကျောက်နို့သားအမိကို မေတ္တာပျိုးပြန်ခဲ့ကြတယ်။

ပြည်တောင်သုံးလုံးစာလောက်ကြီးတဲ့ တစ်လုံးတည်းသော ကျောက်နို့တကျတဲ့ နို့အကြောင်း တိုင်းရင်းဆေးဆရာကြီးငြိမ်း ကြားတော့ ... “ဟဲ့ ... နင်တို့ ဘာလို့ နို့ခဲကို မယူခဲ့ကြတုံး” “ရှင် ... နို့ခဲ ... ဟုတ်လား”

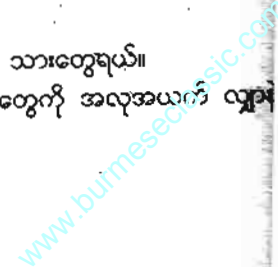
“အေးလေ ... ကျောက်နို့ခဲဆိုတာ အေးရင် ခဲသွားရော ...။ အဲဒီ ကျောက်နို့က တစ်သက်မှာ တစ်ခါပဲရတာဟဲ့။ ကျားနို့ခဲ၊ ကျောက်နို့ခဲဆိုတာ အလွန် ဆေးဖက်ဝင်တာ။ လူကို အားဖြစ်စေတယ်။ မောနေတဲ့လူကို ကျောက်နို့ခဲ ရေစိမ့်တိုက်၊ ပျားရည်နို့စိမ့်တိုက်ရင် အမောပြေတယ်။ အားပြတ်တဲ့လူကို တိုက်ရင် အားပြန်ပြည့်ပြီး အသက်ရှည် ကျန်းမာတယ်ဟဲ့။ ညှိလိုက်ကြတာကွယ်” “ကျွန်မတို့က သိမှ မသိဘဲကိုး ... ဘငြိမ်းရဲ့ နော်” “နောင်ကို ရရင် ယူလာခဲ့ကြ။ နင်တို့မသုံးချင်ရင် ငါ့ကိုပေး ... စမ်းသုံးကြည့်ပေးမယ်”

“အဘငြိမ်း ... တကယ်ပြောတာနော်” “အေးပ”

အဲဒါ မိန်းမတွေ လေးငါးယောက်စုပြီး သွားကြတယ်။ ယောက်ျားသားတွေလည်း အဖော်ခေါ်သွားတာပေါ့။ ကျောက်နို့ခဲ လိုချင်လို့။ အဲဒါရရင် စမ်းသုံးကြည့်ရမှာလေ။ သုံးလေးခဲရရင် ဟန်ကျပြီပေါ့။

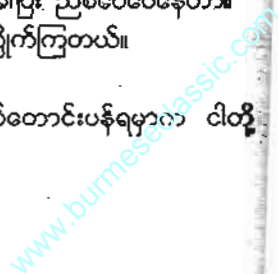
ယောက်ျားတွေက အပြင်မှာ စောင့်နေခဲ့ကြတယ်။ မိန်းမတွေက ပန်းရောင်စုံတွေ ခူးယူခဲ့ပြီး ဝင်သွားကြတာ။ အထဲလည်း ရောက်ရော သူတို့ထက် လက်ဦးတဲ့လူတွေ ရောက်ရှိနေတာကို မြင်လိုက်ရတယ်။

သူတို့မြင်ရတာ လူမဟုတ်ဘူး။ ရွာထဲက နွားမ ငါးကောင်နဲ့ နွားကလေး သားတွေရယ်။ ကျောက်ပျဉ်သားမှာကျနေတဲ့ ကျောက်နို့တွေကို အလှူအယက် လှူပေးလျက်နေကြတာ မြင်လိုက်ရတာ။

သူတို့ တပျစ်တောက်တောက် ပြောမဆိုဘဲ။
 အဲဒီကျောက်တစ်လုံးကျောက်နှိုက်ကို လျှာနဲ့လျက်ခဲ့တဲ့ နွားမတွေဆို
 နို့ထွက်ကောင်းလိုက်တာနယ်။ ခါတိုင်း နို့ညှစ်ရင် တစ်ပိဿာခန့်ထွက်တဲ့ နွား
 တာ အခု သုံးပိဿာခန့်ထွက်လို့ နွားမပိုင်ရှင်တွေ ဝမ်းသာနေကြတာပါ။
 ဒီရွာမှာက နွားနို့ကို နို့ခဲလုပ်ပြီးရောင်းတယ်။
 အချို့က နို့ဒိန်ချဉ်အိုးထည့်ပြီး ရေစပ်မှာ အိုးလိုက်ကိုရောင်းတယ်။
 သျှောင်ကြီးဗွေယောက်ျားတွေက ဆိုင်းထမ်းလေးနဲ့ ဟိုးအဝေးရွာတွေ
 မှာ လှည့်ရောင်းတယ်။
 ရတဲ့ငွေနဲ့ လိုချင်တာ ပြန်ဝယ်ခဲ့ကြတယ်။
 ထားတော့ ... ဒါက ထူးဆန်းမှုတွေ။
 ရွာသားထဲမှာ စပ်စပ်စုစု၊ စူးစူးစမ်းစမ်းသမား နှစ်ဦးရှိတယ်။ ရွှေသီးနဲ့
 ရွှေထီးတဲ့။ အရပ်ပုပု၊ ဂင်တိုတို ဒူပေနာပေ ခံနိုင်တဲ့ ညီအစ်ကိုရယ်။ သန်တာ
 လည်း အတော့်ကို သန်မာတယ်။
 ဒီရွာကရွှေဖရုံသီးတွေ ကြီးပုံထွားပုံက တစ်လုံးတစ်လုံးကို ဆန်ပြာတဲ့
 ဆန်ကောထက်ကြီးတာ။ ထူပုံကလည်း ထွာဆိုင်ကျော် ထူတာ။
 မိန်းမတစ်ယောက် ခေါင်းခုံခံရွက်ပြီး ရေဆိပ်ကိုသယ်ရင် တစ်လုံးပဲ
 နိုင်တယ်။
 ယောက်ျားလူသန်ဆို ပုဆိုးကွင်းထဲ တစ်လုံးစီထည့်ပြီး ဘယ်ညာသယ်
 သွားရတယ်။ အလွန်လေးတာရှင်။
 ရွှေသီးနဲ့ရွှေထီးညီအစ်ကိုက ကြိမ်ဆိုင်းထဲမှာ ဟိုဘက် ရွှေဖရုံသီး
 စုံလုံးဆင့်၊ ဒီဘက်ဆိုင်းထဲမှာ နှစ်လုံးဆင့်ထည့်ပြီး ထမ်းပိုးနဲ့ထမ်းတာ လေးလုံး
 တယ်။
 ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးဆိုရင် ရွှေဖရုံသီး ရှစ်လုံးပါတယ်။
 သူတို့ညီအစ်ကိုက တောင်ယာမစိုက်ဘူး။ ပစ္စည်းထမ်းသယ်တဲ့ အလုပ်
 ပိုင်တယ်။
 ဆန်တစ်အိတ်ကို ရေဆိပ်ကနေ တစ်နာရီကျော်သွားရတဲ့ တောလမ်း
 တိုင်း ရွာထဲကို ထမ်းသယ်တာ။ လမ်းမှာ လုံးဝမနားဘူး။
 အစားလည်း ကြီးသလားမမေးနဲ့။
 ဆန်တစ်ပြည်ချက်ကို ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စားရင်း တစ်မနက်စာပဲ။
 တောင်းနဲ့စားစား တစ်ပြည်ချက် ကုန်တာပဲ။
 ဝါးပိုးဝါးဆိုတာ လုံးပတ်က လူတစ်ဖက်စာ ရှိတယ်။

ဟိုးတောထဲမှာ လူတစ်ဖက်စာမက လုံးပတ်ကြီးတဲ့ ဝါးပိုးဝါးနှစ်ဦးတွေ
 တယ်။ ဒီမှာက ကြမ်းခင်းလုပ်ကြတယ်။ အိမ်တိုင်လုပ်ကြတယ်။ နွားတဲဆောင်
 နိုင်လည်း သုံးတယ်။
 ဝါးပိုးတစ်လုံးအရှည်က ဆယ်လံကျော်ရှည်တာ။
 လူသန်လေးယောက် မျှထမ်းမှ ရတာ။
 အဲဒီလို လူတစ်ဖက်စာကြီးတဲ့ ဝါးပိုးဝါးကို ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ရှေ့
 နောက်ထမ်းပြီး တောထဲကနေ ရွာအရောက်သယ်နိုင်တာ သန်သလား မမေးနဲ့။
 အစားကလည်းကြီးတော့ ရွာထဲက မိန်းမပျိုတွေ သူတို့ညီအစ်ကိုကို
 ဆင်မတော်ရဲဘူး။
 ရေကူးရေငုပ်ကလည်း ကျွမ်းပျိုရှင်။
 ရွာကလူတွေ ချောင်းထဲမှာ ဝါးဖမ်းရင် ကွန်နဲ့ပစ်ဖမ်းတယ်။ ပလုံးတို့၊
 နို့တို့ ထောင်ဖမ်းတယ်။
 ရွှေသီးတို့ညီအစ်ကို အဲလိုမဖမ်းဘူး။
 ခေါင်းတောင်းကျိုက်ပြီး ရေအောက် ငုပ်သွားတာ။ ခပ်ကြာကြာရေငုပ်
 တာ ... မောင်ကြီးရဲ့။ သူတို့နဲ့ ဘယ်သူမှ ရေငုပ်မပြိုင်နိုင်ဘူး။ သူတို့ ရေထဲငုပ်
 သွားလို့ ပေါ်မလာတာ ကြာရင် ရေအောက်မှာ သေနေပြီနဲ့တူရဲ့လို့ ထင်ကြတာ။
 သေသွားရှင်။
 ရေထဲကနေ ဘွားခနဲ ဖွားခနဲ ပေါ်လာရင် လက်ထဲမှာ ချောင်းငါးပတ်
 ကြီး တစ်ကောင်စီကိုင်ပြီး ပေါ်လာရော။ အဲဒီငါးကို ဆန်နဲ့လဲယူတယ်။ အသီးအနှံ
 လဲယူတယ်။
 ရွှေသီးနဲ့ရွှေထီးက ကျိန်စာပေးနတ်ကြီး တောင်းပန်ပွဲကို လုံးဝမသွား
 ဘူး။ ငါတို့ အဘိုးတွေ၊ အဘေးတွေ ရွှေပြစ်မှုကို ကျူးလွန်တာ ငါတို့နဲ့ မဆိုင်
 ဘူး။
 ငါတို့ မိန်းမသားတွေပါ ကျိန်စာသင့်စေတဲ့အတွက် မကျေနပ်ဘူး။ ဒါကြောင့်
 ဆောင်းပုနို့ပွဲ လုံးဝမသွားဘူး။
 ငါတို့လည်း မိန်းမ မယူဘူး။
 ငါတို့ကမ္ပေးတဲ့ သားသမီးတွေလည်း ဒီလို ရုပ်ဆိုးပန်းဆိုးမွေးလာမှာ မလို
 ထားဘူး။ ငါတို့မျိုး တုံးချင်တုံးပစေတဲ့။ အဲဒီလိုတွေးခေါ်ပြီး ညစ်ပေပေနေတာ။
 အချို့လူတွေက ရွှေထီးတို့အယူအဆကို ကြိုက်ကြတယ်။
 အများစုက မကြိုက်ဘူး။
 တစ်နေ့ကျ ကျိန်စာပြယ်လိမ့်မယ်။ ပူဇော်တောင်းပန်ရမှာက ငါတို့
 သားမြေးတို့တွတ်တွေရဲ့ အလုပ်ပဲ။

ကျန်စာပြယ်တဲ့နေ့ ငါတို့ ရှင်မီးတောက်လို ချောမောလှပတဲ့ မိန်းကလေး
 ယောက်ျားလေးတွေ မွေးလာလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ထားကြတာ။
 ကျောက်နို့တစ်လုံးပုံထဲမှာ ရွာထဲက ရှိရှိသမျှ ကျွဲနွားတွေ ရောက်နေ
 တာ တွေ့ပြီး နို့တိုက်သားအမိကျောက်ရုပ်တုကို ရွာထဲကလူတွေ ပူဇော်ပထ
 လေးစားနေတာကိုလည်း ရွှေထီးတို့က ကဲ့ရဲ့တယ်။
 ကိုခနွဲ့ ခေါ် ကျောက်ဆင်စွယ် ဥစ္စာစောင့်လား၊ ဘာနာနာဘာဝလား
 မိသုံးလံဆိုတဲ့ သရဲမနွဲ့တွေပြီး ရွေးနောက်သေသွားတာကိုလည်း မယုံကြည်ဘူး။
 သူတို့ မိသုံးလံဆိုတဲ့ မိန်းမကိုလည်း သွားရှာကြတယ်။
 မိသုံးလံက ကိုယ်တုံးလုံးနဲ့ ထွက်ထွက်တွေ့တယ်လို့ ခနွဲ့မသေခင်
 ပြောခဲ့လို့ သွားရှာကြတာ။ မိသုံးလံဆိုတဲ့ မိန်းမကိုတော့ မတွေ့ခဲ့ဘူး။
 သူတို့ရခဲ့တာက နန္ဒင်းစော်နံနေတဲ့ ထဘီဟောင်းတစ်ထည် အပိုင်းအစ
 တွေပဲ။
 ဒီထဘီရခဲ့တာကလည်း ဆန်းတယ်။
 ရွှေသီး၊ ရွှေထီး သူတို့သူငယ်ချင်း ခနွဲ့တစ်ယောက် မိသုံးလံဆိုတဲ့
 နာနာဘာဝသရဲမ ဖမ်းစားလို့သေရတာကို မကျေနပ်ဘူး။
 ဒါကြောင့် မိသုံးလံကို ကျောက်တစ်ရာတောမှာ လာရှာတာ။ သူတို့
 ထက်ထဲမှာ စားရည်တစ်ချောင်းစီနဲ့။
 ကျောက်တုံးတွေ၊ ကျောက်ထပ်တွေကို ကျော်နင်းခဲ့ပြီး ရေညှိပင်တွေ
 တက်နေတဲ့ ကျောက်တုံးတွေကြားကနေ အော်ခေါ်နေကြတာ။
 “ဟေ့ ... မိသုံးလံ ... မိသုံးလံ ... နင် ဘယ်မှာတုံး”
 “.....”
 “မိသုံးလံ ... ထွက်ခဲ့စမ်းပါဟ ... နင်နဲ့ ငါတို့ညီအစ်ကိုနဲ့ ညားချင်
 လို့ပါဟ ... ထွက်ခဲ့စမ်းပါ”
 “မိသုံးလံ မိန်းမပျက်မ ထွက်ခဲ့စမ်းပါ”
 အသံမကြားရဘူး။
 “အသံမကြားပါလား ... ရွှေထီး”
 “ငါတို့ကြောက်လို့ နေမှာပေါ့ကွ။ ခေါ်လိုက်စမ်းကွာ”
 “ဟေ့ ... မိန်းမပျက်မိသုံးလံ ထွက်ခဲ့ပါဟ ... လာပါ ... နင့်တို့
 သတိလစ်သွားအောင် ဟိုဒင်းပြုမလို့ပါ ... ဟား ဟား ဟား ဟား”
 “ဂလုတ် ... ဂလုတ် ... ဂလုတ် ...”
 “ဘာသံလဲဟေ့ ... ရွှေထီး”
 “ဂလုတ် ဂလုတ် ... ဘုတ်”

“ကျောက်တုံးပေါ်က လိမ့်ကျလာတာကွ ... ကျောက်ခဲတစ်လုံးပဲ”
 “အပေါ်မှာ ရှိတယ်နဲ့ တူတယ်ကွ”
 “ဟေ့ ... သုံးလံ၊ လာပါဟ ... ပုန်းမနေပါနဲ့။ ငါတို့ညီအစ်ကိုနဲ့
 အားရပါးရ ... ဟား ဟား ဟား ဟား”
 “ဝရော ဝရော ... ရဲ့ ရဲ့ ရဲ့”
 “ဟ ... ဘာတွေလဲကွ”
 “ကျောက်စရစ်ခဲတွေကွ ... ကောင်မ ငါတို့ကို စနေတာဟေ့”
 “ဟေ့ ... မိသုံးလံ”
 “ရဲ့ ... ရှီး ... ရဲ့ ...”
 “အဟွတ် အဟွတ် ... အား ... အဟတ် အဟတ် ... ဖူး ဖူး”
 “သဲ ... သဲတွေကွ ...”
 သူတို့ရှိရာကို ကျောက်စရစ်ခဲတွေ ကျလာပြီးနောက် လေထဲကနေ
 သဲမှုန်တွေ ကျလာပြီး သဲတွေ ပါးစပ်ထဲကို ဝင်ကုန်ရော။
 သူတို့ အော့အန်ထွေးထုတ်ပြီး ဆဲရေးတိုင်းထွာကြတယ်။
 “ဟေ့ ... မိန်းမပျက် ... ငါတို့ကို ချောင်းမြောင်းမလုပ်နဲ့ .. ထွက်ခဲ့
 ထွက်ခဲ့ပါ ... နင့်အလှကို ကြည့်ချင်လို့ပါဟ ... ဖူး ဖိုး ထိုး”
 ဒီအချိန်မှာ လေပြေပြေလေး တိုက်ခတ်လာသတဲ့။
 လေက အရှိန်ရလာပြီး လေခွဲအတူ သစ်ရွက်တွေ၊ အမှိုက်တွေ လေ
 ထဲမှာ စီးပျောပါလာတယ်။ ဒီမှာ လေထဲ တရွေ့ရွေ့ လွင့်ပျောလာတဲ့ ပစ္စည်း
 တစ်ခုကို ရွှေသီးတို့ညီအစ်ကို မြင်ရတယ်။
 မည်းမည်းလှုပ်လှုပ်နဲ့ လေထဲမှာ လွင့်ပါလာတာ။
 အဲဒီပစ္စည်းက သူတို့ညီအစ်ကိုရှိရာကို ဦးတည်ပြီး လာနေတာတဲ့။ သူတို့
 စားရည်တွေ အသင့်ဆုပ်ကိုင်ပြီး စိုက်ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ ...
 လေထဲထွင့်လာတဲ့ပစ္စည်းက လေရှိန်နဲ့ ရွှေသီးရဲ့မျက်နှာကို ဝင်ပတ်
 အုပ်လိုက်တာ။
 “ဟ ... ဟ ... ဘာကြီးလဲဟ ... လေခွဲတိုက်တာဟ ... ကဲဟာ”
 ရွှေသီးက မျက်နှာမှာ လာကပ်နေတဲ့ နံစော်စော်အဝတ်စကို ဆွဲချတယ်။
 လေတိုက်နေလို့ အပတ်က မပြေဘူး။
 “အား ... အေ့ ... ဝေါ့ ... ရွှေသီး ... လုပ် ... လုပ် ... လုပ်ပြီး
 ဟ”
 ရွှေထီးက သူ့အစ်ကိုခေါင်းမှာ ပတ်နေတဲ့ပစ္စည်းကို ကြည့်လိုက်တော့
 ထဘီဟောင်းတစ်ထည် ဖြစ်နေတာ မြင်ရရော။

၂၀၀ မောင်ညိုရှိုင်း(သန့်လျင်)

ထဘီကလည်း သွေးညှိနဲ့နဲ့ နှုတ်နဲ့ နံစော်နေတဲ့ ထဘီစုတ်။ ရွှေထီးထဘီစုတ်ကို ခွာယူပြီး လွင့်ပစ်လိုက်တယ်။

“ဟာ ... ဟာ ... ဟာ ...”

ထဘီစုတ်က လေထဲကို လွင့်ပါမသွားဘဲ ရွှေထီးရဲ့မျက်နှာကို လာထပ်ပါရော။

“ဟာ ... ဟာ ... အော့ ... ဝေါ့ ... ဝေါ့ ... ဟာ ... ဟာ ... လုပ်ပါဦးဟာ”

“ရွှေ ... ရွှေထီးရ ... ငါ့ညီရ”

အဲဒါ မီးနေထဘီစုတ်၊ မသန့်တဲ့ထဘီစုတ်ရှင် ...။ လေပြင်းကြားထဲမှာ ရွှေထီးခေါင်းလာပတ်လိုက်၊ ခွာလိုက်၊ လွင့်ပစ်လိုက်၊ ရွှေထီးမျက်နှာကို လာထပ်လိုက် အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ဖြစ်နေတာ။ နောက်ဆုံး ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မျက်နှာ လာလာပတ်တဲ့ မီးနေထဘီစုတ်ကို ဓားနဲ့ လိုက်ခုတ်တာ။ ခုတ်လိုက်ရင် လေထဲလွင့်သွားရော။

လွင့်ရာက သူတို့ဆီကို ထဘီက ပြေးလာပြန်။

ဓားနဲ့ပိုင်းခုတ်၊ ထဘီစုတ် နှစ်ပိုင်းပြတ်ပြီး လေထဲမှာ ဝဲနေတယ်။ ဝဲပုံက သူတို့နှစ်ဦးကို ပိုင်းပတ်နေတာ။ ဓားနဲ့လှမ်းခုတ်၊ ခုတ်ရင်းက နောက်တိုက်ဆုတ်ကြာ။

ထဘီစုတ်က ဘေးကနေ ပတ်ပိုင်းလိုက်လာလို့။

ခေါင်းပေါ်ကနေ ဝဲသွားလိုက်။

နံလိုက်တဲ့အနံ့ကြောင့် အော့အန်ရလွန်းလို့ ရေငတ်နေကြပြီး ခေါင်းပေါ်ရွှေနောက် ဝဲလိုက်နေတဲ့ မီးနေထဘီစုတ်ကို ဓားနဲ့လိုက်ခုတ်ရတာ ရွှေထီးဒီးကျနေပြီး ...

“ကဲဟာ ... ကိုင်းဟာ ...”

“ခုတ်လကွာ ... နင်လာမဲ့ မိသုံးလဲ ... ကဲဟာ ...”

“ရွှေ ...”

“ရွှမ်း ...”

“ဝီ ... ဝီ ... ဝီ ... ဝီ ...”

“ရွှေ ... ရွှေ ... ထီး ...”

“ဘာ ... ဘာတုံး ... ရွှေ ... ရွှေ ... သီး ... သီး ... ဟော ... ဟာ ... ဟား”

“ငါ ... ငါ ... လက်ပန်း ... ပန်း ... ကျ ... ကျနေပြီ ... မ ...

... ခုတ်နိုင်တော့ဘူး ... ဟူး ... ဟူး ...”

“ဟော ... ဟဲ ... ဟော ... ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ... ငါ ... ငါ ... ထည့် ... ဟော ... မောနေပြီ ... ဟော ... ဟဲ ... ဖူး ... အူး ... မင်းပြေးတော့ ... ဖြိုး ...”

“မင်းကရော အတူ ... ပြေး ... ပြေး ...”

“ဝီ ... ဝီ ...”

“ကဲဟာ ...”

“ရွှမ်း”

“ရွှီ”

ဓားချက်ထိလို့ ပြတ်သွားတဲ့ ထဘီတွေက ကျီးကန်းတွေ ထိုးဆိတ်ထဲထဲ အပိုင်းအစတွေက သူတို့မျက်နှာကို လာထိလိုက်၊ ပါးစပ်ထဲ ဝင်သွားလိုက်၊ အော့အန်လိုက်နဲ့။

သူတို့ရဲ့ ရွှေရွှေနေတဲ့ ကျောကုန်းနဲ့ ရင်ဘတ်မှာလည်း ဘယ်လိုလွင့်သွားမသိတဲ့ မီးနေထဘီစုတ်၊ အပိုင်းပြတ်တွေ လာကပ်နေလို့ လက်နဲ့သပ်ချ ဓားနဲ့ခြစ်ချ။

ပိုဆိုးတာက ဓားစာမိပြီး အပိုင်းပိုင်းပြတ်နေတဲ့ လေလွင့်ကပ်စတွေတိုဆွဲခွာတာ ခွာလို့မရဘူး ဖြစ်နေရော။

ထဘီဖြတ်စတွေက မျှော့တွယ်စုပ်သလို ကပ်နေတာ။ ဓားနဲ့ခြစ်ချလည်းမရ။ ဓားနဲ့ခြစ်နေတုန်းရှိသေး လေထဲမှာလွင့်နေတဲ့ ထဘီစတွေက မျက်စိတို လာကပ်လိုက်၊ ပြန်ထွက်သွားလိုက်။ နားထဲကို ဝင်လိုက်၊ ပြန်ထွက်သွားလိုက်။ ပါးစပ်ထဲဝင်ရင် အော့အန်ရ။

နောက်ဆုံး ရွှေထီးနဲ့ရွှေသီး ဓားနဲ့ ဝှေ့ယမ်းပြီး ပြေးကြရော။

မောင်ကြီး ပြောရင် ယုံပါ့မလားမသိဘူး။

ကျွန်တော်က ပြောပါ။ ညီမပြောရင် ယုံပါတယ်လို့ ပြန်ပြောမှ သူမက ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်အဖြစ်ကို ဆက်ပြောပြတယ်။

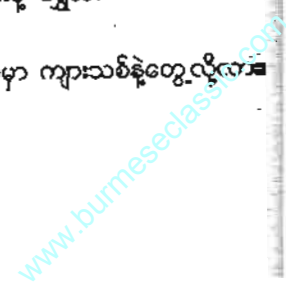
သူတို့ ရွာထဲကို ပြေးဝင်လာတော့ ခါးစည်းပုဆိုးတွေ စုတ်ပြု၊ ခြေဖဝါးတွေ စုတ်အွဲရဲ့ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ သွေးခြင်းခြင်းရဲလို့။

သူတို့ဓားနှစ်လက်လည်း ကွေးကောက်၊ အသွားတွေ ပဲ့နေကြတာ။ ရွာက မေးကြတာပေါ့။ ရွှေသီးတို့ ဘာဖြစ်လာတာလဲလို့။

“မင်းတို့ ဘာဖြစ်လာကြတာလဲ ... ရွှေထီးနဲ့ ရွှေသီး”

“.....”

“စုတ်ပြတ်သတ်ပြီး သွေးသံရဲရဲနဲ့ တောထဲမှာ ကျားသစ်နဲ့တွေ့လို့လား။ ဝိနဲ့ တွေ့လို့လား ဟင်”

“.....”

“နေပါဦး... မင်းတို့ကိုယ်ပေါ်မှာ ဘာတွေကပ်နေတာတုံး... ရွှေထီး”

“ဟာ... ပိတ်စပျံ”

“နေပါဦး... ဒါ မိန်းမထဘီစ အပိုင်းအစုတ်တွေ ကပ်နေတာဟေ့ ဒီကောင်နှစ်ကောင် ဘာတွေလုပ်ခဲ့တုံးမသိ။ ဟေ့ကောင်... ရွှေထီး”

“ဗျာ... ဗျာ...”

“မင်းတို့ ရင်ဘတ်နဲ့ ကျောကုန်းမှာ ထဘီအပိုင်းအစတွေ ကပ်နေတာလား။ မင်းတို့ ဘာအစီအစဉ်တွေ လုပ်ခဲ့ကြလို့တုံးမကွယ်”

ရွှေထီးနဲ့ရွှေသီး ရင်ဘတ်နဲ့ကျောကုန်းမှာ ကပ်နေတဲ့ ထဘီအပိုင်းအစ လက်ဝါးခန့် လက်သုံးလုံးခန့်တွေကို လက်နဲ့ဆွဲခွာတယ်။ ခွာလို့မရဘူး။ ဓားငြိုးနဲ့ ထိုးကလော်တယ် မရဘူး။ သူတို့လည်း လန့်၊ ရွာကလူတွေလည်း အံ့သြ။ နောက်ဆုံး သူတို့ ကျောက်ကြီးတောမှာရှိတယ်လို့ ခန့်ခေါ် ကျောက်ဆင်ရွယ်ပြောသွားတဲ့ မိသုံးလံဆိုသူ မိန်းမကိုသွားရှာတဲ့ အကြောင်းကလို့ ဖြစ်ခဲ့ပုံတွေကို ပြောပြရော...

“အမယ်လေး... မိုက်လိုက်တဲ့ ကောင်တွေကွာ... မင်းတို့ မိသုံးလံဆိုတဲ့ မိန်းမကိုရော တွေ့လို့လားဟင်... ရွှေသီး”

“မ... မတွေ့ဘူးဗျ... ဗျ... အား... ကျွတ်... ကျွတ်...”

“လေထဲမှာထဘီလွင့်လာပြီး မင်းတို့ခေါင်းကိုအုပ်တာ... ဟုတ်လား”

“အင်း... အင်း...”

“ဒါဖြင့် ဒီအစတွေက မင်းတို့ ဓားနဲ့ခုတ်လို့ အပိုင်းပိုင်းဖြစ်သွားတဲ့ အစတွေပေါ့”

“အင်း... အင်း...”

“ဘယ်သူ့ထဘီစတုံး... အနံ့က ဆိုးပါကွာ... ထီး”

“မ... သိ... ဘူး... လေထဲ လွင့်လာတာ”

“ခွာစမ်း... ခွာကြည့်စမ်း”

“ခွာလို့... မ... မရ... ဘူး...”

“သောက်ကျိုးတော့ နည်းပြီပေါ့ကွာ... ဇွီ”

“ဒါဆို မင်းတို့ ဒီအတိုင်း နေကြမှာလား။ ပြောဆိုတောင်းပန် ကြည့်ကြည့်ပါလားကွာ။ တစ်နေ့ကပဲ ခန့်ဆိုတဲ့ကောင် ဒီသရဲမကြောင့် အသက်ဆုံးခဲ့ရပြီလေ။ အသိရှိမှပေါ့။ အခု... ဒီ... ဒီကြည့်ရတာ... မသန့်တဲ့ ထဘီစတွေ တူပါရဲ့ကွာ။ မင်းတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမတုံး”

ဒီမှာ ရွှေသီးက သူညီ ရွှေထီးဘက်ကိုလှည့်ပြီး...

“ရွှေထီး...”

“ဘာလဲ... အစ်ကို”

“မင်း ဓားတစ်ချောင်း ယူလိုက်”

“ဓားနဲ့ ဘာလုပ်မလို့တုံး... အစ်ကို ရွှေသီးရ”

“ဓားတစ်ချောင်း သွားယူဆို ယူစမ်းကွာ။ လျှာမရှည်နဲ့”

သူညီကို အသံမာမာနဲ့ ဟိန်းဟောက်လိုက်တော့ ရွှေထီးက အိမ်ထဲမှ ဓားထိုးထားတဲ့ ဓားဦးချွန် ဓားရှည်ကို လှမ်းခုတ်ယူလိုက်တယ်။

“ရွှေသီး... မင်းတို့ ဘာလုပ်ကြမလို့တုံး”

ဘကြီးဖိုးရွှေမောက်က စိုးရိမ်လို့ မေးတာ။

ကိုလုံကလည်း မေးတယ်။

“ရွှေသီး ထပ်ပြီး ဓားနဲ့မသွားနဲ့... သူငယ်ချင်း”

“ခင်ဗျားတို့ မသိဘဲနဲ့ စွတ်ပြောနေကြတာပဲ။ ဟဲ့ကောင်... ရွှေထီး”

“အစ်ကို...”

“ငါ့ကျောတုန်းမှာ ကပ်နေတဲ့ သောက်ကုန်းမရဲ့ထဘီစကို ဓားနဲ့ လှီးလိုက်”

“အစ်ကို... အရည်ပြားကို ဓားထိသွားလိမ့်မယ်... ဗျာ... ဗျာ”

“မင်းကို အရည်ပြားပါ ကွင်းလှီးလို့ ပြောနေတာ... သောက်သုံးမကျတဲ့... ငတုံးရဲ့”

“ဗျာ...”

“ဟေ...”

“ရွှေသီး... ရွှေသီး...”

“လှီးစမ်း... ရဲရဲလှီး... ငါ ယောက်ျားကွ... လှီးစမ်း”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က ဖေသေးဘူး... မောင်ကြီးရဲ့။ မိုက်မိုက်ခဲခဲလည်း လုပ်ရဲတယ်။ အကြောက်အလန့်လည်း နည်းတယ်။

ရွှေသီးက ကျောကုန်းကို ကုန်းပေးတယ်။

ရွှေထီးက လက်ဝါးခန့်ကပ်နေတဲ့ နံစော်စော် ဝါတာတာ ထဘီစကို လူ့အရည်ပြားပါ ပါအောင် ဓားရှည်နဲ့ လှီးပစ်လိုက်ရော အရည်ပြား အကွင်းလိုက် ပါသွားတယ်တဲ့ရှင်။

ရွှေသီးကျောကုန်းက နီရဲနေတဲ့သွေးတွေ စီးကျလာတယ်။ ကြည့်နေတဲ့လူတွေတောင် အသည်းတယားယား ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။

“ရင်ဘတ်က အရည်ပြားကိုပါ လှီး...”

“အ ... အစ် ... ကို ...”

“တောက် ... နင် ငါ့စားစာ မိချင်လို့လား ... လုပ်”

ပြန်မပြောရဲတော့ဘူး။ ရွှေထီးက ရင်ကော့ပေးနေတဲ့ သူ့အစ်ကို ရွှေထီးရဲ့ရင်ဘတ်မှာ ကပ်နေတဲ့ ထောင့် နှစ်နေရာကို ဓားရှည်နဲ့ လှီးပစ်လိုက်တာ။ ရဲရဲနီတဲ့သွေးတွေ စီးကျလာတယ်။ မျက်နှာတစ်ချက် မတွန့်ဘူး။ သွေးသံရဲ့ထရပ်ပြီး ဝါးကျည်တောက်ဘူးတစ်ခုကို ယူလိုက်တယ်။

ပြီး ... ဝါးကျည်တောက်ကို စောင်းငဲ့လိုက်တော့ ခပ်မည်းမည်း ပျစ်ပျစ် အရည်တွေ စီးကျလာတယ်။

အဲဒီအရည်ပျစ်ပျစ်တွေကို သွေးထွက်နေတဲ့ ဒဏ်ရာပေါ်လိမ်းဖို့ အဝတ်နဲ့ သွေးတွေကို သုတ်လိုက်တယ်။ သွေးလည်းစင်ရော ဆေးရည်ပျစ်ပျစ်မည်းမည်းတွေကို ကွင်းလှီးထားတဲ့ ဒဏ်ရာပေါ် သုတ်လိုက်တာ သွေးလုံးဝတိတ်လိုက်တယ်။

ကျောကုန်းက ကွင်းလှီးဒဏ်ရာကိုလည်း သွေးတွေသုတ်ပစ်ပြီး ဆေးပျစ်မည်းတွေ ခပ်ထူထူ အုပ်လိမ်းလိုက်တာ သွေးလုံးဝတိတ်သွားတယ်။ ဘကြီးမောက်တို့ ကိုလုံးတို့၊ ငကွမ်းတို့တောင် အံ့ဩသွားခဲ့ကြတယ်။

“ရွှေထီး ... ညီလေး ...”

“ဗျာ ... အစ်ကို”

“မင်းကျောကုန်း လှန်လိုက်စမ်း”

“ဗျာ ...”

“ဖောင်း ...”

“အား ...”

“အဲဒါ ဗျာညီး ... မှတ်ထား ... မင်း ယောက်ျားလား၊ မိန်းမလား ...”

ပြောစမ်း”

ရွှေထီး ကျောကို ကုန်းပေးလိုက်တယ်။

ရွှေထီးက ဓားရှည်နဲ့ ကုပ်အောက်မှာကပ်နေတဲ့ ထောင့်တန်းလန်း အရည်ပြားကို ဓားနဲ့ ရှိခန့် လှီးချလိုက်တယ်။ ရွှေထီး တွန့်သွားတယ်။

“တွန့်ဦးကွာ ...”

“ဖြန်း”

တွန့်လိုက်တဲ့ ရွှေထီးကျောကုန်းကို ဓားပြားနဲ့ရှိုက်ချလိုက်တာ မြင်ရသူတွေ တုန်သွားတယ်။

“ရွှေထီး ... ဒေါသမကြီးပါနဲ့ကွယ်”

“ကျုပ်အမေ မွေးထားတာ ယောက်ျားတွေပါဗျား၊ နောက်တစ်ညက ကပ်ပြန်ပစ်မယ် ... ဟင်း”

ပြောလည်းပြော၊ သွေးတွေလည်း အဝတ်ပိုင်းနဲ့သုတ်။ ပြီးတော့ ဆေးပျစ်မည်းတွေကို လိမ်းပေးတယ်။ သွေး မထွက်တော့

“စပ်လား ... ရွှေထီး”

“ဟင့်အင်း”

“အေး ... စပ်တယ်ပြောရင် ဇက်ပြတ်ပြီပဲကွ”

သည့်နောက် ညာဘက်နီသီးရင်ဘတ်မှာ ကပ်နေတဲ့ထောင့်အရေပြားကို ဓားနဲ့ကွင်းလှီးပြီး ဆေးထည့်ပေးလိုက်တယ်။

“ပြီးပြီ ... နားတော့ ... ဦးကြီးမောက်တို့ လာသတင်းမေးတာ ဆားရူးတင်တယ်ဗျာ။ သူဦးတော့လည်း ကျုပ်တို့ ခံရတာပေါ့ ... ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

ရွှေထီးက သို့ကလိုပြောပြီး ရယ်တယ်။ ပြီးတော့ ထောင့်ကပ်နေတဲ့ သူတို့အရည်ပြားတွေကို ကောက်ရိုးတစ်ပွေ့ပုံပေါ်တင်ပြီး မီးတင်ရှို့ပစ်လိုက်တယ်။

နောက် ... သုံးရက်ကြာတော့ ဒုံသနွဲ့ချောင်းထဲမှာ လူသေအလောင်းတစ်လောင်း ပေါ်လောပေါ်နေတာ လေ့သမားတွေ တွေ့ကြပါရော။

“ချောင်းထဲမှာ လူသေအလောင်း ပေါ်တယ်တဲ့ကွာ”

“ဒုံသနွဲ့ချောင်းမှာလားဟေ့”

“ဟုတ်တယ်တဲ့ဗျ ... လူတွေ သွားကြည့်ကြတယ် .. လာဗျို့”

“မိန်းမအလောင်းလား၊ ယောက်ျားအလောင်းလားဟေ့”

“ခင်ဗျား တယ်လျှာရှည်တာပဲကိုးဗျ ... ကိုသစ်ခေါင်းရ၊ သိချင်ရင် သိုက်ခဲ”

ရွာထဲကလူတွေ ဒုံသနွဲ့ချောင်းရှိရာ ပြေးသွားကြတယ်။ ဒီချောင်းက ရှည်လျားတဲ့ ချောင်းပဲ။ ကျွန်မတို့လည်း သွားကြည့်ကြတယ်။ ချောင်းနံဘေးမှာ မိန်းမတွေ ယောက်ျားတွေ ရွာလုံးကျွတ်ပဲ။

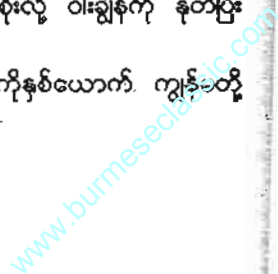
ပေါ်လောပေါ်နေတဲ့ အလောင်းနံဘေးမှာ လေ့သုံးလေးစီးက ပိုင်းထားတယ်။ ဘကြီးမောက်က ကမ်းပေါ်ကနေ လှမ်းအော်တယ်။

“ဟေ့ ... ငရိုင်း၊ မိန်းမအလောင်းလား၊ ယောက်ျားအလောင်းလားဟေ့”

“မိန်းမအလောင်းဗျို့ ... ဘကြီးမောက်”

“ငါတို့ရွာက မိန်းမများလားဟေ့”
 “မသိဘူးဗျ ... အရပ်ကတော့ အရှည်ကြီးပဲဗျို့”
 “ကမ်းစပ်ကို ဆွဲခဲ့ကြစမ်း။ ဘယ်သူလဲ သိရအောင်”
 လှေသမား ကိုငရိုင်းတို့က အလောင်းကို ထိုးဝါးနဲ့ထိုးပြီး ကမ်းစပ်တို့
 တစ်စေတယ်။
 “ဟာ ...”
 “အရပ်အရှည်ကြီးပါလား”
 “အင်္ကျီရော၊ ထဘီရော မပါဘူးဗျ”
 ဟုတ်တယ် ... မောင်ကြီးရဲ့ သေနေတဲ့မိန်းမက အရပ်အတော်ရှည်
 တယ်။ မရှိဘူးဆို သုံးလံနီးပါးပဲ။ ရေပွပြီး ပုတ်စပြုနေတော့ ကိုယ်လုံးတီး ဖောင်း
 တားကြီး။
 “ဒါ သတ်ထားတာပဲဟေ့”
 “ဟုတ်တယ်ဗျ ... ရင်ဝမှာ ဝါးစူးတစ်ချောင်း ဝင်နေတယ်ဗျို့”
 ဟုတ်ပါ့ရှင် ... မိန်းမရဲ့ ရင်ဝကနေ လက်မောင်းလုံးခန့် ဝါးချွန်
 တစ်ချောင်းက ကျောပေါက်အောင် စူးဝင်နေတာ။
 “အရပ် အရှည်ကြီးပဲဟေ့”
 “ငါတို့အရပ်မှာ ဒီလို အရပ်ရှည်တာမျိုး မရှိဘူးကွ”
 “ဘကြီးမောက် ...”
 “ပတုံး ... ငရိုင်း”
 “ဒီမိန်းမအရပ်က သုံးလံရှည်တယ်ဗျ”
 “ဟေ ...”
 “အလိုတော် ...”
 “အ ... အရပ် ... သုံး ... သုံးလံ ... သုံးလံ ... ဟုတ်လား”
 “ဟုတ်တယ်ဗျ ... သေတဲ့မိန်းမရဲ့ ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို သူ့ဆံပင်
 ဆွဲ ဖြတ်ပြီး ချည်ထားတယ်ဗျာ”
 “အလိုလေးပရော ...”
 အားလုံး ရှေ့တိုးကြည့်ကြတယ်။ ရေဝနေတဲ့ ခြေချင်းဝတ်မှာ ဆံပင်ရှည်
 ဆွဲ ချည်ထုံးထားတာ နှစ်ဝင်နေတယ်။ မိန်းမရဲ့ ခေါင်းမှာလည်း ဆံပင်တွေ
 ဖြတ်ထားလို့ တစ်မိုက်လောက် ငုတ်တိုကျန်နေတာ တွေ့ရတယ်။
 လူသေမိန်းမက မျက်လုံးနှစ်လုံးပြူးပြီး လျှာတန်းလန်းထွက်နေတာ
 ကြောက်စရာကြီးပဲ ... မောင်ကြီးရယ်။

သူ့ပုံစံတ မသေခင်မှာ ဝေဒနာပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားထားရုံနဲ့
 ကိုငရိုင်းက လူသေမိန်းမကို ထိုးဝါးနဲ့ ထိုးမှောက်လိုက်ရော မိန်းမရဲ့ ကျောတုတ်
 အ ဆေးမင်နဲ့ထိုးထားတဲ့ အကွရာဓာတ်ခမ်းတွေရော၊ ဓာတ်ပိုင်းတွေရော၊ အင်းကွတ်
 ထိုတွေရော တွေ့ရတယ်။
 “ငလုံး ... ဟေ့ ... ငလုံး ...”
 “ဘကြီးမောက် ... ဘာတုံး”
 “ဒီလူသေမိန်းမ အရပ်က သုံးလံရှိနေတယ်”
 “ဟုတ်တယ်ဗျာ ... ဒါ ... ဒါ ...”
 “ရွှေထီးနဲ့ ရွှေသီးရော ရှိလားဟေ့”
 “သူတို့ညီအစ်ကို မလာကြဘူး ... ဘကြီးမောက်”
 “အဲဒီနှစ်ယောက်ကို မေးရမယ်ကွ”
 “ဘာမေးချင်လို့တုံး ... ဘကြီး”
 “သူတို့ရှာနေတဲ့ မိသုံးလံဆိုတာ ဒီမိန်းမများ ဖြစ်နေမလားလို့ကွ”
 “ဟို မိသုံးလံက တစ္ဆေမလေဗျာ ... ဘကြီးရ”
 “မင်းကို ဘယ်သူပြောတုံး သူရဲမလို့”
 “အဲ ... အဲ ...”
 “ဘကြီး ... ဒီလူသေကောင်ကို ဘယ်လိုလုပ်ကြမတုံး”
 “ပိုင်ရှင် စုံစမ်းရမှာပေါ့။ လူပျောက်ရှာတဲ့သူတွေ ရောက်ချင်ရောက်
 ထားမှာပေါ့။ ဒီတိုင်းထားလိုက်ဦး။ ရွာနီးချုပ်စပ်လည်း သတင်းပို့ကြ”
 ရွာထဲရောက်တော့ ကိုရွှေသီးတို့ ညီအစ်ကို ရွာမှာမရှိဘူး။ ခရီးသွား
 သလိုလို ပြောကြတယ်။ ရွာနီးချုပ်စပ်ကိုလည်း လူလွှတ်ပြောရတယ်။ အရပ်
 သုံးလံရှည်တဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်း မိန်းမအလောင်း ဒုံသနွဲ့ချောင်းစပ်မှာ ပေါ်နေ
 တယ်။ ပိုင်ရှင်ရှိရင် လာကြည့်ကြပါလို့။
 နောက်နေ့ ဒုံသနွဲ့ချောင်းကို အခြေအနေကြည့်ရအောင် သွားကြည့်
 တော့ လူသေမိန်းမအလောင်း မရှိတော့ဘူး။
 ဤယ်သူလာယူသွားလဲ မသိ။
 ရေစပ်မှာတော့ ဝါးတိုတစ်ချောင်း စိုက်လို့။
 ဝါးတိုက အရပ်သုံးလံရှည်တဲ့ မိန်းမကို ရင်ဝ ထုတ်ချင်းပေါက်စိုက်
 ထားတဲ့ ဝါးချွန်။ ရွာကလူတွေလည်း ပြဿနာရှုပ်မှာစိုးလို့ ဝါးချွန်ကို နတ်ပြီး
 ဒုံသနွဲ့ချောင်းရေထဲ လွှင့်ပစ်လိုက်တယ်။
 နောက်တစ်နေ့မှာ ရွှေသီးနဲ့ရွှေထီး ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ကျွန်းတို့
 ရွာထဲကို ပြန်ရောက်လာတယ်။

ရွာကလူတွေကလည်း ရွှေသီးတို့ ညီအစ်ကိုကို ဒုံသန့်ချောင်းထဲ ပေါင်ထောင့်
ပေါ်နေတဲ့ မိန်းမလောင်းအကြောင်း ပြောပြကြတယ်။

“အရင်က သုံးလံတောင်ရည်တာ ... ရွှေသီးရ”

“ဟုတ်လား”

“ကိုယ်တုံးလုံးကြီးကွာ ... ဖောင်းကားနေတာပဲဟေ့”

“အိုဗျာ ...”

“ဒီမိန်းမ ဆံပင်တွေ အဖြတ်ခံထားရတယ်ကွ။ ပြီးတော့ ရင်ဝကို ဝါးခွက်
ထိုးစိုက်ထားတာ ကျောက် ပေါက်ထွက်ရော”

“အို ...”

“သူ့ခေါင်းက ဆံပင်တွေကို ဘယ်မှာချည်ထားလဲ သိလား ... ရွှေသီး
ရွှေသီး”

“ပြောပါဦးဗျာ”

“အဲဒီမိန်းမ ခြေချင်းဝတ်နှစ်ခုမှာ ပူးချည်ထားတာ ... ငါ့လူရေ။ အကြီး
ကြီးကြီးနဲ့ အသတ်ခံရတာကွ ... သိလား”

“အင်း ... အင်း ...”

“ရွှေသီး ...”

“ဗျာ ... ဗျာ ...”

“မင်းတို့ လိုက်ရှာတာလည်း အရပ်သုံးလံ မိန်းမဆို”

“အဲ ... အဲ ... ကိုခန့်မသေခင် ပြောတာလေဗျာ။ ကျုပ်တို့က တွေ့နေ
ချင်လို့ သွားရှာတာပါ။ မတွေ့ခဲ့ပါဘူးဗျာ”

“မင်းတို့ရော ဘာကြားရတုံး”

“ခင်ဗျားတို့ အခုသေတဲ့ မိန်းမအကြောင်း ... သိလား”

“မသိလို့ မင်းတို့ မေးရတာပေါ့ကွ”

“သူ့နာမည် မိသုံးလံတဲ့”

“ဟေ ...”

“သူ့ကျောကုန်းမှာ အင်းစာတွေ ရှိတယ်တဲ့”

“ဟုတ်တယ် ... ဆေးမင်စာတွေဟေ့။ စာတွေကွ ... ရွှေသီး၊ မင်းတို့
ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲဟင်”

“ဒီမိန်းမ ... ဘာလဲ ... ခင်ဗျားတို့ ... သိလား”

“ပြော ... ပြောပါဦးကွ ... သူ ... သူက ... ဘာတုံးဟ”

“စုန်းမ”

“ဟေ ... စုန်းမ ... စုန်းမ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... စုန်းမတောင်မှ ရိုးရိုးစုန်းမ မဟုတ်ဘူး ... တောင်လုံး
စုန်းမတဲ့ဗျာ”

“အလိုလေး ... မောက်လုံးစုန်းမတဲ့ ... ဟုတ် ... ဟုတ်လား။ မောက်လုံး
စုန်းမတဲ့ ဘယ်လိုဟာတုံး ... ရွှေသီးရာ ... ဟင် ... ငါ့ လူရေ”

“ကျုပ်တို့ သိရသလောက်တောင် ဒီမောက်လုံးစုန်းမမျိုးက လူတစ်
ယောက်ရဲ့ အသွေးအသား၊ အရည်ပြားကို ထိကိုင်ရမှ ဖမ်းစားပြုစားလို့ ရသတဲ့
ဗျာ။ ပြီး နမ်းရှုတ်ရရင်လည်း ဖမ်းစားနိုင်သတဲ့။ ဒါကြောင့် စုန်းမလို့ ခေါ်တာ
ပဲ။ သူလို မောက်လုံးစုန်းမနဲ့ တန်းတူရည်တူ ရှိတဲ့စုန်းမက မောက်ပြားစုန်း
မလို့ ရွာသမီးလို့လည်း ခေါ်တယ်။ အဲဒီမိန်းမက မောက်လုံးစုန်းမ”

“ဒါဆို ခန့်ကို ပြုစားတာ သူ ... သူပဲပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ ... ဒီသုံးလံမ မောက်လုံးပဲ”

“ကြောက်စရာမိန်းမပါလားကွာ ... ဟင်”

“ကိုရွှေသီး ...”

“ဘာတုံး ... ကိုလုံး”

“မင်းတို့ ဒီသေသွားတဲ့ မိန်းမအကြောင်း ဘယ်လိုလုပ် သိကြတာတုံး
ဗျာ ... ဟင် ... ငါ့ညီ”

“ဒါလား ... ဟိုးအရှေ့ တစ်နေကုန်ခရီးကိုသွားရင် ရှမ်း၊ ပအိုဝ်ရွာ
ကလေးအစုကို တွေ့ရလိမ့်မယ်။ အဲဒီရွာမှာ ဒေါ်နွမ်းခေါင်ကလွဲ့ဆိုတဲ့ အဘွားကြီး
ရှိတယ်။ ခင်ဗျားတို့ သွားမေး ... ဒါပဲ”

“တစ်ခုတော့မေးပါရစေ ... ငါ့ညီရာ”

“ကျုပ်တို့ ပင်ပန်းလာတယ်ဗျာ ... မေးပြီး ပြန်ကြတော့။ ဘာလဲ
...”

“ဒီစုန်းမ မိသုံးလံကို ဘယ်သူသတ်တာလဲ ... ရွှေသီး”

“သူ့ကိုသတ်တဲ့လူ ... ဟုတ်လား”

“အအေးပ ...”

“ခင်ဗျားတို့က ဂုဏ်ပြုမှာလား။ ရဲစခန်းအပ်မှာလား ...။ စုန်းမ
မိသုံးလံ သေသွားတာကို နှမြောတသ ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေကြလို့လား။ သွားကြ
တော့ဗျာ ... သွားကြ။ ကျုပ် ပြောပြီးပြီပဲ။ ဒေါ်နွမ်းခေါင်ကလွဲ့ဆိုတဲ့ အဘွားကြီး
ဆို သွားမေး ... သွားကြတော့ဗျာ”

ကုန်ဝယ်လှေသမားနဲ့ ကုန်းစိမ်းကောက်တဲ့ ငွေရှင်တွေလေးတို့က
စာအုပ်စာစောင်တွေကို သူတို့ အထူးအဆန်းအဖြစ် ယူခဲ့ကြတယ်။ လူထုပြီး
ကျွန်မကို ပြတယ်။ မေးတယ်။ ဘာတွေရေးထားလဲလို့ မေးတယ်။

ကံကောင်းချင်တော့ ကိုးစောင်တွဲဆိုတဲ့ ဘုရားစာအုပ်အဟောင်းထေး
တစ်အုပ် ရလာလို့ ကျွန်မက ဖတ်ပြ ရှင်းပြတော့ သူတို့ရော၊ ရွာက လူတွေရော
အံ့သြနေကြတယ်။

သူတို့ ရွာထဲကို တစ်ခါတစ်ရံ ရောက်လာတဲ့ ရဟန်းတစ်ပါးကို မြင်ဖူး
တယ်။ ရဟန်းပြောတဲ့စကားကို နားလည်သလို ရှိတယ်။ အခု ဘုရားရှိခိုးတွေ
ပါတဲ့စာအုပ် ကံသုံးပါး၊ ငါးပါးသီလ စတဲ့ အကြောင်းတွေကို ကျွန်မ ဖတ်ပြ၊ ရှင်းပြ
တော့ သူတို့ ခေါင်းညိတ်ကြတယ်။ ငေးမောနားထောင် စဉ်းစားကြတယ်။ ကိုရွှေသီး
တို့ ညီအစ်ကိုကတော့ သိချင်တာကို မေးတယ်။ နားလည်သဘောပေါက်သွား
တယ်လို့ ပြောနေတယ်။

ကျွန်မလည်း သူတို့ အသိပညာ နှံ့နဲတဲ့ ရွာသူရွာသားတွေကို ဗုဒ္ဓဟော
တဲ့ ဓမ္မတရားတွေအကြောင်း ပြောခွင့်၊ ဖတ်ပြခွင့်ရလို့ ဝမ်းသာတယ်။ သူတို့က
အစွဲအလမ်း ကြီးတဲ့သူတွေပဲ။

သူတို့ကိုယ်သူတို့ ကျိန်စာသင့်နေကြတာလို့ ယူဆထားကြတာ။ ကျိန်စာ
ပေး ရွှေတောင်စောင့်နတ်ကြီး ကျိန်စာဖြေပေးရင် သူတို့ လူစင်စစ်ရုပ်သွင် ပြန်ဖြစ်
လာလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်စွဲလမ်းတဲ့ လူတွေလေ။

ကျွန်မကိုယ်၌လည်း ကျိန်စာသင့်တာ ဟုတ်လိမ့်မယ်လို့ ယူဆနေတုန်း
ပဲ။

ကိုရွှေသီးတို့ ညီအစ်ကိုရဲ့ အယူအဆ တွေးခေါ်ပုံကို သဘောကျတယ်။
သို့သော် ကျွန်မက ကိုရွှေသီး၊ ကိုရွှေထီးလို မဟုတ်ဘူး။ ဒီစွယ်စုံရွာက အခေ
မြကြီးငွေတို့ ကယ်တင်စောင့်ရှောက်လို့ အသက်ရှင်နေရတဲ့သူ။

ရွာကို အရွဲတိုက်လို့ မရဘူး။
ရွာကို သစ္စာဖောက်လို့ မရဘူး။

ကျွန်မ အတိတ်ဘဝ ပြန်သတိမရမချင်း ဒီရွာမှာနေ၊ ဒီရေကို သောက်၊
ဒီကံအစားကို စားပြီး ဒီရွာရဲ့ လူနေမှုစရိုက်အတိုင်း သင့်သလို နေသွားရမှာပဲ။

ဒီရွာကလူတွေရော၊ ဒီအရပ်ဒေသရော ... ဂမ္ဘီရဆန်တာ ကျွန်မ
သိတယ်။ မောင်ကြီး စုန်းတို့၊ ကဝေတို့၊ သရဲတို့ ယုံချင်မှ ယုံမယ်။ သို့သော်
ရွာကလူတွေ ကြုံခဲဖူးတယ်။

အသက်လည်း ဆုံးခဲ့ရဖူးတယ်။ ကိုရွှေသီးတို့ညီအစ်ကိုရဲ့ အကြံပံ့ကို
ကြည့်။

အမှန်အတိုင်းပြောရရင် မောက်လုံးစုန်းမ မိသုံးလဲ သေဆုံးသွားတာထက်
ဝမ်းသာကြပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒီ မိသုံးလဲက ကိုခနွဲကို ညှို့ယူဖြူဆွယ်
ဖမ်းစားပြီး ရူးသွပ်သေဆုံးသွားအောင် လုပ်ခဲ့လို့ပေါ့။

မိသုံးလဲအလောင်းပျောက်သွားလို့ စိုးရိမ်တာတော့ ရှိပေါ့။

အလောင်း လုံးဝပျောက်သွားရင် ကိစ္စမရှိဘူး။

အလောင်းက ဖုတ်ဝင်ပြီး ရွာထဲကလူတွေကို အညှိုးထားနှောင့်ယှက်နှာ
စီးရိပ်ကြတာ။

ရွာက လူအချို့ကတော့ စုန်းမမိသုံးလဲကို ကိုရွှေသီးတို့ညီအစ်ကို သစ်
တစ်လိုက်တာလို့ ယူဆကြတယ်။

ပြောရရင်တော့ ကိုရွှေသီးနဲ့ ကိုရွှေထီးတို့ ညီအစ်ကိုက အဲဒီလိုလူသား
တွေ ဆိုတာပဲ။ စုန်းလည်းမကြောက်ဘူး။ သရဲလည်းမကြောက်ဘူး။ နတ်မင်းကြီး
လည်း ဂရုမစိုက်ဘူး။

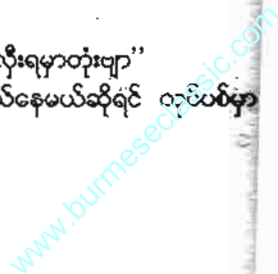
သူတို့ညီအစ်ကို စာမတတ်ကြပါဘူး ... မောင်ကြီး။

သို့သော် သူတို့က သဘာဝကျကျ တွေးခေါ်ကြတယ်။

ကိုခန္ဓကို ရူးသွပ်ပြီး ကျောက်ထရံကုန်းမှာ မြွေမျိုစားခံလို့ သေအောင် ပြုစားတဲ့ မိသုံးလဲကို သွားရှာခဲ့တယ်။
 မိသုံးလဲကို မတွေ့ဘူး။
 လေထဲက ထဘီတစ်ထည်လွင့်လာပြီး သူတို့ကို ပတ်အုပ်တယ်။ စား နဲ့ရတ်လို့ အပိုင်းပိုင်းပြတ်သွားလို့ ယုတ်ညံ့ညံ့ထဘီစတွေ သူတို့ခန္ဓာကိုယ်မှာ လာကပ်နေတာ ကြုံရတယ်။
 ကပ်နေတဲ့ ထဘီစကို လက်နဲ့ရွာလို့မရဘူး။
 အများရှေ့မှာ ဓားနဲ့ လူအရည်ပြားပါ လှီးထုတ်မှ ကပ်နေတဲ့ ထဘီစ လွတ်သွားတယ်။ ဘယ်လောက် ထူးဆန်းသလဲဟင်။
 ဟော ... အခု မိသုံးလဲကို ဒုံသန္ဓေချောင်းမှာ တုတ်ချွန်စိုက်သေနေတာ မြင်ရပြီး မိသုံးလဲစုန်းမဆိုတာ သိနေရပြီ။
 သို့သော် မိသုံးလဲအလောင်း ပျောက်သွားတယ်။
 မိသုံးလဲကိုသတ်တဲ့ တရားခံ မသိရဘူး။
 အခု ကိုရွှေသီးတို့ နောက်တစ်ဆင့် တက်တယ်။
 သူတို့ ကျောက်တစ်ရာကုန်းက သားချောသည်မိန်းမကို လိုက်ချောင်း တွာ။ သူတို့အကြောင်းသိတဲ့ လူတွေက တိုးတိုးတိတ်တိတ် တားကြတယ်။
 ကျောက်တစ်ရာကုန်းကို မသွားနဲ့။
 ကျောက်နို့တစ်လုံး မယ်တော်ကြီးရှိတယ်။
 လပြည့်လကွယ်မှာ သူ ကလေးကိုချီလို့ ဂူအပြင်မှာ လရောင်ခံစားပြီး သားချောနေတာ လူယောင်ဖန်ဆင်းပြနေတာ။
 မသွားနဲ့၊ သူတို့သားအမိကို မနှောင့်ယှက်နဲ့။
 ဒီသားအမိကျောက်ရုပ်က အရမ်းထူးဆန်းတယ်။
 ဒါ မိသုံးလဲလိုမိန်းမ မဟုတ်ဘူးလို့ တားကြ၊ ပြောကြတယ်။
 ကိုရွှေသီးတို့က လက်မခံဘူး။
 ဒါ ဒုတိယ မိသုံးလဲပဲ။
 ပထမမိသုံးလဲနဲ့ ညီအစ်မပဲ ဖြစ်မှာ။ ခုံစမ်းရမှာပဲလို့ ပြောတယ်။
 မောင်ကြီးရဲ့ ...
 ကျောက်ငုတ်တိုင်တွေပေါ်မှာ ကျောက်ဦးခေါင်းတွေတင်ထားတာ မောင်ကြီး ညည်း မြင်ခဲ့သဉ္စာ။
 အဲဒီ ကျောက်ဦးခေါင်းတွေက နေခင်းမှာ အသက်မရှိဘူး။ ညဘက်ဆို အဲဒီဦးခေါင်းတွေရှိရာကနေ မီးလုံးတွေ ကောင်းကင်ပေါ် တက်လိုက်ဆင်း တတ် ပြေးလိုက် ဖြစ်နေကြတာ။

ဒါကို ကိုရွှေသီးတို့က စုန်းမီးလုံးတွေ မြူးတာတဲ့။
 ဟုတ်ကောင်း ဟုတ်မှာပါ။
 စုန်းမီးလုံးကို ကျွန်မ မမြင်ဖူးဘူးလေ။
 ဒီလျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှုမှာ အဖြေရှိရမယ်တဲ့။ တားလို့မရဘူး။ သတိပေး သို့ မရဘူး။ တစ်ခုသော လပြည့်ညမှာ သူတို့ညီအစ်ကို ကျောက်တစ်ရာကုန်းကို သွားခဲ့ကြတာ။
 တစ်ယောက် ဓားရှည်တစ်ချောင်းစီနဲ့။
 သူတို့ရဲ့ အတွေ့အကြုံကို အခုလို ပြောပြတယ်ရှင်။
 ဟို ကျောက်လုံး၊ ကျောက်တုံး၊ ကျောက်ပြားတွေ ထိုးထိုးထောင် ထပ်ထပ်ပိရွက်နေရာကို သူတို့ ရောက်လာတယ်။ ကောင်းကင်မှာ လကဆန်ကော ဝိုင်းလောက်ရှိပြီး လင်းထိန်နေတာ။
 သူတို့ ဆင့်ညပ်နေတဲ့ ကျောက်တုံးတွေကြားကနေ စောင့်နေတုန်းမှာ ပဲ...
 မိန်းမတစ်ယောက် လေးထောင့်ရှည် ကျောက်တုံးပေါ်ကို ကျောက်လှေကား ထစ်တွေနင်းပြီး တွက်လာနေတာ မြင်ရတယ်။
 ဆံပင်ကို ဖားလျားချလို့။
 မြင့်မြင့်၊ ထွားထွား၊ တုတ်တုတ်၊ ခိုင်ခိုင်ပဲ။
 လက်ထဲမှာ ကလေးငယ်လေးကို ပွေ့ချီလို့။
 အလို ... မိန်းမမှာ အပေါ်အကျီမပါဘူး။
 ပြီးတော့ ... နို့ တစ်လုံးတည်း။
 “ရွှေထီး ... တွေ့လား”
 “တွေ့တယ် ... ကလေးချီလာတယ်”
 “ကောင်မ ... အင်္ကျီ ဝတ်မထားဘူးကွ”
 “အိုက်လို့နေမှာပေါ့ဗျာ ... အဟီး”
 “လူကွ ... လူအစစ်ပဲ ... ရွှေထီးရ”
 “လူဆို ဘာလို့ ဟိုဒင်းတစ်လုံးတည်း ရှိမတုံးဗျ။ နှစ်လုံး ရှိရမှာပေါ့”
 “မွေးကတည်းက တစ်လုံးတည်း ဖြစ်မှာပေါ့ဟာ။ ဒါမှမဟုတ်”
 “ဘာဖြစ်တုံးဗျ”
 “သူ့လင်ကများ ဓားနဲ့ လှီးခဲ့ရောလား”
 “အစ်ကို ... ဘာကိစ္စနဲ့ သူ့လင်က ဓားနဲ့လှီးရမှာတုံးဗျာ”
 “ဟ ... ရန်ဖြစ်ရင် လုပ်မှာပဲကွ။ လင်ငယ်နေမယ်ဆိုရင် လုပ်မတ်မှာ ပေါ့”

“လုပ်ရင်လည်း မျက်နှာလှရင် မျက်နှာလှီ၊ နားရွက်လှီးပေါ့ဗျာ တော့ ... ဟိုဒင်းကိုမှ ...”

“ဟ ... ငတုံးရ ... အဲဒီ ဟိုဒင်းက လှလို့နေမှာပေါ့ဟ”

“ဟိ ဟိ ဟိ”

“ရှူး ... တိုးတိုး ... ကြားသွားမယ်”

“အခု ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်မှာတုံး ... အစ်ကို”

“ဒီမိန်းမကို လက်ရဖမ်းမယ်။ သူ ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ငါတို့ နှာကို လှည့်စား၊ လှည့်ဖျားနေတယ်ဆိုတာကို ဖော်ထုတ်ရမယ်။ ဖော်ထုတ်ဖို့ ရတော့မှ ရွာထဲ ကြိုးတုပ်ခေါ်သွားပြီး ဟောဒီမှာ ခင်ဖျားတို့ နွားတွေ၊ ကွဲတွေ ခိုးဝှက် လှည့်စားတဲ့ မယ်တော်ကြီး၊ ခင်ဖျားတို့ နွားနို့တွေ၊ စားစရာ ထမင်း အဖျော်တွေ ဆက်သခဲ့တဲ့ မယ်တော်ကြီးသားအစ် ... ရော့ဗျာဆိုပြီး အပ်ရမှာပေါ့ကွ။ ဒါမှ သူတို့ယုံကြည်ပြီး အမှန်ကို သိသွားကြမယ်။ ငါ့အမြင်တော့ သူလည်း မိသုံးလံလို မောက်လုံးမဟုတ်တောင် ရွာသူလား၊ ရွာသမီးလား၊ ဆင်ကွတ်လား တစ်ခုခုပဲ။

(မှတ်ချက် ။ စုန်းမျိုး (၇)ပါးတွင် ခြေစုန်းကို ‘ရွာသူ’ ဟုခေါ်ပြီး အသီးအပွင့်ကို စားသည်။ ခြေထောက်ကို ကိုင်မိသည်နှင့် ဖမ်းစား၍ ရသည်။ ခေါင်းစုန်းကို ‘နဖားတပ်’ဟု ခေါ်သည်။ သစ်သီးသစ်ည အမှည့်အချို အချိုကို စားသည်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အရိပ်၊ ခြေရာကို ကိုင်ထိရသည်နှင့် မြဲစား၍ရသည်။

ကိုယ်စုန်းကို ‘ဆင်ကွတ်’ ဟု ခေါ်သည်။ မစင်၊ ချေးခြောက်ကို စားသည်။ ကိုယ်လက်ကို ထိကိုင်မိသည်နှင့် ပြုစား၊ ဖမ်းစား၍ ရသည်။

‘မောက်လုံး’ကို ‘စုန်း’ ဟု ခေါ်သည်။ လူကို မြင်တွေ့ထိထိုင် နမ်းရွှပ်ရမှု ပြုစား၍ ရသည်။

‘မောက်ပြားစုန်း’ ကို ‘ရွာသမီး’ ဟု ခေါ်သည်။

မောက်ပြားစုန်းသည်လည်း ထိကိုင်နမ်းရွှပ်ရလျှင် ဖမ်းစား၍ ရသည်။ အိန်တလိမ့်စုန်းကို ‘ဇော်ဂနီ’ ဟု ခေါ်သည်။

အကြော်၊ အလှော်၊ အစိမ့်ကို ကြိုက်သည်။ မိမိလက်အောက်ရှိ (၃၀) မိလီနတ်တို့ကို စေပါဆိုင်း၍ ဖမ်းစားနိုင်သည်။

‘ကဝေမြောက်စုန်း’ ကား အလွန်တန်ခိုးကြီးသည်။

၎င်းစုန်းသည် လှသွေး၊ လှသား၊ လှရိုးတို့ကို စားသည်။ အမည်နာမကို သိရုံနှင့် မိမိလက်အောက်နတ်တို့ကို အမိန့်ပေးပြီး ခိုင်းစေပြီး ဖမ်းစားနိုင်သည်။ ကဝေမြောက်စုန်းကိုမှ ‘ကဝေ’ ဟု ခေါ်ဝေါ်သမုတ်သည်။

၎င်းစုန်းမျိုး (၇)ပါးအပြင် အခြားစုန်းမျိုး (၆၆)ပါး သာလွန်စုန်းမျိုး (၇)ပါး၊ ကာကနီ၊ ဇော်ဂနီစုန်းမျိုး (၄) ပါး၊ ၎င်းအပြင် ဇော်ဂနီမြောက်သို့ (၄)ပါး စသည် ရှိကြသည်။

“ဟော ... ဟော ... ဟိုမှာ ... ဟိုမှာဗျာ ...”

ကြည့်လိုက်တော့ ရင်ပလာနှင့်မိန်းမက ဆံပင်ကို ဖားလျှားချထားလို့ တဲ့။ ကလေးကို ရင်ဘတ်မှာကပ် ထိုင်ပွေ့ပြီး လမင်းကို ပြနေတာတုံး။ လေတလည်း ခပ်သုန်သုန် တိုက်နေတော့ သူမရဲ့ ဆံပင်တွေက လေထဲမှာ လူးလွန်နေပုံက လှလိုက်တာလို့ ပြောတယ်။

အတန်ကြာတော့ ကလေးကို ပွေ့ချိုပြီး သားချောသီချင်းကို ဆိုနေတယ်။ ဒီသီချင်းက မွန်လိုလို၊ ကရင်လိုလို စာသားနဲ့ အသံ။

“ရွှေထီး ... မင်း ဒီသီချင်း ကြားဖူးလား”

“ဟင်အင်း ... ဘာစကားနဲ့ ဆိုနေတာလဲ မသိ”

သီချင်းဆိုသံက လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး အသံမျိုး။

လက် မော့ကြည့်ပြီး သားချောတေးကို ဆိုရင်း ကလေးကို လှုပ်ထေ့သူကိုယ်လုံးကလည်း ဘယ်ညာ လှုပ်လို့။

“ရှေ့ကိုတိုးမယ်”

“လူခွဲပြီး ဝိုင်းမလား”

“နေဦး ... သူလာတဲ့လမ်းအတိုင်း ဆင်းမှာပဲ။ ဆင်းတော့မှ တာနဲ့ ရှေ့နောက်တော့ပြီး ဖမ်းမယ်”

သူတို့ ကျောက်တုံးကြီးတွေကြားကနေ ရင်စိုခနဲမြင်ပြီးရည်တဲ့ ကျောက်တုံးတံတိုင်းတွေရှိရာကို သွားဖို့ လှမ်းလိုက်ရော ...

“ဂလုတ် ... ဂလုံ ဂလုံ ဂလုံ ... ဂရော ...”

“ဟာ ...”

ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို လက်နဲ့တွန်းမိပြီး ကျောက်တုံးကအောက်ပဲ ခလုတ်တိုက်ဆင်းသွားတာ။ ခဏနေတော့ ဝပ်နေရာက ပြန်ထကြည့်လိုက်တယ်။ ဖျိုစိန်းမ သီချင်းဆို ချောနေတုန်း ...

“ဂီး ...”

“ဟာ ...”

“ဂီး ဂီး ... ဂစ် ...”

“ရွှေထီး ... ဝပ်နေ ... ဝပ်နေ ... မထနဲ့”

လင်ကောင်ပိုးခေါ် ငှက်ဆိုးတစ်ကောင်က သူတို့ကို မြင်သွားပြီး ခေါ်ပေါ်ကနေ အော်လိုက်တယ်။ အဲဒါကို ငှက်ထိုးတယ်လို့ ခေါ်တယ်။

၂၁၆ မောင်ညိုမြိုင်(သန့်လျင်)

“ဂီး ...”

“ဂစ် ဂစ် ... အစ် အစ် ... ဂီး ဂီး”

“ငှက်ဆိုးဗျ”

ငှက်ဆိုးက သုံးခါလောက် ခေါင်းပေါ်ကနေ ထိုးလိုက်ရော သူတို့ ခေါင်းပန်း ကြီးသွားတယ်။ ဒါ နိမိတ်မကောင်းဘူး။ ဒီငှက်ကို သေမင်းငှက်ဆိုးလို့ ခေါ်တယ်။

ငှက်ဆိုးမှာ ‘ထိုး’ တာနဲ့ ‘အော်’ တာ အသံနှစ်မျိုးရှိတယ်။

‘ဂီး’လို့ အော်တဲ့အသံကို ငှက် ‘ထိုး’တယ်လို့ အဲဒီလို ‘ထိုး’ရင် ဒါ သနိမိတ်ပေးတာ။ ‘ဂစ် ဂစ် ... ဂီး ... ဂစ် ဂစ်’ လို့ သံရှည်ဆွဲပြီး အော်ထိုးသွားရင်တော့ ဒါ သတိပေးတာ။ လူမမာဆိုရင် သေရတော့မယ်နော် သတိထားဆိုတဲ့ ခဏ္ဍာယ်ပဲ။

‘ဂီး’ သံရှည်ထိုးသွားရင်တော့ သေရမှာ ကျိန်းသေပဲ။ ဘယ်လို သေမယ်လဲ။

သူတို့ မျက်နှာ ပျက်သွားကြတယ်။ ပိုဆိုးတာက ငှက်ဆိုးထိုးသံကြောင့် ညီတာ ပဲ့တင် လှုပ်ခတ်သွားတယ်။

အဝေးသစ်ပင်ပေါ်က ဗျိုင်းတွေ၊ ကျီးတွေ လန့်ပျံကြတာ လရောင် တာင်းကင်မှာ ဖွေးမည်း လှုပ်နေတာပဲ။

ရွှေသီး အသာ ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်ရော ...

ကျောက်ပြားပေါ်က သားသည်အမေမိန်းမက သူတို့ရိုရာကို စိုက်ကြည့်တာ။ ကလေးကလည်း ဆူညံသံတွေကြောင့် ငို။

ကလေးငိုသံ၊ ငှက်တွေရဲ့အော်သံ၊ တောင်ပံခတ်သံတွေ ရောထွေးသွားတယ်။ လန့်ပျံတဲ့ ကျီး၊ ငှက်၊ ဗျိုင်းတွေ အဝေးကို ထွက်သွားတော့ ကလေးငိုသံ ကြားရတယ်။

“တောက် ...”

“ဟင် ...”

ကျောက်တုံးပေါ်က ကလေးအမေ နို့တစ်လုံးမိန်းမက တောက်တစ်ချက် နှိလိုက်တာကို ကြားရတယ်။

“ငတို့ကို တွေ့သွားပြီ ... အစ်ကို”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်မတုံး”

“မထူးဘူးလေ ... ငါတို့လာရင်းက ဒီမိန်းမကိုဖမ်းပြီး အကြောင်းရင် ဝစ်ပေးဖို့ပဲ။ လာ ... ထ”

ရွှေသီးက ထရပ်ပြီး ဓားကို ဆဲကြည့်တယ်။

“ထွက်ပြေးရင်တော့ မိသုံးလံနောက်ကို လိုက်ဖို့ပေးရမှာပဲ”

ရှေ့ကနေထွက်တယ်။ ကျောက်တုံးငယ်တွေကို ခုန်ကျော်ပြီး သွားတယ်။ ကျောက်တုံးပေါ်က မိန်းမကလည်း သူတို့ကို ကြည့်နေတာ။ ဒီ မိန်းမခေါ် ရောက်ဖို့ ဝါးနှစ်ပြန်ပဲ လိုတယ်။

“ဖျီး ...”

“မြေ ... မြေ ...”

“ကိုင်းဟာ ...”

“ရွှမ်း ... ရွှံ့ ...”

“ဘုတ် ...”

ပါးပျဉ်းထထောင်ပြီး လှမ်းပေါက်လိုက်တဲ့မြေကြီး ရွှေသီးရဲ့ဓားချက်နဲ့ ခေါင်းပြတ်သွားတယ်။

“ဖျီး ...”

“အစ်ကို ... နောက်မှာ ... နောက်မှာ ...”

“ကိုင်း ... လဟ”

“ရွှမ်း ...”

“ဘုတ် ...”

နောက်က ပါးပျဉ်းထထောင်ပြီး ပေါက်လိုက်တဲ့မြေကို လက်ပြန် ဓားနဲ့ ထွက်လိုက်တာ။ မြေဦးခေါင်းပြတ်ပြီး ကိုယ်လုံးကြီးက တဖုန်းဖုန်း တဖြုန်းဖြုန်း လူးလွန်နေပါရော။

သို့သော် ... မြေဟောက်ကြီးတွေက တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ကျောက် ကြိုကျောက်ကြားက ထွက်လာပြီး လိုက်ပေါက်တာ။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဓားချက်နဲ့ မြေငါးကောင် ဦးခေါင်းပြတ်ပြီး လူးလွန်နေပြီ။ သို့သော် မြေတွေက ခုတ်လေ ထွက်လေနဲ့ ခုတ်မနိုင်တော့ဘူး။

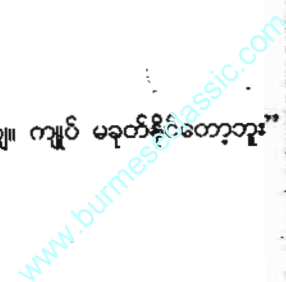
သူတို့ သွေးသံရဲ့လူးလွန်နေတဲ့ မြေကိုယ်လုံးတွေကို နင်းပြီး ဒေါသနဲ့ ခုတ်မိနေကြတာ။ မြေထောက်တွေမှာရော၊ လက်မှာပါ မြေသွေးတွေ စီးပေးနေပြီ။ မြေဆိုးတွေက ပိုများလာတယ်။

“ရွှီး ...”

“ဖျီး ... ဖျီး ...”

“ဖူး ... ဖူး ... ဖျီး ...”

“အစ်ကို ... မြေတွေ ... ပိုများလာပြီဗျ။ ကျုပ် မခုတ်နိုင်တော့ဘူး”

“မြေတွေကို ဖောက်ထွက်။ ဒါ ဟိုကောင်မစနက်ပဲနေမယ်။ သူ့ကို ရင် ကိစ္စပြီးပြီ ... ခုန်ထွက်”

“ကျား ...”

“ကျား ...”

ဓားတွေကို ရမ်းမော့ပြီး မြေအုပ်ကြားက ဖောက်ခုန်ထွက်လိုက်တယ်။ ဝည့်နောက် ဟိုမိန်းမ ရပ်နေတဲ့ နေရာကို အားသွန်ပြေးခဲ့ကြတယ်။

ဟုတ်ပြီ ... ဟိုမိန်းမက မပြေးသေးဘူး။

နီးလာပြီ။ နောက်ထပ် ဝါးတစ်ပြန်ဆို ရောက်ပြီ။

သူတို့ ရွေးသွေးတွေကို လက်နဲ့သုတ်ပြီး ဓားတွေဝင့်လို့ ကျောက်ဖျာချပ် ပေါ် ပြေးတက်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။

အလို ... ရှေ့ကို တက်လို့ မရပါလား။

ရှေ့ကနေ သူတို့ရင်ဘတ်ကို တွန်းနေတာ။

အားသန်သန်လက်နဲ့ တွန်းနေတာ။ ဘယ်သူတုံး မမြင်ရဘူး။ တွန်းတာ

လက်ကြမ်းကြီးနဲ့ တွန်းနေလို့ ရှေ့တိုးမရဘူး။

“အစ်ကို ... ရှေ့က တွန်းနေတယ်”

“ဟုတ်တယ် ... ဝါလည်း ရှေ့တိုးလို့ မရဘူး။ ကဲဟာ ...”

ကိုရွှေသီးက ရှေ့ကို ဓားနဲ့ အချက်ပေါင်းများစွာ ခုတ်ပြီး တက်တယ်။

ရွှေသီးလည်း မမြင်ရတဲ့ ရှေ့က ဆီးတွန်းနေတာကို မှန်းပြီး ဓားနဲ့ ဝှေ့ယမ်းခုတ်ပစ် ပြီး ကျောက်ဖျာပေါ်တက်ဖို့ ကြိုးစားတုန်း ...

“ဖောင်း ...”

“အားမလေးဗျ ...”

“အုန်း ...”

“အား ... သေပါပြီဗျ”

ရှေ့ကို မဲခုတ်နေတုန်း သူတို့နောက်ကျောက်ကို ပြင်းထန်တဲ့ လက်ဝါး ခတ်ချက်ကျလာပြီး သူတို့ ရှေ့ကို စိုက်ဗိုက်သွားတယ်။

ရိုက်ချက်ပြင်းလို့ သူတို့ ကျောကော့နေတုန်းမှာပဲ။

“ဖောင်း ...”

“အား ...”

“အုန်း ...”

“အားမလေးဗျ ...”

“ဖောင်း ...”

“အား ... သေပါပြီဗျာ”

“အုန်း ...”

“ဝုန်း ...”

သူတို့ညီအစ်ကိုရဲ့ ကျောက်ပြောင်ပြောင်ကို လက်သီးလက်ဝါးနဲ့ တစ်ချက် ငြီးတစ်ချက် ရိုက်နေကြတာ။ အားယူထလို့ မရဘူး။ ထမယ်ကြဲလိုက် ဖောင်းခနဲ အုန်းခနဲ မြည်အောင် ပြင်းထန်တဲ့ ရိုက်ချက်တွေကျလာပြီး သူတို့ပါးစပ်ထဲက သွေး တွေ အန်ထွက်လာတယ်။

“ဝေါ့ ... အေ့ ... ဝေါ့ ...”

“ဗွက် ...”

“အား အား ... အင့် အင့် ... ဝေါ့ ဝေါ့”

ပါးစပ်ထဲက သွေးတွေ တဗွက်ဗွက်အန်နေပြီ။ စကားလည်း မပြောနိုင် ဘူး။ ရိုက်ချက်တွေကလည်း မနားဘူး။ ဒီအတိုင်းဆို သူတို့ ကျောက်၊ အဆုတ် ကွဲပြီး သေရတော့မယ်။

ရွှေသီး ဆင်ခြေလျှောအတိုင်း လှိုင့်ချလိုက်တယ်။

“ဝရော ဝရော ... ဗုန်း”

ရွှေသီးလည်း သူ့အစ်ကို လုပ်သလို အနိမ့်ပိုင်းကို လှိုင့်ချလိုက်တယ်။ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲတွေနဲ့ တိုက်ပြီး အောက်ဘက်ကို လိမ့်ဆင်းသွားတယ်။

“ဟော ဟော ... အဲ အဲ ... ဟော ... အဲ ...”

“အား ... အား ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... အူး ... အူး ... အ ... အ ...”

“ညီလေး ... ရွှေ ... ထီး ... ရွှေ ... ထီး ...”

“အ ... အ ... အစ် ... ကို ... အား ... အီး ...”

“မင်း ... မင်း ... ထ ... နိုင် ... မ ... မလား”

“အင်း ... အင်း ... ဝေါ့”

“ဝေါ့ ...”

“ထ ... ထ ... ငါတို့ ... မြန် ... မြန် ... ပြန်ကြမယ် ... ထ”

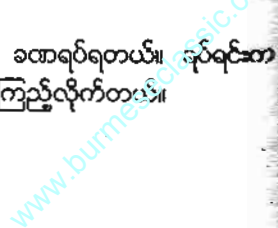
ရွှေသီးက ညီလုပ်သူကို ဆွဲထူလိုက်တယ်။ သူ့ညီပါးစပ်ထဲက သွေးခွေ ခွေ ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ရဲပတောင်းပေးကျနေတာ မြင်ပြီး ရင်ထဲ နင့်သွားတယ်။

သူ့ရင်ဘတ်မှာလည်း သွေးတုံးသွေးပျစ်တွေ ပေးကျနေပြီ။

သူ ညီလုပ်သူကို တွဲထူပြီး ကျောက်မြေလျှောလမ်းအတိုင်း လှေငယ် ကို အားကိုးလို့ တရွေ့ရွေ့ လှမ်းပြန်ခဲ့ကြတယ်။

သွားရင်း လှမ်းရင်း သွေးတွေအန်နေလို့ ခဏရပ်ရတယ်။ ရပ်ရင်းတ

တောင်ကျောက်ဖျာပေါ်ကို ရီဝေဝေမျက်လုံးနဲ့ လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။

ဟိုမိန်းမ သားချောတော့ကို အားရပါးရ ဆိုနေတုန်း။
 သူမရဲ့အသံမှာ ဝမ်းနည်းသံ မပါဘူး။
 အားရပျော်ရွှင် မြူးနေတဲ့ အသံဖြစ်လို့။ သူတို့ကို ဘယ်သူမှိုက်တာလဲ
 သိရအောင် မျက်လုံးကစားကြည့်တော့ ဝန်းကျင်မှာ ဘယ်သူမှမရှိဘူး။ ကျောက်တုံး
 ကျောက်ပြား ကျောက်တောင်တွေကိုပဲ မြင်ရတယ်။
 သူတို့ လူခေါင်းတင်ကျောက်တိုင်တွေရှေ့ကနေ အားယူပြီး လှမ်းခဲ့ကြ
 တော့ နောက်ကနေ ရယ်သံတွေ ကြားရပါရော။
 ဘယ်သူတွေ ရယ်ကြတာလဲ။
 ရယ်သံက လှောင်ရယ် ရယ်သံ။
 ရွာကလူတွေများ လိုက်လာပြီး သူတို့အဖြစ်ဆိုကို လှောင်ပြောင်ကြတာ
 သား။ အားယူရင်ကြည့်တယ်။ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ ခွေးတစ်ကောင်တောင် မရှိ

“အ ... အစ် ... ကို ...”
 “ညီ ... လေး ...”
 “ပြန် ... ပြန် ... ကြစို့ ... ကျွန်တော် ... မော ... မောတယ်”
 “အေး ... အေး ... ပြန်မယ် ... ညီလေး လှမ်းနိုင်ရဲ့လား”
 “အင်း ... အင်း ... ဟူး”
 “အစ်ကို ... ထမ်းသွားမယ်နော် ... ထ”
 “အ ... အ ... အစ်ကို ...”
 “အားတင်းစမ်းပါ ... ညီလေးရာ ... အစ်ကိုရှိ ...”
 “ကျွန် ... တော့ ... ကို ... ထား ... ထားခဲ့ ... တော့ ...”
 “အို ... မဟုတ်တာ။ ငါ့ညီကို ... အစ် ... အစ်ကို ... မ ...

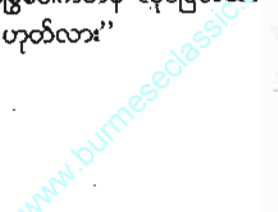
ထားခဲ့ဘူး ... ကိုင်း ...”
 ကိုရွှေသီး မောဟိုက် သွေးလူးနေတဲ့ ညီရွှေသီးကို ပခုံးပေါ်မှာ ထမ်း
 ရင်း ယိုင်ထိုးယိုင်တိုင် လှမ်းခဲ့လိုက်တယ်။ သူ့ပါးစပ်ကလည်း သွေးတွေ စီးကျ
 ခဲ့ပေါ့က ညီလေးရဲ့ပါးစပ်က သွေးတွေကလည်း သူ့ကျောနဲ့ ခါးပေါ်ကိုစီးကျ။
 မိုးမလင်းခင် သူတို့ ရွာအိမ်ကို ရောက်ခဲ့ကြတယ်။
 ညီလုပ်သူကို နီးကျောဖျာပေါ် အသာချပြီး ရေဝတ်နဲ့ သွေးတွေကို
 ရုတ်ပေးလိုက်တယ်။
 “အခု ... ဝေါ့ ...”
 “ညီ ... လေး ... ညီလေး ... ရွှေသီး”
 “အစ် ... အစ် ... ကို ...”

“ညီလေး ... အားတင်းထား ... အစ်ကို ... သေးတိုက်ဝယ်”
 “မ ... မ ... မတိုက်နဲ့ ... ကျွန် ... တော်တို့ ... မှား ... မှား ...
 အင့် ...”

“ညီလေး ... ရွှေ ... ထီး ... ညီလေး ... ဟီး ဟီး ဟီး”
 ရွှေထီး စကားအဆုံးမှာ ဇက်လည်ပြီး ငြိမ်သက်သွားတယ်။ ရွှေသီး
 က ညီလုပ်သူကို လှုပ်ခါပြီး အော်ဟစ်ငို၊ သူ့ငိုသံကြောင့် ရွာထဲက ဘကြီးမောက်
 တို့၊ ကိုလုံးတို့ရော၊ အမေမြကြီးတွေတို့ရော အိပ်ရာကထလို သွားကြည့်ကြတယ်။
 ရွှေထီးကတော့ သွေးတွေ ပါးစပ်ထဲက စီးကျပြီး အသက်ပျောက်နေ
 ပြီ။ ရွှေထီး ဘယ်လိုဖြစ်ကြလဲလို့ မေးတော့ ရွှေသီး စကားမပြောနိုင်တော့ဘူး။
 ပါးစပ်ထဲက သွေးတုံးသွေးခဲတွေ စီးကျပြီး မျက်လုံးပြူး ငြိမ်သက်လို့။

“ရွှေသီး ... ရွှေသီး ...”
 “ဟေ့ကောင် ... ရွှေသီး ... ရွှေသီး ... ဟေ့ကောင် ...”
 ရွှေသီးကို ဝိုင်းပုတ် လှုပ်ပေးကျမှ ...
 “အီး ... ဟူး ... ဟီး ...”
 “မင်း သတ်ရလာပြီးလား ဟင်။ မင်းတို့ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာတုံး ...
 ရွှေသီးရာ”
 ရွှေသီး စကားမပြောနိုင်တော့ဘူး။ လုံးဝ အ, သွားပြီ။
 သူ့ပါးစပ်ထဲက သွေးတွေက ရင်ဘတ်ပေါ်ကို စီးကျနေတုန်းပဲ။ သူတ
 ဝိုင်းမေးတဲ့လူတွေကို မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ ပြန်ကြည့်တယ်။ ပြီး ဟိုးတစ်နေရာတို့
 လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။

“ကျောက်တစ်ရာတော့ကို သွားခဲ့တာလား”
 သူ ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။
 “ဘာသွားလုပ်တာတုံးကွာ”
 ဒီမှာ ဓာတ်သိတွေက ဝိုင်းပြောပြကြရော ... သူတို့ညီအစ်ကို ကျောက်
 နို့တစ်လုံးမိန်းမကို သွားဖမ်းတာတုံး။
 “ဘာ ... ဟုတ်လား ... ရွှေသီး”
 “အင်း ...”
 “အခု ဘာဖြစ်ခဲ့ကြတုံးဟာ ... ဟင်”
 “သူက လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ ပြတယ်။ နို့တိုက်နေတယ်တဲ့။ ပြီးတော့
 လက်ကို မြှော့ပါးစပ်ပါးပျဉ်းထောင်သလို လှုပ်ပြီး မြှော့ပေါက်ဟန် လှုပ်ပြတယ်။
 “ဟို ... နို့တစ်လုံးနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ် ... ဟုတ်လား”
 “အင်း ...”

“မြွေတွေ လိုက်ပေါက်တယ်”

“အင်း...”

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

ရွှေသီးက မြွေတွေကို ဓားနဲ့ခုတ်တဲ့သဏ္ဍာန်လုပ်ပြတယ်။ ခေါင်း၊ လည်ပင်းကို ပြတယ်။ မြွေတွေအများကြီးလာလို့ မေးတော့ အင်း...တဲ့။

“မြွေတွေကို မင်းတို့ ခေါင်းဖြတ်ပစ်တယ်”

“အင်း...”

“နောက်တော့...”

ရွှေသီးက ကျောကုန်းကို လှည့်ပြပြီး လက်ဝါးနဲ့ လက်သီးဆုပ်နဲ့ ရိုက်ဟန်ပြတယ်။

“မင်းတို့ကျောကုန်းကို”

“အင်း...”

“လက်ဝါးနဲ့ရိုက်၊ လက်သီးနဲ့ထုတယ်”

“အင်း...”

“ဘယ်သူတွေ ထုရိုက်တာတုံး”

သူက ဝါးကျည်တောက်တစ်ခုကို လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။ ကိုလုံးက ယူပေးလိုက်တော့ ဝါးကျည်တောက်ထဲက အနံ့ပြင်းပြင်းအရည်တွေ မော့သောက်ပြီး အသက်ရှူနေတယ်။ တော်ပါသေးရဲ့... သူ့စကားတွေ ဖြည့်ဖြည့် အားယူပြောပြနေတယ်။ သူတို့ကြည့်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်တွေကိုပေါ့။ ပြောပြီး မော့နေလို့ ဆေးကျည်တောက်ကို မော့သောက်ပြီး အိပ်ချင်တယ်။ ပြောစာပဲ။ သူညီခံဘေးမှာပဲ အိပ်ချင်တယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ သေနေတဲ့ သူညီအနားမှာ ဖျာခင်းပြီး နေရာချပေးလိုက်တယ်။

သူ ခေါင်းယမ်းပြတယ်။ သူ့ကျောကုံးပေါ်မှာ ကျောပြင်ပြည့်လှ လက်ဝါးရာတွေ ညှိမည်းရောင်ကိုင်းထပ်နေတာ မြင်ရပြီး အားလုံးက စိတ်မကောင်းကြ။ သူတို့ရည်ရွယ်ချက်ကိုတော့ သိသွားကြပြီ။ ရည်ရွယ်ချက် ကောင်းပင်ကောင်းသော်လည်း လက်တွေ့မှာတော့ ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်တွေနဲ့ မယုံနိုင်အောင် ကြီးခဲ့ရပြီး လူတစ်ယောက် အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီ။ ကျန်တစ်ယောက်က စကားအားရဝါးရ မပြောနိုင်တော့၊ သွေးတွေအန်ပြီး မော့ဟိုက်နေပြီ။

ရွာကလူတွေ ဆေးဆရာကြီးဦးငြိမ်းကို အမြန်သွားပင့်ကြတယ်။ ခရီးကဝေးတော့ အချိန်ကကြာတာပေါ့။ ရှိတဲ့လူတွေကတော့ လူမမာ ကိုရွှေသီးကို ပြုစုသူ

သေဆုံးသွားပြီဖြစ်တဲ့ ကိုရွှေသီးအလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်ဖို့ ခြင်္သေ့ခြင်တို့ရွှေထီး ကျောကုန်းမှာလည်း အခုလို အညှိအမည်းစွဲနေတဲ့ ဒဏ်ရာတွေကို ခြင်္သေ့ရတယ်။

မိုးလင်းတော့မှာ ဆေးဆရာကြီးငြိမ်း ဆေးလွယ်အိတ်ကြီးနဲ့ ရောက်ချာလာတယ်။ ဖြစ်စဉ်ကို လာပင့်တဲ့ ရွာသားတွေ ပြောပြလို့ ဆရာငြိမ်း သိပြီးပြီ။

ဖျာပေါ်မှာ မိုန်းနေတဲ့လူနာ ရွှေသီးကို ဆရာကြီးက ကြည့်ရှုစစ်ဆေးနေတယ်။ သွေးစမ်းတယ်။ ရင်ဘတ်ကို နားနဲ့ ကပ်တယ်။ နာဝကို ပွမ်းတေ့ကြည့်ထယ်။ နှာခေါင်းကို ကိုင်ကြည့်ပြီး မျက်လုံးအိမ်ကို ဖြကြည့်တယ်။

“ကိုမောက်...”

“ဆရာငြိမ်း... ဒီကောင်လေးရဲ့ အခြေအနေ”

“သူ အသက်မရှိတော့ဘူး... ကိုမောက်”

“ဗျာ... စောစောကပဲ ခြေဟန်လက်ဟန်နဲ့ လှုပ်ရှားသေးတယ်... ဆရာငြိမ်းရယ်”

“သူတို့ သွေးအန်တာ များသွားတယ်လေ။ ကျောကုန်းကို အထုအရိုက်ခံထားရတယ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျောကုံးမှာ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံး ညှိမည်းနေတဲ့ ဒဏ်ရာတွေ ဖြစ်နေတယ်... ဆရာကြီး”

“အတွင်းကြေ ကြေပြီး သွေးအန်တာ။ ဒီလို လူပယောဂဒဏ်ကြောင့် ဖြစ်တဲ့ သွေးအန်တာမျိုးက ကုမို့လည်းခက်တယ်... ကိုမောက်”

“ဟူး... မိုက်လိုက်တဲ့ ကောင်တွေကွယ်”

ဒီလိုနဲ့... လူစွမ်းလူစရှိတဲ့ လူရွတ်လူကြမ်းညီအစ်ကို အသေဆိုးနဲ့ သွေးအန်သေခဲ့ရတယ်။ မိုးလင်းတော့ သူတို့ရောက်ခဲ့တဲ့ ကျောက်တစ်ရာကုန်းကို လူစုပြီး သွားကြည့်တော့...

နို့တစ်လုံးဂူမရောက်ခင် ကျောက်ဖျာချပ်အနီးမှာ အသွားလိပ် ကွေးကောက်နေတဲ့ ဓားရှည်နှစ်ချောင်းကို တွေ့ရသလို၊

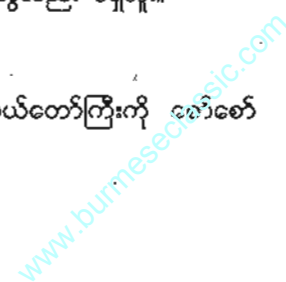
ဝန်းကျင်မှာလည်း သွေးကွက်မည်းမည်း ခြောက်ကပ်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ ကျောက်တုံးတွေလည်း ဓားခုတ်ရာတွေနဲ့ ပဲ့လို့၊ ကွဲလို့။

သူတို့ဓားနဲ့ခုတ်ထားတဲ့ မြွေအပိုင်းအပြတ်တွေလည်း မရှိဘူး။

ဒီနေရာမှာ မခန့်လေးစား လုပ်လို့မရဘူး။

မထိမဲ့မြင် လုပ်လို့မရဘူး... မောင်ကြီး

ပြောနေကြတာတော့ ကျောက်နို့တစ်လုံးမယ်တော်ကြီးကို စော်စော်ကားကားသွားလုပ်လို့ အသေဆိုးနဲ့ သေရတာတဲ့။

ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပါ။

အမေကြီး ကျောက်နို့တစ်လုံးမှာ ဘယ်လိုပိညာဉ် ပူးကပ်နေသလဲ တွန့်တို့ မသိဘူး။ ရွာကို စောင့်ရှောက်တာတော့ ယုံကြည်ကြတယ် ... မောင်ကြီး

အဲဒါ ဟောဒီ စွယ်စုံကုန်းရွာက ကျိန်စာသင့်နေတဲ့ ရွာသူရွာသား ဒီဝန်းကျင်က ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်တွေပဲ။

[၂၂]

ကျွန်တော် ထူးဆန်းဖွယ်ကောင်းတဲ့ မြို့ဝေးရွာကလေးမှာ ရက်အတန်ကြာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်အရပ်ကနေ ဒီနေရာမှာကို လေဆင်နာမောင်းနဲ့ လွင့်ပါလာသလဲ ကျွန်တော် သိချင်တယ်။

ကျွန်တော်ဇာတိက ဘယ်အရပ်လဲ။

ကျွန်တော့်မိဘတွေက ဘယ်သူတွေလဲ။

ကျွန်တော့်မှာ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေ ရှိသလား။

ကျွန်တော် သိချင်တယ်။ နေ့တိုင်း ညတိုင်း တွေးတယ်။ စဉ်းစားတယ်။

ဒီ ... ရှင်မီးတောက်ဆိုတဲ့ မိန်းမချောလေးကလည်း ဘာကြောင့် ကျွန်တော်နဲ့ တံကြွမ္မာ ထပ်တူကျနေရတာလဲ။

သူ ဘာဖြစ်လို့ ဒီရွာကနေ ထွက်ခွာသွားပြီး သူ့ဇာတိနောက်ကြောင်းကို မစုံစမ်းရတာလဲ။

စဉ်းစားလိုက်တိုင်း ဦးခေါင်းထဲမှာ စူးရှနာကျင်ပြီး လျှပ်စီးလက်နေသလို ဖျက်လုံးထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီလို ဖြစ်လာရင် မျက်စိကို မှိတ်ပြီး ချာလည်လည်နေတဲ့ ခံစားချက်ကို ရရှိနေမယ်။

မစဉ်းစားရင် ဘာမှမဖြစ်ဘူး။

ခေါင်းထဲမှာ ချာချာလည်ခံစားရင်း အမျိုးအမည်မသိရတဲ့ လူတွေကို မိမိခနဲ ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသော်လည်း ဘယ်သူဆိုတာ မမှတ်မိ။

ကျိန်စာပေး နတ်မင်းကြီးလည်း မဟုတ်။

မောက်လုံးစုန်းမ မိသုံးလံလည်းမဟုတ်။

ကျောက်နို့တစ်လုံး မိန်းမလည်း မဟုတ်ဘူး။

ရင်းနှီးနေသလိုလို၊ တွေ့ဖူးသလိုလို ရိပ်ခနဲ ဝိုးခနဲ ဝါးခနဲဖို့ ဘယ်သူထဲဆိုတာ မမှတ်မိ။

တစ်နေ့ ကျွန်တော်နဲ့ ရှင်မီးတောက်တို့ ဝါးကျည်တောက်ကြီးတွေနဲ့ အောက်စမ်းရေးခိုင်မှာ ရေသွားခပ်ကြတယ်။

ဒီရွာကလူတွေက စဉ်းမသုတ်တဲ့ ရေအိုးတွေနဲ့ ရေထည့်သုံးကြတယ်။ ရေသွားခပ်ရင်လည်း ဝါးပိုးဝါးကျည်တောက်ကြီးတွေ ကြီးသိုင်းပြီး ရေခပ်ကြတယ်။

အချို့ကတော့ သံဗာလီပုံးနဲ့ ခပ်သယ်ကြတယ်။ ဒီရေအိုးတွေ ပုံးတွေကို ဟိုအဝေးရွာကနေ လှည်းနဲ့ သွားဝယ်ယူကြတာတဲ့။

ခြံထွက်နဲ့ လဲတယ်။

နွားနဲ့ လဲတယ်။ ဝက်နဲ့လဲတယ်။ လိုချင်တာ ရတယ်။

အချို့အိမ်တွေကျတော့ အလွန်ကြီးတဲ့ ဝါးပိုးဝါးပင်ကြီးတွေကို အဆစ်ချန် ဖြတ်ပြီး ရေထည့်ကြတယ်။ အချို့က သစ်သားစည်တွေနဲ့ ရေထည့်သုံးကြတယ်။

“မောင်ကြီး ...”

ရှင်မီးတောက်က ရေခပ်ရင်း ခေါ်လိုက်တာခင်ဗျ။

“ဘာလဲ ... ညီမ”

“မောင်ကြီး ဒီရွာမှာပဲ နေမှာလားဟင်”

“ဟူး ...”

“ဘာလဲ ... ဒီရွာမှာ မပျော်ဘူး ... ဟုတ်လား”

“မပျော်ဘူးတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့လေ။ ပျော်ရာမှာမနေရလည်း တော်ရာမှာ နေရတာပဲဥစ္စာ။ တော်ရာမှာနေရင်းလည်း ပျော်အောင် ကြိုးစားနေပါ

တယ် ... ညီမရယ်”

“မောင်ကြီးကို ကျွန်မ မေးမယ် မှန်မှန်ဖြေမလား”

“အင်း ...”

“ဖြေမလားလို့”

“အင်း ... ဖြေမယ် ... ပြော”

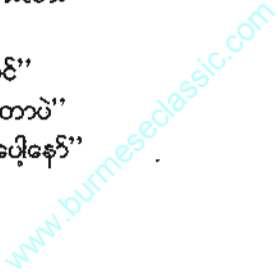
“မောင်ကြီး ဒီရွာကနေ ထွက်သွားဖို့ စဉ်းစားလား”

“အစ်ကို ဘယ်သွားရမှာတုံး”

“အစ်ကိုဇာတိကို မစုံစမ်းတော့ဘူးလား ဟင်”

“အင်း ... စုံစမ်းသင့်တာပဲ ... စုံစမ်းသင့်တာပဲ”

“ဒါဆို မောင်ကြီး ရွာကနေ ထွက်သွားမှာပေါ့နော်”

ရှင်မီးတောက်က ညှိုးငယ်တဲ့မျက်နှာနဲ့ မေးလိုက်တာ။ သူ့ကိုကြည့်ပြီး နားသွားတယ်။

“ရှင်မီးတောက်ရော ... မင်းဇာတိကို မစုံစမ်းတော့ဘူးလား။ ဒီမှာပဲ မင်းချမှာလား”

“ကျွန်မ မသွားတတ်ဘူး။ အမေ မြကြီးငွေတို့ကလည်း ကျွန်မနဲ့သားအိမ် သံယောဇဉ်ဖြစ်နေကြတယ်။ ပြီး ကျွန်မက မိန်းမသားလေ မောင်ကြီးရယ်”

“မောင်ကြီးနဲ့ အတူသွားရင်ရော”

“ဟူး ...”

“ဘာဖြစ်လို့တုံး ... ညီမ”

“အမေ မြကြီးငွေနဲ့ ရှင်ဖုန်းမိုကို သနားတယ်။ သူတို့ရော၊ ရွာကရော ကျွန်မအပေါ် စောင့်ရှောက်ပေးတော့ ...”

“မောင်ကြီးတစ်ယောက်တည်း ထွက်သွားရင်ရော”

“ရှင် ...”

ရှင်ဆိုတဲ့ စကားသံနှင့်အတူ သူမမျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်ကြည်တွေ တာတာ မြင်လိုက်ရတယ်ဗျာ။ ငေးကြည့်နေတဲ့ မျက်လုံးအိမ်ကနေ မျက်ရည်လုံး နှို့ စီးလိမ့်ကျလာတယ်။

ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ လှိုင်းထသွားတယ်။

“ညီမ ...”

“အင့် အင့် ... ဟီး”

“ညီမ ... ရှင်မီးတောက် ... ညီမလေး”

သူ ငိုချလိုက်တယ်။ မျက်ရည်တွေ ဝါးပြင်မှာ စိုရွဲကုန်ပါကလား။

“ညီမလေး ... ဘာလို့ ငိုနေတာတုန်း ဟင် ဟင်”

“မောင် ... ကြီး ... မောင်ကြီး ... ထွက်သွားတော့မယ်ဆို ...

ကံသွားတော့မယ်ဆို ... ဟီး အင့် ဟင် ဟီး ...”

“တိတ်ပါ ... ညီမရယ် ... တိတ်ပါ”

“မောင်ကြီး ... အင့် ဟင် ... ပြန်သွားရင် ... အင့် ဟင် ...

... မ ... တစ်ယောက်တည်း ... ကျန် ... ရစ် ... အင့် ဟီး”

“ကိုင်း ... မျက်ရည်တွေ သုတ်လိုက်တော့”

“မသုတ်ဘူး ... ငိုမှာပဲ ... အင့် ဟင် ဟီး”

“အစ်ကို ... မပြန်သေးပါဘူး ... ညီမရယ် ... တိတ်ပါ”

“မ ... မပြန် ... သေး ... သေးဘူး ... ဆိုတော့ ... ပြန်မှာ ...

... ပြော ... တာ ... ပေါ့ ... လို့ ... ဟင် ... အင့်”

“ကိုင်း ... မပြန်ပါဘူးတဲ့ဗျာ”

ရှင်မီးတောက် မျက်ရည်စိမ့်နေတဲ့ မျက်လုံးနဲ့ရှိုက်ရင်း ကျွန်တော့်မျက်နှာ စိုက်ကြည့်နေတယ်။

“မောင် ... ကြီး ...”

“ဗျာ ... ဗျာ ...”

“တ ... တကယ် ... ပြော ... ပြောတာနော်”

“ဟုတ်ပဗျာ”

“ဘု ... ရား ... ရူး”

“အေး ... မပြန်ပါဘူးလို့ ပြောပြီပဲ ဘာလို့ ကျိန်ခိုင်းတာတုံး။ ကျိန်စာ

ပိရင် ကြောက်စရာကောင်းတာ ညီမ သိတယ်မဟုတ်လား”

“မောင်ကြီး ... မရှိရင် ... ကျွန်မ ရင်ကွဲပြီး သေမှာတော့”

“အို ... ညီမလေးရယ်”

ကျွန်တော် ရှင်မီးတောက်ကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲပြီး ဖက်ထားလိုက်တယ်။

သူမရဲ့ ရင်ခုန်သံက ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ကို စီးဝင်နေတယ်။

ရင်ဘတ်ကို မျက်နှာအပ်ပြီး ရှိုက်နေတဲ့ ရှိုက်သံက ကျွန်တော့်နှလုံး

အိမ်ထဲကို တိုးဝင်ပြီး မျက်ရည်သုတ်ပေးဖို့ တောင်းပန်နေသလိုပဲဗျာ။

ငိုလိုက်ပါ ... ရှင်မီးတောက်ရယ်။

မင်းမျက်လုံးအိမ်က မျက်ရည်တွေ ဒုံသန္ဓေချောင်းရေ စီးနေသလို အစ်ကို

ရင်အုံထဲမှာ စီးမျောလိုက်စမ်းပါ။

ဒီမျက်ရည်တွေက အချစ်မျက်ရည် ဆိုခဲ့ရင်လည်း လှိုင်းတံပိုးထအောင်

ခုန်ပေါက်လိုက်စမ်းပါ။

ဒါမှမဟုတ် အထီးကျန်မေတ္တာငတ်နေတဲ့ မေတ္တာဆာလောင်မွတ်သိပ်နေ

တယ်ဆိုရင်လည်း ငါ မေတ္တာမီးမဟုတ်တောင် အကြင်နာမိုး တစ်ပေါက်တဖြောက်

ဖြောက်ရွာပေးပါ့မယ် ... ရှင်မီးတောက်ရယ်။

ကျွန်တော် သူမရဲ့ နွေးသိမ့်သိမ့် ကိုယ်လုံးလေးကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ်

ဖက်ထွန်းလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်ပါးက သူမရဲ့နဖူးမှာ ထိကပ်နေတယ်။ သူမက

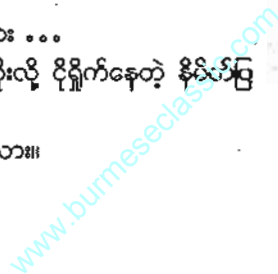
လည်း ကျွန်တော့်ခါးကို လွတ်သွားမှာစိုးသည့်အလား တအားဖက်ထားလို့ ...

ရှင်မီးတောက် ရှိုက်ငိုနေတုန်းပဲ ...

ဝမ်းသာခြင်းရဲ့ တန်ဖိုးပြ မျက်ရည်တွေပဲလား ...

မျှော်လင့်ခြင်းတွေ အမှောင်ကြီး ကျလာမှာစိုးလို့ ငိုရှိုက်နေတဲ့ နိမ့်နိမ့်ပြ မျက်ရည်စက်တွေလား ...

ဒီနိမ့်နိမ့်တွေ မင်းကို အရိပ်မထိုးပါစေနဲ့လား။

သို့သော် ကြမ္မာဆိုးမြင်းရိုင်းက သူမရဲ့နလုံးအိမ်ကို နင်းခြေ ခွာရန်ထိန်း
လာနေရောလား။

အတိတ်ဘဝ အနုသယက မြစ်ဖျားခံခဲ့တဲ့ သမုဒယမြားတစ်စင်းက
နို့တော်ရင်ညွန့်ကို ပြန်လှည့်လာစိုက်နေရောလား။

ဒုံသန့်ချောင်းနံဘေးမှာ မင်းမျက်ရည်တွေ မုန်တိုင်း ကျခဲ့လိမ့်မယ်လို့
မထင်ခဲ့ဘူး ... ညီမလေးရယ်။

ရှင်မီးတောက် ...
ငါ့ရင်ထဲမှာလည်း ရမှ တွေ့ကြပေမယ့် သမုဒယမုန်တိုင်းက ကဆုန်တိုင်း
လာနေတာ ငါ မြင်နေရလို့ပါ ... ညီမ။

ဒီခွာသံအောက်မှာ အချစ်ကို မြတ်နိုးသစ္စာကြီးစွာ ရှင်သန်စေချင်လို့
လက်ရုံးသန့်လိုက်ရတာပါ ... ညီမ။ မင်းရင်ထဲမှာ အမုန်းတွေ မရှင်သန်ပါစေ

မင်းနလုံးသားမှာ နာကြည်းမှုတွေ မရင့်သန်ပါစေနဲ့။
ငါ သစ္စာမဲ့တာမဟုတ်ဘူး ... ရှင်မီးတောက်။

ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ချစ်ခြင်းကို ငါပြန်ကောက်ရလို့ပါ ... ညီမလေး။
ကို မုန်းစေတဲ့အဆိပ် ငါ မတိုက်ပါဘူး။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေ လိမ်းကျံပါ။ ပွေ့
ကိပါ။ မျှော်လင့်ခြင်း လရောင်ဆိုတာ မှောင်ထဲမှာ ထွက်လာမှ ပိုပြီးတောက်ပ
မြဲတယ် ... ညီမလေး။

[JP]

ဘဝမုန်တိုင်း ရွက်မလွင့်ခင်အချိန်ကလေးလို့ ပြောပရစေတော့ခင်ဗျာ။
ခြင်းမေတ္တာကို ပန်ဆင်ဖို့ ကျောက်ပျဉ်မှာ သနပ်ခါးသွေးတဲ့နေ့လို့ ပြောလိုက်
ရဲ့။

ကျွန်တော်နဲ့ ရှင်မီးတောက်တို့ ကျောက်နို့တစ်လုံး မယ်တော်ဂူရိုရာ
တတ်လာခဲ့ကြတယ်။

တစ်ချိန်တုန်းက ဒီနေရာက မည်သူမျှ မလာဝံ့တဲ့နေရာတဲ့။
ဒီနေရာ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကိုခန့် ရူးသွပ်သွားခဲ့ရတယ်။

ဒီနေရာမှာ ကိုရွှေသီးတို့ညီအစ်ကို သွေးစိမ်း အန်ခဲ့ရတယ်။
ဒီနေရာက အမုန်းကို အဆိပ်သုတ်လို့ရတဲ့ နေရာမဟုတ်။ ချစ်ချင်း

မေတ္တာတွေကို ကျောက်စီလို့ ရတဲ့နေရာ။
ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူတွေ လာရင်တော့ မီးတောက်မီးလျှံနဲ့ ပြေးကြိုး
တဲ့နေရာ။

ကရုဏာတရားကို ခေါင်းပေါ်ရွက်လာခဲ့ရင်တော့ ပတ္တမြားခင်းပြီး ရွှေခြေ
နဲ့ နင်းပါလှည့်လို့ ကြိုတဲ့နေရာ။ ရှင်မီးတောက်က ကျွန်တော်ကို ပြောတယ်ဗျာ။

“မောင်ကြီးရဲ့ အမေကျောက်နို့တစ်လုံးက မေတ္တာရှင်အသစ် ...
မောင်ကြီး။ သူက ကလေးတွေကို ချစ်တယ်။ သနားတယ်။ တိရစ္ဆာန်တွေကို စောင့်
ရှောက်တယ်။ သူ့ကိုကြည့်ရတာ ကလေးအဖေကို မျှော်လင့်စောင့်စားနေသန့်
တူရဲ့ ... မောင်ကြီးရဲ့”

“ညီမ စိတ်ကူးယဉ်နေလို့ပါ”
“မောင်ကြီး မယုံဘူးပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“စိတ်ကူးယဉ်တယ်လို့ ပြောတာပါ ... ညီမရဲ့”
“မောင်ကြီးနဲ့ကျွန်မ အမေကျောက်နို့တစ်လုံးထဲမှာ သွားဆုတောင်းကြ
မယ်နော် နော်”

ရှင်မီးတောက်က ပူစာနေတာ နဲ့နေတာဗျ။
“ဆုတောင်းပြည့်လို့လားဗျ”

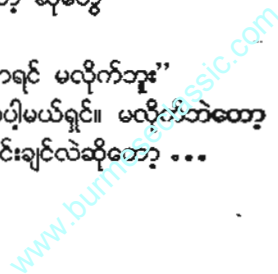
“ပြည့်တယ်လို့ ယုံကြည်တယ်ရှင်”
“ညီမလေးက ဘာဆုတွေတောင်းချင်လို့ သွားချင်တာတုံး”

“ဆုတောင်းစရာတွေကတော့ အများကြီးပဲ .. မောင်ကြီးရဲ့ .. အဟိ”
ရှင်မီးတောက်က ပြောရင်း သဘောကူးလို့ဗျာ။

ဘူရယ်ပုံလေးက ချစ်စရာလေး။
“သူ့မျက်လုံးထဲမှာ အပျော်ရိပ်တွေ မြင်နေရတယ်။ သူ့နှုတ်ခမ်းထူထူ
လေးမှာ အကြင်နာပန်းပွင့်တွေ တောင်ပုံယာပုံ မြင်နေရသလိုပဲ။

“ကဲ ... ပြောပါဦး၊ ညီမလေးတောင်းချင်တဲ့ ဆုတွေ”
“အများကြီးပဲ ... အဟိ”

“တန်းစီပြီး ပြော ... ပြောလေ ... မပြောရင် မလိုက်ဘူး”
“အင်း ... အင်း ... ပြောမယ် ... ပြောပါမယ်ရှင်။ မလိုက်ဘဲတော့
မနေပါနဲ့ ရိုကြီးနိုးပါရဲ့။ အင်း ... ဘာဆုတွေ တောင်းချင်လဲဆိုတော့ ...

“မွေးစားအမေ ဒေါ်မြကြီးငွေ ကျန်းမာပါစေ”

“ပြီးတော့ ...”

“စွယ်စုံတစ်ရွာလုံး ကျန်းမာကြပါစေ”

“ချမ်းသာပါစေ မပါတော့ဘူးလား ... ဟဲ့ ... ကလေးမေ့ .. ဟင်”

“သူတို့က ရသမျှနဲ့ တင်းတိမ်ရောင့်ရဲတဲ့သူတွေ ... မောင်ကြီးရဲ့။”

“ဒါသာတာကို မလိုချင်တဲ့သူတွေ။ ချမ်းသာကြရင် ဟိုဘုန်းဘွားဘီဘင်တွေလို ဝမ်းနည်းတွေနဲ့ သွေးချောင်းစီးမှာကို ကြောက်ကြတယ်လေ”

“ဒီလိုလား ... ကဲ ... ဒါဆို နောက်တစ်ခု ဆုတောင်း”

“ကျွန်မ မွေးမိဘတွေနဲ့ ပြန်တွေ့ပါရစေ”

“သိပ်ကောင်းပေါ့ ... ဒီဆုတောင်းက ဦးစားပေးဆုတောင်း ဖြစ်သင့် ပယ် ညီမရဲ့”

ဒီလိုပြောလိုက်တော့ ရှင်မီးတောက်က ငေးသွားပါရော။

မျက်လုံးထဲမှာ ရှိုင်းငွေ့တွေဝေသွားတာ မြင်ရသလိုပဲ။

“ညီမ ... ရှင်မီးတောက် ...”

“ရှင် ... ရှင် ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“ဪ ... ဟို ... ဟို ... သတိရလို့”

“မိဘဆိုတာ သတိရ ရမှာပဲ။ မမှတ်မိပေမယ့် သတိတရ မေတ္တာပို့

တစ်နေ့ ပြန်ဆုံခွင့် ရချင်ရမှာပေါ့။ ရှေ့အနာဂတ်ကို မင်းတို့ အစ်ကိုတို့

အဖွဲ့ပြင်ရဘူးလေ ... ကဲ ... နောက်ထပ် ဆုတောင်းက ...”

“နောက်တစ်ခုက ကျွန်မဘဝ အစစ်အမှန်ကို ပြန်သိတဲ့မှတ်ဉာဏ်တွေ ပြန်ပေါ်လာပါစေ”

“ကောင်းလိုက်တာ ... နောက်ဆုတောင်း”

“မိသားစုတွေနဲ့ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပြန်ဆုံစည်းရပါ

“ကျန်သေးလား”

“ကျန်သေးတယ်ရှင့်”

“ကျန်ရင် ပြော။ ဆုတောင်းတာ ပိုက်ဆံမပေးရဘူး ပါးစပ်ပဲ ရင်းရတာ

“အိုး ... မောင်ကြီးကလည်း ပိုက်ဆံမပေးရပေမယ့် ယုံကြည်မှု အားစိုက်

“ဟုတ်ပါပြီ ... အားထည့်ပါ ... နောက်ထပ်ဆုတောင်းက”

“အင်း ... နောက်ထပ်ဆုတောင်းက ... အင်း ... အင်း ... ဘာဆုတောင်းရပါ ... သိပြီ ... သိပြီ ... ဟောဒီ ကျေးဇူးသိခဲ့တဲ့ စွယ်စုံ ရွာလေးကို ပြန်ကျေးဇူးဆပ်နိုင်တဲ့သူ ဖြစ်ရပါစေ”

“ဒါလည်း တောင်းကောင်းတဲ့ ဆုပဲ။ ကျေးဇူးဆပ်ခွင့် ဆုပေါ့။ ကုန်ပြီ လား ... ကျန်သေးလား။ မကျန်ရင် စာရင်းပိတ်မယ်နော်”

“ခစ် ခစ် ခစ် ... နေဦး ... စာရေးကြီး ဦးမိုးကျရွှေကိုယ်ကလည်း စာရင်းပဲ ပိတ်ချင်နေတာပဲ။ စာရွက် မကုန်သေးပါဘူး။ ဆက်ရေးမှတ်ပါဦး။ အင်း ... နောက်ထပ်ဆုတောင်းက ... အဲ ... အဲ ... အဲဒီ ဆုတောင်းက...”

ရှင်မီးတောက်က စဉ်းစားမလို လုပ်ရင်းက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ရွှန်း ရွှန်းစားစားကြည့်ပြီး ပြုံးနေတယ်။

“ကလေးမ ... ဘာတွေ ဘောကျ ... အဲ ... အဲ ... ဘာတွေ သဘောကျပြီး ပြုံးနေတာတုံး။ စာရင်းပိတ်တော့မယ် မြန်မြန်ပြော။ ပြီးရင် အထက်ကို အစီရင်ခံရမှာဗျ။ (၄)နာရီဆို ရုံးပိတ်ပြီး အရာရှိပြန်သွားလိမ့်မယ်”

“ဘယ်အရာရှိတုံး ... မောင်ကြီးရှင်”

ကျွန်တော်က ရင်ဘတ်ကို လက်နဲ့ပုတ်ပြတော့ ရှင်မီးတောက်က အားရ ပါးရ ရယ်ပါရော။ ဒီမိန်းကလေး ရယ်ရင်လည်း ရက်ရက်စက်စက်လှ၊ ငိုရင် လည်း ပက်ပက်စက်စက်လှတဲ့ မိန်းကလေးပါလား။

“ကဲ ... ပြောပါ ... အစ်မကြီး”

“အင်း ... အင်း ... နောက်ဆုံးဆုတောင်းက ... အင်း ... ဘာပါ လိမ့် ... ဘာဆုတောင်းရင် ကောင်းမလဲ။ ဈေးကြီးမယ် မထင်ပါဘူး။ ဈေးပေါင် လည်း မကျွေးသေးပါဘူး။ အဲ ... အဲ ... အဲဒီဆုတောင်းက ဟောဒီမောင်ကြီး မိုးကျရွှေကိုယ်နဲ့ တစ်ရွာတည်း။ တစ်မြို့တည်း။ တစ်နိုင်ငံတည်း။ တစ်အိမ်တည်း မခွဲမခွာ အတူနေရပါလို့အိဆိုတဲ့ ဆုတောင်းပါရှင်”

သူမက စကားကို အဆုံးသတ်ပြီး ပျော်ရွှင်နေတယ်။

အဲဒါ့အပြု အပျော်တွေက ကလေးလေးလို ပျော်ပြုံး။ အပျိုမလို ရှက်ပြုံး ရှေ့နဲ့ ကျေနပ်ပြုံး။

ပြီး ... မျှော်လင့်ခြင်းတွေကို ပွေ့ပိုက်ပန်ဆင် လိမ်းချယ်ဖီးသင်ထားတဲ့ အပြုံး။

“မောင်ကြီး ...”

“အင် ... အင်း ...”

“ဘာတွေ တွေးနေလဲမသိဘူး ... ညီမလေးဆုတောင်းတွေကို ကြိုက် လားဟင်”

“အင်း...အင်း...”

“ဘယ်ဆုတောင်းကို ပိုကြိုက်လဲ...ဟင်...ဟင်”

“အ...အကုန်လုံး ကြိုက်တယ်...အင်း...အင်း”

“ဟွန့်...ဘာမှန်းလဲသိဘူး။ မေးတာတခြား၊ ဖြေတာတခြား ဟွန့်”
ဇွေးဥတံ့ ခြေဖဝါးနှစ်ခုကို ဆောင့်ရင်း ပြောနေတာ။
ကျွန်တော် ရှင်မီးတောက် ဆုတောင်းတွေထဲက နောက်ဆုံးဆုတောင်း
အကြိုက်ဆုံးပါ။

ကြေရွပ်လို ချောမောလှပတဲ့ မိန်းမပျိုလေး။

မေတ္တာနဲ့ ကရုဏာတို့ ရောယှက်ကြည်လင်တဲ့ မိန်းမချောလေး။ ကျေးဇူး
များကို အဖန်တလဲလဲ သတိရနေတဲ့ မိန်းမချော အလှကလေးနဲ့ မခွဲအတူ နေရ
စေ ဆုတောင်း။ ကျွန်တော် စိန်တစ်တင်းနဲ့ လဲမယူနိုင်။

သို့သော်...

ကျွန်တော်က ဘာလဲ...

ဘယ်ကလဲ...

လူပျိုလား။ အိမ်ထောင်နဲ့လား။ ကျွန်တော် ဘာတွေ ဖြစ်လာခဲ့လဲ။ ကျွန်
တို့မှာ ပြဿနာတွေ ရှိခဲ့လား။ ကျွန်တော် မသိ။ စဉ်းစားမရ။

ကျွန်တော် အတူနေချင်တဲ့ဆုတောင်း မတော်တဆပြည့်ဝသွားခဲ့ပြီးမှ-
“မောင်ကြီး... ဖြေလေလို့”

“နောက်ဆုံးဆုတောင်းကို အကြိုက်ဆုံးပါ... ညီမ”

“ဟေး... ဒါမှ ကျွန်မမောင်ကြီး ပိုးကျရွေ့ကိုယ်ဟေ့။ ကျွန်မ ဆုတောင်း
ညီမစေလို့ အမေကျောက်နို့တစ်လုံးကို ပူဆာရမှာပဲ။ မောင်ကြီးရော ဘာဆုမွန်
နဲ့ တောင်းမလဲ ဟင်”

“မောင်ကြီးကလား...”

“အင်း...”

“မောင်ကြီးက ဘဝအမှန်ကို ပြန်သတိရပါစေ”

“ဟုတ်တယ်... ဒါ တောင်းသင့်တယ်။ ပြီးတော့...”

“ကျေးဇူးရှိခဲ့သူအားလုံးရဲ့ ကျေးဇူးကို တတ်ခွမ်းသမျှ ဆပ်ခွင့်ကြိုပါရစေ”

“ဟုတ်တာပေါ့... အကုန်ပါသွားတာပေါ့။ ပြီးတော့...”

“ဖူးစာရှင် အစစ်အမှန်နဲ့ ဘဝဆက်တိုင်း အခက်အခဲတွေကို ရင်ဆိုင်
ပြုပြင်ပြီး လက်ထပ်ထိမ်းမြား။ သားတွေ၊ သမီးတွေ အယောက်နှစ်ဆယ်မျှ
ခွဲစေခင်ဗျာပေါ့”

“ဘုရားရေ...”

“ကြိုက်လား အမိ”

“သားသမီး အယောက်(၂၀) ... ဟုတ်လား”

“(၂၅)ယောက်ဆို တစ်ရွာတည်ပြီး ကိုယ့်ဖခင်က ရွာသူကြီးလုပ်လို့
ရတာပေါ့။ ကိုယ့်သားသမီးတွေပေးတဲ့ မဲနဲ့ ပြိုင်ဘက်မရှိ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်၊ သူကြီးဖြစ်၊
ငါတကောကော ထင်တိုင်းကြို၊ လာဘ်စား၊ မြေသိမ်း၊ ကန်တန်တန် ခန့်တဲ့
လုပ်တဲ့ကောင် အချုပ်ထဲပို့၊ ငွေထုပ်ပုံနဲ့ လာကန်တော့တဲ့ကောင်ကို ဖူးဖူးမှတ်”

“တော်ပါတော့... ဥက္ကဋ္ဌ၊ သူကြီးရယ်... ကြားရတာနဲ့တင် ယောက်ျား
မယူချင်တော့ဘူး။ ကဲ... အမေနို့တစ်လုံးဂုထ သွားရအောင်ထ...”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး ရယ်မောပြုံးရွှင်စွာနဲ့ ကျောက်နို့တစ်လုံးဂုထကို
ရောက်ခဲ့ကြတယ်။ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ လေပြည်လေး တသုန်သုန် တိုက်လို့
ငှက်တော်လေးတွေကလည်း လူးလာပျံသန်းနေကြ။

ရှင်မီးတောက်ရဲ့ ဆံပင်တွေက လေပြည်ထဲမှာ လှုပ်လှုပ်နွဲ့နွဲ့လေး လွင့်လို့
ရင်ထဲမှာ ရှင်မီးတောက်လေးနဲ့ အတူသွားရတာ ကြည့်နူးနေမိတယ်။

တစ်ရွာလုံးကလည်း အသွေးတူ၊ သဏ္ဍာန်တူ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးကို
ကြည့်ပြီး ကျေနပ် ဝမ်းသာကြပေါ့။

ရွာထဲက အပျိုတွေကလည်း ရှင်မီးတောက်ကို စကြသတဲ့၊ နောက်ကြို
သတဲ့။

ဘွားကြီးငွေကတော့ တပြုံးပြုံး။

အေးမြတဲ့ဂုထကို ရောက်လာတော့ နေပူထဲကလာတဲ့ အပူတွေ ငြိမ်း
သွားတယ်။ အံ့ဩဖို့ကောင်းတာက ဒီဂုထမှာ ဘယ်သူတွေ မီးထွန်းထားလဲမသိ။
ရေနံချေး ကျောက်ခွက်ထဲမှာ မီးညွှန်တလူလူနဲ့ လင်းလင်းလက်လက်
ရှိနေတယ်။

ရှင်မီးတောက်က ပါလာတဲ့ စားစရာတွေကို ကျောက်ပိုင်းရံပေါ်မှာ ခိုခို
သေသေ တင်လိုက်ပြီး ကျောက်နို့တစ်လုံး မိခင်ရုပ်တုကို မော့ကြည့်ပြီး စကား
တွေ၊ ဆုတောင်းတွေ ပြောဆိုနေတယ်။

“ကျွန်တော့်ကိုလည်း လှည့်ပြောတယ်။”

ဆုတောင်းလိုက်... မောင်ကြီးတဲ့။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း အရိုအသေပြုပြီး ဆုတောင်းလိုက်တယ်။ ခပ်တို
တိုးလေးပါ။

ဘဝနောက်ကြောင်းတွေကို ပြန်လည်အမှတ်ရပါစေ။ ဖူးစာရှင် အစစ်
အမှန်နဲ့ ဘဝဆက်တိုင်း အခက်အခဲတွေကို ရင်ဆိုင်ကျော်လွှားပြီး ချစ်သူဖူးစာရှင်
အစစ်အမှန်နဲ့ လက်ထပ်ရပါစေ။

သို့ကလိုဆုတောင်းပြီး မျက်စိမှိတ်လို့ ကျောက်ရှုပ်နှိတ်တစ်လုံး သားအမိကို မေတ္တာပို့နေလိုက်တယ်။

“ဒေါက် ... ဂလောက် ... ဂလောက် ... ဂလောက်”

ပစ္စည်းတစ်ခု ကျတဲ့အသံကြားလို့ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျောက်နှိတ်တစ်လုံး နှိတ်ကိုနေတဲ့ဆီကနေ ကျောက်လုံးလေးတစ်လုံး လိမ်ကျလာတယ်။

လိမ်ကျလာတဲ့ ကျောက်လုံးလေးက ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးရှေ့လည်း ရောက်ရော ထက်ခြမ်းကဲ့သွားပါရောဗျာ။

ထူးဆန်းနေလို့ ကောက်ယူကြည့်လိုက်တော့ ကျောက်သလင်းသား နှစ်ခြမ်းကွဲလေးခင်ဗျ။

အံ့ဩဖို့ကောင်းတာက ကျွန်တော်ရတဲ့ ကျောက်သလင်းသား အခြမ်းမှာ ယောက်ျားသားတစ်ဦးရဲ့ မျက်နှာရုပ် ပေါ်နေတယ်။ အနီးကပ်ကြည့်လိုက်တော့ သလင်းသားကျောက်ထဲမှာ ပေါ်နေတဲ့မျက်နှာက ကျွန်တော်မျက်နှာနဲ့ ဦးခေါင်းလေး ဖြစ်နေတာကို အံ့ဖွယ် မြင်ရပါရောဗျာ။

ဒီလိုပဲ ရှင်မီးတောက်ရတဲ့ ကျောက်သလင်းခြမ်းထဲမှာလည်း မိန်းမဦးခေါင်းမျက်နှာတစ်ခု ရှိနေ ပေါ်နေတာကို မြင်ရပြီး ရှင်မီးတောက်လည်း အံ့ဩနေတယ်။

ပိုပြီး အံ့ဩဖို့ကောင်းတာက ကျောက်သလင်းတစ်ခြမ်းရဲ့ အတွင်းသားထဲမှာ ပေါ်နေတဲ့ မိန်းမမျက်နှာက ရှင်မီးတောက်ရဲ့မျက်နှာနဲ့ ဆင်ဆင်တူနေတာကို အံ့ဖွယ် မြင်လိုက်ရရော ...

ကျောက်သလင်းနှစ်ခြမ်း ကိုယ်စီကိုိုင်ပြီး ကျောက်နှိတ်တစ်လုံးမိခင် သားအမိကို ပြိုင်တူမော့ကြည့်မိကြတယ်ဗျာ။

“အဲ့ ... အဲ့ ...”

“ကျွတ် ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

“အဲ့ ... အဲ့ ... အင့် ... ဟင့် ...”

“ကျွတ် ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

“ဟင် ...”

“ဟယ် ... က ... ကလေးနဲ့ ... မအေနဲ့ ...”

“ညီမ ... လာ ... လာ ... ပြန်ကြစို့ ... လာ”

“မောင်ကြီး ... သူ ... သူတို့သားအမိဆီက အသံ”

“အေးပါ ... အချိန်မရှိတူး ... ဘွားငွေတို့ စိတ်ပူနေမယ်။ လောပါ

ကွာ ...”

ကျွန်တော် ရှင်မီးတောက်ရဲ့ လက်ကိုဆွဲပြီး ဂူထဲကထွက်ဖို့ လုပ်လိုက်တယ်။ ရှင်မီးတောက်က ဆွဲခေါ်ရာကနေ နောက်ကို လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့် ဆုတ်ပြောပြန်ပါရော။

“မောင်ကြီး ... မောင်ကြီး ... နေဦး ... ခဏလေး”

“ဘာတုံး ... ညီမလေးရာ ... ထွက်စမ်းပါဟ”

“အမေကြီးက ကျွန်မကို ... ပြုံးပြ ... ပြုံးပြနေ ...”

“လာစမ်းပါဟာ”

ကျွန်တော် သူ့လက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲပြီး ဂူအပြင်ကို ထွက်ခဲ့လိုက်တယ်။ သူကလည်း ရုန်းတုန်းတုန်းလုပ်ရင်း ...

“မောင်ကြီး ... ကျွန်မ တကယ်ပြောတာပါ မောင်ကြီးရဲ့”

“ညီမ ... ရှင်မီးတောက် ...”

“ရှင် ... ရှင် ...”

“ဒီအကြောင်းတွေ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့တုံး ... ဘာဖြစ် ...”

“ညီမလေးသိရင်လည်း ကိုယ့်ဝမ်းထဲ ကိုယ်ထား။ မောင်ကြီးပြောတာ နားလည်ရဲ့လား”

“အင်းပါ ... အင်းပါး ... ညီမ မပြောပါဘူး ... မောင်ကြီး”

ကျွန်တော်တို့ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဘွားမြကြီးငွေက လှမ်းမေးတယ်။

“မယ်တော်ဂူ သွားကြဆို။ ဟဲ့ ... ဟိုကလေးတွေ ...”

“ဟုတ်တယ် ... ဘွားငွေ ပြန်လာပါပြီ”

“ဘာတွေထူးခြားသေးတုံး ... သမီး”

“အဲ ... အဲ ...”

ဒီမှာ ကျွန်တော်က ဖြတ်ပြီး ဝင်ပြောလိုက်တယ်။

“ဂူထဲမှာ မွေးကြိုင်နေတာ ... ဘွားငွေရ”

“ဟုတ်လား ... အဲဒါ မယ်တော်ပျော်လို့ အမွှေးနံ့ပေးတာဟဲ့”

“ဟုတ်တယ်ဗျ ... ကုလားမက်နဲ့ဗျ ... ဘွားငွေရ”

“ခဏခဏ မသွားကြနဲ့ ... သားတို့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ဘွားငွေ ... ဟင်”

“တော်ကြာ မယ်တော်ကြီးက ချစ်လို့ခေါ်ထားရင် ဒုက္ခဟဲ့။ နောင်လို လူကြီးတွေ စားဖွယ်ပို့မှသွား ... ဟုတ်လား ... နားလည်လား”

ကျွန်တော်က ဟုတ်ကဲ့လို့ ပြောလိုက်တော့ ရှင်မီးတောက်က ကျွန်တော်ကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးပြီး နောက်ဘက်ခန်းထဲ ဝင်သွားလေရဲ့။

၂၃၆ မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်)

ညီမလေးရှင်မီးတောက် မြင်သလို၊ ကြားသလို ကျွန်တော် မြင်ခဲ့၊ ကြားခဲ့ ပါတယ်။ ထူးဆန်းအံ့ဖွယ်ကောင်းတာ ကျွန်တော်သိတယ်။ သို့သော် ညီမလေး ရှင်မီးတောက်ကို အစွဲမကြီးစေချင်ဘူး။

ယုံကြည်မှု မလွန်ကဲစေချင်ဘူး။

ကျွန်တော့်အမြင်မှာတော့ ဒါ ဂန္တိရဆန်တဲ့ ဖြစ်စဉ်တစ်ခုပါပဲဗျာ။

ကျောက်ရုပ်တုက သက်ဝင်လှုပ်ရှားသလို ဖြစ်နေတာသည် ကျွန်တော် တို့ အမြင်မှောက်နေလို့ပဲလား ...

ဒါမှမဟုတ် ... ကျွန်တော် မမြင်ရတဲ့ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် ဖိအားတွေ က သက်ဝင်လှုပ်ရှားပြနေသလား။

ကျွန်တော် ဉာဏ်မရှိပါ။ အဖြေမထုတ်နိုင်ပါ။

ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ် ဂန္တိရရုပ်ဝန်းဆိုတာမျှပဲ ကျွန်တော်ခံစား နားလည် ခဲ့ရပါတယ်ဗျာ။

မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်)

ဒုတိယပိုင်းစာအုပ်အား ၂၀၀၈လက်ဖက်ရည်ရက်နေ့။